

RICHARD BACH | MERAKLILAR

MERAKLILAR

Richard Bach

Türkçesi:
Aslı Esen ARSLAN

Yayın No: 073

1. Baskı: Mayıs, 2011

ISBN: 978-975-6006-76-4

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Editör
Nazlı Berivan AK

Son Okuma ve Dizgi
Özlem ARAS

Türkçesi
Aslı Esen ARSLAN

Kapak Tasarım
Mineral Tasarım

Baskı
Özkan Matbaacılık

Yayın
A.P.R.I.L Yayıncılık
Cinnah Cad. Kırkpınar Sok.
5/4 06690 Çankaya-ANKARA
Tel: (0312) 440 80 11
Faks: (0312) 440 89 10
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

Curious Lives © Richard Bach
Original English language edition published by Hampton Roads Publishing Company. Copyright © 2005 by Richard Bach. Turkish-language edition copyright © 2011 by April Yayıncılık. All rights reserved.

Bu kitabın yayın hakları KAYI Telif Hakları Ajansı aracılığı ile alınmıştır.

Her türlü yayım hakkı A.P.R.I.L Yayıncılık'a aittir. Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz, resim, şekil, şema, grafik vb.ler Yayınevi'nin izni olmadan kopya edilemez.

Atalardan bir kehanet:

Her kim dağgelinciği usulü okur, öğrenir ve yaşarsa, başka dünyaları kendi içindeki dünya gibi ulvileştirerek ışığın muhafızı olur.

İçindekiler

Önsöz	5
Kitap 1. Shamrock	7
Kitap 2. Budgeron ve Danielle	93
Kitap 3. Bethany	199
Kitap 4. Monty ve Cheyenne	283
Kitap 5. Stormy ve Strobe	381

ÖNSÖZ

Oz Krallığı'nı çocukken gezdim, on dört kitabın hepsini okudum. Karakterlere ve maceraların geçtiği efsunlu ülkelere âşık oldum.

"Gerçek mi anne? Oz gerçek mi?"

Bütün anneler gibi yanıtlardı, bazen o tek cümle bir ömür sürerdi: "Yazarın zihninde gerçekti, şimdi de senin zihninde gerçek."

İyi haber-kötü haberle tanışmam o güne rastlar: Oz var! (Ama oraya trenle gidilmez.)

O zamanlar zihnimdekileri nasıl soracağımı bilemediğimden, sonraki yarım yüzyılı sorularımı netleştirmeye çalışarak geçirdim:

Eğer Oz zihnimdeyse, ona zarar verebilirler mi?

Dünya da mı zihnimizde?

Ya kendimizle ilgili gördüklerimiz, sadece düşüncelerimizin bir yansımasıysa?

Düşüncemizi değiştirmeye karar verdiğimizde dışarıya ne yansır?

Haritaların ötesindeki ülkelere erken yaşlarda yaptığım o geziler sayesinde bugün olduğum yerdeyim, kötülükle ilgili dramlardan, savaş, kin ve suçla ilgili filmlerden bütün hücrelerim sıkıldı. Eğer ekranda ister kurgu ister gerçek olsun bir cezaevi sahnesi, bir vahşet, bir devasa, görkemli, hayret verici patlama daha izlemek durumunda kalırsam, çıkıp gideceğime ve evreni yeniden inşa etmeye koyulacağıma söz verdim.

- Bum! -

İçinde kötülük, savaş ve suç barındırmayan yeni bir kültür filizlenirse, diye düşündüm bulunduğum yerden ayrılırken, ne olur?

Yıkmak için boşa harcadığımız bunca enerjiyle neler yapılırdı?

En karanlık yanlışları değil de en yüce doğruları seçtiğimiz bir dünyada yaşamak nasıl bir his olurdu, sürekli birbirimizi aşağı çekmek yerine yüceltmeye çalışsaydık?

Böyle bir uygarlık nasıl başlar, nereye gider?

Böylece *Meraklılar* doğdu, tek bir kişinin bir hareketiyle yön değiştiren lanetli bir uygarlığın hikâyesi.

- Richard Bach

1. Kitap

Shamrock

Dağgelincikleri ile İnsanlar

Bir zamanlar sırları araştıran bir dağgelinciği sürüsü varmış; yolları küçük mavi bir gezegene düşmüş ve insanoğlunun yaşadığı topraklara açılan gizli vadiyi keşfetmişler. Dağgelincikleri insanların nazik ve albenili, zeki ve meraklı, nüktelerinde samimi ve aynı zamanda da cesur olduğunu görüp umut vaat eden varlıklar olduklarına kanaat getirmişler.

İşte tam da bu yüzden ve henüz çok genç olan nesillerinin karşısındaki tehlike ve fırsatlardan dolayı, dağgelincikleri karşılarına çıkacak güçlüklerin üstesinden gelebilmeleri için insanlara dört özel güç vermiş.

Bunlardan ilki ateşin gücü, ikincisi tekerleğin gücü, üçüncüsü yazı dilinin gücü, dördüncüsü ise birbirlerine duyacakları saygı ve nezaketin gücüymüş.

İnsanlar öğrenme konusunda hızlıymış ve dağgelinciklerinin getirdiği güçleri el üstünde tutmuşlar. Kâşifler oradan ayrılmaya hazırlanırken, insanlar daha fazla kalmaları ve ortaya çıkacak olan yeni cesur medeniyetin keyfini onlarla paylaşmaları için yalvarmışlar.

Dağgelincikleri bundan etkilenmiş, geri geleceklerine söz vermişler. Döndükleri sırada bir gün bir insanoğlu dönmüş ve demiş ki: "Sevgili dağgelincikleri bu güçlerden hangisini diğerlerinden fazla korumamızı istersiniz?"

"Güzel soru," diye yanıtlamış dağgelincikleri. "Ateş olmadan da gelişebilirsiniz, tekerlek ya da alfabe olmasa olur, gezegeninizde de başka galaksilerde de bunlar olmadan refaha kavuşan pek çokları vardır. Ancak, bir medeniyetin hayatta kalabilmesi için olmazsa olmaz olan, sonuncusu yani birbirlerine ve bütün hayata karşı duydukları saygı ve nezaketten gelen güçtür."

İnsanlar kendi aralarında fısıldaşmışlar ve yeni harflerini kullanarak akik tabletler üzerine, saf gümüş kaplamayla Nezaket Kuralları'nı yazmışlar. Dağgelincikleri gittiğinde yeni ırk, ateş, tekerlek ve alfabe sanatlarında hızla ustalaşmaya başlamış.

Ellerindeki güçlerin en kıymetlisini en iyi hangi şekilde koruyacaklarını uzun uzun ölçüp biçmişler ve sonunda Nezaket Kuralları Tabletleri'ni dünya üstündeki en güvenli yerde saklamaya karar vermişler. Duydukları derin saygıdan ne bu tabletlerin bir kopyası çıkarılmış ne de bu kutsal kelimeleri ilk kez duyan dağgelincikleri haricinde okuyan olmuş.

Ve böylece Dört Hediye'nin en vazgeçilmez olanı, nadir bulunan madenler ve paha biçilemez mücevherler kadar kıymetlisi, devasa bir demir sandığa kilitlenmiş ve özel bir törenle dalgalara teslim edilmiş; sonsuza kadar güvende olacağı denizin en derinliklerine gömülmüş.

Verdiğimiz hediyelerin nasıl kullanılacağı bizim değil, hediye ettiklerimizin kararıdır.

- Antonius Ferret, *Fabller*

1

Shamrock Ferret yanındaki sehpaya bir fincan Mandalay böğürtlen çayı koydu, küçük bir kaptan bal ekledi (sadece bir damla ve karıştırmadı) ve kendini Çözümlenmemiş Olaylar Koltuğu'na bıraktı. Bir girdabı andıran deseniyle, iplikten dokunmuş güneş ışığı kadar yumuşak bu antika parçayı ikinci el eşya pazarından almıştı.

Ateş hem içini hem de koyu çikolata rengi kürkünü ısıtırken dedektif küçük yuvarlak bir keçeyi koltuğun üstüne koyup, elindeki bulguları gözden geçirdi.

Tarlalara düşen mısır saplarının ortaya çıkardığı desenler düzenli bir şekilde kumaşa işlenmişti; hep aynı desen, sanki bir işaret: Birbirine geniş ve kavisli bir patikayla bağlı biri büyük, diğeri küçük iki yıldız.

Desenler hep sabah fark ediliyordu, alacakaranlık ile şafak vakti arasında, dolunaylı gecelerde bir süre parlayıp, sonra sönüyorlardı.

Her hangi bir araç veya makinenin izine rastlanmamıştı. Bu tasarımların bir sebebi veya bir anlamı yoktu.

Tam bu noktada bir yandan ateşin ışığına dalmış bakarken, pençesiyle uzanıp bıyıklarını sıvazladı ve kendi söylediğini düzeltti.

Görünürde bir sebep yok, diye düşündü. Her gizem perdesinin arkasında bir sebep vardır ve bunlar ancak bizler kendimize farklı açılardan bakmaya izin verdiğimizde anlamını gözler önüne serer.

Sır diye bir şey yoktu, bunu öğrenmişti. Gözlem ve sorgulama yoluyla ve içgüdülerimizin bize sunduğu özel dürbünden bakarak karşımızda duranı tespit edebiliriz.

Ofis olarak da kullandığı evinin şöminesindeki ateşi izleyerek çayından bir yudum aldı.

Koyu lambrili, tevazuyla dekore edilmiş odasında üzeri not defterleri ve kalemlerle dolu bir masa, çocukluğundan beri evde tiktaklarını duyduğu eski bir duvar saati, cilalı pirinçten yapılma, odaklama kolu kullanmaktan aşınmış mikroskobu vardı. Bir de kitaplarla dolu raflar: *Sıfırdan Başlayan Çözümleme, Tümdengelim İlkeleri* ve otuz ciltlik *Bilginin Pençeleri,* satır altları çizilmiş ve işaretlemek için sayfa köşeleri kıvrılmış bir kitap seti. Duvardaki bir askıda kan kırmızı renginde İskoç beresi, bir sürü cebi olan kar beyazı atkısı asılıydı. Kapının yanında bir posta kutusu ile eski bir geminin telgrafından bozma, *Motor Beklemede* konumunda duran tuhaf bir zil vardı. Hepsi huzurlu bir sükûnet içindeydi.

Ama dedektif hiç de sakin değildi. Ateşi izliyordu ama gözlerinin arkasmda arka arkaya sahneler beliriyordu; desenler, ipuçları, bilinen ile mümkün olan arasındaki bağlantılar.

Bayan Shamrock Ferret hayatını olasılıkları hayal ederek kazanıyordu ve şu an hayaller kontrolden çıkmış, hızla akan bir yansı gösterisi gibi dönüp duruyordu. Arka arkaya sahneler, biri yok olurken diğeri beliriyordu, olasılıklar yanlış açılardan görünüyor, bir şeyler kıl payı kaçırılıyordu; çözülecek sırla eşleşmeyen bir sürü görüntü vardı.

Sonra yuvarlak keçeyi kaldırdı ve pençelerinin arasında nazikçe tuttu, gözlerini kapattı ve hayal gücüne bir kapı açtı. Bu işi ne kadar da seviyorum, diye düşündü, Mandalay kokusunu içine çekerken. Ne çok seviyorum *bulmayı!*

2

Dağın tepesi karanlıktı ve bu yüzden hepsi de sıcacık atkı ve şapkalarma sarınmış Bayan Ginger Ferret ve dokuz çocuk, yosun ve çimenlerin üzerine oturmaya gelmişler,

kuyruklarını kendi etraflarına sarıp kocaman gözlerle yıldızlardan yansıyan ışığa bakmaktaydılar.

"Etrafımızda," dedi öğretmen, "Uzay boşluğunda dönüp duran milyonlarca yıldız var. Ve bu gökyüzündeki yıldızlardan biri sizin. Onu görünce anlayacaksınız. En sıcak, en dost canlısı o olacak. Size fısıldadığında pençenizi kaldırıp merhaba deyin."

Gecenin içinde utangaç bir ses duyuldu: "Benim kendi yıldızım mı, Bayan Ginger?"

"Tamamen senin. Bu geceyi hep hatırlayacaksınız. Bu gece çok eskilerde kalsa bile, pek çok şey değişse bile, kendi kanatlarınızla özgürce uçarken ve sınavların ve zorlukların derinliklerinde kaybolmuşken de o yıldız hâlâ sizin yıldızınız olacak. Sizin yıldızınız."

Kabarık tüylü yüzler ve bıyıklar yukarı çevrildi, ufuk çizgisinden zirve noktasına kadar taradılar.

"*Sizin* yıldızınız hangisi, Bayan Ginger?"

Öğretmen güneyi işaret etti. "Yedi Çocuk'u görüyor musun Jimkin, dördü aynı çizgide, üstlerinde de bir üçgen var hani? Benimki Corrista, ikinci en parlak olan, mavi ışıltılı."

Ginger kendi yıldızını ilk kez gördüğü geceyi hatırladı, çayırın üstünde evinden çok da uzak olmayan bir mesafede sessizce parlıyordu. Ne kadar da kararlı ve güven vericiydi gökyüzündeki o ışık! O saatten beri, Corrista hep parladı, Ginger bazen ağlasa da veya kaderinden şüpheye düşse de sanki her şeyin en iyiye doğru gittiğini bilirmişçesine parladı. Ve yıldızı hep haklıydı.

Dağgelinciklerinin pençelerini uzattıklarını gördü. "Merhaba..."

Ginger Ferret her birinin yanına gidip eğildi, gösterdikleri yöne doğru baktı. "Şuradaki mavi olan Mikela, senin yıldızın o mu?"

"Evet, Bayan Ginger."

"Onun adı Veya'dır, Erinaceus takımyıldızında, Hedgehog. Patilerini görüyor musun, ya gözünü? Veya onun burnu. Hikâyeye göre kirpi bir gece bir yavru tarla faresinin hayatını kurtarmış, fare kaymış ve ırmağın en hızlı aktığı yere düşüvermiş. Erinaceus suya atlamış, bebeği yakalamış ve anne babasının yuvasına geri götürmüş. Sonra da kendi yoluna gitmiş, bu konu aklına bile gelmemiş. Ancak Mustella - Yüce Dağgelinciği - yukardan izliyormuş ve olan biteni görmüş. Derler ki herkesin en küçük canlıya bile nazik olmayı anlaması ve hatırlaması için, kirpi dünya üzerindeki ömrünü tamamladığında yıldızlara yükselmiş."

Galaksi yavaşça dönerken, Ginger Ferret çocuklara seçtikleri yıldızların adlarını söyledi. Pençesiyle ait oldukları takımyıldızları gösterdi, her birinin nasıl olup da gökyüzünde olduklarına dair hikâyelerini anlattı. Dağgelinciklerinin yüzyıllar önce başka bir güneş ve gezegendeki kendi evlerinden ayrılıp Dünya'ya geldikleriyle ilgili efsaneyi anlattı.

Onlara hepsinin etrafında döndüğü Kutupkedisi yıldızını, yakınlarda parıldayan Mustella'nın çerçevesini gösterdi. Mustella uzun saplı bir su kovası şeklindeydi, sapını kavisli dizilmiş üç yıldız oluşturuyordu; bunlardan en parlağı Yüce Dağgelinciği Gözü'ydü.

"Efsaneye göre Mustella Dünya'dan ve Ferra'dan aynı şekilde görülebilen tek takımyıldızdır."

"Bu doğru mu, Bayan Ginger, yoksa bu da Erinaceus gibi bir hikâye mi?"

"Çoğu hikâye gerçeklerden doğar. Kirpiler bugün bile tarla farelerine karşı nazik davranır. Ama nereden geldiğimiz konusunda kesin bir bilgi yok."

Çocukların sonuncusu sabırla bekledi; diğerlerini dinledi, izledi.

"Sen de kendi yıldızını buldun mu Shamrock?" diye sordu öğretmeni.

Küçük kız gösterdi. "Evet efendim. İşte orada, Yüce Dağgelinciği'nde."

"Kovanın köşesindeki en parlak olan mı?"

"Hayır. Ortasındaki."

Bir şaşkınlık dalgası öğretmeni burnundan kuyruğuna kapladı. *Bu çocuk gerçekten de böylesi bir seçim yapmış olabilir mi?*

"Karenin bir köşesinden diğerine birbirini kesecek şekilde iki çizgi çektiğinizi düşünün. Benimki tam kesiştikleri noktada duruyor. Pek parlak bir yıldız değil."

Öğretmen küçük kıza döndü. "Gökyüzündeki onca yıldız arasından," diye mırıldandı, "Seni bu mu çağırdı, Mustella'nın kalbindeki?"

"Evet efendim... Sakıncası var mı? Pek büyük değil..."

"O yıldızın adını biliyor musun?"

"Hayır efendim."

"Shamrock, onun adı Pherrine. Efsaneye göre evimiz olan gezegenin yıldızı."

"Neden hikâyeye göre Bayan Ginger? Neden kesin olarak *bilmiyoruz*?"

Öğretmen karanlıkta özlemle gülümsedi, ruhunun derinliklerinde o da hasret duyuyordu. "En çok neyi merak ediyorsun Shamrock? Olup bitmiş olanları mı, yoksa olacakları mı?"

Küçük dağgelinciği düşünürken sessizlik oldu. Annesi ve babası hayatı boyunca ona sorular sormuşlar, ona gözlemlemeyi, hayal etmeyi, araştırmayı ve çıkarımlar yapmayı göstermişlerdi: "Neden böyle Shamrock? Neden böyle oldu da başka şekilde olmadı veya neden olmadı?"

"En çok merak ettiğim... *Gizemli olan her şey!*"

Ginger gözlerini kırptı. Bu çocuk dünyaya yeni ufuklar açabilirdi. Beyaz yüzlü bir çocuk yanlarına geldi, dinledi. "*Ben* en çok ne olacağını merak ediyorum!"

Öğretmen onaylar gibi başını salladı. "Sen pek çoğumuz gibisin Hopper. Olmuş bitmiş olanlar, kendi tarihimiz, yeni gelecekler yaratmak kadar heyecan verici değil." Gülümsedi. "Neden değil Shamrock?"

"Çünkü istediğimiz geleceği gerçekleştirebiliriz," dedi çocuk, "Çünkü gelecek henüz tamamlanmadı. Ama geçmiş bitti."

Karanlıkta bir ses, Jimkin: "Ama Bayan Ginger, geçmişi de değiştiremez miyiz, eğer gerçekten çok istersek olmaz mı?"

"Filozof dağgelincikleri değiştirebileceğimizi söylüyor."

"Ben filozof dağgelinciği olmak istiyorum," dedi Jimkin.

Öğretmen gelecekte ne olacağını bilmiyordu ama her dağgelinciği sihirli bir varlıktır, bunu iyi biliyordu ve artık gece, dokuz ayrı yarına doğru bölünmüş, hızla ilerliyordu. Bu dokuz çocuğun her birinin içinde arkadaş yıldızını seçmiş bir çocuk her daim sonsuza dek yaşayacaktı.

3

Shamrock gelene kadar köyün toplantı salonu çiftçi dağgelincikleriyle dolmuştu. Mısır tarlalarındaki sırrı çözeceğine söz vermişti ve kimse bunu duyan en son kişi olmak istemiyordu.

Kurumaya bırakılmış darılar, mevsimin rengârenk, büyüklü küçüklü bal kabaklarının pastel tonlarıyla süslenmiş sahneye doğru yürürken salon sessizleşti. Sahnenin tam

ortasında bir tepe lambasının ışığıyla aydınlanan bir masa duruyordu.

Hasırdan örülmüş bir kek sepetini masanın üstüne koydu, pirinçten yapılma dört kilidi açtı ama kapağı kaldırmadı; sepeti öylece ışığın altında bıraktı. Kalabalıktan fısıltılar yükseldi: Kutunun içinde ne var? Pençesiyle tuttuğu mikrofonu kaldırmasıyla fısıltılar azalmaya başladı. "Teşekkür ederim, saygıdeğer dağgelincikleri," diye girdi söze, becerikli araştırmacının ses tonu açık ve kesindi. "Geceyarısı Desenleri Olayı hepimiz için harikulade bir bilmece oldu." Duraksadı, bir oda dolusu değişik renkte kürk ve yüz vardı, bakışlarını birinden diğerine çevirdi; gözler sanki bir sihirbazlık numarasını açıklamaya gelmiş illüzyoncuyu seyreder gibi hayranlık doluydu.

"Bulduğum yanıtı sınamama yardım edin," dedi, "Bunun için size bazı sorularım var."

Bir anda dinleyici olmaktan çıkıp bilinmeyenle oynanan akıl oyununun oyuncuları oluvermişlerdi. *Yanıtımı sınamama yardım edin* tam da Shamrock Ferret'e özgü bir yaklaşımdı, müşterileri de her an kendisi gibi dedektif olabilirdi.

"Desenlerin ortaya çıktığı tarlalara bin pençe mesafede," diye başladı, "Hep dereden büyük nehirden küçük bir akıntı var mıydı?"

Salondan mırıltılar yükseldi, bıyıklar ve başlar sanki söyleneni doğrulayan bir koro gibi aşağı yukarı sallandı. Evet, esasında ekinle üzerine desen çizilmiş her tarla ne büyük ne de çok küçük olan akıntının yakınlarındaydı.

"Eğer yüzümüzü kuzeye dönersek, tarlalar hep nehrin solunda mı kalıyor, hiçbir zaman sağına düşmezler mi?"

Düşünceli başlar tekrar sallandı. Evet, aynen öyle.

"Bu desenler hiç sisli veya yağmurlu bir geceden sonra ortaya çıktı mı, yoksa desen bulunmadan önceki geceler gökyüzü hep açık mıydı?"

Sessizliğe gömülen müşteriler önce düşündüler, sonra birbirlerine bakıp onaylayarak başlarını salladılar ve bir kez daha doğrulama sesleri duyuldu. Desenin yapıldığı gecelerde hava açıktı.

Shamrock başını öne eğerek teşekkürlerini iletti. "Peki bu son hasat mevsimi alışılmadık şekilde bollukla mı geçti? Çiftçiler için zor bir yıl olduğunu söyleyen var mı?"

Kalabalıktan gelen gülüşme sesleri kıvılcım gibi salona yayıldı. Bu sene toprak onları hiç zorlamamıştı. Sabahları şafağın sökmesinden akşamın alacakaranlığına kadar düzenli çiftlikleri ve onların yakınlarında uzanan tarlalarında çalışmışlardı ama dağgelincikleri ve bütün köyler refah içindeydi.

"Aranızda bunu tanıyan var mı?" Yuvarlak, bere şeklinde, pençesinin yarısı büyüklüğünde bir keçe parçasını havaya kaldırdı.

Dördüncü sıradan şaşkınlık ve şok içinde bir ses yükseldi. "Neden soruyorsun, ben bunlardan bir tane buldum! Tepedeki tarlamda, desenin ortasında!"

"Demek sizde var," dedi Shamrock. "Teşekkürler, saygıdeğer dağgelincikleri, bu olay çözümlemeye değer bir sınav gibiydi. Çözmem için beni buraya davet etmeniz beni onurlandırdı. Gizemli desenler, hasatla yapılan şekiller, *köyümüzü ziyarete gelen Parisli sanatçı bir farenin çalışmalarıdır.*"

Grup sessizleşti, Shamrock'u izleyen kalabalık bir yandan da bıyıklarını sıvazlamaya başladı.

Eğer dedektife bir olayın çözümünde en sevdiği anı soracak olursanız *işte bu an* derdi: *Çözümü müşterilere verdikten sonra inanamama duygusunun delillerin sıcaklığında erimesini izlemek.*

"İçindeki demir molekülleri manyetize olduğunda," diye açıkladı, "Mısır sapı sadece ve sadece tek bir maddenin

uygulanmasıyla yavaşça ve kalıcı olarak eğilir; o madde ressamların kullandığı keten yaprağı yağıdır. Sanatçılar akıntının sol kıyısında çalışmayı severler, çünkü Paris'te alışkanlıkları böyledir. Yaratıcı zihinlere ilham vermek için açık bir gökyüzü ve tabii ki dolunayın ışığı mutlaka gereklidir; yoksa böyle bir muziplik nereden gelsin akıllarına. Elbette, böyle büyük gruplar halinde seyahat eden her gruptan beklendiği gibi birisi şapkasını kaybeder."

"Peki, neden bizim tarlalarımıza ihtiyaçları var, Bayan Shamrock ve neden tuval olarak mısır saplarını kullanıyorlar? Eğer bu desenlerin ilhamı dolunayda geliyorsa, acaba... neden kendi evlerinde yapmıyorlar resimlerini?"

Dedektif başını salladı. "Bu iyi bir soru. Ama desenler sanatçıların zihnine gelmiyor, sanatçılar desenlere geliyor. Sizin mısırlarınız onların tuvalleri. Sizin verimli, derin topraklarınız yüzyıllar önce değiştirilmiş, yoğun manyetik alanlar demir oksidi kutuplaştırmış. Fareler bu desenleri kendileri oluşturmuyor, onlar sadece nerede olduklarını hissediyorlar ve kullandıkları yağ mısır sapının boyanın aktığı yönde serbestçe eğilmesini sağlıyor; çok eskilerden kalma elektrik yüklü fırça darbelerini takip ediyorlar."

Dinleyicilerden farklı bir ses: "Fareler bunu nasıl bilebiliyor Bayan Shamrock, yerin altında gizli desenler olduğunu biz nasıl hiç fark etmedik?"

"Bunlar sanatçı fareler," dedi dedektif, "Dünya üzerinde bizlerin hissedemediği akımlara karşı duyarlıdırlar. Kelebekler bilmedikleri bir sebeple dünyanın çeşitli yerlerine göç ederler, işte bu hassas yaratıklar da aynı şekilde sizin tarlalarınıza yönelmiş, altında yatan sanat eserini hissetmişler."

"O zaman henüz ortaya çıkmamış başka desenler de olmalı!"

"Büyük bir ihtimalle, evet."

"Ama Bayan Shamrock, bu desenlerin anlamı nedir?"

Tam bu noktada genç dedektifin kaşları çatıldı. "Siz benden mısır tarlalarındaki desenlerin gizemini çözmemi istediniz," diye yanıtladı, "Mısırların nasıl eğildiğini, tarlalarınıza kimlerin neden girdiğini öğrenmek istediniz. Bu desenlerin ne anlama geldiği ayrı bir gizem, henüz çözemediğim bir sır. Elimde delil olmadan, hemen aklıma geliveren tahminim şudur ki, bu desenler eskilerden kalma bir mesaj olabilir; belki de bizlere önemli bir şeyleri hatırlatmak istiyor."

"Hatırlatmak mı?"

"Filozof dağgelincikleri ne der? *Bilinebilecek her şeyi biliriz. Öğrenilen bir şey yoktur, sadece hatırlarız.*"

Toplantının ortasında bir ses yükseldi: "Parisli sanatçı fare hipotezinizi destekleyen başka kanıtınız var mı? Nehrin sol tarafı dediniz ama onların Parisli fareler olduklarından nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Başkası duysa bunun biraz... zorlama olduğunu düşünebilir..."

Minicik bereyi tutarken gözlerinin önünde canlanan kare hâlâ netti. Gözlerini kapattığında sanki bambaşka bir mekânda açıyor gibiydi, bu Fransız tarzı berenin ve onun sahibinin ait olduğu ev, sanatçı farenin yaşadığı küçük daire.

"*Hiçbir şeyi sıfırdan bulmayız,*" diye seslendi sanatçı farelerin liderleri, fırçaları ve keten yaprağı yağları eski püskü valizlerindeydi.

"*Sadece var olanı keşfederiz!*

İçimizdeki sanatı özgür bırakırız!"

Uyuyan dağgelinciği köyünün tarlalarına onlarla birlikte zihninde seyahat etmiş, farelerin boyalarını usta fırça darbeleriyle sürmelerini izlemiş, mısır saplarının uzun yıllar önce toprağın altına yerleştirilmiş enerjinin gücünü takip ederek ay ışığının altında yere düştüklerini görmüştü.

Ancak başkaları için bambaşka bir çözüm de geçerli olabilirdi hâlâ. Açıklanması gereken çok şey var!

"Elbette," dedi. "Parisli fareler olduklarından nasıl emin olabiliriz? Nehrin sol kıyısında, herhangi bir desenin yakınlarında biraz araştırma yapmak isterseniz, bu sanatçı farelerin yerin altındaki konaklama bölgelerine açılan girişlerini fark edersiniz. Bunları gördüğünüzde pek çoğuna ait pençe izlerine rastlarsınız ve ayrıca şöyle bir şey de bulabilirsiniz..."

Buruşturulup atılmış renkli bir kâğıt parçasını kaldırdı ve okumaya başladı: "*Chemin de fer de Paris à Londres, tout ensemble.*"[1]

Salondaki en arka sıraya bakarak konuşmaya devam etti. "Bu, saygıdeğer dağgelincikleri, grup gezisi için alınmış bir tren bileti, akşam trenine alınmış, en son desenin ortaya çıktığı tarih var üzerinde."

"Bu bir rastlantı mı?" diye sordu birisi. "Emin olabilir miyiz?"

"Bu desenlerin bu seneki bollukla ne ilgisi var?" diye sordu bir başkası. "Neden bu senenin verimli geçip geçmediğini öğrenmek istediniz?"

"Her iki soruyu bir kerede cevaplamama izin verin lütfen," dedi Shamrock. "Rastlantı mı? Ve bu gizemle yaşanan bolluk arasında bir alaka var mı?"

Sahnenin ortasında duran hasır sepetin kapağının üzerine hızlıca vurdu, sonra kapağı kaldırıp kenara koydu.

Yeni fırından çıkmış ekmek ile Fransız peyniri parçalarıyla donatılmış masanın yanındaki minicik şezlongdan kahverengi bıyıkları, kaygan ipekten kocaman papyonu, dedektifin az önce gösterdiğiyle bir örnek, siyah keçeden

---

[1] Paris-Londra Demiryolları, toplu bilet. (ç.n.)

yapılma beresiyle bir Avrupa tarla faresi doğrulup, ışığın altında gözlerini kırpıştırdı.

Shamrock mikrofonu bu yaratığa uzattı.

"*Bonjour, mes amis,*"[2] dedi sesi hoparlörle yükselen minyatür sanatçı. "Bu gerçekten iyi bir soru, bollukla ilgili olan."

Dinleyiciler yutkundu. Shamrock için gizemi çözmek yeterliydi. Baş aktörleri sunması gerekmiyordu.

"Bizler, siz nasıl diyorsunuz... *la lune*...[3] bazı akşamlar ayın büyüsüne kapılıyoruz, dolunaylarda. Niyetimiz kötü değil." Şaşkınlıktan, dinleyicilerden tek bir çıt bile çıkmıyordu, bir Shamrock'a bir fareye bakıp duruyorlardı.

Kemirgen, dedektife baktı, ardından tekrar çiftçi dağgelinciklerine döndü.

"Mısırları eğmek," dedi, "Size güzellikler değil de zorluklar getirecek olsaydı, mısırları eğmezdik."

Sonra sustu. Başka soru gelmeyince, küçük yaratık pençesini peynire uzattı, bir lokma aldı.

"Yaşasın fareler!" diye bağırdı çiftçilerden biri. "Onları birinci sınıf trenle bu defa misafirimiz olmaları için davet edelim mi? Resimlerini de getirirler, onları meydanda sergileriz ne dersiniz?"

Fare yemeğini bıraktı, şapkasını başından çıkarıp yerlere eğilerek herkese selam verdi, burnu neredeyse sepetin tabanına değecekti.

Böylece toplantı, sanatçı fareler ve Shamrock'un alkışlanmasıyla sona erdi, tabii ki gizemin çözülmesi ve sözleşmenin yerine getirilmesiyle ödeme de yapıldı.

Eve dönüş yolunda dağgelinciği treni bir tünelin karan-

---

[2] Merhaba dostlarım. (ç.n.)

[3] *Ay* (ç.n.)

lığından günışığına çıkarken Shamrock kendi dizginlenmemiş merakından dolayı bir not aldı: *Desenlerin anlamı ne?*

4

Burrows Ferret şehre Shamrock'tan az sonra döndü, yol boyunca düşünceliydi, Geceyarısı Desenleri Olayı'nda dedektifin bulduğu çözümden büyülenmiş gibiydi.

Önünde uzanan otoyolun kıvrılıp, Austin-Furet'inin ön camından geçip gitmesini izlemiş ve yol kenarındaki bir tabelayı göz ucuyla okumuştu:

Bu koşullar altında

kendinizi güvende hissettiğiniz hızı

koruyunuz lütfen

Atkısının cebindeki ses kayıt cihazının düğmesine dokundu.

"Genç dedektifimiz sırrı çözmekle kalmadı," dedi, "Uçan Delphin ve Çok Fazla Tomurcuk vakalarında olduğu gibi bunu sadece birkaç saat içinde yaptı, bir sabah araştırması ve bir akşam analizi, sadece bu kadar.

"Uyguladığımız testler elbette devam etmeli ancak elimizde çok güçlü bir aday var gibi görünüyor."

"N ve S tavsiye et," dedi.

Biraz düşündükten sonra, "... ve ZZ" diye ekledi.

Kayıt cihazını kapattı. Örneklerimiz olmasa, uygarlığımız ne halde olurdu acaba, diye düşündü.

5

Doğduğu ilk günden bu yana Shamrock Ferret'in etrafı sorularla çevrilmişti.

"Baloncuklara bak, Shamrock!" derdi annesi, küçük kızını yıkarken. "Neden köşeli değil de yuvarlaklar? Neden suyun içinde batmıyorlar?

"Gökyüzünün rengi neden değişiyor, küçük Shamrock? Gündüz olunca yıldızlar nereye gidiyor? Bulutlar ağır mıdır?"

"Merhaba, Shamrock," derdi babası sabahları. "Uyandığına emin misin, bu kahvaltıyı rüyanda görüyor olmayasın? Acaba neden rüya görürüz?"

Anne babası sürekli neden diye soruyor, küçük Shamrock yanıtlamaya, cevabı bilmediğinde de kendisi bir takım açıklamalar uydurmaya bayılıyordu. Sorular minik gerginlikler yaratıyor, yanıtlar gerginlikleri ortadan kaldırıp eski sıcak ortamı geri getiriyordu.

Psikometri başlarda sadece bir oyundu. "Bu atkı çok özel bir dağgelinciğine aitti," dedi anne babası. "Pençelerinin arasında tut ve gözlerini kapat. O hayvan olmak nasıl bir duygu bize anlat." Ve tabii ki karanlıkta bazı görüntüler belirdi, kızlarının merakı hangi yönü gösterirse göstersin ona yardımcı olacak bir becerinin ilk adımları atıldı.

"Bu kutuyu tutabilir misin," diye sordular, "Acaba nereden geldiğini bize söyleyebilir misin?

"Hayal gücüne güven, Shamrock. Sana bir hikâye yazıyormuşsun gibi geliyor, yaz gitsin! Hayal gücünün ürettiği bu hikâyeler muhtemelen gerçeğin ta kendisi."

Küçük kız büyüdükçe güçlerini arka plana atmak yerine, onları geliştirdi; pratik yaptıkça başkaları ona *duyarlı* demeye başladılar. İlgi duydukları konusunda kimse cesaretini kırmadı, alay eden olmadı; aksine dağgelinciklerine yaraşır biçimde desteklediler, o başkalarının hikâyelerinden keyif alırken onlar da Shamrock'un maceralarının tadını çıkardılar.

Shamrock büyüdükçe yalnızca psikometride değil mantıkta, çözümlemede, çıkarım yapmada, şifrelemede ve desenlerde de en iyiye ulaştı. Ziyarete gelen yetişkinler bin parçalık yapbozlar getirir, küçük kızın bunları dakikalar içinde kendi kendine mırıldanarak birleştirip tamamlamasını izlerdi. Şaşkınlıktan ağızları bir karış açıkta imkansız diyerek başlarını sallarlardı. Eğer ortada bir zihinsel sınav varsa Shamrock onu, genelde birden fazla yoldan giderek, çözerdi.

Yatak odasının bir duvarını ünlü ofisin fotoğrafına bakarak kendisi boyamıştı: Siyah cam zeminde altın harflerden bir yay oluşturacak şekilde *Nutmeg&Bergamont* yazıyor, altında da aynı yayın aynadakine benzer yansıması oluşturacak biçimde *dedektif* kelimesi okunuyordu.

Küçük masasının araştırma çekmecesinde Nutmeg Ferret'in çözdüğü olaylara dair kesilmiş haber kupürleri vardı, üstlerinde de Shamrock'un ünlü araştırmacının olayları adım adım nasıl çözdüğüne, kendisi olsa nasıl farklı yollar izleyeceğine dair notları yer alıyordu.

Nutmeg'in Kayıp Yıldız, Yana Yatık Fabrika, Gizli Yetenek Olayları'nda her bir ipucu olayın sonunda baş döndürücü parlaklıkta bir içgörüyle anlatılıyordu; ip üstünde yürüyen cambazlar nasıl nefes kesiyorsa bunlar da Shamrock için nefes kesiciydi. Shamrock hemcinsi kahramanını araştırırken Nutmeg Ferret'in kuzey ülke köylerinden bir çocuk olduğunu öğrendi; kürkü dümdüz tarçın rengindeydi, alçakgönüllü ve tatlı dilliydi. Onun yeteneği, karmaşık olanı parça parça ele alması, cevabı neredeyse kendi içinde olan basit sorularla parçaları çözmeye çalışmasındaydı.

"Peki, neden böyle?" Zamanla, kullandığı bu kelimelerin gücü dünyadaki bütün dağgelinciklerinin evlerine girdi. Şaşırdıklarında baharat rengi kürklü hafiyenin sözlerini tekrarlarlar: *Peki, neden böyle?*

Nutmeg'i yeterince anlatamıyor olmamın bir sebebi var, diye yazmıştı Shamrock günlüğüne: *En Sevdiğim Dedektif Olayı*. Çıplak gözle görülebilecek bir şey. Her magazin fotoğrafında, televizyona verdiği röportajlarda görebiliyorum bunu. Nutmeg Ferret hiçbir şeyi kaçırmıyor. Fark ettiği anda anlıyor. Onu düşündüğümde dünyadaki her şey anlam kazanıyor.

Nutmeg'in hayatı hep bir amaca hizmet ediyor ve macera dolu, diye düşündü Shamrock ve sanki olmak için yanıp tutuştuğu o dedektiflik düzeyine gelmiş gibi merak ederken, araştırırken, gizli olanı bulup çıkarırken küçük kız dünyanın en mutlu insanı oluyordu. Odasında yalnızken kendi kendine fısıldadı, "Ben de günün birinde Nutmeg olacağım."

Bundan kısa bir süre sonra, garip bir şey oldu, bir satıcı dağgelinciği geldi. Yüzü geniş ve açık renkli, kürkü sanki bir o yöne bir bu yöne fırçalanmış gibi biraz dağınıktı, yanında bir deste broşür ve *Bilginin Pençeleri* kitap setinin bir cildi vardı.

Anne ve babasına zaman ayırdıkları için teşekkür etti ve koltuğa oturdu. "Tek bir rafta dünyanın araştırması!" dedi. "Kızınızın bilmek isteyeceği her şey burada. Aslında böylesine bir zihni varken belki bu set onun tüm sorularını cevaplayamaz ancak hani derler ya Neredeyse Her Konu Hakkında Neredeyse Her Şeyi burada bulabilir. *Bilginin Pençeleri* ile kızınızın çözemeyeceği bir sır olamaz!"

Bu sözler üzerine anne ve babası satıcı dağgelinciğine hevesle baktılar. Bu sözler lafın gelişi mi söylenmişti, yoksa bu iri hayvan kızlarının bilinmeyene olan tutkusunu tahmin mi etmişti?

Kendisini incelemekte olan gence örnek cildi verdi, *Cilt 16: Sfenks-Ultraplankton*. "Hadi herhangi bir yerini açın Bayan Shamrock."

Şansa bakın ki açılan sayfa *Sırlar, Büyük, Dünyanın* oldu. Metnin yarısında bir özet başladı:

Alfabe, Eski Dağgelinciği dili:

Hava taşıtı, Bilinmiyor:

Su arısı:

Sadece Mustelenia'daki sarayın yakınlarındaki Stoat Gölü'nde yaşayan su arılarının yuvalarının suyun altında olduğu söylenir; yüzeye çıkar, uçarak sarayın içindeki ve çevresindeki cinsleri belli olmayan çiçeklerin polenlerini birbirine taşır sonra yuvalarına dönerler. Su arılarının yuvalarına ve alışkanlıklarına zarar vermeden sırlarını ortaya çıkaracak bir çalışma şekli bulunamadığından bu nadir bulunan türle ilgili elimizde çok az bilgi vardır. Ne var ki bölgedeki efsanelere göre...

Elimizde çok az bilgi vardır... başka hiçbir cümle Shamrock Ferret için daha çekici olamaz.

Neredeyse boyunun yarısı kadar olan kitabı sıkıca kavradı. "Ah, *lütfen!*" diye yalvardı. "Annecim, babacım, öğrenecek çok şey var! Saray çevresinde yaşayan *su arıları* olduğunu biliyor muydunuz?"

Ebeveynleri önce birbirlerine sonra satıcı dağgelinciğine baktılar. *Bilginin Pençeleri* otuz ciltli bir yüksek öğrenim dizisiydi, kendi küçük bütçelerinin karşılayabileceğinin üstündeydi.

Misafirleri gittikten sonra, küçük kıza hatırlattılar, "Müze çok da uzak sayılmaz, kütüphane de var..."

"Ama bir kitaptan diğerine geçmek... Baba, *otuz cildin* hepsine bakamam ki!"

"*Yapamam*," dedi babası. "Bu çok güçlü bir kelime, Shamrock..."

Özür diledi ve aynı anda üç cilde bakabileceğini keşfet-

ti, *Pençelerin* basit kelimeler ve resimlerden oluşan on ciltlik çocuk baskısı.

Anne ve babasına satıcı dağgelinciğinin nasıl olup da kendi adını bildiğini, yüzünü beyazlatmak için neden tebeşir tozu sürdüğünü ya da daha sonra yaptığı araştırmaya göre kendi sokaklarında ve hatta mahallede başka hiçbir eve neden gitmediğini sormadı.

Acaba Nutmeg Ferret bu durumda ne derdi? Nutmeg baştan başlardı, diye düşündü: *Peki, neden böyle?*

Ne var ki bu defa Shamrock'un sorusu kendi kendini cevaplamadı, çocuk basit yanıtı görmeyi istemiyordu.

Bir gün öğleden sonra geç bir vakitte, dört, beş ve altıncı ciltleri kütüphaneden eve taşırken uzaktan kapılarının önüne bırakılmış ağır bir tahta sandık olduğunu gördü. Anne babası paketlerini kapının dışında bırakmazdı, yani bu paketi getiren her kimse kapıyı çalmamıştı.

Peki, neden böyle? Çünkü tanınmak istememiştir. Eve kadar olan yolun geri kalanını koşarak geçti. Sandığın üstünde ne bir iade adresi ne de teslim edildiğine dair işaret vardı. Ama atkısının cebindeki cam büyüteç, sandığın, üstü kapalı bir araçtan buraya, tutacakları kırmızı renkte bir çekme arabası üstünde taşındığına işaret ediyordu. Ahşabın üstüne siyah boyayla iki kelime yazılmıştı: *Shamrock Ferret.*

İpuçlarını araştırmayı bitirdiğinde kapıdaki sinek teli açıldı. "Merhaba," dedi babası, "Bize ne gelmiş?"

Sandığı kızına açtı ama o zaten içindekini biliyordu. Yetişkin baskısıydı, otuz cildin tamamı: *Bilginin Pençeleri.*

Genç dağgelinciği şehrin uzak bir mahallesinde Blessingthorpe Sokağı 7 Numara'daki dairesinin küçük bir odasında nihayet bir ofis açtığında, Shamrock'un boş zaman

faaliyeti mesleği haline geldiğinde buna ne ailesi ne de arkadaşları şaşırdı: *Shamrock Ferret, Dedektif.*

Geçmişe bakan komşuları gazetecilere bunun böyle olacağını hep bildiklerini söylediler. Çocuk çok tatlıydı, düşünceliydi, herkese karşı nazikti. Ailesi hiçbir zaman zengin olmamıştı ama ne yalan, çocuk hep zekiydi, bilmeceleri bir şekilde çözerdi.

Komşularının bilmediği bir şey vardı: Geceyarısı Desenleri Olayı'nı, Uçan Delphin Olayı'nı çözmeden önce, hatta kendi ofisini açmadan çok çok önce birilerinin Shamrock Ferret'i izlediğiydi.

6

Antik zamanlar müzesi Shamrock için her zaman bir mıknatıs gibiydi. İnsan Eserleri Salonu'ndaki eski eşyalar, ilk araç gereçler ve ev eşyaları, aletler, Seyahat Salonu'ndaki botlar ve at arabaları onu büyülerdi. Şimdi mısır tarlalarındaki desen, içinde sürekli çalışan bir motora dönüşmüştü, taşıdığı gizem onu yönlendiriyordu; bu desenlere eski bir şey sebep oldu.

Bugün henüz yeni tamamlanan, saf mermer duvarları yüksek pencerelerle süslü Resim Salonu'na girdi. Kendi düşüncelerinin içinde kaybolmuş bir halde yüzyıllara göre düzenlenmiş resimler arasında dolaşan ziyaretçi kalabalığına katıldı. Bayrakları rüzgârın önünde salınan, parlak yelkenleri gökyüzünden iki kat daha mavi bir denizin üstünde giden, ipek ve baharat yüklü bir tüccar dağgelinciği gemisi.

İleride Pheritima olduğu düşünülen Kayıp Şehir'in yer altı mezarlarında bulunmuş bir çalışma vardı.

Desenler yüzyıllar önce yapılmış, diye düşündü Shamrock. Anlamlarının bilmecesini çözebilmek için, kendi aslımızla ilgili bilmeceyi de çözmem mi gerekiyor acaba?

Koridorun sonunda sade bir tuval. Benekli kumaştan bir duvar halısına bakan oval pencerenin pervazına konmuş, içi solgun tomurcuklarla dolu gümüşümsü mavi bir vazo.

Bilinen En Eski Dağgelinciği Tablosu, yazıyordu ahşap çerçevenin altındaki plakada. *Konu: Çiçekler*.

Shamrock yavaşladı ve kalabalık etrafından geçip yoluna devam ederken orada durdu. Çok eskilerden kalan bir sanat eseri nasıl bu kadar tanıdık gelebilir? Mükemmel derecede ayrıntılı çizilmiş çiçekler, yeteri kadar tanıdıktı, *Dodecatheon furetii*, parkların bahçelerin nadide çiçeği Kayan Yıldız.

Dedektif gözlerini tabloya dikti. Bu vazoyu bir yerlerde görmüştü. Ama nerede?

Genelde olağanüstü çalışan hafızası, rastgele tahminlerden ötesini sunmuyordu. Furry Home'nin vitrininde mi acaba? Hayır.

Önünden geçtiğin bir antika dükkanında? Dükkan tam olarak... neredeydi? Şeydeydi... sakın söyleme... şeydeydi... çok fazla vitrin var...

Cevabı beklerken resmi inceledi, vazoyu farklı bir açıdan görmek için başını yana eğdi. Sonunda zihninin hatırlama bölümü sınıra geldi. Üzgünüz, bunu nerede gördüğünü bilmiyoruz. Sabırlı ol lütfen. Hatırlayacağız.

Shamrock iç geçirdi, başını salladı. Müzeden çıkıp eve yöneldi, kendi geleceğini hatırlıyormuş duygusundan bir türlü kurtulamadı, o gelecekte bu tablonun kendisi için bir türlü bulamadığı bir önemi vardı.

Bugün, tam bu saatte ve bu anda bu eski tabloyu görmesi bir tesadüf müydü? Başını salladı. Olan biten tesadüf değildi, rastlantı her zaman sorduğumuz soruların cevabıdır.

Desenlerin anlamı ne?

Kapıyı açtığında, kapı kolundan eşiğe bir kart düştü. Almak için eğilip üstünü okudu:

Burrows Ferret
Nutmeg&Bergamont Dedektiflik

7

"Çay alır mısınız, Bayan Shamrock?"

"Lütfen zahmet etmeyin, Bay Burrows."

"Ne zahmeti hanımefendi. İşte burada." Burrows Ferret çay servisini masasına koydu, dedektife bir fincan Mandalay böğürtlen çayı koydu. Bal sürahisinden bir damla akıttı. Küçük bir nane yaprağı koyup, azıcık limon sıktı.

"Buyurun hanımefendi."

"Teşekkürler!" Shamrock yeni ortağına çay servisi yapanın kendisi olması gerektiğini düşündü.

Bazen uşak, bazen hafiye, Burrows'un kartını bırakmasının üstünden çok zaman geçmemişti ama bir anda vazgeçilmez oluvermişti.

Shamrock iri, geniş yüzlü, maun rengi kürklü yaratığın zihninin ayrıntılar konusunda müthiş olduğunu fark etmişti; çıkarım yapma becerisine sahipti ve kendi kısa süreli ofisini açmadan önce Nutmeg&Bergamont'da uzunca bir süre çalıştığından dedektiflik alanında ciddi bir tecrübesi vardı.

"Yalnızken, başkalarıyla olduğu kadar iyi çalışamadığımı fark ettim Bayan Shamrock," dedi Burrows, abartısız özgeçmişini okuduktan sonra. "Üzerinde çalıştığınız olayları izliyordum ve açık konuşmak gerekirse becerilerinizden çok etkilendim. Kendi ofisinizde beni test etme onurunu bana bahşedersiniz, sanırım ayrıntılar size daha az yük olacaktır."

Shamrock onu yakından inceledi. Kendisini ikinci plana atacak derecede alçakgönüllüydü, hayal meyal aşina gelen bir şeyler vardı, gökyüzündeki bir yıldız kadar kararlı ve sebatlıydı.

"Küçük olaylar benim uzmanlık alanımdır," dedi Shamrock'a. "Gözlemimin kusuruna bakmazsanız, daha büyük sırlar size uygun gibi geliyor. Tartışmaktan ve çözümleme yapmaktan zevk alırım. Nasıl soru sorulacağını öğrendim. Fevkalade bir ekip olabiliriz."

Shamrock o kadar etkilenmişti ve bu son haftalarda Burrows'un zihninden ve tarzından o kadar keyif almıştı ki, bugün kendisi bir soru sormuştu. Masasından bir kart seçip, incelemesi için ona vermişti. "Buna bakar mısınız lütfen, Bay Burrows? Ne düşündüğünüzü söyleyin bana."

İnceledi, arkasını çevirdi. Göründüğü gibi bir şeydi, bir kartvizit. Ama üzerindeki kelimeler şaşkınlığa uğratmıştı: *Burrows Ferret, Shamrock&Burrows Dedektiflik.*

"Bayan Shamrock, buna hiç gerek yoktu. Benim daha asistanınız olarak kendimi kanıtlamam gerekiyor, nerede kaldı ortak olmak."

"Ah, Bay Burrows, çoktan kanıtladınız bile! Bu niteliklerinizle Nutmeg&Bergamont'a ortak olmamış olmanıza şaşırıyorum."

"Aslında, Bayan Shamrock..."

"Lütfen, Bay Burrows, bu kadar basit bir konuyu daha fazla tartışmayalım. Kabul ederseniz bu görev sizindir. Değişimin bizim için en faydalı seçenek olduğunu düşünüyorum. Ama başka türlü bir yol izlemek için bildiğiniz bir sebep varsa, ısrar etmeyeceğim."

"Güveniniz için teşekkür ederim Bayan Shamrock. Bu sorumluluğu üstlenmek benim için bir onurdur."

Genç dedektifin rahatlamasıyla, Burrows Ferret medya dosyalarını üstlendi, Shamrock'u Röportaj, Çözümleme, Doğrulama ve Düzeltme rutininden azat etti.

Röportaj, Çözümleme, Doğrulama ve Düzeltme, dedektifliğin başlıca öğesidir. Basın koşturmacasında, merakları hafifletme gayretleri yüzünden haberci dağgelincikleri bir haberi baskıdan önce her zaman olması gerektiği gibi teyit etmiyorlardı. Aslını arasanız haber ne kadar ilginç ve entrika dolu olursa, doğru olma ihtimali o kadar düşüktü.

Medyaya göre okuyucular öncelikle bilmek istiyordu. İkinci olarak, müsait bir zamanda, gerçeği bilmek istiyorlardı.

Büyüleyici bir hikâyenin doğru olmayabileceği dedektif dağgelinciklerinin ekmeği, suyuydu; isimleri günlük gazetelerin *Tam Olarak Öyle Değil* sayfalarında yer alırdı.

Mesela sabah haberlerinde bir haber çıkmıştı, başlığı şöyle: *Stilton Ferret Kızının Oyuncak Bebeğini Çığdan Kurtarmak İçin Hayatını Riske Attı.*

Gazete sokakta dağıtılmaya başladığı anda Burrows telefonu yanıtladı. "Shamrock ve Burrows, buyurun."

Dinledi. "Anlıyorum," dedi. "Tabii ki yapabiliriz."

Önündeki kâğıda kurşun kalemle not aldı. "Olmuş bilin, Bayan Yvette. Bu olayın çözülmesinde bizi seçtiğiniz için teşekkür ederiz."

Shamrock üzerinde çalıştığı Görünmez Saat Olayı'ndan başını kaldırıp baktı... Nasıl olur da bir dağgelinciği şehirdeki evinden kaybolur ve kıtanın öbür ucunda tekrar ortaya çıkar ve ne nasıl kaybolduğunu ne de oraya nasıl gittiğini hatırlar?

"İlginç bir iş mi, Bay Burrows?"

"Evet, hanımefendi, aslında öyle. Arayan MusTelCo şirketiydi. Hissedarlar arıyormuş, bu sabahki manşeti görmüşler. Dünyanın en zengin dağgelinciği bir pelüş oyuncağı

kurtarmak uğruna kendi hayatı ve şirketinin geleceğiyle kumar oynayacak kadar dikkatsiz midir?"

Gölge gibi bir gülümseme geldi geçti; bir anda olayı çözümledi. "Stilton Ferret çocuğun oyuncağını çığdan kurtardı mı?"

"Kurtardı."

"Stilton Ferret bunu yaparken hayatını tehlikeye attı mı?"

"Stilton uyarılar başladığında çocuğunun oyuncak penguenini kara düşürdüğünü gördü; oyuncağı aldı ve kızına geri verdi. Çığ ertesi gün düştü. Bunu çocukla, anne ve babayla, bir de kayak devriyesiyle konuşup doğrulayacağım elbette. Düzeltmemizde penguenin güvende, küçük Eliza'nın minnettar olduğunu, Stilton'un hayatınınsa hiçbir zaman tehlikede olmadığını söyleyeceğiz."

Başıyla onayladı. "Teşekkürler, Bay Burrows." Dünyanın en büyük şirketi böylesine önemli bir düzeltme için neden dünyanın en küçük dedektiflik bürosunu arar acaba?

"Zevkle, Bayan Shamrock."

Masasının üzerindeki çiçeğe dokundu, vazoya su ilave etti. Shamrock dondu kaldı.

Müze! Eski tablonun vazosunu müzede görmüştü!

Ama müze kocamandı, kocaman şehir blokları tek bir çatı altında toplanmış gibiydi. Müzenin neresindeydi?

Bir yerlerde, bir yerlerde dedi hafızası. Sakın söyleme, ben bulacağım. Aynı binada, resmin olduğu katta değil, bir başkasında.

8

Antik zamanlar müzesine aceleyle gittiğinde akşam karanlığı çökmek üzereydi, Resim Salonu'na hızla girdi, bir

önceki gün onu bu denli çeken tablonun önünde soluksuz durup, bekledi.

Tuval bekledi, sözsüz çığlıklar yükseldi, sanki bir tablo değil de pandomimdi. Neden sonra genç dağgelinciği iç çekti. Yanıt çok yakınındaydı. Bir şey... dilinin ucundaki yanıtı bulup çıkarmasını bir şey engelliyordu.

Gün batarken tarih öncesinden kalma eserlerin üzerindeki pencerelerden gelen ışık yavaş yavaş soldu. Durup inceledi, sanat eserinin altına gerilmiş kanlı canlı bir ağ gibiydi, ipucunun düşmesini bekliyordu.

Hava karardı, neredeyse tablodaki benekli duvar halısının tonuna ulaştı. Dakikalar sonra resim gökyüzüyle eşleşebilecek renge ulaşacaktı.

Shamrock Ferret gözlerini kırptı, gördüğü sahneden büyülenmiş gibiydi. Kuyruk tüyleri dimdik ayağa kalkmıştı.

Vazonun arkasındaki duvar halısı değil, diye düşündü, gece göğü.

Bunlar benek değil, yıldız. Şu *Mustella,* Yüce Dağgelinciği takımyıldızı! Şu oval çerçeve kulübenin çerçevesi değil, *bir yıldız gemisinin seyir penceresi!*

Pençesi büyütecine gitti, bir adım ileri attı, tabloya eğildi, lensi odakladı. Orada, oval çerçevede, eski boyanın çatlakları arasından otomatik kaynak makinesinin oluşturduğu, çerçeveyi gemi gövdesine tutturan noktalar belli belirsiz görünüyordu.

Bu sanat eserini gören belki de on milyonuncu ziyaretçi olarak, Shamrock Ferret onu gerçekten anlayan ilk kişiydi. Ressamı bilinmiyordu, yıllar yıllar öncesinden gelen bir gülümseme: Bu çiçekler kayan yıldızlar, sayın seyirciler, benekler de evimiz.

Yüzyıllardır bizimle, diye düşündü Shamrock, yanıt her gün gözümüzün önünde.

Ve vazo, o vazo...

Hafıza güçleri bir çırpınışta uyandı. *İlk insan eserleri!* Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Dördüncü katta. İlgini çeken epey vazo olmuş biliyor musun, antika olanı diğerlerinden ayırmamız gerekti...

"Dördüncü kat!" dedi Shamrock yüksek sesle, geç kalan ziyaretçileri hızla geçti, İlk İnsan Eserlerine doğru yöneldi, heybetli asansörün yükselmesi, kapısının nazikçe açılması onu sabırsızlandırıyordu.

Pençeleri cilalı mermer üzerinde camla çevrili bir bölümün önünde kayarak durdu. Tablodaki vazo işte orada duruyordu, bu ani keşfe inat, gayet sakindi.

Ancak bir pençe yüksekliğindeydi, alt kattaki tablonun boyutları hemen anlaşılıyordu. O zaman seyir kapısı en fazla üç pençe yüksekliğinde ve iki pençe enindeydi, bu da demek oluyor ki efsanedekinden daha küçük bir araç söz konusuydu. İlk dağgelinciklerini dünyaya taşıyan gemi, yıldızlardan gelen devasa bir araç değildi, diye düşündü Shamrock, bir feribot büyüklüğündeydi!

Cam bölmenin altında bir tabela vardı: *Eserlerin kopyaları müze mağazasında mevcuttur. Orijinal bir eseri almak istiseniz, lütfen uygun olduğunuz ilk fırsatta geri getiriniz.*

Şafak sökene kadar getiririm diye söz verdi, vazoyu alıp yerine kartvizitini koyarken: *Shamrock Ferret, Shamrock& Burrows Dedektiflik.*

Dairesine çıkan merdivenleri tırmanana kadar, derin sırlara gömülmüş vaziyetteydi. Sormuştu, rastlantılar cevap olarak ona tabloyu sunmuştu. *Biz yıldızlardan geliyoruz!*

9

Hâlâ dünyayı kurtarmanın bir yolu var mı, diye düşündü Avedoi Merek. Kurtarmak isteyen kaldı mı?

Filozof dağgelinciği bir zamanlar çalışma odasının penceresi olan, artık mütevazı evinin çentik çentik açılmış deliğinden şehrin kalıntılarını gözleriyle inceledi; kitaplar, tomar tomar kâğıtlar ve diskler birbirine karışmış; Ferra'nın günbatımını duman ve alevler kaplamıştı.

Neredeyse ölünceye dek kendimizi savunduk, diye düşündük; mucize diye bir şey olmadığı için de tek bir kişi kalana kadar itişip kakışmaya devam edeceğiz.

Düşünme koltuğuna gömüldü, düşen sıva parçaları yüzünden koltuğun döşemesi yıpranmıştı.

Ne mucizesi, dağgelinciklerinin zeki, pratik, meraklı, gülmeyi ve macerayı seven yaratıklar olduklarının ötesinde varsayım var mı? Hangi basit fikir bizi kurtarabilir artık?

Dünyadan geriye kalanlarla konuşmamı istediler, sanki...

İç geçirdi, ciğerlerinden boşalan umuduydu. Ne diyebilirim, böylesi bir savaştan sonra hangi varlık ne diyebilir?

Artık

çok

geç.

10

Shamrock Ferret çözümlenmemiş olaylar koltuğuna oturdu, kuyruğunu düzeltti. Dağgelinciği metalinden yapılma, ışık saçan gümüşümsü mavi vazosunu eline aldı, pençelerinin arasında tuttu ve gözlerini kapattı, sahnelerin kendiliğinden gelebilmesi için düşünmemesi gerektiğini kendisine hatırlattı.

Bırak hikâye olsun bitsin, bu vazodan öğrenmen gereken her neyse. Bırak olsun...

Shamrock bir oda gördü, evlerin tepelerinden ileride yükselen bir şehre bakan harika manzarasıyla bir zamanların konforlu bir kütüphanesi.

Şimdi bütün pencerelerin camları patlamış, mobilyaların yerinde yıkıntılar, duvarlardan biri gitmiş, oraya buraya sıçramış alevlerin ötesindeki manzara mahvolmuş bir şehirden ibaret.

Boylu boyunca bir meteor fırtınasına tutulmuş yaşayan bir gezegeni andıran manzara karşısında büzülmüş, yıpranmış koltuğunda tüyleri diken diken olmuştu; neredeyse görüntülere engel olmak için gözlerini açacaktı.

Açmadı. Çünkü parçalanmış masada Shamrock'un kendisinden fazlaca büyük olmayan, kürkü kum ve gece renginde ufak tefek bir dağgelinciği kıvrılmış oturuyordu.

Gözleri kapalıydı ama ne düşündüğünü biliyordu.

Artık o kadar umutsuzlar ki dünyaya hitap etmemi istiyorlar, gardiyan kurtarıcı oldu. Hangi kelimeler kurtarabilir? Ben sadece bir hayvanım, uygarlığın sonunu izlediğimi biliyorum. Artık çok geç.

Hayalinde, ona doğru ilerledi ve sesi duyan dağgelinciği gözlerini açtı. "Sen de kimsin?" diye sordular bir ağızdan.

"Adım Shamrock," dedi. "Geldiğim yer..." Durdu, nereden geldiğini nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Onun için titreyen bir hologramdan başka bir şey değildi; bedeninin içinden ufuktaki yangınlar görünüyordu. Ama yine de canlıydı. Yoksa uzaylı mıydı, dünyasının canını kurtarmak için şansını denemeye mi gelmişti?

Başıyla selamladı. "Ben dağgelinciği uygarlığının son temsilcisiyim," dedi, "Sona kalanlardan biri. Bizi bizden kurtarmaya geldin. Sadece Avedoi Merek'i buldun ve son."

Shamrock inanamayarak gözlerini kırpıştırdı. "Avedoi Merek? Ben *Avedoi Merek*'i mi buldum?"

Yıkılan duvarın olduğu yöne baktı, tekrar Shamrock'a döndü. "Ferra devam edecek. Gezegenimiz gittiğimizin neredeyse farkında olmayacak. Sadece küçük bir rahatsızlık hissi yani dağgelincikleri ırkı yok olacak."

"Avedoi Merek! Efendim, siz sonu değilsiniz, siz..."

"Acaba çok mu zor olurdu," dedi beriki, söylenenleri duymayarak, "Birbirimize nazik olabilseydik? Neden dağgelincikleri nefret ve küçümseme mıknatısıyla lanetlenen tek hayvan cinsi olmak zorunda? Neden hep biz birinci olmalıyız, neden bize karşı onlar olmalı?"

Shamrock yutkundu, etraflarındaki yangından şaşkına dönmüştü. "Meteorlar mı?"

Filozof başını yana eğdi, yabancının tahmin edememesi kafasını karıştırınıştı.

"Meteor yok." Elini göğsüne götürdü. "Felaket orada değil, buradaydı. Bir taraf, 'Biz iyiyiz, siz kötüsünüz.' dedi. Diğer taraf, 'Hayır, bu doğru değil: *Biz iyiyiz, siz kötüsünüz!*' dedi."

Bu harikulade hayvan böyle bir durumda nasıl şaka yapabilir, diye düşündü, yangın hâlâ devam ediyor! Komik değil. "*Kötü dağgelincikleri mi?* Efendim, siz neler söylüyorsunuz?"

Duymadı. "Savaş başladı, iki taraf da kendisine ve sevdiklerine bir zarar gelmeden karşı tarafa zarar verebileceğini düşündü. Mümkün değil bu..." Omuzlarını silkti. "Mümkün değil."

Filozof doğruldu. "En yüksek bakış açısı, elbette, fark etmez. Biz yıkılmaz ışığız, hepimiz. Bedenlerin içinde ölmek, içlerinde yaşamak kadar rüya sayılır. Rüya kâbusa dönüşür tabii, hiç eğlenceli değil. Biz ki bütün evrende eğlenceyi en

çok seven hayvanlarız! Neden birbirimize, kendimize ve çocuklarımıza zarar vermek gibi bir trajediyi seçtik?"

Oda dönmeye başladı, Shamrock sonunda anlamıştı. "Savaş mı?" diye fısıldadı. "Dağgelincikleri arasında mı?"

Avedoi Merek başıyla onayladı, onu yakından inceledi. "Sen başka bir yıldızdan geldin değil mi?" Dikkatini çeken görüntüsü değil tavrı olmuştu, duydukları karşısında yaşadığı şok.

"Hayır," dedi. "Sen başka bir yerden değil, başka bir zamandansın. Geçmişten gelmiş olsan yıkımımıza bu kadar şaşırmazdın. Gelecekten geliyor olmalısın."

"Evet" dedi. "Hayır. Ben rüya görüyorum, hayal kuruyorum."

"Hepimiz yapmıyor muyuz? Dağgelincikleri ırkı kendi sonunun hayalini kurdu. Şimdi birbirimizle savaşırken rüyalara son vermeye karar verdik." Shamrock'a baktı, sanki umut arıyordu. "Öyle yapmadık mı?"

"Efendim, inanamıyorum..." Açık seçik ortada olanı açıklamakta zorlanıyordu, bu gayet zeki hayvanın anlayamamasından bıkmıştı: Dağgelincikleri savaşmaz.

"*Nezaket Kuralları*!" dedi. "Avedoi Merek, onları sen oluşturdun! Nasıl savaş olabilir... *Nezaket Kuralları'na ne oldu?*"

Filozof konuşmadan önce uzun uzun onu izledi.

"Nezaket Kuralları mı?"

11

Kapıdan girecek herhangi bir müşteriye sorsanız, Shamrock Ferret Çözülmemiş Olaylar Koltuğu'nda uyuyor derdi, burnu pençesinin altında, antik vazoyu sarıp sarma-

lamış samurdan bir top. İçeri biri girse mutlaka bu manzara karşısında nefesini tutar ve parmak uçlarına basarak uzaklaşır, kapıyı da sessizce arkasından kapatırdı.

Ne var ki dedektif uyumuyordu. Dağgelinciklerinin uzak geçmişindeki sırlara kapılmıştı, kime sorsanız trans hali diye niteleyeceği durumda gördükleri yüzünden nefesleri hızlı ve derindi.

"*Hangi Kurallar mı?*" sesi bir çığlık gibiydi. "Avedoi Merek, onları siz yazdınız! *Dağgelinciği Usulü!* Kitabınız o derece eski ki bazıları sizin hiç var olmadığınızı bile söylüyor, isminiz hepimizin unuttuğu bir anahtar!"

Filozofun yüzündeki silik gülümseme varla yok arasındaydı. "Sevgili tuhaf ziyaretçim, yanlış adrese mi geldiniz acaba? *Dağgelinciği Usulü* bir başlık ve bazı notlardan ibaret, fazlası yok. Sadece bir fikir, izlenebilecek bir yoldu belki ama..."

Pençesini dışarıdaki manzaraya, gecenin içindeki yangınlara doğru uzattı. "Çok geç. Asla yazılmayacaklar. 'Yazılabilirdi' ifadesi bile artık hikayelerde kaldı."

Shamrock teslim olmayı kabul etmedi. "Şaşırmıyor musunuz?" dedi. "Böyle tam karşınızda havada nasıl durabildiğimi merak etmiyor musunuz, yazılmadığını iddia ettiğiniz kitabın her satırını bilen, gelecekten gelen bir halüsünasyon muyum, onlar sadece zihninizdeki notlardan ibaret mi? Acaba..." Doğru kelimeyi aradı, "... savaş sizin merakınızı da mı yok etti? Yanlış adrese mi geldim ben? *Başka bir* Avedoi Merek var mı?"

"Gelecek," dedi, sanki bu kelimeyi ilk kez telaffuz ediyor gibiydi. "Eğer benim geleceğim bütün bu olanlar değil de sizseniz..." Göz kırptı. "Bu savaş dünyanın sonu değil o zaman!"

Shamrock ortamdaki hassas gerginliğin kırıldığını his-

setti. "Benim zamanımda efendim, bu savaşı *unuttuk*! Benim zamanımda savaşı hayal etmek bile imkansız. Sizin sayenizde. *Dağgelinciği Usulü*, kültürümüzün o kadar derinlerine işlemiş ki savaşma kabiliyetimiz yok. Hatırlamıyor musunuz? *Her kim dağgelinciği usulü okur, sever ve yaşarsa ışığın muhafızı olur, başka dünyaları kendi içindeki gibi ulvileştirir!*"

"Yazmamış olduğum bir kitabın üstüne bir uygarlık mı kurdunuz! Bu fikirleri ben kendim dahi bilmiyorum. Şu halde onları nasıl ortaya çıkarabilirim?"

"Çok kolay," dedi Shamrock, umudunu yitirmeye başlamıştı. *"Size anlatırım!"*

Masadaki hayvan gözlerini Shamrock'a dikti, karşısında duran çelişkiden sersemlemişti. Sonra, Ferra'nın üstüne ilk roketlerin düşmesinden bu yana ilk kez, Avedoi Merek güldü.

12

"Beni hatırlamıyor musunuz efendim?" Shamrock Ferret bir zamanlar çok aşağılarda kalan bir deniz gibi kesintisiz çatıların üstüne bakan kırılmış bir camın önünde durdu, bunun sadece bir hayal olduğunu bildiğinden yükseklikten korkmuyordu.

"'Kanun değil,' demiştiniz efendim, 'Kural değil: Bu nezaketin anayasası, tabii eğer onlara uygun bir yaşam sürmek isterseniz. Sevdiklerinize gösterdiğiniz nezaketin aynını herkese sunun, kendi başınıza bir uygarlık olun...'"

Avedoi Merek bunu eski Ferrune dilinde kenarları yanmış bir kâğıdın üzerine yazmıştı, kendi sözlerinin yankısını nesiller sonra bir okuyucudan dinliyordu.

"...Veya milyonlarcasını," diye fısıldadı Shamrock susmuş dinlerken. Kendisi de sanki bir trans halindeyken yazmıştı.

"... Bu Nezaket Kuralları sizler ve başkaları için adalet olsun, şimdi ve sonsuza dek sizi çatışmalardan ve yıkımlardan uzak tutsun."

Artık çok geç olması, umutsuzluk umurunda değildi, bu yıkık dökük gezegen kalıntısına tek bir hayvanın ne söyleyebileceğine dair umudunu kesmişlik bitmişti. Harfler pençelerinden akıp gidiyordu, Kuralları bir biri ardına sıralarken yavaşlamıyordu bile:

Başkasına vereceğim zararı, her ne olursa olsun önce kendime vereceğim.

Nasıl ki kendime saygı duyuyor ve nazik davranıyorsam, akranlarıma, büyüklerime ve çocuklara da aynı saygı ve nezaketle yaklaşacağım.

Başkaları için isteyeceğim diledikleri gibi yaşama, düşünme ve inanma özgürlüğüne sahip olmalarıdır. Bu özgürlüğü kendim için de isterim.

Bütün seçimlerimi yaparken ve her günümü yaşarken en yüksek doğruluk duygusu hep içimde olacak.

Shamrock büyülenmiş kalakalmıştı, sessiz bir tanık gibiydi. Nezaket Kuralları kendi ırkı için o kadar kıymetliydi ki pek çokları ısrarla bunların bir bildiri olmadığını, dağgelinciklerinin genetik kodlarında yer aldığını iddia ederdi. Şu an bu fikirlerin kelime kelime kâğıda aktarılmalarına şahit oluyordu.

Avedoi Merek başım kaldırıp ona baktı, gözleri ışıl ışıldı. "Tabii ya!" diye mırıldandı. "Enerjimizi yıkmaya harcamazsak, maceradan başka nereye gidebilir? Roketleri kendi üzerimize çevirmektense, yönlerini değiştirelim; yıldızlara gitsinler, içlerinde bizler de olalım!"

Shamrock başıyla onayladı ve gerçekler bir araya geldi. Biz dünyaya uzaydan geldik. O tablo, şu an ofisinde elinde tuttuğu vazo, bir sanat eseriydi ama tarihi değeri daha bü-

yüktü. Ve tarih tek bir hayvanla başladı, karşısında duran bu dağgelinciği beyefendiyle.

"Doğru mu?" diye sordu. "Sizin hakkınızda bir efsane var."

Filozof gülümsedi. Onun gibi basit birisi hakkında bir efsane mi vardı?

"Arşivlerde," dedi Shamrock, "Bir hikâye buldum. Diyordu ki Avedoi Merek'e, eğer savaşçıların size saldıracağım bilseydiniz ne yapacağınızı sormuşlar."

"Aa? Savaşçılar tarafından mı? Cevabım neymiş?"

"*Ölmek.*"

Güldü. "Aferin bana. En azından savaşa son vermeyi öğrenmişim."

"Hikâye doğru mu?"

"Hayır."

Doğru olan, diye düşündü Shamrock, hikayenin altında yatan fikir: Her asil ve nazik yaratık savaşmayı reddederse, asalet ve nezaket savaşçıların önünde yok olur gider. Eninde sonunda kalan ıssız gezenin kalıntılarına nefretle diş gıcırdatan bir avuç öfkeli yaratık olacaktır.

"Siz dünyayı değiştiriyorsunuz," dedi. "Bunu hissedebiliyor musunuz, şu an, yazarken biliyor musunuz bunu?"

Kaygılıydı, fısıltıdan biraz daha yüksek bir tonda konuştu.

"Ben hiçbir şeyi değiştirmiyorum Bayan Shamrock. Dağgelincikleri ancak yeni bir düşünce şeklinin bizi eskisinden daha mutlu edeceğine karar verdiklerinde değişir. Başka yolu yok. Çok inatçıyızdır. Ben kendimi değiştirmek için yazıyorum."

Shamrock artık orada istenmeyen bir varlık olduğu his-

sine kapıldı. Bir varlığa eskiden bildiği bir şeyleri hatırlatmıştı ve şimdi o da belki günün birinde birilerinin umurunda olur diye onları kağıda döküyordu.

Çözülmemiş Olaylar Koltuğu'nda gözlerini açtı, bir hamlede not defterine uzandı.

Psişik yolculuğu bir medeniyetin kaderini değiştirecek tek bir sahneye ipucu olmuştu. Rüyaya göre dağgelinciği doğası değildi bu nezaket, genetik kod da değildi. Çok uzun yıllar önce fikrimizi değiştirdik: Şiddete son verdik. Onun yerine her ne olursa olsun nezaketi koyduk.

Bu fazla duyarlı birinin yazdığı bir fabl mı, yoksa bir medeniyetin tarihçesi mi?

13

"Çay alır mısınız, Bayan Shamrock?"

"Tabii, evet, teşekkürler, Bay Burrows."

Çin porselenini getirdi, Mandalay çayını doldurdu ve bir damla bal ekledi. "Zor bir olay mı?"

Başıyla onayladı ve Burrows da onu çıkarımını yapması için yalnız bıraktı. Nezaket Kuralları o derece iliklerine işlemişti ki Burrows başını sallayışında teklif ettiği sıcaklığın ne kadar hoş karşılandığını ve orada olmasının Shamrock'u ne kadar memnun ettiğini gördü.

Gözleri halının saçağına dikili, çayından bir yudum aldı. "Bay Burrows," dedi.

Ortağı bir anda ortaya çıkıverdi. "Buyurun Bayan Shamrock?"

"Yardımınıza ihtiyacım var."

"Elbette."

Yumuşak tüylü hayvan hemen yan tarafındaki Çözülmüş Olaylar Koltuğu'na yerleşti, ona döndü ve başka tek kelime dahi etmedi.

Shamrock uzunca bir süre düşündü, ortağı sessizdi. "Avedoi Merek ile dağgelinciği savaşını gördüm," diyebildi sonunda. "Nezaket Kuralları'nı yazarken gördüm onu."

Burrows cevap vermedi. "Yardımınıza ihtiyacım var," cümlesi dağgelincikleri için 'Lütfen dinle' anlamına gelir. Yorum yapılmaz, öneri sunulmaz, tartışılmaz. Sadece dinlersin.

"Ama görmek kanıt sayılmaz. Bunun olduğunu nasıl bilebilirim?"

Ortağı dinlemeye devam etti.

"Dağgelincikleri arasında bir savaş, Bay Burrows? Pek olası değil. Bizler yeterince akıllıyız, nezaketi öğrenmek için bir felakete ihtiyacımız yok."

Dakikalar süren bir sessizlik. "Ancak yine de, eğer bir savaş olmuşsa ve dağgelincikleri bunun üstesinden gelmişlerse, bunu bilmemiz gerekir! Eğer bunun bizim yaptığımız bilinçli bir seçim olduğunu kanıtlayabilirsem..."

"İnsan arkadaşlarıyla savaşmaz," dedi. "Bir noktada şuna karar vermiş olmalıyız: Bütün dağgelincikleri dosttur. Biz ve Onlar değişip Biz olmuş."

Uzun bir sessizlik, gözleri kapalı. "Eğer bu karar verme süreci yavaş yavaş gerçekleşmediyse, mesela milyonlarca yıl boyunca değil de, benim Avedoi Merek'i kalemini eline alırken gördüğüm anda olup bittiyse... o zaman bu aptal genetiğin işi değildir Bay Burrows, çünkü o tek bir hayvan ve tek bir fikir!"

Burrows başını salladı, Shamrock görmedi.

"Ve eğer bu doğruysa, bir tek hayvan ve fikrin gücü," dedi, "Görünmez boyayla kaplı, bizi bir şeylerden alı koyan

daha başka kaç duvar var, uyanmamızı bekleyen kaç duvar var?"

Saatin tiktakları duyuldu.

"Delil, Bay Burrows! Gördüklerimin hiçbirini kanıtlayamam. Acaba tarihi yolundan çevirip başka yöne savuran altın değerinde cesur bir davranışa mı şahit oldum? Yoksa gördüklerim sadece kurgu muydu?"

Sonunda ortağına döndü, sınavını tek kelimeyle özetledi. "Delil."

Ortağı dinledi.

"Bitti Bay Burrows. Yardımınız için teşekkürler."

Öteki pençesiyle uzanıp bıyıklarını sıvazladı. "Dinlemek benim için bir onur Bayan Shamrock. Fevkalade bir zihniniz var."

Ayağa kalktı ve sessizce masasına doğru yürüdü.

"Yorumunuz Bay Burrows? Düşüncelerimin zayıf noktası nerede?"

Soğumuş bir fincan çayı kaldırdı. "Hassassınız Bayan Shamrock, psikometriniz kendisini şimdiye dek çoktan kanıtladı. Bildiğime göre, hiçbir zaman anlamsız olmadı, değil mi?"

"Şimdiye kadar evet."

"Bazıları bu çelişkiyi sorgulayacaktır elbette. Geçmişe seyahat eder ve bir yazara henüz yazmadığı fikirleri verirsek bu fikirler esasında nerden gelir, bizden mi ondan mı?"

"Ondan tabii ki. Çoklu dünyalar."

"Ne yazık ki gizemin bu dalı üzerinde hiç çalışmadım Bayan Shamrock."

"Ben ona kendi fikirlerini anlatıyordum. Ama beni görür görmez, dünya ikiye ayrıldı ve birinde beni görmemeye

başladı. Dünyaların birinde Nezaket Kuralları'nı tek başına yazıyordu, diğerinde bir görüntü yazacaklarını ona hatırlatıyordu. Tek bir geçmiş ve tek bir gelecek değil Burrows, pek çok geçmiş ve gelecek var. Çelişki yok."

"Kesinlikle bu konuda çalışmalıyım," dedi ortağı, gözleri parıldıyordu. "Sanırım çalıştığım ve çalışmadığım farklı dünyalar var. Bazılarında çalışmayı erteliyorum..."

Shamrock ciddiyetle başını salladı. "Her olası değişkenin bütün olası varyasyonları. Her kararda evren, o kararın verilmediği evrenden ayrılıyor."

"İnanıyorum ki şu an Bayan Shamrock Ferret'in aslımıza ilişkin gizemi çözdüğü evrene girmiş bulunuyoruz."

Ortağına baktı, gözlerindeki parıltıyı gördü ve güldü. "Evet, o evrenlerden birindeyiz, umarım!"

Shamrock antika vazoya uzandı, yavaşça dokundu. Gözlerini kapadı.

14

Bir sahne gördü, yükseltilmiş yuvarlak bir platform, loştan biraz daha aydınlık. Koltukları bomboş bir konferans salonunun önündeydi. Koltukların ilerisinde bir Konsey üyesi.

Koyu ahşaptan duvarın üstünde Ferra gezegeninin gümüşten haritası asılı. Onun altında iki başlı yaratığın haşin figürü duruyor, zümrüt yeşili, bir çenesinde yıldırım diğerinde oklar olan bir kanatlı yılan.

Yılanın altında geniş, kıvrımlı bir masa vardı, bu masada da dokuz yöneticinin yerleri; bu sandalyelerin dördünde renk renk yüzleri ve kürkleriyle dört dağgelinciği oturuyordu, sadece bir tanesinin yüzünde yenilmişlik ifadesi vardı. Her birinin üzerinde zümrüt yeşili yılan amblemi işli siyah bir atkı vardı.

Shamrock bomboş salonda etrafına bakarken, Avedoi Merek içeri girdi ve salonun koridorundan aşağı yürüdü, yalnızdı. Kibar hayvan platformun ortasına tırmandı, tam boğaz kısmına yılan iğnesi iliştirilmiş beyaz atkısıyla sessizce durdu.

Gösterişsiz bir suret, diye düşündü, ne keskin hatları ne de delici bakışları var, ama sahneye çıktığında... sanki dev bir mıknatıs harekete geçmiş gibiydi.

Dağgelinciği uygarlığının geri kalanı izlerken filozof dünyadan kameralara ve ulusunun konseyinin hayatta kalan üyelerine döndü.

"Bu akşam güzel sözlerimle sizlere hoş vakit geçirtemezsem beni affedin," dedi. "Söyleyecek az sözüm var ama belki de halen hayatta olanların çoğu adına konuşacağım."

Hayatta kalan diğer liderleri inceledi, kameralara, onların diğer tarafında, yerkürenin her bir köşesindeki tüm sağ kurtulanlara baktı.

"Bugünden itibaren," dedi, epey uzunca bir süre duraksadı, "*Kötülükten elimi eteğimi çekiyorum.*"

Kelimeler salonun hoparlörlerinde, evlerde, sokaklarda yankılandı.

Kötülükten elimi eteğimi çekiyorum. Başka zaman olsa, bu fikir bilmece gibi gelirdi, bir kelime oyunu. Ama bugün, Avedoi Merek uygarlığın vicdanının çıplak ve dosdoğru sesi olmuştu ve bugün bir hayvan ırkı onu dinliyordu.

"Savaşa," dedi, "Rıza göstermiyorum artık." Aniden bir mecburiyet gibi ortaya çıkan bu olasılıksızlığı yumuşak bir dille söylemişti.

"Şiddete rıza göstermiyorum," dedi Merek. "Nefrete de, kötülüğe de."

Hayatta kalan herkesin ta içine baktı.

"Bütün bunlara gösterdiğim rızayı geri alıyorum. Yaptıklarımdan. Düşüncelerimden. Seçimlerimden."

Boğazına iğnelenmiş zümrüt yeşili yılana uzandı, iğnesini açtı, yere düşmesine izin verdi. "*Kötülükten elimi eteğimi çekiyorum*. Sonsuza kadar."

Eskiden tanım veya durum hakkında tartışmak isteyenleri, karşı çıkanları, vatanseverlik çığlıkları atanları gösteren ışıklar yanıp sönerdi kıta haritasının üzerinde. Şimdi, bütün bu olan bitenden sonra, haritada hareket yoktu.

Kendini yok etme özgürlüğüne ve gücüne sahip bütün bir toplum dinledi, bu sona ne kadar yaklaştıklarını görüp uyuştular.

"Kendimizi ve geleceğimizi kurtarmak için tek bir şansımız var. Tek bir yol var ve bu yol o kadar basit ki gerçekleştirmek neredeyse imkânsız."

İzleyen bazı dağgelincikleri, dağgelinciği savaşının aleyhinde konuştuğu için devlet düşmanı ilan edilen, zincirlere vurulup hapse atılmış bu kibar yaratığın yüzünde umut ışığı görmekten memnundu. Karanlıkta umudun yeşerdiğini hissetmeye başlamıştı ilk kalpler.

"Bir soru sorabilir miyim?" dedi. "Bu yıkım tecrübesinden keyif alan oldu mu? Olanlardan mutlu olan var mı?" İki soru ve sessizlik.

Keyif almak mı, diye düşündü dağgelincikleri, etraflarındaki yıkıntılardan hâlâ dumanlar yükseliyordu. *Mutluluk mu?*

Burada görüntü solmaya başladı, dönerek uzaklaştı ve Shamrock Çözülmemiş Olaylar Koltuğu'nda gözlerini açarak uyandı.

Hem geçmiş zamanının ağırlığını üzerinden atmak hem de zihnindeki görüntüleri temizlemek için silkelendi. Mavi metalik vazoyu yavaşça koltuğunun yanındaki masaya koydu.

Doğru söylemiş, diye düşündü. İşte dünyanın sonu gelmişti ve buna karşı çıkan Avedoi Merek olmuştu.

Yanlışlıkla farklı bir geçmişe mi gittim acaba, diye düşündü, belki Ferra'lardan birine? Gözlerini ovuşturdu, koltuğunda rahatsız bir biçimde döndü.

Bizi en yüce doğruya göre hareket etmeye davet etti.

Belki de farklı geçmişlerdir. Ama bugün bildiğimizden daha şiddet dolu bir Önce olabilir miydi geçmişte? Ürperdi. Hiçbir tarihçede böyle bir işaret yoktu.

Dağgelincikleri her zaman sıcak ve nazik hayvanlar olmuşlardır. Aksiyonu ve macerayı hep sevmişizdir, korkunun ve seçtiğimiz yollarda karşımıza çıkan tehlikelerin üstesinden gelmeye gönüllüyüzdür.

Buna rağmen Shamrock gördükleri karşısında titremişti. Bu alternatif bir geçmiş değildi, günümüzden Avedoi Merek'in harabeye dönmüş evine, konseye giden oydu, uygarlığın kundaklanmasına bu kadar yakınken kendi kalbi yanıp tutuşmuştu.

Vazo koltuğunun yanındaydı, sanki onu izliyor, neden artık kimsenin hatırlamadığı şeyleri öğrenmeye kalktığım merak ediyordu.

Ya dağgelinciklerinin tarihi yanlış, diye düşündü ya da benim psişik güçlerim şimdiye kadar hiçbir varlıkta olmadığı kadar karanlık ve yıkıcı bir hal aldı.

Bilginin Pençeleri'nde, eski zamanlarla ilgili yazı ve pasajlarda dağgelincikleri arasında bir savaşın tek kelimesi dahi yoktu. Dağgelincikleri hata yapabilir ancak yalan söylemezler. Bütün bir kültürün eskiden olan her şeyi *unutmuş* olması mümkün mü?

Saatin çın çın ötmesiyle irkildi. Vazoyu en yakın uygun zamanında müzeye geri götüreceğine söz vermişti. İşte o

zaman gelmişti. Antika eseri aldı ve aceleyle müzenin yolunu tuttu.

Kartvizitini bıraktığı yerden alıp, yerine vazoyu koyduğunda hava aydınlıktı, ne var ki şahit olduğu vahşetin karanlığı gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu. Ateşe verilmiş şehirler, hayatlarını kaybeden akranlar, büyükler... ve çocuklar!

Dağgelincikleri bozmaz, diye düşündü, adımları eski kaldırımın üzerinde neredeyse fısıldayarak ilerlerken, halen uyuyan, savunmasız, kapısında kilit bile olmayan dükkânların önünden geçti. Biz zarar vermeyiz, yakıp yıkmayız. 'Kaba bir dağgelinciği' önermesi bile insanı gülümsetir. Bütün dağgelincikleri birbirlerine saygı duyar, hep en yüce doğruya göre yaşar. Biz böyleyiz.

Başka bir yaratık olsaydı, Shamrock Ferret ürperir, bu garip sahneyi kafasından siler ve bir daha asla arkasına bakmazdı. Ama ortada gizemli bir durum vardı ve gizemin mutlaka çözülmesi gerekiyordu.

15

O hafta Görünmez Saat Olayı'na bulduğu çözüm basının aniden ilgi göstermesine sebep olmuş, Burrows'un haberleri düzeltmesi birkaç gününü almıştı.

Haberci dağgelinciklerine verdiği demeçte yapılan spekülasyonların aksine Shamrock Ferret'in büyücülükte uzmanlaşmadığını, bir illüzyon ustası olmadığını ve biyonik bir beyne sahip olmadığını belirtti.

"Bayan Shamrock," dedi, "Dağgelinciklerini ve gördüğü sahneleri gözlemleme konusunda olağanüstü başarılıdır, bir gördüğünü bir daha unutmayan bir hafızası vardır, alternatif olasılıkları dikkate alır ve tümden gelimin belli başlı ilke-

lerini, başkalarının atladıklarını bulup çıkarmak olan işinde uygular."

Bunların hepsi doğruydu. Shamrock bir şeyin farkına vardı. Burrows kendisiyle çalışmaya gelmeden kısa bir süre sonra, basının daha fazla ilgisini çekmeye başlamıştı. Düşününce bu zamanlama tuhaf gelmişti ona.

MusTelCo, mesela, hatalı bir manşeti düzeltmek için istedikleri dedektiflik bürosuna gidebilirdi, diye düşündü. Koca şirket Burrows'a kartını ve oyuncak pengueni Shamrock Ferret'in reklamını yapmak için göndermemişti tabii, amaçları şirketi düştüğü çukurdan kurtarmaktı. Biraz reklam anlaşılır tabii, diye geçirdi içinden. İnsan sırlarla ilgileniyorsa, meraklı zihinlerin ilgisine de şaşırmamalıydı.

Bu sıralar aklına takılan, kimsenin kendisinden çözmesini istemediği çok daha büyük bir bilmeceydi: Altın Cesaret Olayı. Tarihi değiştiren tek bir dağgelinciği miydi? Eğer öyleyse bunu nasıl kanıtlayabilirdi?

O öğleden sonra Shamrock'u kim izlese kahkahalarını tutamazdı. Yumuşak bedeni bir saat boyunca ofisin üstündeki yatak odasında hareketsiz derin uykuya dalmıştı. Bir saniye sonra battaniyeler havada uçuşuyor, lambalar fener gibi açılmış, dağgelinciği hamağından yere dalış yapıyor, kürkü darmadağm, aşağı inip kapıdan çıkarken boynuna bir atkıyı dolayıveriyor.

"İyi günler, Bayan Shamrock," dedi Burrows kapı hızla ardından kapanırken.

Sır, Avedoi Merek Ferra kameralarının önüne çıkmadan önce ne olduğu değil, diye düşündü müzeye doğru koşarken, esas sır *ondan sonra ne olduğu!* Yanıt hâlâ vazoda gizliydi!

Koşmaktan nefes nefese asansöre binip dördüncü kat düğmesine bastı. Bazen yapılacak en iyi şey düşünmemektir. Zihnin ne çok katmanı var...

Bölmenin camını açarken almaya geldiği şeyin orada olmadığını fark etmemişti bile. Tam vazonun durduğu yerde bir kartvizit vardı artık:

Nutmeg Ferret

Nutmeg&Bergamont Detektiflik

16

Shamrock antikaların sergilendiği bölmeye eğildi ve kulakları uğuldayana kadar sessizliği dinledi. Hayır, diye düşündü. Bu işte bir terslik var. Rastlantılar yardım edin bize, yolumuzu açın.

Nasıl *gitmiş* olabilir?

Asansöre döndü, hiç acele etmeden zemin kata indi, dışarı çıktı ve merdivenleri indiğinde kaldırımdaydı; yaşadığı muamma etrafını saran şehirden çok daha gerçekçiydi.

Rastlantılar yardım ederse, diye geçirdi içinden, dünyanın en ünlü dedektifinin tam da ihtiyaç duyduğum anda o vazoyu ödünç almasının bana nasıl bir faydası olabilir? Bu sorunun kendisi başlı başına çözülmesi gereken bir olaydı ve içindeki gözlemci ayrılıp, bunu çözmesini izledi.

Nutmeg vazoyu istediğimi biliyor mu?

Diyelim ki biliyor.

Vazoyu bana yardım etmek için mi aldı?

Farz edelim öyle.

Vazonun bende olmamasının bana ne gibi bir faydası var?

Cevap yok.

Vazonun bende olmamasından öğrendiğim nedir?

Cevap yok.

Gözleri yerde kaldırımı izleyen dedektif, bıkkınlıkla dudaklarını büktü.

İçindeki gözlemci gülümsedi.

Eğer bir şey öğreneceksem bile, bunun her zaman hayran olduğum ama asla tanışmadığım Nutmeg Ferret ile ne ilgisi var?

Çünkü onun için önemliyim.

Peki neden onun için önemliyim?

Yanlış soru.

Nutmeg yalnız mı? Gölge misali Bergamont'a ne oldu?

Yanlış soru.

Burrows bu sorunun cevabını bilebilir, diye düşündü, ama eski işverenleri hakkında sorular sormam pek de ahlaklı bir davranış olmaz. Elini çenesine götürdü.

Yardım almadan, kendi başıma çözemeyeceğim olay yoktur.

Zihnini temizledi, baştan başladı.

Vazoya neden ihtiyacım var?

Çünkü içinde yüzyıllar öncesine ait görüntüler var ve vazoyu pençelerimin arasında tuttuğumda bu görüntülerin kilidini kırabiliyorum.

İyi cevap! diye düşündü. Devam et, devam et!

Bilmem gerekenler benim dışımda mı?

Hayır.

O boş eşyanın içinde benim sahip olmadığım bilgiler mi var?

Hayır!

Vazoya neden ihtiyacım var?

Zaten bildiklerimi görmeme yardım ediyor.

Bu yardıma neden ihtiyacım var?

Hız sınırını aşan Shamrock gizemi yakalayacak kadar yaklaşmıştı. Gizem yana atıldı, üzerini örtmek için hamle yaptı ama yeterince hızlı değildi. Bir gölge kadar hızlı dedektif pençesini kapattı, bir anda havada kaptı. Gülümsedi gizem: "İyi yakalayıştı, Shamrock!"

Vazonun yardımınıza neden ihtiyacım var? Bazen baştan başlamazsanız, asla başlayamazsınız.

Eve ulaştığında, Shamrock Ferret yine koşar vaziyetteydi. Merdivenlerden uçarcasına çıktı, kapısını hızla açtığında, ortağı şaşkınlıkla ona bakıyordu. Heyecandan titriyordu. "Düşünme-deneyi, Bay Burrows! *Dağgelinciği Bilim* dergisinde yayınlanan bir rapor düşünün. Psikometrinin doğruluğuna ilişkin iki test: Birincisinde duyarlı kişi nesneyi tutar, diğerinde duyarlı kişi aynı nesnenin *yerine geçecek başka bir nesne tutar*! Hangi test daha doğrudur?"

Şapkasını ve atkısını duvara doğru fırlattı. İkisi de askıyı ıskalayıp yere düştüler. Onları yerden aldı, ofisi adımladı. Neden bu kadar uzun sürüyor Bay Burrows?

"Neden ikisi de *aynıdır* Bayan Shamrock. Tanrı bıyıklarımı korusun, ne ilginç bir deney! Sebebini anlıyorsunuz değil mi, aradıkları bilgi..."

"... o nesnenin içinde değil, *duyarlı kişide!*"

Çözülmemiş Olaylar Koltuğu'na neredeyse balıklama atladı.

"Bay Burrows, bana bir şey getirin!"

"Elbette, Bayan Shamrock. Ne istersiniz?"

"Herhangi bir şey! Elimde tutabileyim yeter."

Ortağının yüzünde bir gülümseme belirdi ve Mus TelCo'nun oyuncak penguenini verdi.

Başını kaldırıp ona baktı, gülümsemesine karşılık verdi, sükûnetine minnettardı. "Teşekkür ederim. Sanırım biraz sakin sakin oturacağım."

"Maceradan zarar gelmez Bayan Shamrock."

Böylece son derece düşünceli Burrows iyi akşamlar dileklerini sundu ve beyaz atkısı ve tüvit şapkasıyla çıkıp gitti. Shamrock Austin-Furet marka arabasının motorundan gelen hırıltıların sokaklarda giderek kaybolan sesini duydu. Sonra pengueni pençelerinin arasına aldı, koltuğuna güzelce kuruldu, gevşedi ve gözlerini kapattı.

"Elimde bir vazo var," diye fısıldadı, "Eskilerden bir vazo..."

İlk görüntü netleşmeye başladı: Üstü başı toz içinde bir çocuk dağgelinciği, yumuşak kumaştan pengueni dişleriyle yakalamış, oyun bahçesindeki tünele doğru sürüklüyor.

Dedektif gözlerini açtı. "Hm..."

Üç derin nefes daha, diye düşündü. Bedeni rahatladı. Zihni rahatladı. Konsey salonundayım...

Aşağı düşen bir penguenin görüntüsü hızla belirdi, sonra karanlık etrafını girdap gibi kapladı. Bırak, diye geçirdi aklından, bırak da görüntü kendisi gelsin.

Sonra, hiçbir belirti olmadan, aniden her şey netleşti:

Aydınlatılmış platformun üstünde bir penguen durdu, kaşları çatık iki başlı yılanın altında konseyden geriye kalanlara yüzü dönüktü. Shamrock mırıldandı ve penguen bir dağgelinciğine dönüştü, kürkü kum ve gece rengiydi.

"Bu yıkım tecrübesinden hoşlanan var mı? Olanlardan kim mutlu?" Avedoi Merek kameraların önünde yalnız başına durmuş bu soruları karşısındaki sessizliğe sormuştu.

"Mutlu değilsek," sözleri yavaş ve kesintisizdi, "Bu tecrübe bize iyilik değil, acı, kayıp ve korku getirdiyse, bunu bir daha tekrarlamalı mıyız?"

Salondan ses çıkmadı, gezegen haritasının üzerinde yanıt verildiğini gösteren tek bir ışık yanmadı. Bu yaratık sadece varlığıyla gezegenin her yerinde hayatta kalma başarısı göstermiş olanların dikkatini çekebiliyordu.

Bir anda uçuşan bir penguen bulutu süzülüp geldi, her yeri bağırıp çağıran smokinler aldı, oradan oraya dönüp sahneye daldılar, o anı paramparça ettiler.

"Hayır," dedi Shamrock koltuğunda, yüzünde gülümsemeden eser yoktu, gayet ciddi ve izlemeye kararlıydı. "Haydi devam edelim! *Kesintiye uğramadan...*"

Penguenler yok oldu, çığlıkları yankılanarak uzaklaştı.

"Ben basit bir hayvanım," dedi Avedoi Merek, "Cevaptan çok sorum var. Sorularımdan biri: Kendimiz için zaten kabul ettiğimiz o anayasayı herkes içinde kabul etsek ne olurdu? Kurallardan veya kanunlardan bahsetmiyorum. İşte *nezaketin* anayasası burada, hayat düsturu olarak onları seçmeli miyiz? Sevdiklerinize gösterdiğiniz nezaketi herkese gösterin, uygarlığınız bir kişiden de oluşsa milyon kişiden de fark etmez:

"Başkasına vereceğim zararı, her ne olursa olsun önce kendime vereceğim."

"Nasıl ki kendime saygı duyuyor ve nazik davranıyorsam, akranlarıma, büyüklerime ve çocuklara da aynı saygı ve nezaketle yaklaşacağım."

"Başkaları için isteyeceğim diledikleri gibi yaşama, düşünme ve inanma özgürlüğüne sahip olmalarıdır. Bu özgürlüğü kendim için de isterim."

"Bütün seçimlerimi yaparken ve her günümü yaşarken en yüce doğruluk duygusu hep içimde olacak."

Karanlık bir işin ortasındaki yalnız simyacı misali, Avedoi Merek acı ve terörü çözüme dönüştürmüştü. Sözcükleri ne rica ne talepti; bir yaratık diğerlerinin karşısına dikilmiş ve kişisel bir tercih yapmıştı, kendi ırkını da eğer isterse bu karara katılmaya davet etmişti.

Gözleri kapalı izleyen Shamrock Ferret gözlemciden tanık konumuna geçmişti. Eğer başka biri yanında saf tutarsa ben de aynını yapacağım, diye düşündü. Trans halinde, kendi kültürünü bu günlere dek getiren kuralların devamını getirmesini bekledi. *Dağgelinciğiyim ben*, diye mırıldandı, *bu sıfatla ne rakip ne de düşmanım, aileden biriyim...*

Ama konseyin ve kameraların önündeki varlık sessizdi.

Sonunda neredeyse fısıltı gibi bir ses duyuldu: "... Teşekkürler." Dağgelinciği kendi kendine başını salladı. Hiçbir şeyi unutmamıştı. "Teşekkürler."

Sonra dönüp platformdan indi, uzaklaştı. Shamrock'a doğru baktı, sanki görmekten öte varlığını hissetmiş gibiydi. Dış taraftaki hole bir kapı açıldı, gerisinde bir penguenin gölgesi göründü. Avedoi Merek geçti, kapı kapandı.

Trans sırasında Shamrock gezegen haritası üzerinde dağınık birkaç ışığın yandığım gördü, sonra ışıklar arttı, arttı. Yüzlercesi yandı.

17

Doğruydu, diye düşündü Shamrock. Aradığımız cevaplar dışarıda değil, içimizde. Psikometri, diğer bütün bilimler gibi, zaten bildiklerimizi bulmamıza yarayan bir araç. İnsan yapımı nesneler yardımcı oluyor çünkü yardımcı olacaklarına inanıyoruz.

Ertesi sabah Burrows geldiğinde, Shamrock kanepeye kıvrılmış, önceki gecenin notlarını gözden geçiriyordu.

Dağgelincikleri şiddetten vazgeçmeye karar veren vahşi yaratıklar olsalardı, diye düşündü, uygarlıktaki değişikliğin travmatik bir olaydan sonra tek bir seferde olması ihtimali birkaç kişinin diğerlerinden önce silahlarını bırakmış olmasından daha yüksek bir ihtimal.

Avedoi Merek de böyle söylemişti: "Eğer vahşet kaderin cilvesiyle bize geldiyse, onu tekrar etmemiz şart mı?"

O an, diye düşündü Shamrock, işte biz o an değiştik.

Şimdi: Hayalinde gördüklerinin gerçek olduğunu destekleyecek kanıt ne olabilirdi? Delili neredeydi?

Dedektif gecenin geç saatlerine kadar oturdu, çoğu *Bilginin Pençeleri* ciltleri olan ağır kitaplardan kendisine bir yuva oluşturdu; Çözülmemiş Olaylar Koltuğu'nun etrafında devasa kelebekler vardı sanki.

Sonra kütüphaneye gitti, etrafındakilerden bazıları eski dağgelinciği dilinde yazılmış ciltlerdi. Tek bulduğu bomboş bir duvardı.

Tarihin hiçbir yerinde, hiçbir kayıtta bir savaşın bahsi geçmiyordu. Ne savaş, ne çarpışma tarihi, ne zafer ne yenilgi; dağgelinciği tarihinin başından beri barış ve ahenkten başka hiçbir şey yok.

Ama gördüm! Şehir yıkıntılarını, enkaz ve yangınla mahvedilmiş umudu gördüm. Avedoi Merek'in tüm dünyaya yaptığı konuşmayı gördüm! Ben bunu, ırkımın tarih kayıtlarında izi olmayan bir şeyi nasıl hayal edebilirim?

18

"Çay alır mısınız, Bayan Shamrock?"

"Evet, sağolun Bay Burrows, alırım."

Gemi telgrafından bozma kapı zili çaldı, motor göstergesi *Beklemede* konumundan *Tam Yol İleri* konumuna geçti ve tekrar eski halini aldı.

"Girin, lütfen," dedi Burrows.

Yanıt gelmedi, ne kapının ne de zilin sesi çıktı. Çayı doldurup üstüne balını ekledi, çay servisini yerine koydu, odayı bir uçtan diğer uca geçip kapıyı açtı.

"Tanrı bıyıklarımı korusun," dedi kendi kendine. "Burada kimse yok!"

Sokağın sağına soluna baktı, kimseyi göremedi. Sonra yere baktı, eşikte gümüşümsü mavi renkte bir metal folyo duruyordu. "Kimse yok mu..."

İri dağgelinciği tuhaf işaretlere gözlerini kırpıştırarak baktı, inanmakta zorlanıyordu, sonra tekrar sokağa baktı. Ardından kapıyı kapattı, Shamrock'a doğru yürüdü ve folyoyu önüne bıraktı. "Maalesef eski alfabe bilgim biraz paslanmış."

Shamrock'un çatılan kaşları *eski alfabe mi* diye sorar gibiydi.

Ellerinde duran folyo basılmış değildi, sanki altın yaldızla yazılmıştı, kenar boşluğunu ince ince işlenmiş asma yaprakları süslüyor, asil mordan trompet çiçekleri sayfayı çevreliyordu.

Tam ortada pençeyle yazılmış Ferrune hat sanatı ışıldıyordu:

Hendekte, Stoat Gölü'nde

Ne garip yapraklı çiçekler.

Poleni ne işe yarar?

Y.

Shamrock'un Ferruncası hiç de paslı değildi, bu eski harflere bayılırdı.

"Hendekte, Stoat Gölü'nde," diye okudu,

Ne garip yapraklı çiçekler.

Poleni ne işe yarar?

Y.

Sayfayı tutup gözlerini kapattı, görüntüleri bekliyordu. Gecenin içinde bir meteor, batık bir gemi, dalgaların altından ortaya çıkan bir tomurcuğa ait görüntüler bir anda ortaya çıktı. Ve sonra tuhaf bir sahne, kendi görüntüsü, sanki aynadan gülümsüyor gibiydi.

Kapıda kimsenin olmaması çok da şaşırtıcı sayılmazdı. Bu meslekte tanınmak istemeyen kişilerden gelen ipuçları gayet normaldi. Dağgelincikleri söz konusu kendileri olduğunda alçakgönüllü, başkaları olduğundaysa da meraklıdırlar; televizyon ve gazetelerde işler bu sayede tıkırında gider. Ama bu garip mesaj da nedir, en alttaki kimin isminin baş harfi?

Neden birisi adını vermeden bir ipucu vermek istesin ve eğer bu bir ipucuysa elindeki hangi olayla ilgiliydi acaba?

Sayfayı aşağı indirdi. "Siz olsanız bununla ne yapardınız Bay Burrows?"

"O dağgelinciği metalinden yapılma Bayan Shamrock."

Gerçekten öyle, diye düşündü. Eee..?

"Birileri sizin küçük bir seyahate çıkmanızı istiyor."

"Stoat Gölü'ne mi?"

"Öyle görünüyor."

"Ne yapmaya?"

Uzun bir sessizlik. "Benim tahminim, Bayan Shamrock, bu sorunun yanıtını siz bulmak istiyorsunuz."

Shamrock Ferret'le çalışmaya başladıktan sonra iş ahlakı gereği Burrows Nutmeg ve daha önce çalıştığı firmayla irtibatını kesmişti. Eğer bu işin arkasında onlar varsa, diye düşündü, ne planlamış olurlarsa olsunlar bunu kendi bilgisi ve rızası olmadan yapmışlardı.

19

Araştırmaları bir anda değişti, Stoat Gölü'ne yöneldi.

Bulduğu en erken kaynak Ferrune dilinde yazılmıştı, gölün kıyısında bir saraya dair bir şiir; en sonuncu da çocuk kitapları yazarı Budgeron Ferret tarafından yazılmış bir kurgu hikâyeydi. Ancak, diye düşündü Ebon Mask kitapçısına girerken, anlamsız bir hikâye değil.

Çocuk kitapları bölümünde küçük bir sandalye buldu, oraya oturdu ve satın almadan Budgeron'un kitabını okudu.

Stoat Gölü'nde iki başlı bir yılan. Ama Budgie ve arkadaşı Bvuhlgahri Bat'ın buldukları bu yılan çok farklı, yine onların keşiflerine göre zamanı değiştirme gücüne sahip. Bu bir kurgu mu, sadece yazarın hayal gücüyle kendisininkinin örtüşmesi miydi, yoksa gölün sularının derinliklerindeki yılan Altın Cesaret Olayı'nda bir ipucu olabilir miydi?

20

Burrows londra dışına doğru sürdü, Austin-Furet sadece usta bir şoförün altından kalkabileceği bir hızda mutlulukla homurdanıyordu.

Araba arazide tam gaz çıkıp çok dar bir virajı savrularak alırken Shamrock nefesini tutup, yandaki tutunulacak yere sıkı sıkı yapıştı.

"Başka bir araba olsa," dedi, "Ben de tutunurdum. Ama

bu bir Furet ve ben bu arabayla İskoç F3 rallisinden biraz daha zor olan rallilerimize bile katıldım. Emin ellerdesiniz Bayan Shamrock, hangi hızda olursa olsun ben kontrol..." Ortağı ona baktı.

"Biraz yavaşlamamı ister miydiniz hanımefendi?"

Dedektif pençesini biraz gevşetti, burnunun ucundan kuyruğuna kadar bütün vücudu gevşedi. "Sizin cesaret ettiğiniz hıza razıyım Bay Burrows."

Ortağı güldü, genç dedektife hayranlık duyuyordu. Furet bir sonraki virajı biraz daha yavaş ve savrulmadan aldı.

Öğleden sonra iki dağgelinciği Mustelania sarayı sınırlarına yavaşça girdiler. Kulelerin üstündeki bayraklar günışığında parıldıyor, geniş çayırlarda ve parklarda çocuklarla yetişkinler piknik yapıyorlardı. Dünyanın en büyük kütüphanesine gelen turist gruplar bir araya geliyor, sarayın geniş zemininde dolaşıyorlardı.

Stoat Gölü'nün ışıltılı suları sarayı doğu yönünde sarıyordu. Burrows kıyıya gelene kadar trafikte sürdü arabasını sonra diğer arabalar kuzeye giden otoyola bağlanmak için sola dönünce direksiyonu sağa kırıp çimenle kaplı bir yola girdi, su kenarındaki bir restoranda durdu.

"Acıktınız mı, Bayan Shamrock?" dedi. "Belki de suya açılmadan geç de olsa öğle yemeği yiyebiliriz? *Alevde krepleri*ni şiddetle tavsiye ederim."

Tuhaf, diye düşündü Shamrock. Nasıl oluyor da Burrows bu kadar kuzeydeki bir restoranın müdavimi olabiliyor?

Başgarson Burrows'u başıyla selamladı, ortakları göl manzaralı bir masaya yerleştirdi ve Shamrock restoran çok kalabalık olmasa da en iyi masaya oturtulduklarını fark etti.

"Bunu hak ettiğinizi söylemeliyim Bayan Shamrock,"

dedi Burrows. "İnsan her zaman sizinki gibi bir olayı çözmüyor."

Gülümsedi. "Daha çözülmesine çok var. Şimdilik Altın Cesaret sadece benim zihnimde ne yazık ki. Bunca yolu bizi aydınlatacağını umduğumuz bir ipucuna umut bağlayarak geldik."

Metal folyoyu gördüğü anda hafızasına kazındığı dizeleri nakletti: "Hendekte Stoat Gölü'nde/Ne garip yapraklı çiçekler/Poleni neye yarar?' On kelime, Bay Burrows, elli sekiz karakter."

"Boşlukları ve noktalama işaretlerini de sayarsanız altmış sekiz karakter hanımefendi. Kelime sayısıyla harfleri toplaymca karakterlerin toplam sayısı ediyor."

Başını olumsuz manada salladı. "Çıkmaz sokak, maalesef. Altı *A*, *B* harfi, yok, *C* de yok, iki tane *D*, on tane *E*... bu bir harf bulmacası değil sanırım. Bir rakam bulmacası da değil."

Garson geldi, yakışıklıydı, kürkü soluk renkte pençeleri ve yüzü siyah, atkısı göl rengiydi. "İyi bir seçim," dedi siparişlerinin ardından. Shamrock'a tuhaf bir ilgiyle baktı, merakla gülümsedi. "Biraz Mandalay çayı alır mıydınız efendim?"

Şaşkınlıkla yüzüne baktı. "Evet," dedi, "Evet, lütfen."

"Ve bal değil mi? İçine akıtılacak, karıştırılmayacak?"

Başını salladı, dili tutulmuştu.

"Tabii, Bayan Shamrock," ve mutfağa yöneldi.

"Bay Burrows," dedi, "Bu da neydi böyle?"

Ortağı gülümsedi. "Ne neydi?"

"Bayan Shamrock, dedi. Ben buraya hiç gelmedim ki!"

Omuzlarını silkti. "Bütün o olayları çözdünüz, resminiz

dergilerde çıktı, hanımefendi, orada burada tanınıyor olmanız şaşırtıcı değil."

"Resmim dergilerde mi çıktı?"

Ortağı omuzlarını silkti. "*Haberlerde kim var*, tarzı bir şeydi. İsminize atıflar vardı. Ele aldığınız olaylar, kullandığınız yöntemler ilgi çekiyor. Girişken dedektif, benzersiz bir akıl, böyle şeyler. Siz kendi hakkınızda yazılanları okumayı tercih etmeyebilirsiniz ama başkaları okuyor."

İmaları zihninden çıkarıp attı, yani, kendine has bir hayvan olmaktan kamuya mal olmuş bir kişiliğe dönüşmek gibi yıkıcı bir değişiklik, olacak iş miydi? Dağgelincikleri ünlülerinden, onların yetenek aristokrasisinden, her meslekten seçilmiş dükler ve prenseslerden büyük keyif alırlar. Yaptığınız işte mükemmele ulaşırsanız, büyük bir ihtimalle meraklı dağgelincikleri bunun nedenini, sizi farklı kılan özelliğinizi bilmek isteyecektir.

Shamrock da çocukken aynen öyleydi, Nutmeg Ferret'in vakalarını izler, kahramanının parlak zihninin nasıl çalıştığı, neler düşündüğü ve nasıl yaşadığı konusunda mümkün olan her şeyi bilmeye çalışırdı.

Burrows gölün üstüne düşen güneş ışıklarını izledi, derin maviliklerden arkadaki yosunlu tepelere uzanıyorlardı, yerinde sessizce oturuyor gibi görünse de aslında ortağının gizli konuşmasını dinliyordu.

Dağgelinciği merakı ateşine kapılan hayvanlara yardım cennetten gelir, diye düşündü Shamrock, çünkü meleklerin yardımına ihtiyaçları vardır. Herkes kendi en üst standardına göre yaşar, zaman zaman hatalar yapar, hatalarından dersler çıkarır; o da diğerlerinden farklı değildi. Ama ünlü dağgelinciklerinin asla hata yapmaması beklenir.

Birinin önceki işi gücü her ne olursa olsun fark etmez, bir dağgelinciği bir başkasının merakını cezp etmeye gör-

sün, artık bir rol model, örnek olmuştur. Ve bu durum her kültürde her hayvan için geçerlidir.

"Şiir tarafını dikkate almazsak," dedi Burrows, düşüncelerini dağıtarak, "Bu sayfa bize şunu anlatıyor: Stoat Gölü dünyayı bizim bilmediğimiz şekillerde etkileyen eski ve güzel bir şeyi koruyor. Bu gizemi çözmek için bunun ne olduğunu ve ne yaptığını bulmanız gerek."

Shamrock kaşlarını çattı, başını salladı. "Bundan daha basit, Bay Burrows. Eğer bu Altın Cesaret Olayıyla ilgili bir ipucu ise, ki bundan emin değilim, diyor ki, bilmen gereken gölde. Gölün dibinde, sanırım."

"Peki bilmeniz gereken nedir Bayan Shamrock?"

Gülümsedi. Bu soru gece gündüz aklındaydı. "Kanıt," dedi. "Delil. Shamrock Ferret delili olmadan hiçbir olayı çözmemiştir, o psişik bir zaman yolcusudur, hikâyeler anlatır."

"Kanıt suyun altında mı?"

"Ya ben onu orada bulacağım Bay Burrows ya da ben derine dalarken o gelip beni bulacak."

Ortağı kullandığı sözcüklere şaşırıp kalmıştı, sanki söylediğinden daha fazlasını biliyor gibiydi Shamrock: *O beni bulacak.*

Başını sallayarak onayladı, içindeki doğruluk duygusu bir karar vermesini bekliyordu. "Ben o buluşmaya gidiyorum," dedi. "O sayfayı yazan her kimse aramaya gelmemi bekliyor."

21

Öğrenebileceği her şeyi öğreniyor, diye düşündü Burrows, gerçeği deneyim süzgecinden akıtıyor ve içgüdülerine güvenerek atılıyor. Cesaretine hayran olunacak bir yaratık. Başıyla onayladı. Cesaret son sınav.

Dalgıç Dağgelincikleri botu Stoat Gölü'nün ortalarına doğru ok gibi ilerledi, sezgilerini dinleyen Shamrock, bu tuhaf yaprakların ait olduğu çiçeğin Stoat Gölü'nün tam olarak neresinde açacağı konusunda bulmacanın biraz daha açık olmasını diliyordu.

Sonra sebebini bilmeden seslendi, "Burada durun, lütfen!"

Kaptan güneş gözlüklerinin arkasından gülümsedi, pençesiyle gaz pedalına uzandı. Bot yavaşladı, durdu, Shamrock tamam diyene kadar yavaşça geri geri gitti. "Tamam, teşekkürler, hanımefendi."

Sonra motor durdu, bot gölün halka halka dağılan aynalı yüzeyinde savruldu.

"Burası derindir," dedi kaptan, kömür karası kürklü, kasketi gözlerinin üstünde, atkısı hafif rüzgârda dalgalanan bir dağgelinciğiydi.

"Kıyıya yakın yerlerde görecek daha çok şey olabilir..."

"Burası iyi, teşekkürler."

Shamrock kendisine uygun dalış takımlarının kopçalarını kapattı, paletleri ayağına geçirdi, ağırlık kayışı ve maskeyi taktı, hava girişini kontrol etti. Beyaz halat makarasını beline sıkıca bağladı, suya dayanıklı feneri kaldırdı.

"Beni bekleyin lütfen, Bay Burrows," dedi. "Eğer aşağıda hava bulamazsam çok geçmeden gelirim. Ama sanırım..."

Nefis bir maceraperest bakışı fırlattı ortağına. "Günbatımına kadar gelmezsem, elinize bir fener alıp beni takip edin."

"Eğer dönmezseniz, ardınızdan gelmek için o kadar beklemem Bayan Shamrock."

Tepedeki güneş botun etrafındaki suya ışıktan mızraklar fırlatıyordu sanki, ışık yüzeye yakın yerde parıldıyor, sonra soluyordu, dibi görünmüyordu.

Shamrock suya inen merdivene çıktı, pençelerini serbest bıraktı ve suya atladı. O saniye bunun aptalca bir fikir olduğunu düşündü; bilinmeyene serbest dalış yapmak, rehberinin kendi kendine ortaya çıkmasını beklemek.

Burrows'a el salladı, korkusunu kovdu. Aptalca değil. Çözülmesi gereken bir olay var. Artık gitmişti, samur kürk karanlık kristalin içine battı.

"Pek bir şey göremeyecek, Bay Burrows." Kaptan dedektifin ortağına gülümsedi. "Burası gölün en derin kısmı. Hiçbir şeyin görülemeyeceği bir yerde neden daldı?"

22

Shamrock dönerek batarken, etrafını izliyordu; binlerce baloncuk kürküne takılmış parlak inciler gibiydi. Bunun ötesinde her şey hiç bir özelliği olmayan mavi bir sırdan farksızdı.

Ne zemin var, ortalıkta ne bir balık ne de yukarıda kalan bot. Kemerine takılı ipten yayılan loş ışıktan ötesi yok; yukarı doğru yavaş yavaş süzülen kendi gümüşümsü nefesi sanki uzay boşluğunda ilerliyormuş hissi veriyordu.

Üçyüz pençe aşağıdaki yüzey loş ışığın geldiği yöndeki pustan başka bir şey değildi.

"Peki ya şimdi," diye düşündü, "Bekleyecek miyim? Kıpır kıpır dağgelincikleri beklemezler. Dibe inmeye yetecek kadar oksijenim var ama orayı araştırmama yetmez. Zemine iner, birkaç dakika etrafıma bakarsam yukarı çıkma vaktim gelmiş olur, sonra da basıncı azaltarak çıkılacak uzun bir yol var."

Feneri yaktı, aşağı indirdi. Aşağıdaki karanlığa bakarken fener yirmi pençelik bir alanı aydınlattı ama görüntüye takılan bir şey yoktu. Daha da dibe battı, tam zemine varmadan önce kendisine birkaç saniye kazandıracak bir hızda ilerliyordu.

Fenerinin önünden gümüş bir balık hızla geçti, yem için kullanılanlardan bile daha küçüktü, yukarı doğru yüzüyordu. Ardından bir başkası Shamrock'un ışığında bir an parlayıp kayboldu. Ona hiç ilgi göstermediler, ne durakladılar ne de genelde balıkların dalgıçların çevresinde döndüğü gibi etrafında dolaştılar. Belki de balık değil, bir görevi yerine getirmeye çalışan böcektir onlar. Su altında yaşayan böcekler mi, diye düşündü. *Su arısı?*

Ve işte gelmişti, gölün tabanı birden fenerinden yayılan ışığın alabildiğine etrafını çepeçevre sarmıştı.

Zemin sivri kayalıktan oluşmuyordu tam tersine bir tabak gibi dümdüzdü; pençesinin değdiği yerlerde ince bir kum bulutu havalamyordu. Dokundukça karmakarışık görüntüler beliriyordu, sanki elindeki bir deste resim hızla karılıp dağıtılıyor gibiydi, sonuncusunda durdu, rengârenk bir kuşak.

Pençeleri yüzeyinde kaydı, nazikçe soluna doğru giden bir kavisi vardı. Kaydıkça kavis keskinleşti, sonunda serbest kaldı ve bu kulemsi kayadan aşağıya karanlığa düştü.

İkinci bir kattı bu, Shamrock karman çorman bir çimenliği andıran bu zeminde ayağa kalktı.

Işığı kayanın altına doğru tuttu. Taradığı alanın sonunda aniden bir ışık parladı; sanki kendi ışığı geceyarısı karanlığında kendisine geri yansımıştı.

Bu kocaman şeklin zeminde sona ermediğini fark etti, bir on pençe kadar daha aşağıya iniyordu, sanki bir kayadan destek alıyordu. Altında ayakta durmaya yetecek kadar yer vardı, hatta birkaç adım da atılabilirdi.

Dedektif izlediği yoğunlukta düşünemiyor, sadece bilgi topluyordu. Çok fazla kalamadı.

Işığı yaklaştırdıkça parlama arttı, sonunda rüyalar kadar akışkan ve ışıltılı bir görünüme büründü.

Karanlıkta loş bir şekle değdi, geri çekildi, feneri üzerine tuttu. Bu her neyse hareket etmiyordu, sessizdi. Bu çelik bir merdivendi.

Bir an uğursuz bir şaşkınlık yaşadı, Shamrock'un zihninde yüksek voltajdan kıvılcımlar çakıyordu sanki. Bu bir kaya değil, diye düşündü, bir gemi! Batmış bir gemi.

Kemerini çözdü, ipi merdivenin en alt basamağına bağladı. Zaman birden vites atladı, dedektif bazılarını takip ettiğinin bile farkında değilken bir sürü olasılığı hızla gözlerinin önünden geçirmeye başladı:

Birisi veya bir şey onu buraya davet etmişti, sonra şiir var, Ferrune dili, *garip yapraklı çiçek*, psikometri, Stilton Ferret, Avedoi Merek var?! Burrows, Stoat Gölü - zaman - saray?! Nutmeg&Bergamont, su arıları?!

Poleni neye yarar? Budgeron Ferret, peki ya gemi, neden batmış - *zaman!* - nasıl batmış, nerede yapılmış, Nezaket Kuralları?! Dağgelinciği Usulü?! Savaş, *Bilginin Pençeleri, Cilt 16*, babam ve annem, baloncuklar? Merak Uyandıran Desenler?!, Bayan Ginger, kendi yıldızım... Dedektif karaltıya bakarken yıllar saniyelere tıka basa dolmuştu. - Zaman -

ZAMAN!

Shamrock saatine dokundu, inanamıyordu. Ona bir nefesten daha uzun gelmeyen bir sürede, dalış sınırı göstergesi kırmızı çizgiyi geçmişti bile. Neredeyse çok geç kalacaktı, yukarı doğru yol almaya başlamalı, derinlerde maruz kaldığı basıncı aralıklarla azaltmalıydı; soluyacak oksijeni ve zamanı olmazsa bunu başaramazdı. Bu derinlikte kaldığı her saniye durumu daha da kötüye götürüyor, birkaç dakika önce başlaması gereken dönüş yolundan sağ çıkması ihtimalini düşürüyordu.

Bu gemi de ne?

Merdiveni elleriyle kavradı, kendisini gölün tabanından cıvamsı parıltılara doğru çekti; orada bir kamara, gemiye bir giriş olması olasılığına karşı hayatını riske atıyordu.

Kamaranın zeminine varınca Shamrock bir su samuru gibi parıldadı, yaydığı ışık uzun zamandır karanlıklara gömülmüş bu yerde keskin gölgeler oluşturdu. Pençeleri hava boşluğunun yuvarlak zemininde ilerledikçe, uzaklardan bir çıtırtı duydu ve kamara yumuşak bir ışıkla doldu.

Hepsi metal rengine boyalı duvarlar ve tavan, devamlı kavisler çiziyordu; basit bir odaydı, merdivene ve kendisinin içinden geçtiği su valfine doğru giden yolda pençeleri engelleyecek bir eşya yoktu. Solunda Shamrock'tan daha uzun, oval bir kapak vardı, kapalıydı.

Sonunda karşılaştık, diye düşündü. Mesajı, yani Ferrune dilindeki şiiri gönderen her kimse, çok uzakta olmamalıydı.

"Merhaba?" diye seslendi.

Yanıt gelmedi. Kimse yoktu, ne bir iz ne de ona bırakılmış bir not. Dalgıç giysilerini, kopçaları ve ağırlık kemerini çıkarıp merdivendeki fenerin yanına koydu.

Kapının üstündeki tekerlek şeklindeki kilit sıkı sıkıya kapalıydı. Kendisi daha önce hiç kilitli bir kapı görmemişti ancak denizcilerin buna ihtiyacı vardı, biliyordu, geminin iç bölmelerine su sızmamasını sağlamak gerekiyordu.

Metal duvara dokundu. Gözlerinin ardında bazı görüntüler belirip kayboldu, bu plakaların yapım aşamasını görüyordu. Tersane görüntüleri, bildiklerinden çok daha geniş iskelelerde çalışan binlerce dağgelinciği, hiç görmediği aletler kullanıyorlar, kıvrımlı bir parçayı diğerine bağlıyorlar.

Şimdi uzaklardan madeni bir çınlama sesi kamarayı dolduruyordu, kalın metal suyla kaplı girişi kapatmak için yükseldi. Shamrock kaçan havanın sesini duydu, kulaklarındaki basıncın değiştiğini fark etti.

Çok uzun sürmeyecek. Sessizce durdu, aşırı yükleme yapacak derecede değerlendirme yapıyordu.

Neden böyle sessiz? Bir yerde birileri kamaranın ışıklarını açmış olmalı, hava cebini çalıştırmış olmalılar. Peki batmış bir gemide neden bir hava cebi olsun? Neden hava bulunsun?

Gevşedi, kendisine gülümsedi. Bir sebebi var, diye düşündü.

Her zaman bir sebebi vardır ve az sonra bu gizemin her adımı gayet kusursuz bir mantığa bürünecek.

Az sonra çarkların birbirine geçerken çıkardıkları çığlığa benzer sesleri duydu, kapağın kilidinin kendi kendine döndüğünü fark etti, motor çalıştı, yerinden oynarken havanın tıslaması duyuldu ve kapı yana kaydı.

Bu batık bir gemi değil, çalışan bir deniz taşıtı bu. Bir denizaltı! Zihnine hücum etmekte olan bir soru dalgasından omuzlarını silkerek kurtuldu. Olması gereken her neyse, diye düşündü, oluyordu işte.

Kapaktan içeri adım attı, önce sola sonra sağa kıvrılan geçidi takip etti, bundan sonrası upuzun bir düzlüktü, geminin alt katındaki merkezine erişimi sağlayan koridor. Bu araç her ne ise, bir enkaz değildi. Arkasından kapak kapanıp kendisini kilitledi. Havanın tıslaması ve onun yankıları duyuldu, iç kapak kapanıp dış kapak gölün derinliklerinden yeniden açılırken çarkların homurtusu duyuldu.

Her koridorun iç kısmında ve her geçitte Ferrune dilinde şablonla yazılınış rakamlar ve harfler vardı: pe -chh, yani: P9 - C11, diye tercüme etti, P9 - C10... Her beşinci kapağa bir plaka eklenmişti: Y. Gökkuşağı. Y yitik veya yer altının kısaltması olmalı diye düşündü. Yitik Gökkuşağı.

"Merhaba?" Cevap gelmedi.

Giriş kapakları beyaz çelikten yapılma, sancak tarafına bakan 9 numaralı geçidi izledi. Mürettebat bölmesi diye tahmin etti.

Neredeyse geçidin sonuna kadar gelmişti ki dondu kaldı. C2 bölmesinin üzerine bir arma bir amblem takılmıştı. Hatırladığından daha küçüktü ama hatasızdı.

Çeliğe işlenen resimde iki başlı bir yılan vardı: Çenelerden birinde oklar, diğerinde yıldırımlar vardı; hiddetli çirkin bir şeydi, zümrüt ve kömür rengi yaratık oval beyaz bir zemine yerleştirilmişti.

Yutkundu. Bir resim nasıl olur da... nereden... Acaba birisi, bir şekilde zihnimi mi okudu, diye düşündü.

Yaşadığı akıl karmaşasının arka planında her zaman olduğu gibi fark etmeye, sorgulamaya, hiç bir ayrıntıyı atlamadan gözlemlemeye, hiçbir tepkiyi ve duyguyu ertelememeye devam ediyordu. Yılanın üstüne, kırmızı boyayla Ferrune dilinde tek bir kelime yazılmıştı: Not!

"*Not et*," diye çevirdi. Bu kelime onu şaşkına çevirdi. Ambleme doğru uzandı, pençeleri titreyerek geçidin çelik yüzeyinde tırmandı, harfleri yokladı.

Bu kelime pençeyle boyanmıştı. Son karakteri yanlış okumuştu, o bir ünlem işaretiydi, anlamı tamamen değiştiriyordu. Çirkin resmin üstünde yazan kelime "*Hayır!*"dı.

Stoat Gölü'nün dibine bir denizaltı nasıl gelebilirdi ve bu denizaltının içinde dünyadaki bütün dağgelincikleri arasında sadece Shamrock'un hayalinde gördüğü bir amblem nasıl yer alabilirdi?

Bu soruların ağırlığı altında güverteye atladı, biraz uzağında durup amblemin fotoğrafını gözüyle çekti: Hareketsiz bir biçimde uzun uzun baktı, gözlerini kapatıp açtı. Görüntü hafızasına eklendi; hatlar, renkler, bütün ayrıntılar.

"Kimse yok mu?"

Sesinin yankısı dışında bir ses duyulmadı.

Şimdi sabır gösterme zamanı, diye düşündü Shamrock. Ah, sabır, en zayıf halkam. Kürkü neredeyse kupkuru olan dedektif geçidin en sonundaki son kapağı da geçip ilerledi, geldiği yer sanki aracın geri kalanını dolduran muntazam, soluk bir ışıkla aydınlanan bir uçuş güvertesiydi.

Aslında uçuş güvertesinden daha genişçe bir yerdi burası, etrafta bir düzine izleme penceresi, aletlerle, düğmelerle ve kontrol kollarıyla dolu masalar vardı; mürettebatın emniyet kemerli koltukları da diziliydi, hepsi boştu.

Boyasız duvarlar gümüş-gri renkteydi. Nefesini tuttu. Duvarlar dağgelinciği metalindendi, üstlerinde altından bir simge vardı: Geniş kavisli bir yolla birbirlerine bağlanan biri büyük diğeri küçük iki yıldız. Mısır tarlalarındaki desen.

Yaklaştı, inceledi, içine çekti, çözümledi, sanki anne ve babası onu oracığa pençeleriyle yönlendirerek getirmiş ve gözlerindeki bağı çözüp geri çekilmişlerdi.

Burası neresi Shamrock, ne işe yarıyor? Nasıl yapılmış? Kim yapmış? Ne zaman? Nereye? Stoat Gölü'ne nasıl gelmiş? Sen neden buraya davet edildin? Bu amblem nedir?

Bu aracın anlamı nedir?

"Buradayım!" Metale çarpan sesi yankılandı, gerçekleri sıralarken kurduğu ilk cümleyi başkası tarafından duyulacak kadar yüksek sesle söylemişti.

Burası bomboştu, sessiz. Göstergeler parlamadı, tek bir iğne bile oynamadı. Gözleri kocaman açıldı. Plakalar, aletlerle ilgili işaretler, hepsi Ferrune metali üzerine oyulmuştu. Oval kapılar karanlık suya bakıyordu.

Birinin pervazında küçük mavi bir vazo vardı, içinde de mekâna ev sıcaklığı katmak için konmuş ipeksi bir çiçek, alçakgönüllü kayan yıldız çiçeği...

Tablo!

"Y yitik kelimesinin kısaltması değil," diye fısıldadı, uyuşmuş gibiydi. "*Y, yıldızgemisi demek!*"

Shamrock komutan koltuğuna gömülür gibi çöktü, yarım daire şeklindeki masanın başındaydı. Sessizliğe doğru konuşurken, ses çıkardığının farkında bile değildi.

"Atalarım, buraya oturdular, bu koltuklara, bu kontrol kollarına dokundular, bu aracı yıldızlara sürdüler! *Buradaydılar!*"

Gelmişlerdi... Eski babaları, anneleri ve çocukları, Shamrock'un çok eskilerden büyük büyük babaları olacaklardı ve bu gemiyle gelmişlerdi, Ferra'dan Dünya'ya ışık yıllarını geçip gelmişlerdi.

Gözleri yaşlarla dolan dedektif kontrol kaidesine doğru çöktü, yüzü pençelerine gömülüydü. Konsolun metaline yaslanırken, gözyaşları antika aletlere doğru süzülüyordu; zihninde nasıl indiklerini izledi, sonsuz bir üzüntü hissine benzeyen keyfi keşfeden büyük büyük babalarına uzanıp dokunmak istiyordu.

Görüntüler kendiliğinden akıyordu.

Stoat Gölü yoktu. İlk dağgelincikleri karaya çıktıklarında burası çayırla kaplı bir vadiydi. Gemi burada, sanki güneydeki tarlalara değer gibi çimenlere yavaşça dokunmuş, nazikçe inişe geçerken manyetik motorlar nihayet susmuştu.

Gözlerinin gerisinde atalarını gençlik ve çocukluk yıllarında gördü, hem cesur hem de korku doluydular, bu yeni mekânı eve dönüştürmeye kararlıydılar, Nezaket Kuralları üzerine bir uygarlık kuracaklardı.

Kararlılıklarını hissetti. Eski bir tarihi yazamazlardı, yeni baştan yaşayacaklardı. Hatırlanmaya değmeyecek savaşları kayıt altına alarak neden geleceğe hüküm giydirsinler,

nefret ve kavgayı ölümsüzleştiren bu kelimeyi neden nesilden nesle taşısınlardı ki?

O korkunç yılanı karalayanlar sadece kültürlerinin lehine olanı yüceltmeye yemin etmiş olanlardı; bu en yüceyi daha da üstlere kendileri taşımaya ant içmişlerdi. Bu kolonidekiler evrenin önlerine çıkarabileceği her türlü tehlikeden çocukları için ve yeni bir başlangıç yapmak uğruna sağ çıkmışlardı.

Şimdi Shamrock Ferret, anne babasını yıldızlardan çağıran henüz doğmamış o gelecek nesillerden bir dağgelinciği, uzun yıllar önce hayata veda etmiş ama kalbinde yeniden hayat bulmuş ataları için oturmuş hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

23

"Çay alır mısınız, Bayan Shamrock?"

Burrows Ferret uçuş güvertesi konsolunun önünde durdu, kürkünde hâlâ su damlacıkları ışıldıyordu. Arkasında, başka bir hayvan, dedektif gözyaşlarından onu tanıyamamıştı.

"Burrows!" Sesi hem hıçkırık hem de mutluluk çığlığı gibi çıkmıştı.

"Evet, hanımefendi." Ortağı etrafına baktı. "Bulmuşsunuz!"

"Geldiler... hepsi, Ferra'dan geldiler! *Burrows, bu onların gemisi!*"

"Evet."

"Biliyor muydun?"

"Hayır. Sizi takip edip aşağı indik. Yeni öğrendik."

"Efsane doğru. Biz yıldızlardan gelmişiz!"

"Elinizde epey delil var, Bayan Shamrock." Diğerine döndü, başıyla selamladı ve tekrar ortağına döndü.

"Burrows..." Shamrock kalkıp ortağına sarıldı, yüzünü yumuşak kürklü göğsüne gömdü, hıçkırarak ağladı. Ortağı sessizce ayakta duruyordu, ona siper olmuştu.

Sonunda Burrows söze girdi. "Bayan Shamrock, sizi Bayan Nutmeg Ferret ile tanıştırmak benim için bir onurdur, kendisi Nutmeg..."

Shamrock'un soluğu kesildi, bunca zamandır hayranlık duyduğu varlığa baktı. İşte, ıslak da olsa baharat rengi yumuşak kürk parlıyor; gözler hiç değişmemiş hâlâ her şeyi fark ediyor.

Genç dedektifin şaşkınlığına gülümseyen Nutmeg, Shamrock'un ortağına başıyla işaret ederek onun başladığı cümleyi tamamladı: "... ve Bergamont'tan."

Shamrock döndü, dizlerinin bağı çözülmüştü. "Bay Burrows? Siz Bergamont Ferret misiniz?"

"Eski Bergamont Ferret," dedi ortağı. "Bir zamanların Bergamont'u. Kamera görünce hâlâ dilim sürçüyor."

"Bizi en başından beri büyüledin, Shamrock," dedi Nutmeg, "Ta en başından beri. Görünmez Saat Olayı'ndan bu yana, harikaydın - ikiz dağgelincikleri olduklarını bulmuştuk - aferin! Ve sonra Geceyarısı Desenleri. Şaşkındık, herkes öyleydi ve sen sanatçıları buldun ve fare her şeyi açıkladı..."

Nutmeg duvardaki ambleme dönük başıyla onayladı. "O desenlerin *gökkuşağından* olduğunu nasıl anladın, hem de gemiyi bulmadan önce?"

"Anlamadım." Shamrock kahramanına gülümsedi. "Ama bana burada bir gün verirseniz efendim, size her şeyi anlatabilirim." Zihni yarışır gibi hızla çalışıyordu. Söylene-

çok ne çok şey vardı! "Bayan Nutmeg, su arıları! Fark ettiniz mi? Kovanları gemide. Sizce de bunun anlamı..."

"... arı değiller mi acaba?" diye sordu Nutmeg.

Shamrock'un içindeki gözlemci mutlu bir biçimde ayağa kalktı: İşte, bir zamanlar kütüphaneden eve ansiklopediler taşıyan o küçük çocuk burada durmuş ünlü Nutmeg& Bergamont'la fikirlerini paylaşıyor, şakalaşıyordu.

Ailevi bir şey, diye düşündü. Seçtiğimiz maceralar ve çözdüğümüz sırlarla kendi kimliklerimizi oluşturuyoruz, dünyada maceraya ve gizeme önem veren başkaları için kendi giriş yazımızı kaleme alıyoruz.

Shamrock Ferret, meşhur mu olmuştu? Bu kadar parlak bir zekâya sahipken, diye düşündü içindeki gözlemci, bundan büyük keyif almaktan öte ne var?

24

Her yüzyılda bir kere, atom saati *Aç ve Araştır*'ı gösterir.

Her yüzyılda bir kere *Gökkuşağı*'nın arka iticilerinin yakınındaki dış giriş açılır.

Her yüzyılda bir kere ben inerim.

Kuşaklar ve ışınlar, vızıldarım. Bin pençe genişliğinde yarıçap, on bin pençe, bir megapençe, on megapençe, yüz.

UOSY: Uygun Olmayan Saklanma Yeri.

Gemiye geri dön.

Kovan Çevresi Değerlerini İzle, Veri-Arıları Dinlenmede.

Saati ayarla.

Kapat.

Her yüzyılda bir kere, ararım.

106 kere aradım.

Otuz dokuzuncu yüzyıldan sonra, atmosfer serbest nitrojen ve oksijenden buza, sonra suya dönüştü, gemi bu maddeden oluşan gölün tabanında kaldı.

Kayıt, Döngü 107:

Komut: *Aç ve Araştır.*

Dış Giriş Kapısı: *Temiz.*

Kapı: *Açık.*

Veri-Arısı: *İndi.*

Suda vızıldarım.

Araştırmaya başlarım, bin pençe yarıçap.

UOSY.

Suda vızıldarım.

Araştırmaya başlarım, on bin pençe yarıçap.

SAT: Saklama Aracı Tespit Edildi. Mesafe: 2,127 pençe. İstikamet açısı: 283 derece.

Gemiye dönerim.

Veri-Arısı Kovan Uyandırma zincirini etkinleştiririm.

Görev tanımımı Araştırma Arısından Aktarma Arısına değiştiririm.

Dağgelinciği Bilgi Aktarımı'na, Enerji Korunumu Protokolü'ne ve Düşük Yoğunluklu Aktarım'a başlarım.

Geminin veri merkezine erişim sağlarım.

İlk binlik paketi indiririm, Bölüm Bir Taslak:

1. Torunlarımıza

2. Biz Kimiz

3. Ferra'nın Tarihi

4. Neden Dünyaya Geldik

5. Gökkuşağına Yeniden Enerji Verilmesi

6. Yıldız Gemisi Operasyonu

7. Seyrüsefer ve Eve Giden Yol

8. Gemi Kayıt ve Tutanakları

9. Teknik Bilgi

Kapıya yönelirim.

İnerim.

Doğrudan saraya uçarım, oradan havada uçup ana kütüphane altında arşivin saklandığı yere inerim.

Yüklemenin dağgelinciği bilgisayar işletim sistemini etkilemeyeceğini doğrularım.

Kullanılmayan disk alanına Bölüm Bir Taslak kısmının ilk binlik paketini yüklerim.

Gemiye dönerim.

Geminin veri merkezine erişim sağlarım.

Sırayla bir sonraki Bölüm Bir paketini yüklerim.

Binlik paketler halinde diğer veri arılarıyla birlikte aktarıma devam ederim, ta ki yirmi binlik giga paket tamamlanana veya dağgelinciklerinden alternatif komutlar gelene kadar.

Yükleme tamamlanana kadar bir sonraki yüzyılın verilerini gerektiği gibi geçersiz kılarım.

İşimi seviyorum.

Kanatlar güneş ışığında kobalt mavisi vızıldıyor, ay ışığında siyahımsı inci rengi; su arıları Stoat Gölü'nden minik sıçrayışlarla çıkıyor, kanatlarında kalan su incecik damlalar halinde yayılıp minik bulutlar oluşturuyor; yolculuk Mustelania'daki saraya doğru. Küçükler, hızla uçup neredeyse hiç görünmüyorlar, yakından bakıldığında bile.

25

Suyun üstüne karanlık çökmüş olabilir; ama *Gökkuşağında* ışık her yere eşit dağılıyordu, üç dağgelinciğinin içinde bulunduğu kaptan köşkünde masa tablosu olarak yıldız şemaları vardı.

"Nasıl bir histir bilirsiniz, Bayan Nutmeg," dedi Shamrock, yıllardır kahramanı bellediği kişiyle sıcacık evindeydi. "Geçiş yolundaki kapağa bakıp, orada yılanı görünce..." Keyifle omuzlarını silkti.

"Kanıt?" diye sordu öteki, o sakin ses tonuyla.

"Kanıt! Yoksa, benim psikometrim rüya da olabilirdi, gördüklerim kuramı geçmezdi. Bunun bizim yaptığımız bir seçim olduğuna inanmazdı. Avedoi Merek, o bir örnekti. Bir dağgelinciği, bir kişisel karar, kendi başına yaptı: *Kötülükten elimi eteğimi çekiyorum...*"

"Diğerleri dinledi," dedi Nutmeg, "Haklı olduğunu biliyorlardı. Ve onlar da aynını yaptılar. Öyle mi?"

"Bugüne dek! Hepimiz yapıyoruz, hâlâ. Sadece birimiz de değil, milyonlar: Her varlık, bir seçim yapacağında, her gün. O ölmeyen altın cesaret hepimizde var."

Ünlü dedektif meslektaşına gülümseyerek baktı. "Böylesine güzel bir çözüm muhtemelen doğrudur," dedi. "Ama söyleyin bana, bütün bunların Avedoi Merek'le başladığını kanıtlayabildiniz mi?"

Nutmeg'in soruş biçimi... Shamrock bir şeylerin ters gittiğini düşündü.

Üzerini lazerle aydınlatır gibi baştan sona düşündü olayı. Her şey yerli yerindeydi. O görüntüler olmasa varlığından haberdar olmayacağı savaş yılanı simgesi: Avedoi Merek yapayalnız durmuş kendisi için en doğru olanı seçiyordu. Sular altındaki bu yıldız gemisinin koridorunda tam da

o amblemi buluvermesi. Kanıt. Görüntüyü bana kanıtlayan yılandı, diye düşündü Shamrock ve o an Nutmeg'in işaret ettiği hatayı buldu: Öznel ve nesnel arasındaki fark, çıkarımla bulunan ve elle tutulacak kadar somut olan arasındaki fark.

Shamrock güldü, bozulmuştu, pençelerini kaldırıp gözlerini kapattı.

"Ah, Tanrı şu bıyıklarımı korusun," sessizlikte bir mırıltı gibiydi sesi.

"O yılan olayı *bana* kanıtladı!"

O işaret, oklar ve yıldırımlar vardı, C2'deki geçiş yolunun üstündeki kapağı kontrol etmem için bir kanıt. Ama Shamrock'un hikâyesi, doğru da olsa, altından bir cesaret öyküsünün yaşanıp yaşanmadığının kanıtı değildi.

Diğer dağgelincikleri ona inanırdı çünkü onlar herkesin kendi algısmdaki gerçeği onurlandırırlar; ama o diğerleri onunla birlikte konsey salonunda bulunmamıştı, zaman yolculuğu yapıp o eski savaşın yangınlarına atlamamışlardı, Avedoi Merek'in örnek olmasıyla bütün bir uygarlığın dönüm noktasından geçişini izlememişlerdi, onun kendisi için en doğrusunu seçişini görmemişlerdi. Bunların hepsi Shamrock Ferret'in algısındaydı, hayatta olan başka hiçbir hayvana ait değildiler.

Nihayet pençelerini kavuşturdu, yüzündeki gülümseme hüzünlüydü. Neler olduğunu biliyordu ve yaşadığı sürece bunu bilen tek canlı o olacaktı.

"Hepsini kazanabiliriz, Bayan Shamrock," dedi Burrows, "Ama bunu pek sık yapmayız."

Nutmeg ayağa kalktı. "Hiç düşündünüz mü," dedi sesi pamuk gibi yumuşacıktı, "Aslında siz çok farklı bir olay çözdünüz, hiç açılmamış bir olayı?"

Shamrock başını salladı.

Nutmeg Burrows'un bakışlarını yakaladı, beriki başıyla onayladı ve devam etti.

"Hadi gelin buna Kayıp Mıknatıs Olayı diyelim. Hiç düşündünüz mü, Bayan Shamrock, dağgelincikleri ünlüleri neden sever? Düşündünüz. Meraklı olduğumuz için sevdiğimizi biliyorsunuz ve biz birbirine örnek olan bir uygarlığız. Bizimkinden başka hangi kültür en üst ahlak düzeyini göstermek için şöhretten faydalanır?"

"Hiçbiri," dedi Shamrock. "Ama Nezaket Kuralları kalbimizde, hanımefendi, onlar bizim öğrendiğimiz ilk ahlak kuralları."

"Nezaket Kuralları fikirdir," dedi Nutmeg. "Her birimiz kendi kibarlık ve saygı örneğimizi yaşarız, her ne yapıyorsak mükemmeli ararız, her durumda nasıl düşüneceğimizi, konuşacağımızı ve hareket edeceğimizi bunlar belirler. Ama ünlüler bizim örneklerimizdir. Onlar başlangıçta bir rüyadan öte değildir, çoğu böyledir, doğru bildiklerinin peşinden gidecek cesareti ne olursa olsun bulurlar. Ben size bir örnek oluşturabildimse, Bayan Shamrock; bugün de siz benim için bir örneksiniz."

"Siz herkesin örneğisiniz, Nutmeg! *'Bu da ne demek oluyor şimdi?'*

Biri bir gizemle karşılaşsa, önce sizin sözlerinizi söyler..."

Burrows kararlı ama sert olmayan bir biçimde sözünü kesti. "Sizin de bir örnek olmanızı istiyor Bayan Shamrock. Ona katılmanızı istiyor. Sahnede, bütün dünyanın gözleri önünde."

Sözünün kesilmesi öylesine şaşırtıcı bir hareketti ki cümlenin orta yerinde, ağzı açık, Burrows'a bakakalmıştı.

"Tevazuunuzu biraz elden bırakabilseniz," diye devam etti Burrows, "Bu hiç de şaşırtıcı gelmeyecek size. Siz çok parlak bir dedektifsiniz, içgörünüz var, şahsınıza münhasır, çok eğlenceli ve korkusuzsunuz. Böyle bir zihinsel havai fişek gösterisini başlatıp, başka kimsenin fark etmemesini bekleyemezsiniz; biz de fark ettik. Sizi küçük bir çocuk olduğunuz zamandan beri izliyoruz ve artık başkalarının da izlemesinin vakti geldi."

"İzliyor muydunuz?"

"Sizi sınavlardan geçirdik, çözemediğimiz bazı olayları sizden habersiz size yönlendirdik," dedi Nutmeg.

"Ama biz olsak da olmasak da siz yolunuzu tutturdunuz Shamrock, çok yakında bütün dünya sizi tanıyacak. Her gün ve bütün gün herkes için en iyiye örnek olmak, bu hiç de kolay değil. Ama bizim de bir ağımız var. Yardım edebiliriz."

"Bana inanmanız büyük incelik, Bayan Nutmeg ama ben ünlü olmak istemiyorum."

"Peki neden?" Sözcükler biraz üzüntülüydü. *Yoksa bütün sınavlardan geçip bunda kalacak mıydı?*

"Gösterecekleri ilgi, dik dik bakmalar, fotoğraflar, sürekli ne düşündüğümü soran dağgelincikleri, hep neden diyecekler, neden..."

Yumuşacık kelimeler bağırabilse, Nutmeg Ferret'inkiler o an çığlık çığlığa olurdu.

"Siz zaten hep neden sorularıyla büyüdünüz! Hep-neden sizi yönlendiren aşk! Hep-nedenin ötesinde hep-nasıl var. Dünyadaki bütün çocuklar resminizi duvarlarına asacaklar: 'Shamrock benim olayımı nasıl çözerdi? Shamrock burada olsa nasıl düşünürdü? Benim yerimde olsa Shamrock ne yapardı?' Kendi ahlaklarını sizin sunduğunuz örnek üzerine kurduklarının farkında bile olmayacaklar,

sizin ve diğer ünlülerin, ama bu böyle olacak. Sizin için en doğru olan, onlar içinde doğru olacak, Shamrock Ferret. Ayağınız kayarsa onlarınki de kayacak!"

"Ya da emekli olabilirsiniz," dedi Burrows, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "O zaman size çok fazla yardımcı olamayız."

"Ya başarısız olursam," dedi, "Ya en yüce doğruya ulaşamazsam, ya onları hayal kırıklığına uğratırsam?"

"Zor bir deney bu, Bayan Shamrock," dedi Nutmeg. "Olunabilecek en doğru en harika hayvan olma yoluna girip bunda *başarısız olduğunuzu* hayal edebiliyor musunuz?"

Shamrock sonraki saati yıldız gemisinin koridorlarında dolaşarak geçirdi, aklında hep en doğru vardı. Milyonlarca çocuğun hayatlarına dokunma şansı sunulmuştu kendisine. Kabul ederse hayatının sonuna kadar özel hayatından vazgeçmesi gerekecekti. Evet derse bir daha asla halkın arasına karışamayacaktı, o halk ne kadar nazik olursa olsun onu tanıyacaklardı, onu ideal bir akıl ve ruh olarak belleyecekler ve her yerde ışıldamasını bekleyeceklerdi.

Kendi psikometrisinde pençelerinin arasına bir nesne alır, ruhunun eleğinden geçirir, geçmişiyle ilgili anlatacaklarını dinlerdi. Şimdi nesne onu tutuyor, yıldızgemisi Gökkuşağı etrafını dağgelinciklerine ait anılarla sarmış durumda, uzun yıllar önce gözlerini hayata yuman mürettebat ve kolonicilerin gölgeleri her yerde, hepsi bir daha asla bilinmeyen bir savaşa sürüklenmeyecek bir dünya özlüyorlar.

Örnekler.

Gözlerinin önünden geçen görüntü tam kalbine dokundu: Uzun zaman önce, bazı dağgelincikleri diğerlerinin de kendileri gibi arkadaşlarını ve çocuklarını sevdiklerini, yeni

şeyler bulmanın, çalışmanın, gülmenin ve sanatın her türlüsünü icra etmenin özgürlüğüne doyamadıklarını unuttular. Unutmak ne kolay, Biz ve Onların ortaya çıkması, birinin diğerinden korkması, diğerinin ona karşı kendisini savunması.

Sonra başka bir görüntü eskisinin üzerini kapladı: Sonrası. Arkadaşlar ve çocuklar ya ölmüş ya can çekişiyor ve yangından geriye kalanlar bir anda birbirlerini anlıyor. O birkaç kelimeyi Ferra'ya söyledikten sonra, tek nefes ve tek bir kişisel karardan ibaret Avedoi Merek'in sağduyusu kötülüğü içinden çıkarıp attı.

Sevdiğimiz her şey yıkıntıların altında kalmışken, ruhunuzun en derinlerine dalıp kaynağı oralarda olan bir yemin etmek ne kadar basit:

Başkasına vereceğim zararı, her ne olursa olsun önce kendime vereceğim.

Hepimiz de aynını yaptık, söz verdik. Büyükler, küçükler, akranlar, herkes:

Sana zarar vermeden önce, kendime vereceğim.

Bana zarar vermeden önce, kendine vereceksin.

Yani, kendime zarar vermeyi reddediyorsam, sen de zarar görmeden yaşayacaksın; sen, sevdiklerin, çocukların, evlerin şehirlerin...

Yani, kendine zarar vermeyi reddettiğin için, ben de zarar görmeden yaşayacağım; ben, sevdiklerim ve çocuklarım, evlerim ve şehirlerim.

Verilen bu sözden sonrası bozulması mümkün olmayan, gözü pek bir barış.

Görüntüdeki uğultu o kadar güçlüydü ki dedektif sarsıldı, tutunacak bir yer ararken P4-C91 kapağının çelik kısmını yakaladı.

Avedoi Merek ateşten bir çemberden geçmişti, o ve Ferra'daki savaştan sağ çıkan bütün hayvanlar ve kötülüğü reddeden itici güçleri *Gökkuşağı*'nı yıldızlardan aşırmıştı.

Verdikleri sözlerin yankısı torunlarının torunlarına ulaştı, gelecek korkularını yok etti.

Verdiğim her karar ve nefes aldığım her gün en yüce doğruluk duygusu rehberim olacak.

Shamrock Ferret çelik kolu bıraktı. Çocuklar için, bulabildikleri bütün örnekler gereklidir. Nasıl ki Nutmeg benim için örnek olduysa, ben de bir zahmet başka bir çocuğa örnek olacağım.

Başını salladı, karar verilmişti. Hoşça kal özel hayat.

Kararından saatler sonra Stilton Ferret'in MusTelCo medyası ve dünyanın her yerinden heyecanlı rakipler aracılığıyla bütün bir uygarlık Ferra'nın efsanelerinin fabllarla sınırlı olmadığını öğrendi.

Dedektif Uzay Gemisini Saraya İndirdi! diye bağırıyordu manşetler, Burrows bir yandan düzeltmelerle uğraşıyordu: Shamrock Ferret yıldız gemisini ne sürdü ne de indirdi, sadece ilk kolonistleri ve Nezaket Kuralları'nı dünyaya getirmiş olabilecek bir gemi buldu.

FerreTV kendi düzeltmesini yayınladı: *Alçakgönüllü Hafiye Yıldız Gemisini Buldu, Dağgelinciği Geleneğini Kanıtladı. Haber saat 11:00'da.*

"Meşhur olmanın ilk kuralı," dedi Burrows. "Çarpıtmalar olacak."

Shamrock *Gökkuşağı*'nın iki diske sığacak büyüklükte bir video turuna ev sahipliği yaptı, gördükleri karşısında hipnotize olan televizyon izleyicileri için program gece gün-

düz yayındaydı, ayrıca çocuklara özel astronomi, fizik, metalürji, partikül mekaniği, psikoloji, havacılık, uzay teknolojisi, arkeoloji, tarih, mitoloji, sualtı araştırmacılığı, psişik bilim ve reklamcılıkla ilgili sayfalara yönlendirmeler vardı.

Tek bir altın cesaretin dünyayı sonsuza dek değiştirdiğini, kutuplaşmayı olumsuzdan olumluya değiştirdiğini ispatlayamamıştı. Zamanla artık bunu çok fazla önemsememeye başlamıştı. Önemli olan başkalarına neyi ispatladığımız değil, esasında neyi bildiğimizdir.

Kitabı, *Gerçeği Hayal Etme: Ferra Konseyindeki Avedoi Merek*, Haftalık *Mustelid* dergisinin en çok satanlar listesinde Danielle Ferret'in kitabı *Veronique'in Evladı*'ndan hemen sonra yer almıştı.

Bu iki kitap da bir sonraki sayıda Avedoi Merek'in *Dağgelinciği Usulü* kitabının ilk sıraya yerleşmesiyle birer sıra aşağı kaymıştı. O kitap için manşetler, yüzyıllar önce yaşamış bir yazar ilk kez çok satanlarda bir numara, diye yazıyordu.

26

Uzun sokakta boylu boyunca dizilmiş dağgelinciği evlerinin neredeyse sonuncusu, hâlâ çocuk yaşta ama komşularına göre söz konusu bilmeceler olunca yeryüzünde yaşayan en zeki canlı olan Oliver Ferret'in yaşadığı evdi.

Bilmecelere ve sırlara bayılırdı, zihni çeşitli kalıpları emen bir sünger gibiydi.

Kullanılmayan bir televizyon kanalındaki karıncalı görüntüyü izlerken, istenirse ekranda dönen siyah ve beyaz hortumlar yapılabileceğini, bunların saat yönünde ve hatta tersi istikamette döndürülebileceğini, karelere, alfabenin harflerine ve kendiliğinden ortaya çıkan kelimelere dönüşebileceğini keşfetmişti.

Doğa olaylarıyla ilgili sezgileri vardı, bulutların neden öyle dolaşıp durduklarını, nehirlerin ve rüzgârın dağlardan tepelerden nasıl böyle aştığını biliyordu. Şimdilerde yıldızların ve atomların nasıl çalıştığını, atomların nerede başlayıp nerede bittiğini ve bütün bunların sebeplerini görmeye başlamıştı rüyalarında.

"İşte bu, evet!" dedi *Maskenin Ardı*'nın fotoğrafçısı, yüzü kameranın ve uzak büyüten merceğin arkasına gizlenmiş, flaşı düzeneğin üstündeki reflektörden yumuşak bir şekilde çıkıyordu. "Çok hoş. Yıldız haritasını biraz daha yakından görebilir miyiz lütfen Bayan Shamrock? Evet. Mükemmel. Gayet iyi. Teşekkürler. Şimdi kamerayı unutun, başlayıp Jilibar ile bitirin. Siz konuşurken ben birkaç kare çekeceğim sakıncası yoksa."

"Elbette," dedi Shamrock.

Yazar röportajın bitmesini sabırla bekliyordu.

Maskenin Ardı bir fotoğraf dergisi değildi ama bu habere büyük bir yer ayrılacaktı, fotoğraf önemliydi. Ama bazı sahneler fotoğrafta gösterilmez, diye düşündü. Kayıt cihazının düğmesine bastı.

"Okuyucularımızın çoğunu gençler oluşturuyor," dedi Jillibar Ferret. "Çocuklara tek bir fikir verecek olsanız, Bayan Shamrock... Kendi çocukluğunuza dönüp tek bir söz söyleyecek olsanız ne derdiniz?"

Tek kelime, diye düşündü Shamrock, tek bir fikir. "Güvenin," dedi.

"Gözlerimizi kapatınca, yapmayı her şeyden çok istediğimiz şeyin ışığını görürüz. O ışığa güvenin.

Sizi götürdüğü yere gidin."

Yazar bu cümleden sonra gelen sessizliği dinledi, kayıt cihazının düğmesine dokunup kapattı.

"Bu kadar. Çok teşekkürler, Bayan Shamrock. Bu öğleden sonra bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Haber tamamlandığında sizi arayıp her şeyi doğru anlayıp anlamadığımı teyit edebilir miyim?"

"Ne zaman isterseniz," dedi dedektif. Yazara gülümsedi. "Söylenecek çok şey var, öyle değil mi?"

Jillibar Ferret başıyla onayladı. "Sanırım siz bir şekilde istediğiniz her şeyi söyleme şansını yakalayacaksınız."

Misafiri gidince Shamrock şehir merkezindeki ofisinin alt katına indi, sokak arasındaki girişe giden gizli bir geçitti bu.

"Kapıyı çalmadan önce kamerayı açmayı unutmayın," dedi, Burrows'un atkısındaki çiçek şeklindeki kamerayı düzeltirken. "İzlemem lazım ama o her şeyin farkına varabilir ve eğer bu işi elinize yüzünüze bulaştırırsanız..."

"Merak etmeyin," dedi ortağı, yüzünün rengini açmak için tebeşir sürüyor, kürkünü gelişigüzel fırçalıyordu. "Size yapmıştım, öyle değil mi?"

"Hı-hı." Başını salladı. "Ve bir şeyler döndüğünü anlamıştım."

Fırçayla işi bitince alıp rafa koydu. "Oliver'e ismiyle hitap etmeyin; unutmayın, ismini bilmiyorsunuz. Ve bu defa önce yan kapıyı çalacaksınız. Komşulara soracaktır..."

"Tabii," dedi Burrows. "Size gelirken unutmuştum. Ama sonuç fena olmadı, Bayan Shamrock. Sınavlarınızdan başarıyla geçtiniz, şüphelenmiş olsanız da..." Dedektifi başıyla hızlı bir şekilde selamladı, kapının dışında bekleyen Bilginin Pençeleri minibüsüne yönelirken her bir parçası 'ben satış uzmanı bir dağgelinciğiyim' diyordu sanki.

Shamrock Ferret güldü. "Ah, Bay Burrows," diye ses-

lendi, başını iki yana sallıyordu, "Bunu da almak isteyebilirsiniz."

Telaşla sırıttı, artık biraz yıpranmış olan örnek cildi almak için geri döndü:

Bilginin Pençeleri, Cilt 16: Sfenks - Ultraplankton.

2. Kitap

Budgeron ve Danielle

Dağgelincikleri ile Yıldızlar

Başlangıçta, bütün dağ gelincikleri bir araya toplandı ve yıldızlardan gelen hediyeleri her birine teker teker verildi, belki mutlulukları bu hediyeye bağlıydı. Bazılarına güç ve hız verildi, bazılarına keşif yeteneği, bazılarına icat etme, bazılarına tasarlama.

Bütün hediyeler verildikten sonra geriye son bir dağgelinciği kalmıştı. Yalnız başına durdu ve üstündeki yıldızın ışıltısını hissetti; ama ruhu hep olduğu gibiydi, değişen bir şey yoktu.

Başını yukarı kaldırdı, güven içinde sordu: Yolumu nasıl bulurum? Çünkü ışığa âşıktı ve çıplak gözle görülemiyor olsa da kader yolunun açıldığını biliyordu.

"Hediyen kalbinin ta içinde seni bekliyor," diye fısıldadı yıldızlar. "Çünkü sana tüm diğer hayvanlara görüntüler sunma gücü verildi, geçmişin ve şimdinin farklı versiyonlarını anlatma, 'olabilirdi' ve 'neden olmasın'ları gösterme gücü. Zamanı aşıp, henüz doğmamış çocukların ruhuna dokunacak hikâyeler yazma sihri verildi sana."

En sona kalan dağgelinciği dinledi, keyifle dolmuştu, çünkü öyleydi. İçine döndü, kendisini güldüren, ağlatan ve yeni şeyler öğreten hayvanları ve maceraları bulup çıkardı, masallarını başkalarıyla paylaşmak için yazdı. Yazdıkları ona eşlik ettiği müddetçe nereye giderse gitsin hayatı boyunca ve hatta yüzyıllar sonra hep mutlulukla karşılandı, onurlandırıldı.

Zihnimizdeki görüntüleri, hikayeleri ve karakterleri başkalarına arkadaşlık etmek üzere vermek sadece bizi değil, dünyayı ve olası bütün gelecekleri de yüceltir.

- Antonius Ferret, *Fabllar*

1

Budgeron Ferret çatı katındaki küçücük yazı odasındaki gölgelere baktı, duvardaki lambanın fişini çekti, boynuna beyaz ipekten bir atkı doladı.

Mesele ne, diye düşündü loş odada. Canı sıkan bu törenin ta kendisi olabilir mi?

Bomboş, gergin işine döndü, kulaklarının uçları ara sıra alçak tavana doğru kıvrılıp açılıyordu. Daktiloyu masadan alıp yere koydu. Çekmeceden geniş bir not defteri, gül ağacından bir kutu ve çok eski bir gaz lambası çıkardı. Kutuyu nazikçe masanın gerisine, defteri köşeleri kutuyla tamı tamına denk gelecek şekilde öne koydu, lambayı yana yerleştirdi.

Yakışıklı bir dağgelinciğiydi, vücudunu saran altın rengi kürk kuyruğunun ucunda mürekkep karasına dönüşüyordu. Gözlerinin çevresi de aynı koyulukta bir W şekli çiziyordu, başkaları bu şeklin yüzüne ikna edici bir hava kattığını düşünüyordu.

Sorun törenimdeyse, diye düşündü, nasıl çözerim? İşe yaradığına inandığım için mi işe yarıyor? İnanmaktan vazgeçsem ne olur?

Sonra yazar bir kibrit yaktı ve lambaya dokundurdu, bu alev başka hiçbir sebeple yanmamıştı. Kızıl ışığın önce yükselip sonra normale dönmesini izledi, paslı bir anahtar görünümünde, cilalı gümüş yüzeyde sükûnet dolu yumuşak yansımalar.

Sandalyeyi tam masanın önüne yerleştirip oturdu. Her şey aynı ilk cümlesini yazdığı günkü gibiydi, öyle de olması gerekiyordu.

İki küçük çekmeceden birini açtı, küçük kristal bir şişedeki mor mürekkebi çıkardı ve masadaki yerine koydu. Şi-

şenin mantarını açtı ve dikkatle minik şişenin yanına koydu, çekmeceyi kapattı.

İkinci çekmeceden bir kaz tüyü seçti, ucu temiz ve parlaktı. Tüyü dikkatle mürekkeple mantarın yanına bıraktı.

Başını salladı, memnundu. İçindeki gitgide büyüyen dehşeti saymazsak her şey yerli yerindeydi.

Gül ağacı kutuyu pençesinin kenarıyla parlatıp kapağını yavaşça açtı. Bitmemiş el yazmasına dokunduğunda kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı.

Dağgelinciği Adımları

Yazan

Budgeron Ferret

Kelimesi kelimesine bilmesine rağmen kitabını bir kez daha okudu.

Kont Urbain de Rothskit şatonun kulesinin kenarında ayakta duruyordu, ne kederli. Gül rengi şafağın gecenin karanlık çadırının altından burnunu kaldırışını izliyordu.

Ve...

Müsvedde burada sona eriyordu.

Böylece yaratım sürecine geçmiş olan yazar iç geçirdi. İçindeki gerilim harikaydı ama yine de dağgelinciği edebiyat dünyasının peşine düşeceği yanlış bir şeyler vardı romanında.

Burada *kederli* yazarın da ima ettiği gibi 'mutsuz' anlamında mıydı, yoksa 'ne yazık' şeklinde mi anlaşılıyordu? Yazar bu noktayı karanlık bırakmıştı.

Ayakta duruyordu diye özelikle belirtmeye gerek var mıydı? Başka nasıl duracaktı ki?

Şatonun kulesinin kenarında ifadesi az sonra Rothskit'in

aşağı atlayacağını mı işaret ediyordu? Kont intihara meyilli değildi.

Gül rengi şafak daha yazdığı anda taptaze gelmişti kulağına, *gecenin karanlık çadırını* da sevmişti. İyiydi bu.

Tüyün ucunu mürekkebe batırdı, sonra kaldırıp kâğıdın üstüne getirdi. Cümleye devam etme vakti gelmişti.

Tekrar iç geçirdi, arkasından gelecek macerayı bekliyordu.

Ve...

Şafak... yazdı ve durdu. Aklına bunu takip edecek tek bir kelime dahi gelmiyordu.

Sessizlik içine çöreklendi, vahşi ormanlarda yaşayan boa yılanının avını sarması gibi gitgide daha çok sıkıyordu.

2

Montana'nın yükseklerinde, hava bol oksijenli ve soğuk. Dağlar, ovalar, sıvılaşmış pırlantalar gibi akan nehirlerle kesilmiş aniden ortaya çıkıveren alçak uçurumlar, kireç beyazı yaz bulutlarının arasından görünen gürgen ve kavaklar burada.

Monty Ferret'in Gökkuşağı Koyun Çiftliği ve Çiftçi Eğitim Merkezi göz alabildiğine uzanan vahşi doğanın ortasında bir düzine binadan oluşuyordu; çayır, dağlar ve orman, sıcaktan kavrulan çöl ve aniden karşınıza çıkıveren derin göller ufukta her yöne doğru uzanıyordu.

"Hop! Hop! *Haydi!*"

Merkezdeki ilk gününde kırmızı renkli yeni bandanası sıkıca bağladığı boynunda parlıyordu; ayaktayken boyu ancak ağılın ortasındaki çubuk kadar olan çiftçi Budgeron Ferret manzara karşısında gözlerini kocaman açmıştı.

"Hadi! *Yürü-yürü-yürü!*" Ağılın içinde irikıyım bir dağgelinciği güçlü bir sesle bağırıp ıslık çalıyordu, tükürükler saçan homurtuları sürüden ancak on pençe ötedeydi.

Bu yünlü hayvanların her birinin rengi ayrı saflıktaydı; kiraz kırmızısı, nane yeşili, limon sarısı ve mürdüm rengi. Gökkuşakları oraya buraya kaçışmak yerine korkusuzca durmuş çiftçilerin olduğu yöne bakıyor, yeni gelenleri merakla izliyorlardı. Alacakaranlık renginde bir koyun esnedi.

Monty Ferret, koyunlara fısıldayan varlık, atını ağılın en dip köşesine kadar sürüp, yeni gelen on çiftçiye yukardan baktı.

"İşte görüyorsunuz," dedi, sükûnet timsali gibiydi, "Sürekli bağırıp durmak bu hayvanlara sökmez. Onlar da aynı sizler gibi burada misafirler, tek farkınız onlardan dünyanın en iyi yününü almak gibi bir anlaşmamız olması."

Geniş kenarlı kovboy şapkasını kaldırdı, alnına doğru olan tüyleri geriye doğru taradı. "Bu hayvanlar klonlanmış, laboratuvarda doğmuşlar ama her Gökkuşağı kendine hastır. Güzeller, gururlular ve vahşi doğayı seviyorlar.

"Sahip olmadıkları tek şey," dedi, şapkasını tekrar takarken, "Açık alan becerileri. Yön duyguları kötü, düşünmeye başlayıp dalıp gidebilirler, bazen yemeyi bile unuturlar. İşte sen o yüzden buradasın. Bu mevsim onların rehberi sen olacaksın."

Genç dağgelincikleriyle konuşurken Gökkuşakları dönüp hızla yaklaştılar, sanki şimdi ne olacağını biliyor gibiydiler.

"Sanırım barakadan ufak tefek şeyler getirdiniz çocuklar. Birazını paylaşmayı teklif edin de şu hayvanların neler yapacağını izleyin..."

Budgeron sırt çantasını yere koydu, çömeldi ve ikramları buldu: Şekli ve büyüklüğü brokoli saplarına benzeyen

soya yağında sıkıştırılmış alfalfa samanı. Koyunlar burunlarını atıştırmalıklara doğru uzattı, kibarca bir parça aldılar, midelerine indirip yenisine uzandılar.

Monty izlerken, tanıtmaya devam etti. "Çocuklar, bu yaz burada hayat hiç kolay olmayacak. Gün erken başlar ve sizler de geç saatlere kadar yoğun bir şekilde çalışıyor olacaksınız, günde altı kısa uyku molasından fazlasına izin yok."

Çocuklar tek kelime etmeden birbirlerine baktılar.

"At binmek, çiftlikte yaşamak, ormanda ve ovada yol bulmak, kendinizden önce hep Gökkuşaklarını rahat ettirmek konularında öğreneceğiniz çok şey var. Ama yaz sonuna kadar birer çiftçi olacaksınız ve sizi temin ederim ki bütün bunlara değdiğini siz de göreceksiniz."

Çocuklar hızla arkadaş olmuştu, Budgeron ve Strobe ve Boa ve Alla ve geri kalanlar, barakada hamakları yan yana diziliydi, yemek salonundaki yerleri yan yanaydı ve atları birbirine komşu bölmelerdeydi.

Atlarını birlikte tımar edip tavlaları temizlediler. At eyerlemeyi, dizginlemeyi ve binmeyi öğrendiler; güneşe ve yıldızlara bakarak yön bulmayı da; bu mutlu mesut yürüyen Gökkuşakları için ne sıkıcı bir beceri, nasılsa evin ne tarafta olduğunu ve oraya ne kadar zamanda gidileceğini söyleyen rehberleri var.

Budgie Ferret o yaz oradaki çocuklardan farklıydı: Hepsi gibi o da kan kırmızısı bandana ve geniş kenarlı şapka takıyordu, gelirken yanında uyku tulumu, matara ve çok amaçlı bir çakı getirmişti diğerleri gibi ama onun hurcunda diğer eşyalardan ayrı bir şekilde özenle paketlenmiş defterler ve kalemler de vardı.

Boş bir anında bunları paketinden çıkarıyor ve etrafındaki manzarayı kâğıda döküyordu. Sahneler ve diyaloglar,

eğlenceli ve korkunç öyküler kaleme alıyor; gördükleri, düşündükleri ve hissettiklerini yazıyordu; bazen evini özlüyordu, bazen neşeliydi, kalbini sarı yapraklı not defterine döküyordu.

Bütün bu 'kovboy' macerası boyunca bir şey *yapmasa*, etrafındaki dünyayla ilgili bir şeyler yapmasa kendini mutlu saymayacaktı ve o şey gördüklerini ve düşündüklerini yazmaktı.

Yazın sonunda bandanalar güneş ve yağmurdan solmuş, neredeyse bembeyaz olmuştu. Budgeron Ferret kendine güvenli, bağımsız, doğanın ortasında hayatta kalabilme becerisinden emin, diğer hayvanlarla iyi vakit geçiren ve onlara liderlik yapabilen bir şahıs olarak şehre geri döndü.

Eve giden otobüste otururken, toz içinde kalmış, yağmurdan üstünde lekeler oluşmuş günlüğündeki parlak renkleri, şarkıları, yükseklerdeki tarlalardan yükselen kokuları, geceleri ve öğleden sonraları, kelimesi kelimesine hatırlanan sohbetleri, arkadaşlarının yol boyunca ve kamp ateşinin etrafında anlattığı hikâyeleri okudu.

Yaz, bu sayfalarda yeniden canlanıyordu.

"Günün birinde yazar olacağım," diye fısıldadı.

İçinde bir yerlerde ilham perisi dinledi. Canlanıp mutlulukla havayı kokladı.

3

Başlarda günde ortalama iki bin kelime yazıyordu, Budgie'nin günleri saymayı umursamayacağı kadar uzun zaman olmuştu. Budgeron Ferret dergilere arka arkaya yolladığı hikâyelere cevaben sayısız ret notu, ret kartı ve ret mektubu almıştı:

"Pek olmamış..."

"Tekrar deneyin..."

"Bu hikâyeyi yayınlayamadığımız için üzgünüz."

Bunları teşvik olarak kabul etmiş, işin peşini bırakmamış, art arda indirimler yaparak sonunda genç dağgelinciklerinin popüler dergilerinden birine iki tane macera hikâyesi satmıştı.

"Çocuklara yazmak konusunda özel bir albeniniz var," diye yazmıştı editör.

> Okuyucularımıza denginiz gibi hitap ediyor, aldığınız yerden daha üst bir noktada bırakıyorsunuz.
>
> Zarfta *Çayırlarda Kaybolmak* ve *Şeytan Tırpanına Zorlu Yolculuk* hikâyelerinin karşılığı olan çeki bulabilirsiniz. Bu tür ilave hikâyeleri sizin de tahmin ettiğiniz gibi *Çocuk Gazetesi*'nde yayınlıyoruz.

Gelecek planım bir çocuk kitapları yazarı olmak değil, diye düşündü, ama yine de bu iltifattan hoşlanmıştı, mektubu ofisinin duvarına astı.

İlk kitabı habersiz geldi, tek bir parlak ışığın huzmesinde kendi kendini yazdırmıştı; bir çocuğun mevsimlerce ve bir ömür boyu süren seyahati. *Bir Pençe, İki Pençe, Üç Pençe, Dört Pençe* bir defada satıldı, ilk yayın sözleşmesini imzaladı.

"*EVET!*" diye bir çığlık attı boş ofisinde. "*Teşekkürler yıldızlar!*"

İçinde bir yerlerde ilham perisi gülümsedi.

Budgeron Ferret bir neşe dalgasının üstünde sörf eder gibi yerine yeni bir garson bulmaları için Black Ermine'ye haber verdi, arkadaşlarına hoşça kalın demek için son bir defa masaların servislerini yerleştirdi ve tam zamanlı olarak hikâyelerine döndü.

Artık bir yazardı.

Yazarın evindeki sessizliği kendi kendine cesaret ve umut veren konuşmalar böldü. "Alfabe kamuya açık alan," dedi. "İhtiyacım olan bütün harfler şu an önümde, klavyemde, binlerce kitaba yetecek kadar çoklar! Yapmam gereken tek şey kelimelerin doğru dizilişini bulmak ve onları bir biri ardına sıralamak..."

Ama yazarı yazar yapan harfler değildi ve o bunu biliyordu. Fikirler kişiyi yazar yapardı, canlanan karakterler; alfabe, zihnin fırıldak gibi dönen yıldızlarını yakalamak için atılan ışıktan bir ağ gibiydi, benzer ruhları keyiflendirmek için ağa takılırlardı.

Bir Pençe, İki Pençe adlı kitabı yayınlandı, az sayıda eleştiri alıp makul oranda satıldı. Bazı ebeveynler ince kitabı çocuklarına okumak için aldılar, bazıları da yaşları ne olursa olsun kendi içlerindeki çocuğu doyurmak için kitabı istediler.

"Kitabınızı alanlar," dedi yayıncısı, "Onu sevdiler. Ama satışlar biraz yavaş gidiyor."

Kitap ne çok satanlar arasındaydı ne de edebiyat dünyasının taşlarını yerinden oynatmıştı; sessiz sedasız ama istikrarlı bir biçimde, dağgelinciklerinin kulaktan kulağa kitabı anlatmasıyla reklamsız bir satış grafiği tutturdu.

O zamanlar ne zengin ne de ünlü olan yazar sabahları parkta olurdu. Boynunda onu sonbahar esintilerinden koruyan annesinin ördüğü atkı, kucağında sarı sayfalı not defteri, pençesinde bir keçeli kalem ve kalbinde delidolu, cesur, cahil ve bilge dağgelincikleri, ona hikâyelerini anlatmak isteyen, kendi hikâyeleri olan karakterler olurdu.

Nicelik yoluyla nitelik. Bu kelimeleri önce eliyle ve sonra da daktiloyla yazdı; yazı defterinin en tepesinde incecik harflerle yazılmış bir slogan. Galiba öyle de olmuştu. İşleri pratik yapa yapa nasıl da gelişmişti! Yazdıkça hikâyeleri daha da derinlere inmiş daha geniş alanları kapsamaya başlamıştı, yazmak da kolaylaşmıştı.

Parkta geçirdiği o sabahların havasında bir iş vardı sanki. İlham gelmemiş, canı yazmak istememiş, kâğıda dökeceği kelimeleri bilemiyormuş hiç fark etmezdi. En sevdiği banka oturur, kuşları dinler sonra kalemin deftere dokunuşuyla yazmaya başlardı.

Yazdıkça, yazılacak daha fazla şey birikirdi; günde iki bin kelime hatta çoğu zaman daha da fazlası. Görüp geçirdikleri ve zihninden akıp gidenler hakkında ne kadar da çok söyleyecek söz vardı; Budgeron ve benzeri aileler, aklının içinde dört dönen izciler ve afili kabadayılar hakkında anlatacak ne çok şey!

Parkta üç saat göz açıp kapatıncaya kadar geçiyor, sonra defterini eve getirip yazdıklarını daktiloda temize geçiriyordu.

"*Söz uçar yazı kalır!*" dedi kendi kendine. "Havada uçuşan kelimeler bir şey ifade etmez. Kelimelerin kâğıt üzerinde olmazsa sen bir yazar değil, konuşmacı olursun! Hayır, kelimeler kâğıtta olmalı, bir cümleyi nasıl güzelleştirebilirsin? Kelimeler kâğıtta olmazsa neyin üzerinde çalışır, yayıncına ne gönderirsin Budgeron?

"Çok basit. Sır değil. *SÖZ UÇAR YAZI KALIR!*"

Bir levha gibi büyük harflerle bastırıp masasının önündeki duvara astı.

Daktilo işi bitince, ince bir dilim meyve, bir veya iki tane kuru üzüm, bir vitamin kurabiyesi yerdi. Öğleden sonraları hikâyelerini düzenler, artık daha fazla geliştirilemeyecek hale gelinceye kadar yeniden yazardı. Sonra hepsini yeni baştan, taze taze tekrar daktiloyla yazardı.

Çekmecedeki her hikâye eninde sonunda gider, sıradaki başlayana kadar yeri haftalarca boş kalırdı. Nihayet bir kez daha okur, bilmem kaçıncı kez yeniden yazar ve bitmiş iş üzerindeki bu heyecanı artık sürdüremez olunca zarfına koyar yaymcısına yollardı.

Bu zarflarda yayıncıya hitaben bir ön mektup bulunmazdı. *Umarım hikâyemi beğenirsiniz* yoktu.

"Tabii ki hikâyeyi beğeneceğinizi umuyorum," derdi duvarlarına, "Öyle olmasa zaten size yollamazdım!"

Postayı göndermeden önce müsveddelerine güle güle öpücüğü verirdi, artık hepsi yalnızdı, yanlarında yardımlarına koşacak bir yazar yoktu. "Korkmayın," diye fısıldardı posta kutusunun deliğinden içeri. "Kendinizi savunun!"

Budgeron Ferret iyi hikâyeler yazıp yine de reddedilmenin hiç de eğlenceli olmadığını keşfetmişti. Ama iyi bir hikâye geri gönderildiğinde, gönderen yayınevine tepkisini başını iki yala sallayarak verir, yeni bir pul yapıştırır ve hemen sıradaki yayıncıya gönderirdi; ta ki içlerinden biri kaliteli yazar Budgeron Ferret'in ortaya çıkardığı işin değerini anlayana kadar bu iş böyle devam ederdi.

"Öyle bir gün gelecek ki," diye yemin etmişti bir keresinde, gelen mektuptan dolayı mutsuzdu, "Evimde bir yazı odası kuracağım. O odayı dayayıp döşeyip, duvarlarını da bu ret mektuplarıyla kaplayacağım ve sonra odanın tam ortasında durup hepinize güleceğim!"

Bir Salı günü çalan telefona yanıt verdiğinde parktan henüz gelmişti, karşısında tehditkâr aslan homurtuları duydu, çocukluğundan hatırladığı hoş bir sesti.

Homurtular balta girmemiş ormanda yok olup gidene kadar sabırla dinledi. "Selam, Willow," dedi nihayet.

Almaçtan yumuşak, ayakları yere basan bir ses geldi. "Selam, Budge. Meşhur yazar kardeşimin gününü nasıl geçirdiğini öğrenmem gerekiyor."

"Günümün nasıl geçtiğini biliyorsun," dedi. "Yazıyorum. Dur tahmin edeyim: Aklında bir şey var ve bana söy-

lemek için sabırsızlanıyorsun. Neden böyle birdenbire ünlü bir yazar oldum?"

"Merak ettiğim şey..." dedi kız kardeşi, "Sana okulumuzdaki gönüllü çalışandan hiç bahsetmiş miydim? Haftada bir kere gelen ve ben personel toplantısı ve diğer eğitsel işlerle meşgulken çocuklarıma kitap okuyan kız hani?"

"Bahsetmiştin. Adı Danielle demiştin, hatırladın mı?"

"Öyle mi? O kadar tatlı ki, Budgeron. Herkes Danielle'yi seviyor. Bil bakalım en sevdiği çocuk kitabı hangisi ve sen neden ünlü bir yazar oldun?"

"Bilmiyorum, Willow. Neden oldum?"

"*Bir Pençe, İki Pençe* adlı kitabına bayılıyor! Budgeron Ferret'in benim öz be öz kardeşim olduğunu söylemedim ve belki de ikinizin bir araya gelmesi iyi olur diye düşündüm, en azından gelip bir merhaba dersin. Düşünceleriniz birbirine öyle benziyor ki..."

"Willow!"

"Ama kimseyle ahbap olmuyorsun, Budgie! Arkadaşa ihtiyacın var!"

"Arkadaşım var benim! Biz onlara *karakterler* diyoruz Willow ve ben onları kâğıda aktarıyorum."

İç geçirip açıklamaya devam etti. "Ben hayatımın sıkı çalışıp işimi iyi yapmayı öğrenme aşamasındayım. Sonra arkadaş edinirim."

"Çok da zeki; sıcak ve sevgi dolu bir yaratık. O çocukları seviyor çocuklar da onu. Birlikte harika zaman geçirirdiniz!"

"Mutlaka o günler de gelecektir. Şu an olduğu gibi hayatta kalma çabası vermediğim bir zaman."

"Ah, Budgie!"

"Seni seviyorum, Willow. Şu an yazı yazıyorum."

Telefondan kızgın bir kurt sesi duyuldu. Kardeşi güldü, almacı yerine koydu, el yazısına geri döndü. Arkadaş mı? Bir gün olur. Şu an umursadığı tek ilişki önündeki sayfayla kurduğuydu.

4

Onu bir kaç haftadır görüyordu, Pazartesi'den Perşembe'ye her sabah erkenden incecik bir bayan gelip, göl kenarındaki aynı noktada duruyor, pençesindeki çantadan serçelere tohumlar, ördeklere ekmek parçaları çıkarıyordu. Yiyecekleri etrafına saçıp, hayvancıklar kahvaltıya geldiklerinde onları sessizce oturup izliyordu. Sonra bir kitap açıp okumaya başlıyordu. Hep yalnız geliyordu, yanında hep park hayvanları için yiyecek bir şeyler ve bir kitap oluyordu.

Başka dağgelincikleri gelip giderdi; okulun tatil olduğu günlerde çocuklar yelkenlileriyle, çimlerde sürüyecekleri içi zilli toplarıyla gelirdi, yetişkinlerse park manzaraları için yanlarında fotoğraf makineleri veya karalama defterleri ve kurşun kalem getirirdi.

O da kendisi gibi müdavimdi.

O da beni fark etmiştir, diye düşündü, mutlaka fark etmiştir. Her gün aynı atkı, aynı sarı yapraklı defter.

Bilemeyeceği şey Cuma günleri de orada oturduğuydu, hatta hafta sonları da.

Oturdukları yer birbirine yakın sayılırdı, özel hayata saygıdan birbirlerine hiç selam vermemişlerdi.

Günler geçtikçe o narin elin uzanıp kazlara ve ördeklere yiyecek sunmasını izlemek dikkatini dağıtmaya başladı, yazamıyordu. Ondan hiç korkmadan yaklaşıyorlardı, gittiğinde verebileceği her şeyi vermiş olduğunu bilmenin memnuniyetini duyuyordu parkın sakinleri.

Bir Perşembe günü ziyaretini kısa kesmişti.

Yazdıklarında ipin ucunu kaçıran Budgeron ters istikametteki ağaçları incelemeye başlamıştı.

Başını çevirdiğinde gitmişti, ördekler ve bir kaz, bıraktığı kırıntıları gagalarıyla topluyordu.

Bu kadar ani gitmesi tuhaf, diye düşündü. Boşalan banka tekrar baktı. Yerde duran bir kitaptan başka bir şey yoktu. Ayağa kalkıp parkı boydan boya aşan patikanın devamına baktı ama ondan bir iz yoktu.

"Kitabını unuttun," dedi sessizce. Böyle bir şeyi nasıl yapar? İşine mi gecikmişti acaba, yoksa bir toplantıya yetişmek için acele ederken mi unutmuştu kitabını?

"Alıp yarına kadar saklasam mı acaba?" dedi.

Sonunda her zaman en yüce doğruyu işaret eden içindeki his, kitabı koruması altına almasını ve bir daha parka geldiğinde sahibine vermesini söyledi. Kitabı kasten bırakmış olabileceği aklına bile gelmiyordu.

Kızdan boşalan yere doğru yürüdü, kapağa daha dokunmadan biliyordu, çok garip bir kader duygusuyla kitabı aldı.

Bir Pençe, İki Pençe'ydi bu; orada unutulan kendi kitabıydı.

Kalbi hızla atmaya başladı. Başını kaldırıp onu aradı, çok iyi niyetli olmasına karşın özel hayatına müdahale eden çok yakın bir yabacı gibi hissetti kendisini; sabahın yeşil saatlerini paylaştığı genç varlığın hayatına girmişti.

Kitap pençesinde eve dönerken hatırladı: Yarın Cuma. Haftaya Pazartesi gününe kadar parka gelmeyecek.

Ve işte o zaman, o an anladı.

Çocuklarla dolu koridordan geçerken bir tanesine Willow Ferret'in sınıfının nerede olduğunu sordu. "Şu tarafta efendim," diye işaret etti küçük çocuk. "Koridorun sonunda, 410 numaralı sınıf."

"Teşekkür ederim," dedi Budgeron.

"Bir şey değil! Ben..." Çocuk durdu, hatırlamaya çalışıyordu. "Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana!" Bir yabancıyla bir nezaket kuralını pratik etme şansını yakalamış olmanın sevinciyle dört pençesinin üzerinde koşup gözden kayboldu.

Ah, Temel Nezaket Kuralları dersi, diye hatırladı Budgeron ve bir de ileri düzey İkincil Nezaket Kuralları. *Başkasına vereceğim zararı, her ne olursa olsun önce kendime vereceğim.*

Bu ilkeyi ne kadar çok kullanmış, bu sayede ne çok pişmanlıktan kurtulmuştu! Dağgelincikleri İçin Görgü Kuralları dersi ne kadar zevkliydi ve tabii Kibarlığın Gücü. En basit bir kibarlığın, başkalarını umursamanın, büyüklere, akranlara ve çocuklara saygı duymanın pratikte ne kadar işe yaradığını, ne kadar önemli olduğunu ancak büyüdüğünde anlamıştı.

Doğru kapıyı buldu, isim levhasını okudu, *Bayan Willow Ferret*, kapının camlı bölmesinden içeri baktı. Kız kardeşi görünmüyordu.

Ders başlamak üzereydi, çocuklar öğretmenlerinin çevresinde yarım daire şeklinde yerlerini alıyorlardı. Yetişkin bir kitap almak için döndüğünde, bakışları yukarı yöneldi ve onu gördü; yazar örgü atkısı boynuna sarılı halde izliyordu. Pençesini hızla salladı, göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi ve çocuklara döndü.

Sıcak bir dalga her yanını sardı, ateşten bir duvara çarpmış gibiydi. Yeşil sabahlarını paylaştığı kişi Danielle

Ferret'ti; o ve Danielle, sadece ikisi, her sabah... Parkını, ördeklerini ve kitaplarını seven Danielle.

Kapının camından, çocukların omuzlarının üstünden izledi; gönüllü kız herkes yerleşip susana kadar bekledi, bütün burunlar ve bıyıklar, küçük suratlar ona çevrildi. Sonra okumaya başladı.

"Bir zamanlar..." Ses camlı kapıdan çok zayıf geliyordu, "Çok büyük bir okyanus kenarında, oynamak için dışarı çıkan bir grup çocuk vardı. Maceraperesttiler ama akıllı oldukları söylenemezdi."

Budgeron uzunca bir süre sınıfı izledi ve sonra gülümsedi. Dönüp koridoru geçti ve okuldan çıktı. Acelesi yoktu. Pazartesi olduğunda onunla parkta buluşabilirdi; kitabını, tohum ve ekmek kırıntılarını getirir Danielle Ferret'e merhaba derdi.

5

Parlatılmış eski lambanın ışığında, Budgeron Ferret eski günlerini hatırladı ve o güven dolu haline geri dönebilmek için bir kez daha yanıp tutuştu.

Neden ilk sayfayı bir türlü yazıp bitiremiyorum, diye düşündü. Gecenin karanlık çadırının altından burnunu kaldıran gül rengi şafağın arkasından ne geliyor?

Tam bu sırada kapı usulca çalındı ve sadece küçük bir pençenin geçebileceği genişlikte açıldı. "Budgie," dedi Danielle yavaşça. "Kahvaltı ne zaman istersen hazır..."

Kapı kendiliğinden yumuşak bir şekilde kapandı.

Yazar iç geçirdi. Zaman boş bir zihinle çarçabuk geçiyordu, sabah geçti gitti bile. Masasından kalktı, lambayı söndürdü, sayfayı parlak kutusuna koydu.

Tüylü kalemini temizledi, çekmecedeki yerine yerleştirdi, kristal mürekkep kabını, not defterini ve müsveddelerini kaldırdı, daktiloyu tekrar masanın üstündeki yerine koydu.

Edebi süpernovasının kıvılcımı henüz çakmamıştı ve ilk kez o kıvılcımın belki bir daha hiç çakmayacağı korkusunu duydu.

6

Danielle Ferret kocasını mutfakta karşıladı. Çok güzeldi: Abanoz rengi yüzünün kar beyazı oval bir çerçevesi vardı; pas parlak kürkü fırçalanmış, kocasını gördüğü için gözleri ışıl ışıldı.

Masaya oturdu, önünde duran tamir görmüş pötikareli kumaş peçeteyi pençesiyle düzeltti, eprimiş kumaşı iyileştiren küçük dikişleri hissetti.

Daha ne kadar şanslı olabilirim, diye düşündü. O istediği herkesi elde edebilirdi. Ve eş olarak beni seçti.

"Mutlu Çarşambalar," dedi karısı, "Mutlu Gözleme Günleri." Eşinin en sevdiği kahvaltıyı önüne koydu, tereyağlı-kıtır portakal, bir küçük sürahi ılık bal ve bir bardak süt. "Bu sabah kitabın nasıl gidiyor?"

"Yavaş yavaş şekilleniyor," diye cevap verdi.

"Günde iki bin kelime mi?" Günlük yazma hızını, özellikle konu çocuk kitapları olduğunda, biliyordu.

Klasik edebi roman yazma hızının daha yavaş olduğundan bahsetmedi.

"Bir," dedi. Bütün sabah yazdığı tek kelime 'şafak' olmuştu. Sohbeti sürdürmemek için gözlemesinden bir ısırık aldı.

"Yazdığın bölümleri bana okumak ister misin, Budge? Çok hoşuma gider..."

Başını sallıyordu. "Bu gözlemeler harika Danielle. Teşekkürler."

"Kitapla ilgili bir sorun var değil mi?" Gözlerini kaçırışını izledi.

Ayağa kalktı ve masanın etrafında dolaştı, eğilip burnuyla eşininkine dokundu, ona gözünü bile kırpmadan ciddiyetle yakından baktı. "Sen harika bir yazarsın, Budgeron Ferret, büyük bir yazarsm ve ben bundan farklı bir şey duymayacağım. Sen kelimelerinle dünyayı değiştireceksin. Yapacaksın!"

Geri çekildi, başıyla onayladı *bu kadar*. Sonra tekrar masanm karşı tarafındaki yerine oturdu.

"Danielle..." Bana nasıl inanır, diye düşündü. Yazmak çok zor, çok uzun hikâye, sadece çocuk dergilerinde yayınlanmış birkaç hikâyem, bir de sorsalar gösterebileceğim ince bir kitabım var. Bu küçük dairenin çekmeceleriyse ret mektuplarıyla dolu. Benim dairem değil, onunki. Romanım başarısızlığa mahkûm.

"Bizim çok güzel bir geleceğimiz var, Budgeron."

"Nasıl bu kadar *emin olabiliyorsun*?"

Daha ağzım açamadan mutfak saati altı kez vurdu. Başını kaldırıp yukarı baktı, zamanın bu kadar çabuk geçmesine şaşırmıştı. "Neredeyse on bir olmuş," dedi. "Geç kalacağım."

Masadan kalktı, kocasını burnundan öpmek için uzandı, pençe bakım çantasını kapının yanındaki yerinden kaldırdı.

"Biliyorum işte tatlım!" dedi. "En yüce hislerinle yaz!"

"Az kaldı, Danielle," dedi eşine, bir an için onun umudu ve geleceğe dair hayalleriyle dolmuştu. "Bir gün gelecek çalışmana gerek kalmayacak."

Gülümsedi. "Ben işimi seviyorum, bunu sen de biliyor-

sun. Herkesin bir hikâyesi var. Ben her gün pençeleri parlatıp hikâyeleri dinliyorum. Her gün, gün boyunca duyduklarımı yazsam bir kitabın bölümleri olur. İkimiz de yazar olabiliriz!" Neşeyle el salladı. "Akşama görüşürüz, birtanem."

"Seni seviyorum," dedi.

Karısı gittikten sonra gülümsedi, onun hayalleriyle canlanmıştı. *Bu kitabı yazabilirim!* Ben yazar olmak için doğmuşum. Daha bir çocukken hikâyeler okurdum, dinlerdim ve yazardım. *Kutup Ayısı ve Kötü Kalpli Porsuk.*

Charlie Chickadee'ye ne oldu? Yalnız Çekirge. Başkaları kalemime güven duymaya başlamadan önce yazdığım üç hikâyem var ve bunlar da gayet iyi hikâyelerdi, onları hâlâ seviyorum! *Öyleyse yazar olmadığıma nasıl inanırım?*

İnançla dolu, deneyimlerine güvenerek ayağa kalktı ve merdivenlerden çıkarak yazı odasına gitti, keyifle sandalyesine atladı. En yüce hislerimle mi yazayım? Bildiğimi mi yazayım? Benim için önemli olanı mı yazayım? Kolay!

Daktilosunun masada nasıl durduğuna pek de dikkat etmeden pençeleri harflerin üzerinde hızla gezinmeye başladı. Plansız bir şekilde karşısına çıkan bir hikâyeyi yazdı, sanki kanatlanmış, içini keyifle dolduran bir maceraya atılmıştı. Zihnindeki resimlerden başka her şeyi bir kenara bırakarak hikâyenin onu götürdüğü yere gitti ve uzun zamandır yazmadığı kadar şevkle yazmaya koyuldu.

7

"Danielle, Federico onun aslında kim olduğunu söylediğinde küçücük bir çocuk bile beni bir fiskeyle yere yıkabilirdi!"

Pençe bakım uzmanı gelen haber için durakladı, pençe tamponu havada kalakalmıştı. "Sandığın kişi değil miymiş, Enriquette?"

"Yemin edebilirdim! Benim yerimde olsan sen de aynını yapardın. Çok asil bir çift olmuşlardı, birlikte mükemmeldiler!"

"'Ne tatlı küçük bir şey...' İnanabiliyor musun, böyle söyledim zavallı Federico'ya, sözüm ona artık bir aile kurmasının zamanının geldiğini hatırlatıyordum. 'Ne tatlı küçük bir şey!' Beyaz duvaklar geçiyor gözümün önünden, kulaklarımda 'Biz ikimiz,' uğultuları, ağzımda kar-suyu tadı..." Enriquette'nin sesi gittikçe kısılıp duyulmaz hale geldi.

"Peki ama sorun ne?" diye sordu Danielle. Müşterisinin sol ön pençesini dibinde kristal mermer olan içi ılık yağ ve taze lavanta yapraklarıyla dolu bir tasa yavaşça koydu. Sağ ön pençeyi aldı, kuruladı ve tırnakları parlatmaya başladı, ne çok yavaş ne de hızlıydı, sessizlikte ancak bir güve kadar ses çıkarıyordu. Bu hikâye nereye gidiyor?

"Neden olacak, kuyruğu fırça gibi dimdik oldu, sanki bir çukurdan yeni çıkmışım gibi bir bakış fırlattı bana. Kızı pençesinden tuttu ve şöyle dedi: 'Enriquette, hayatım, seni kız kardeşimle tanıştırayım!'"

Danielle uğradığı şokla nefesini tutmuş, öylece kala-kalmıştı.

Pençe bakım uzmanının zencefil rengi kürklü zarif müşterisi kendi kırdığı potu anlatırken coşkuyla titriyordu. "Burunlarımızla selamlaşırken, dayanamayıp gülmeye başladım. Zavallı Federico'yu neredeyse kendi kız kardeşiyle evlendirecektim!"

Güzel Pençeler'deki müşterileri arkadaşlarıydı aynı zamanda. Danielle onları sever, mutlu olmalarını isterdi. Her sabah işe gelmeden önce salonun en genç pençe bakım uzmanı olarak güzel kokulu çiçekler almak için çiçekçiye uğrardı. Çiçekçi dağgelinciklerini tanımaya başlayıp, onların

neşeli dedikodularını dinledikçe kimin kime hangi çiçeği sipariş ettiğini anladı.

Pençeler için temizleme kremlerini, mumda ısınmış parafinlerini ve özlü yağ terapilerini kendisi yaptı, kakao yağının içine taze çiçekler ekleyip gökkuşağının bütün pastel renklerini taşıyan nemlendirici kremler ve kokulu losyonlar yaptı, törpüleri ve ponza taşlarını özenle seçti. Onun bölmesinde eski neşeli dağgelinciği dansları çalardı. Seansın sonunda her müşterisine birkaç dakikalık pençe refleksolojisi uygular onları sonra gönderirdi.

Danielle Ferret gerçek hayattan hikâyeler toplardı. Ne kadar tuhaf ve şaşırtıcı olurlarsa, zihninin o kadar derinine kazınıyorlardı; nadide pırlantalar gibi gördüğü bu hikâyelere gözü gibi bakıyor, onları dikkatle saklıyordu. Bu hikâyeleri kâğıda dökmeye henüz cesaret edememiş olsa da, iki müşteri arasındaki kısa sürede o hayatlara geçer, o macerayı bazen gülerek bazen de yapılan seçimlerden dolayı bir damla yaş dökerek yeniden yaşardı.

Kısa süre önce bir akşam yollar kalabalıktan geçilmeyecek haldeyken ve o hayvan selinde işten eve yürürken Budgeron'a üzerinde pek de düşünmeden ettiği o sözlerden sonra belki de yüzüncü kez yazmayı düşündü: İkimiz de yazar olabiliriz. Aklında o kadar hikaye varken...

Şimdi artık isterse olabileceğini biliyordu. Elbette Budgeron'un ayarında bir yazar olamayacaktı asla. Onun başarısı ancak yazmayı bırakırsa yerinde sayardı ve bu da asla olmayacaktı. Kocası dağgelinciği kültürünü değiştirecekti, asla olmadığı kadar yükseklere taşıyacaktı. Diğer taraftan yazmamam için bir sebep yok, diye düşündü, dinlemekten hoşlanacağım türden ufak tefek öyküler yazabilirim. Ne eğlenceli olurdu!

Bu fikir onu öylesine büyülemişti ki köşeyi hızla dönüp son sürat şehre yönelen taksiyi fark etmedi.

Budgeron'un kendi geleceği var, diye düşünüyordu sokağa adım attığında, benim de kendi geleceğim. İkimizin de yazar olması çok eğlenceli olurdu.

Öğrenebilirim...

Denison "Lion" Ferret önündeki bu şık hayvanın neden aklını yitirmiş gibi davrandığını sorgulamadı. Düşünmeden direksiyonu tam sağa kırdı, frene öyle bir bastı ki dönen tekerlere değen balatalar sürtünmenin ötesine geçti, acı fren sesi üç kat yukarıdaki camları bile titretti, bütün tekerleklerden mavi dumanlar çıktı.

Yolun sağ ve solundaki dağgelincikleri olanları hem duydu hem gördü, kurtarmak için koşuştular. Lion'un taksisi kayıp doğrudan önündeki Danielle'ye çarpmak yerine, kaldırıma yöneldi ve yürüyen bir kadına çarpmaya on saniye kala durabilmişti, o kadar yakınındaydı ki şoför istese camdan uzanıp kadının pençesini tutabilirdi.

Öyle de yaptı. Pençe bakım setini yakalayıp kurtarmaya çalışan, gözleri korkudan kocaman açılmış yayaya baktı. Taksi şoförü rahatlayarak iç geçirdi. "Sanırım sıranız henüz gelmemiş hanımefendi."

Bir anda etraflarını yabancılar sardı, Lion'un taksisi ve yardıma gelen kalabalık hâlâ lastik yanığı bulutu içerisindeydi. Trafik ışıkları değişti, kahramanlığın ucundan dönenler herkesin sağ ve salim olduğunu gördüler, duman dağıldı.

Danielle zorlukla nefes aldı, sonra bir nefes daha. Şoförün pençesini kendi pençesiyle kavradı. "Çok özür dilerim... ne aptallık! Düşünüyordum... bakmadım..." Kalabalığa döndü. "Bu adam hayatımı kurtardı!"

Lion'unkinin üstündeki pençesi titredi, bir saniye daha kadını rahatlatmaya çalıştı. "Artık geçti bayan," dedi. "Bitti."

Başını salladı, tekrar nefes almaya başlamıştı. "Teşekkürler!" Adam pençelerini çekti. "Trafikte bu şekilde yü-

menize sebep olduğuna göre hayalleriniz çok canlı olmalı. Kendinize iyi bakın ve o hayalleri gerçekleştirin!"

Kasketinin kenarıyla kadına dokundu ve araba hareket etti. Kalabalık dikkatli olmasını ve kaldırımda yürümesini tembihlerken, hâlâ titriyor bir yandan da düşünüyordu. Şoför acaba kendisine yazar olacağı yeni bir hayat sunan bir melek dağgelinciği olabilir miydi? Büyük Dağgelinciği Romanı'nı yazmayacaktı elbette ama bir şeyler yazabilirdi, mesela sıradan hayvanların öykülerini, duymaktan hoşlandığı türden hikâyeleri.

Bir sonraki köşeyi dönerken her iki yöne de baktı, ışık yeşile döndüğünde caddeyi geçti.

Bana anlatılanları yazmamalıyım, diye düşündü, ama bir parça ondan, biraz bundan almak kimseye zarar vermezdi, acaba fark ederler miydi? Bir hikâye koleksiyonu, eğlence olsun diye.

Bir an sonra yavaşladı ve kaldırımda durdu, diğerleri aceleyle yanından geçip sağa sola gidiyorlardı. Bir koleksiyon değil, bir roman! Bir *aşk* romanı!

Bunu yapmamam için bir sebep yok. Sadece eğlence olsun diye, tabii sırf eğlenmek için. Belki asla basılacak kadar iyi olmaz ama sayfaların yavaş yavaş birikmesi, kitabın biçimlenmesi ne büyük bir zevk olurdu, tek bir kişi okuyacak olsa bile. Dairelerine giden basamakları çıktı, kapıya gelince yavaşladı.

Sadece eğlenmek için.

Planını Budgeron'la paylaşamayacak kadar utangaçtı. Yazar olan oydu, kitapları basılmıştı, o ise çaylak olandı, yeteneksiz, yetişkinlerin oyununda bir çocuk.

Daha sonra söyleyecekti.

Kapının kolunu çevirdi ve içeri girdi.

"Ben geldim!"

Yukarıdan bir ses, merdivende pençelerin sesi. "Danielle! Hoş geldin!" Sabahkinden farklı bir Budgeron'du bu, karısı onu görmenin memnuniyetiyle sarıldı. "Günün nasıl geçti?"

Müşterilerini ve anlattıkları hikâyeleri hatırladı ve verdiği kararı.

"Harikaydı! Ya seninki?"

"Ne oldu biliyor musun? Haydi, tahmin et."

"Kitabın bitti," dedi, şaka yapıyordu.

Şimdiye kadar hiç görmediği kadar mutlu yazar başıyla onayladı.

"İnanamıyorum, Budgie! Bitti mi? *Dağgelinciği Adımları* bitti mi? Tebrik ederim, dünyanın en harika, en iyi yazarı!"

"*Dağgelinciği Adımları mı?*" dedi. "Yo hayır. O bitmedi. Başka bir kitap yazdım. Biten kitap *Sinekkuşu Bevo*!"

"*Bevo...*"

Başını salladı. "Hatırlıyor musun sana anlatmıştım? Çocukken annem bana pelüş oyuncaklar yapardı. Bevo o oyuncakların ilkiydi, yastığımda uyurdu. Ve hikâye birden geldi - *uff!*- sanki hep zihnimdeymiş o hikâye. Sadece tuşlara basmak kaldı bana."

"Aa tabii ki! *Sinekkuşu Bevo!* Sevdin mi?"

Kocasının bakışlarından anlamıştı.

Pençesine dokundu. "Bana okur musun?"

"Belki sen kendin okumak istersin. Hikâyenin senin için nerede yavanlaştığını bilmem gerek, ilginin nerede dağıldığını, nerede..."

"Bana sen oku," dedi. "Lütfen, Budgeron. Duymam lazım. Senin sesinden."

Kocası tartışmayı uzatmayacak kadar tanıyordu onu. Onun haklı sebepleri olurdu, hep vardı.

Düzgün bir şekilde daktilo edilmiş kalınca bir deste kâğıttan oluşan müsveddeyi mutfak masasına taşıdı.

Ne oldu, Budge? diye sormak istedi. *Ne oldu da birden fişek gibi bir hızla bu hikâyeyi yazabildin, romanın her hafta gitgide yavaşlayıp sonunda taşlaşıp kalmışken bu nasıl oldu?*

Ama bunların tek kelimesini dahi söylemedi. Kocası sandalyesine yerleşirken o masaya oturmuş bekliyordu, sonunda gözlerini kapadı ve dinledi.

"Bevo uyandığında gece yarısıydı," diye başladı. *"Tüm çevresi ve gökyüzü karanlıktı. Ağaçlar karanlıktı. Ay ve yıldızlar karanlıktı."*

Bir saat boyunca okudu, ta ki şu cümleye kadar:

"Olmayı seçtiği yaratıktan memnundu, Sinekkuşu Bevo listesini katlayıp kanadının altına koydu ve derin bir uykuya daldı."

Karısına baktı. *"Son,"* diye ekledi.

Danielle gözlerini açtı, kocasını bir gözyaşı perdesinin ardından gördü.

"Budgeron," dedi usulca. "Ah, Budge. Çok güzeldi!"

"Rakunlar," diye sordu. "Onlar biraz fazla mı... barbar olmuş?"

"Hiç bir şey fazla değil!" diye bağırdı. "Rakunlara bayıldım! Hayatımda duyduğum en sıcak ve dokunaklı hikaye bu!"

"Belki okusan..."

"Budgie! Dinle! Çocukluğundan beri ne yapmak istiyorsun? Bilmiyor musun? *Bir Pençe, İki Pençe!* Gibi bir şey! Yine yapmışsın!"

Kendi hikâyesinin bu dokunaklı anları yazarın gözlerini

dolu dolu yapmıştı. Karısının hislerine güveniyordu. Ona hep hikâyeler konusunda kuvvetli hisleri olduğunu söylemişti ve şu anda bu küçük kitabın umut vaat ettiğini söylüyordu kendisine. Aynı fikirdeydi. Ona da aynı şekilde dokunmuştu hikâye, biliyordu.

O gün olanları düşününce ürperdi, bir kasırganın içindeymiş gibi yazması nefes alış verişini hızlandırmıştı. Bu hikâyeyi o bulmamıştı. Hikâye zaten oradaydı; yazıya dökülmemişti: Başlangıcı, ortası ve sonu belliydi. Her sahne, her olay gerekliydi, hepsinin olması gerekiyordu, kaçınılmazdı bu.

Sinekkuşu bilincini ve korkularını ele geçirmiş, hiç umursamadan bir kenara atıvermişti. Bevo anlatılması gereken bir hikâyeyi anlatmak için dağgelinciğinin pençelerini, fikirlerini, tecrübelerini ve kelime haznesini kullanmıştı. Yazma işi nihayet bittiğinde yazar silkelenip uyanmış, dağılan parçalarını mümkün olduğunca en iyi şekilde birleştirmeye çalışıyordu.

Basılabilir miydi? Hâlâ tarafsız bir yargıya varamayacak kadar yakındı öyküye ama bir karar vermek mecburiyetinde hissetmiyordu. Bir şekilde yazdığının harika olduğunu hissediyordu, hiçbir hikâye onu bu hikaye kadar mutlu etmemişti.

Yarın nasıl yaptığını soracak, yanıt alamayacaktı. Şu an için önemli olan tek şey Sinekkuşu Bevo'ydu, şimdiye kadar hayalini kurup arkasında durduğu her şeye sanki sihirli bir değnek değmiş ve gerçekleşmiş gibiydi. Çok mutluyum, diye düşündü yazar. Birkaç gün düzeltir parlatırım ve sonra yayınevine gider. Ne güzel iş! Şimdi aynısını romanımda da yapmalıyım!

İçinde bir yerlerde biri iç geçirdi, başı önündeydi. Görünmez bir sesin fısıltısı duyuldu: İşe yaramaz bir ilham perisi miyim ben?

8

Danielle Ferret sadece eğlenmek için yazacağına söz vermişti.

Zamanla ve yazdıkça kelimelerinin daha sessiz ve düzenli bir şekilde geleceğini umuyordu. Yarattığı her karakterin bir süre hiç değişmeden öyle kaskatı kalmasını bekliyordu. Boş bir sayfaya uzun uzun bakıp ilk kelimesi için bitmek bilmeyen bir arayışa gireceğini sanıyordu.

Danielle'nin beklemediği tek şey daha ilk sayfada Veronique Sibhoan Ferret'in bomba gibi patlamasıydı, bu inatçı yaratık defalarca kendi kurduğu tuzaklara düşmüş, hem de öyle karmaşık olaylar yaşamıştı ki yazar bile bunların nerede başlayıp nerede bittiğini, bundan sonra ne olacağını çözemiyordu.

Danielle kocaman gözlerle sayfayı izler ve arada durup açık kalan ağzını kapatmak için pençesini kaldırırken, Veronique başkalarının kalbiyle bir çocuğun zilli toplarla oynadığı gibi oynuyordu, bir defada ne kadar çok çocuğu düşürürse, küçük çapkın oyundan o kadar zevk alıyordu.

Onlar oyuncak, diye düşündü etrafındaki güçlü ve nazik erkekleri düşünerek. Oyuncakla oynanmaz da ne yapılır?

Bir an masum, bir sonrakinde güç delisi, gece maskeli Veronique bizzat kendi yazarını şok etmek için olduğu kadar *Bayan Ziyan* okuyucularını heyecanlandırmak için de kahkahalar atıyordu.

Yetmiş dördüncü sayfaya gelindiğinde Veronique oda arkadaşının uzun zamandır ortalıklarda görünmeyen İsveçli üvey kardeşi, bu şirret kadma umutsuzca âşık olmuş Telegaard'ı aldatmak için açık açık dolaplar çeviriyordu. *"İsmimi asla öğrenemeyeceksin,"* diye bağırdı Danielle'nin kahramanı adama.

"Ama bir isimle çağırmak istiyorsan... Valka de!"

Bu vamp kadının nasıl olup da Telegaard'ın ilk gizli aşkının adını bulduğunu yazar da birkaç sayfa sonra anlayacaktı. Ama keşif anında öğrendiği Veronique'nin bu ismi utanmadan, pişmanlık duymadan bir leopar gibi başka bir avcının avını parçalarcasına söylediğiydi.

Pençe bakım uzmanının bir zamanlar kendi küçük bölmesinin duvarları arasında duyduğu masum yanlış anlamalar ve dağgelinciği usulü anlatılan abartılı hikâyeler aslında anlatıcının kendisiyle dalga geçmek için anlattıkları, silkinmiş, toparlanmış yazar kalemini oynatırken alacalı elbiseleri ve kötü niyetli ayak oyunlarıyla sayfalarda cirit atmaya başlamışlardı; yazar ise sayfalara baktığında küçük dilini yutuyordu.

Dağgelinciklerine çocukluklarından itibaren içlerindeki en yüce doğruluk duygusuna göre hareket etmeleri sabırla öğretilir. Ebeveynleri ve kendi kültürlerindeki diğer hayvanlar tarafından sevgi yağmuruna tutulur, saygı görürlerdi. Kendi hayatlarına hangi yönde devam ederlerse etsinler, o yolda saygın, dürüst ve onurlu bir şekilde ilerlerlerdi.

Kıskançlık ve fesadın, kötülük ve savaşın, kavganın olmadığı topraklarda, kendisine ve diğerlerine karşı saygı dolu bir dünyada dağgelincikleri diğer dağgelinciklerinin en azından en harika olana denk olduğunu düşünür ve birbirlerine bu şekilde davranırlardı.

Ya bir terslik olursa, karşıma *'yaramaz'* bir dağgelinciği çıkarsa, gibi bir kaygıları hiç olmamıştı. Ne söylemeli, nasıl davranmalıydı?

Şimdi tam burada, kendi kaleminden akan mürekkeple Danielle, sadece anı yaşayan, benmerkezci, yaptıklarının sonuçlarını düşünmeyen, en yüce doğruyu umursamayan Veronique Sibhoan'ın sinsice ilerlemesini izledi.

Bu aşk hikâyesini nasıl paramparça ederim? Parmak uçları yuvarlak havuzun ılık sularına doğru sarkarken, ışığın kendi koyu renk kürkünde parıldamasını izledi. Carlos ve Rikka'yı nasıl ayırsam? Telegaard'la işim bittikten sonra bir süre bu kara bıyıklı kaptanla uğraşmak istiyorum...

Danielle dehşet içinde, tek bir pençe darbesiyle müsveddeyi mutfak masasından yere savurdu, kar beyazı sayfalar yere dağıldı.

Nasıl olur, diye düşündü, kocam yukarıda Büyük Dağgelinciği Romanı'nı dünyaya getirmeye çalışıyor ben burada alt katta bu aşağılık yaratığın yaşamasına yardım ediyorum!

Sağdan soldan kâğıtları toplayıp buruşturdu, bu küstah ve baştan çıkarıcı kadının tek bir nefes dahi almamasını diledi. Danielle hepsini şömineye atıp kibriti yaktı. Dilerim Budgeron bu yaptıklarımı asla öğrenmez...

Ne var ki pençesi titredi; kibrit sadece kendisini yakıp öylece kalakaldı.

Veronique daha çocuk yaşta, diye düşündü yazar, tek yaptığı yaramaz bir dağgelinciği gibi davranmak. Daha yeni doğmuşken kopan bir fırtınada yalnız kalmış, sincaplar tarafından büyütülmüş, nezaket, arkadaşlık veya başkalarına iyi davranmak konularında hiç eğitim almamış; kötü niyetli değil. Başarması gereken görgüyü, saygıyı öğrenmek ve bunu tek başına hayatın kendisini okuyarak anlamalı.

Alev.

Ben nasıl bir yaratığım ki tek suçu sevmeyi kendi kendine keşfetmemiş olmak olan birini yok edeceğim? Ve aşağı çekmek istediği kişilerin, aslında onu yukarı kaldıracak kadar asil olmadıklarını nereden biliyorum?

Kibritin alevi azaldı ve sonunda Danielle onu elinden bıraktığında üstünde incecik bir duman tütüyordu.

Budgeron edebiyat yapıyor, diye düşündü. Ben yetişkinlerin oyalanmak için okuyacakları, anı kurtaran kitaplar yazacağım. İkisi de önemli. İkisi de eğlenceli.

Yazar sayfaları aldı, düzgünce yere koydu, oturup ilk satırını tekrar okudu. Hem de ne yaramaz bir dağgelinciği. Ama hikâyenin sonunda Veronique yaptıklarının sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak ve ne kadar da olgunlaşacak!

Danielle yeniden mutfak masasına yerleşti, kalemini kaldırdı ve hikâyenin akmasına müsaade etti.

"Veronique," diye seslendi kaptan, eski giriş tünelinden aydınlığa doğru çıkarken, "Kuru üzüm kasemi gördün mü?" Ev sahibinin gözleri güneşten kamaşmıştı. "Biraz önce buradaydılar."

"Kuru üzüm mü, Carlos?" Sonuncuyu yuttu, kâse sessizce piknik masasının altına, çimlere yuvarlandı. "Hayır, görmedim," dedi. "Yoklar..."

9

Budgeron Ferret bir sonraki Gözleme Günü'nde aşağı indiğinde Danielle bir terslik olduğunu anlamıştı.

En ışıltılı gülümsemesini takındı, tek pençesiyle kocasına sarıldı, diğerinde de bir tabak dolusu altın rengi kıtırlardan vardı.

Masadakilerin ılık kokusu burnunu çekmesine sebep olmuştu. İki dağgelinciği küçük masalarına oturdular. Danielle amber rengi sürahiyi uzattı. "Bal alır mısın tatlım?"

Kocası solgun bir gülümsemeyle yanıt verdi.

Yüzüne baktı. "Bugün bin kelime mi yazdın?"

"Sana söylemem gereken bir şey var, Danielle."

Bekledi.

Gözleri yerde, derin bir nefes aldı. "Roman hiç de iyi gitmiyor. Aslında iyi gitmiyordan da kötü. Bugün yüz kelime yazabildim ve hepsi de hatalı."

Başını kaldırdı ve acı içinde karısına baktı. "Denedim, Danielle! Bu hikayeye de Bevo'da olduğu gibi balıklama daldım ama Kont kendi kendini yazmıyor, hikaye uzaklardan gelen vahşi bir yük treni gibi içimde infilak edip geçip gitmiyor, sadece... sanki taştan bir duvarı ittirir gibiyim. Hayır. İttiğim bir sünger, ıslak bir sünger. Ne çarpabiliyorsun, ne kıvılcımlar saçılıyor. Hiçbir şey olduğu yok."

Başını kaldırıp gözlerini tavana dikti, gözlemesine dokunmamıştı. "*Dağgelinciği Adımları* harika bir başlık, Danielle, edebi olarak dâhiyane bir isim. Tek gereken... Biraz güven."

İç geçirdi. "Hiçbir şey yok. Kont Urbain de Rothskit'e olan bitenler kulağıma fısıldanmıyor? Adını sevdim ama sen de biliyorsun ondan pek hoşlanmadım aslında. Çok farklı bir dünyadan o, bana tepeden bakıyor. Bu hikâyeyi yazmaya değmez, der gibi. Sanki düğmeme basıp beni kapatıyor! Sanki Kont'u uyarır gibiydi konuşması. Eğer o dağgelinciği biraz daha böyle hareketsiz kalırsa, elimde tüylü kalemim beklemek zorunda kalır ve birkaç kelime için yalvarmaya devam edersem, yemin ediyorum Danielle, o Kont'un başına tuhaf şeyler gelebilir!"

Dinledi. Benim kitabım bana bir macera gibi gelirken, o büyük roman nasıl olur da Budgeron için böylesine bir acıya dönüşebilir? Sorunun cevabı kendi sebeplerini sıralamaya başlamadan önce, saat on üç kere çaldı.

"Acele et," dedi kocası, sesi cansızdı.

"Ben bugün evde kalacağım."

Silkelenip, güven dolu konuştu. "Saçmalama. Dinlediğin için teşekkür ederim. Sen eve gelene kadar ben uzun bir

bölümü bitirmiş olurum, Kont da bir güzel fırçalanacak ve havaya girecek!"

Kıpırdamadı. "Seni daha önce hiç bu kadar çökmüş görmemiştim Budge. Kalsam daha iyi olmaz mı? Biraz sonra sana soğuk bir bardak portakal suyu getiririm. Bence kalsam daha iyi olacak."

"Yo, gerçekten gerek yok. Teklif etmen bile çok anlamlı ve gerçekten çok kötü durumda olsaydım kalmanı isterdim. Dürüstçe söylüyorum, yapardım bunu. Ama ben profesyonel bir yazarım. Karakterlerimin kuklası değilim. Sen kapıdan çıkar çıkmaz ben Mösyö Kont'la küçük bir toplantı yapacağım."

Gülümsedi ama yerinden kalkmadı.

"Ona karşı nazik ama kararlı olacağım, Danielle. Gerçekten. Haydi, sen işine git. Eğer alışveriş yapamazsak haftaya Çarşamba günü gözlememiz olmaz ve *işte bu* dayanılmaz bir acı olur!"

Karısı kahkaha attı, sonra kalktı ve onu öptü. "İşte benim Budgie'm," dedi. "Asla vazgeçmez!"

Kapının üstündeki askıdan çantasını aldı. "Akşama görüşürüz," dedi. "Ve sakın Kont'a fazla sert davranma."

10

Sayfanın en üstünde beyaz zemin üstüne altın yaldızlı bir kabartma vardı: *Ferret Yayınevi: Çocuk Kitapları Bölümü.*

"Sevgili Budgeron Ferret," diye başlıyordu mektup.

> Ferret Yaymevi olarak büyük bir zevkle bildiririz ki, *Sinekkuşu Bevo* adlı hikâyenizi çok beğendik. Genç dağgelinciklerine yönelik hikâyelerde böylesi bir etki

ve zarafet az bulunan bir özelliktir, insanı yücelten konular ise neredeyse hiç görülmez.

Mektubun ekinde kitabın yayınlanmasına ilişkin sunduğumuz sözleşmeyi bulabilirsiniz. *Bir Pençe, İki Pençe* adlı kitabınızın yadsınamaz başarısı nedeniyle bu hikâyenin yayınevi olmak bize ayrıca bir mutluluk verecektir. Avans ödemelerimizde standart olarak uyguladığımız miktarı kendi isteğimizle artırdık ve telif hakkı yüzdesini de yükselttik.

Hikâyenizin yurtdışı yayım haklarını vermek üzere bizim teklifimizi seçeceğinizi umuyoruz. Ancak yine de başka yayınevlerine de göndermeyi düşünürseniz, en azından onların tekliflerini bizimle paylaşmanızı rica ederiz, böylece onlarınkinden daha yüksek bir teklifle karşınıza çıkma fırsatını bize vermiş olacaksınız.

Bizi dikkate almış olma inceliğiniz için teşekkür ederiz, sonsuza dek emrinizdeyiz. Saygılarımızla...

Danielle ofisinden paldır küldür aşağı inen ve mutfakta öylece tek kelime etmeden duran kocasının donup kalmış pençesinden mektubu aldı.

Bir kez de yüksek sesle okudu. Ekteki sözleşmeye göz attı ve avansın şimdiye dek biriktirdikleri paranın kat be kat fazlası olduğunu gördü.

"Budgie, galiba..." dedi, hayretler içindeydi. "Sanırım..."

Mektubu geri verdi. Uyuşup kalmış pençesine bırakılan kâğıdın ağırlığı kocasının yavaşça yere yığılmasına yetmişti. Danielle ise dosdoğru bayılmıştı.

Saat on altı kere vurdu ve ondan sonra mutfakta bir sessizlik hâkim oldu.

11

Side-Hop'un beş bin pençe batısındaki Colorado'daki ev yükseklere doğru döne döne çıkan yolun sonunda: Dağların doğusunda, nehrin güneyinde. Etraflarında derin ve pırıltılı denizler gibi yükselip alçalan yuvarlak tepeler, bir şatonun etrafındaki geniş ve su dolu hendeğin güneşli bir yaz günündeki halini hatırlatıyordu.

Bu bir başınalığın paha biçilemez olacağını kim düşünebilirdi? Yayınevinin tavsiyesi ve *Sinekkuşu Bevo*'ya dair büyük umutları sayesinde iki dağgelinciği apartman dairelerinden ayrılmış ve Budgie'nin çocukluğunda yazlarını geçirdiği yere taşınmışlardı.

İhtişamın tavan yaptığı, her yerden kulağınıza fısıldadığı bu yerde yazar, Danielle ile yeni bir hayata başlamayı ve nihayet epik romanını bitirmeyi planlıyordu. İsteksiz ilham perisini stresten arınmış bu yerde elbette bulup, ustalaştıracaktı.

Havanın güzel olduğu günlerde, vadinin ilerisinde kalan giriş kapıları verandadan görülebiliyordu. İlk taşındıkları zamandan bu yana ne trafik gürültüsü ne de korna sesi duymuştu, sabahları dışarıda at binen çiftçi dostları Slim dışında kimseyi görmemişlerdi.

İki dağgelinciği hayatı pamuk tarlalarının hışırtısı, gündüz güneş ışığının gece ayın fısıltısıyla paylaşıyordu. Sükûnet, yumuşak bir yorgan gibi üstlerini örtmüş, onlar da içine gömülmüşlerdi.

Bu kıymetli sükûnette ikisi sohbet etti ve yürüdü. Kocası Dusty ve Lucky adlı atlarını nasıl dizginleyeceğini, üstlerine binip uzun gezilere nasıl çıkacağını öğretmişti. Danielle bu vakitleri sevmeye başlamıştı, o ve Budgeron neredeyse her sabah atlarının eğerleri üstünde sessiz arazinin derinliklerinde geziyordu.

Bütün bu değişikliklere ve konfora rağmen anne babalarından ve kültürlerinden öğrendiklerini unutmadılar: Ne kadar çok hediye alırsak, diğerleriyle paylaşacaklarımız o kadar artar.

Kitabı artık, çocuk kitapları listesinde çok satanlar arasında yer alan Budgeron Ferret haftanın beş gecesini epik romanını yazmak için özel olarak döşediği odada geçiriyordu. Tüylü kalemi ve lambası artık dolapta değil, sürekli masanın üstünde duruyordu. Bu hikâyeyi bir bitirebilse, *Dağgelinciği Adımları*, ne de güzel bir hediye olurdu.

İlham perisi yine de bir türlü gelmek bilmedi. Aslında zamanla fark etti ki içinde hayatının en önemli eseri için bir ilham perisi bulunmuyor, tam tersi bir anti-ilham perisinin cazibesine kapılıyordu; bu periyse ağzını her açtığında beş para etmez olduğunu, yazdıklarının hiç kıymeti olmadığını, bu eserin kütüphaneleri ve bırakıp geldiği şehirdeki mürekkep yalamış edebiyatseverlerin başuçlarını süsleyeceğini düşünmenin saçma olduğunu söylüyordu.

Ofisinde yeni bir bilgisayarı vardı ve burada yalnızca gündelik hayatıyla ilgili belgeleri saklıyordu: iş yazışmaları, röportajlar, Bevo hikâyesinin bir kopyası, ailesine ve arkadaşlarına yazdığı mektuplar.

Yayıncısının ikinci bir Bevo kitabıyla ilgili talebini bu bilgisayardan kısa bir notla reddetmişti: "Sinekkuşunun hepimize bu kadar başarı getirmiş olmasından memnuniyet duymakla birlikte," diye yazmıştı, "Çok büyük bir tarihi roman üzerinde çalışmaktayım, bitirdiğimde ilginize sunacağım."

Sonra mutfağa yönelmiş, bir kayık tabak dolusu kereviz ve fıstık ezmesi çıkarmış, etrafına da üzümler koymuştu. Verandaya, kısa süre önce kendisine ait olan daktilonun önünde oturan Danielle'ye doğru salına salına yürümüştü.

"Selam, hayatım," dedi dalgın dalgın, kocası yanındaki

sandalyeye geçmişti. Tuşlar pençelerinin altında inip inip kalkıyor, daktilonun şeridine ve kâğıda çarpan çeliğin durağan sesi hiç aksamadan devam ediyordu. Karısının gözlerini izledi, ne gördüğünü biliyordu. Daktilodaki kâğıda veya yazdığı kelimelere değil onların ötesinde, içinde bulunduklarından farklı bir dünyaya bakıyordu. Sahneler geçiyor, değişiyor, yakın çekimler, geniş planlar, sette hareket eden aktörler, o da önünde oynanan dramı anında rapor ediyordu.

Uzun bir süre yanında oturdu. Ne kadar farklı, diye düşündü, eğlenmek için yazmak! Hikâye sürprizler sunup, onu gafil avlarken karısının yüzünden gelip geçen ufak gülücükleri izledi.

O sırada Danielle, kötü Veronique'nin evlenmeye hiç niyetlenmediği bir dağgelinciğinin verdiği nişan kolyesini kirpiklerini kırpıştırarak kabul edişini izliyordu.

"Gunnar, ne kadar naziksin! Bu benim gibi zavallı bir porsuğun alçakgönüllü zevkine göre çok kıymetli bir hediye!"

Adam pırlantaları genç kızın muhteşem kum rengi kürkünün üzerine kayarcasına taktı. Veronique döndü ve mutlulukla gülümsedi. "Yakıştı mı, birtanem?"

Adamın cevap vermesine izin vermeden, şaka olsun diye buz gibi suyu zavallıcığın yüzüne püskürttü.

Danielle nefesini tuttu, sonra bir kahkaha attı, bu sırada mütemadiyen yazıyordu. Budgeron sessizce kalktı, atıştırmalıkların olduğu tabağı sehpanın üzerinde eşine bıraktı.

Yüzünü kocasına döndü ama gözleri hâlâ kağıttaki sahneye takılıp kalmıştı. "Seni seviyorum, Budgie," dedi, sesi bir başka evrenden geliyor gibiydi.

12

Elinde mercan rengi kağıt, pencerenin üstüne bir raf

asmakla meşgul kocasının yanma mutfağa geldi. Tek kelime etmeden elindekini ona uzatınca, berikinin elindeki köşebent ve çekici bırakması gerekmişti.

"Nedir? Tanıdık görünüyor," dedi, ama kâğıdı almadı. "Dur tahmin edeyim..."

Gözlerini inceledi, her birinde birer üzüntü damlacığı vardı, nazikçe sarılıp kendine doğru çekti. Kocasının göğsüne kapanmışken gözyaşları kayıp düşmeye başladı; o ezbere biliyordu.

"Sayın Yazar: Gönderdiğiniz dosya için teşekkür ederiz. Ne yazık ki müsveddeniz şu an yayın ihtiyaçlarımızı karşılamamaktadır. Saygılar, Editörler," dedi.

"Kağıtta bunlar mı yazılı?"

Kadın başıyla onayladı. "Bir de sonunda..." Burnunu çekti, "Birisi şöyle yazmış: İyi deneme. Fazlaca tartışmalı." Titriyordu.

Yüzünü görebilmek için biraz kendinden uzaklaştırdı. "Daha ilk denemende bir 'İyi deneme' mi kazandın? Danielle, bu olağanüstü!" Tekrar sıkıca sarıldı. "Neden biliyor musun, ben ilk 'İyi deneme'mi hak edene kadar beş hikâye gönderdim ve karşılığında sadece tıpkıbasım ret cevapları aldım!"

"Reddettikleri *Bayan Ziyan*..."

Titrediğini hissediyordu. Başarısız olmuştu. Eğlence için yazmak bir oyun gibi başlamıştı. Ama elinde gelenin en iyisini yapmıştı, Veronique ile gülmüş onunla ağlamış, onun için nefesini tutmuştu; bu durum hikaye tamamlanana kadar günlerce, aylarca sürmüş artık hikaye sadece bir kurgu olmaktan çıkmıştı. Kahramanını ve ona doğru yolu gösteren arkadaşlarını seviyordu.

Artık öldüler, diye düşündü. Veronique, Telegaard, Lisette, bilge Balfour. Hepsi. Reddedildi.

Budgeron boynundaki tüyleri okşadı. "Evet. Kitabını reddettiler. İstemeyip geri gönderdiler."

Gözlerinin içine bakabilmek için yarım adım kadar uzaklaştı. "Editörlerden biri beğenmiş aslında. Belki oy üstünlüğü sağlayamamış ama gerçek düşüncesini seninle paylaşacak ve o notu yazacak kadar hoşuna gitmiş hikâyen."

Danielle iç geçirdi, kocasının kollarından sıyrıldı, gözyaşlarını kuruladı, duygularını kontrol altına aldı. "Ah, tamam. Zaten ben de eğlenmek için yazmıştım. Müsveddeyi bitirip 'Son' yazmak çok güzeldi!"

"Dünyanın en güzel kelimesi," dedi. Kendi işine döndü. "Ne yapacaksın?"

"Buralarda kimsenin pençe bakım uzmanına ihtiyaç duymadığına eminim."

"Daha kötü işler var," dedi. Rafın köşebendine uzandı. "Kitabını seviyor musun Danielle?"

"Sevdiğimi biliyorsun Budgie. Bir sayfasını bile değiştirmem! Veronique kötü biri olmaya çalışıyor ama nasıl olacağım bilmiyor. Harika bir kalbi var ve sonunda en kötü davrandığı dağgelincikleri onun kurtarıcıları oluyor." Gözyaşları bir kez daha süzülmeye başladı. "Ah, Budgeron, onları seviyorum! Kitabımı seviyorum!"

Kocası sakin ve güçlü bir tavırla tekrar sarıldı. "Eğer kitabını seviyorsan, onu ne yapacaksın?"

Kaskatı kesildi. "Kaldırıp atmayacağım," diye bağırdı, "*Yapmayacağım!*"

"Hayır."

"Bana neden öyle bakıyorsun? Bu kitabı ne yapmam gerekiyor şimdi?" Yeniden gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "*Reddedildi!*"

"Kim reddetti?"

"Ne fark eder? Bottlebrush Yayıncılık. Geri yolladılar!"

"Bottlebrush dışında, Manhattan'da daha kaç yayınevi var?"

"Çok var," burnunu çekti. "Ama Bottlebrush beğenmediyse..."

"Başka kimse beğenmez mi? Bir, on hatta yirmi yaymevi tarafından reddedilip yirmi birinci tarafından basılınca çok satanlar listesine giren kitabı duydun mu?"

Karısına ciddiyetle baktı, öğrencisine bakan bir öğretmen gibiydi. "Danielle, önemli olan yayınevinin beğenip beğenmemesi değil, *senin* beğenmen! Sen hikayene inanırsan, aradığın onu basacak koskoca bir şirket değildir, bir editör ararsın, senin ait olduğun aileden gelen, seninle aynı zevklere sahip olan, aynı şeyleri sevip aynı şeylere karşı heyecan duyan bir kişi ve onun ezkaza bir yayınevinde çalışıyor olması ve kitabını basılmış halde görmek için gerekirse savaş verecek kadar kararlı olması gerekir!"

Danielle canlandı. "Ve diyorsun ki bu dağgelinciği Bottlebrush'da değil, belki başka bir yayınevindedir, öyle mi?"

Başıyla onayladı.

"Yani bir daha denemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Cevap vermedi.

"Ve bu bana sadece iade zarfı ve posta masrafına mı mal olacak?"

Başını salladı.

"Ve bir gün birisi kitabımı kabul edecek?"

"Kabul edilmezse, koleksiyonuna ekleyeceğin bir başka ret mektubun olur."

Soluk bir gülümseme. "Bu fırsatı nasıl kaçırırım?"

Ufak tefek yaratık, kocasına sarıldı, koşarak başka bir yayınevinin adresini aramaya koyuldu.

Mutfak raflarını asma işi gün batımında bitmişti.

13

Budgeron Ferret karanlıkta uyandı, güçlükle nefes alıyordu. Yine o rüyanın esiri olmuştu.

Bir sürü hayvan ona sesleniyordu, ayılar, kuşlar, yılanlar, kurtlar, zürafalar, sesler parlak bir gölün diğer tarafından geliyordu. Sadece kendi adını söylüyorlardı, başka tek kelime etmeden dikkatini çekmeye çalışıyorlardı.

"Budgeron..."

"Budgie..."

"B-ron!"

"Budgiciim..."

"Boucheron-Bvuhlova..."

Hepsi aynı anda, her biri yavaşça sesleniyordu.

Çimlerden yükselen ayak seslerini duyduğunda göle doğru adım atmak üzereydi. Sonra dev gibi bir at ve antik renkli dağgelinciği binicisi tepeden aşağı hızla indi. Ne sağa ne sola baktılar, eyerin üstündeki karanlık figür, hayvanı daha da hızlı gitmeye zorluyordu.

Birden mor bulanık suya daldılar, su damlacıkları katman katman yükseldi.

Fırtınalı bir havadaki yıldırımlar gibi hızla devam ettiler ve kayboldular, ayak seslerinin yankısı sessizlikte gitgide duyulmaz hale geldi. Etrafa sıçrayan suların oluşturduğu perde indiğinde gölün karşı kıyısındaki sesler susmuştu.

Çimenlik bomboştu.

Adını çağıran yoktu.

Budgeron Ferret karanlıkta uzandı, titriyordu.

14

Danielle Ferret ve müsveddesi için zor bir yaz olmuştu.

Eski pençe bakım uzmanı başka bir yayınevinden yine bir ret cevabı almıştı; bu defa basılı ret mektubunun metni üzerine el yazısıyla "Pek olmamış!" yazılmıştı.

Üç hafta sonra Sleekwhisker Kitapçılık'tan bir diğeri geldi:

> Sayın Danielle Ferret:
>
> Kitabınız *Bayan Ziyan* bizi irkiltti dersek, bu ifade durumu anlatmaya yetersiz kalır. Ofiste ciddi bir karmaşa yarattı ve kabul etmeliyim ki karşıt fikirler ortaya çıktı.
>
> Kahramanınızın davranışları dağgelinciği edebiyatında ve kültüründe görülen yüce geleneklere uymadığından, en yüce doğrumuzu dinleyerek kitabınızı kabul edemiyoruz.
>
> Öykünüzü gönderdiğiniz için teşekkür ederiz. Akıcı ve maceralı bir kaleminiz var. İleride yazacağınız öykülerde başarılar diliyor ve bir sonraki müsveddeniz için de yayınevimizi tercih etmenizi umuyoruz.
>
> JoBeth A. Ferret, Editör Yardımcısı.

Haftalar sonra altıncı ret mektubu geldi, bu defaki Ferret Yaymevi'ndendi, gelen mektuba bakarak kaşlarını çattı. Ferret Yayınevi müsveddesini geri yollamamış ama yine de bir ret mektubu göndermişti.

Kocam sizin için çok satacak bir roman yazıyor, demişti gözleri alev saçarak, en azından müsveddemi iade edebilirdiniz! Sonra bu feveranına şaşırmış, yıldızlardan özür dilemiş ve şirketle müsveddenin iade edileceğine dair herhangi bir anlaşma yapmadığını fark etmişti; böyle bir zorunlulukları yoktu.

Ferret Yaymevi'nin ret cevabını hangi kelimelerle verdiklerini görmeye hiç de hevesli değildi, zarfı bir kenara bıraktı.

Posta kutusunu yeniden açtığında akşam olmuştu: faturalar, *Maceracı Çocuk* dergisinden Budgeron'la röportaj talebi, Ferret Yaymevi'nin mektubu.

İç geçirdi. Bunları duvar kağıdı olarak...

Sayın Danielle Ferret:

Romanınız *Bayan Ziyan*'ın hiçbir dağgelinciğinin kabul etmeyeceği davranışlardan oluşan bir öykü olduğunu tabii ki biliyorsunuz.

Diğer taraftan, hikayenizin karşı konulamaz bir eğlence sunduğu da aşikar. Veronique Sibhoan'ın yaptığı seçimleri ve bunların arkasında yatan sebepleri tabii ki onaylamamakla birlikte, kararlılığına ve bulaşıcı kaygısızlığına hayran olmadan edemedik.

Ayrıca, müsveddenizin son bölümü, bizce, bütün olanları layıkıyla açıklamaktadır. Veronique hayatının başında zorluklar yaşamış, sevgi konusunda epeyce öğrenecekleri olan bir çocuk tabii ki ve çok büyük bir marifet sergileyerek bunları son anda öğreniyor.

Genelde yayınlayacağımız kitapların satış potansiyeli hakkında çok net fikirlerimiz olur. Sizin hikâyeniz için ise bir fikrimiz yok. Kitapseverler *Bayan Ziyan*'ı kucaklayacak mı kötüleyecek mi bilemiyoruz.

Ancak Veronique sadece kendi adına konuşuyor; bıyıkları hep yukarda olan bu utanmaz yaratık, okuyucuları yaptıklarını yargılama cesaretini göstermeye çağırıyor.

Ekte bulacağınız teklif gösterişsiz bir rakam çünkü benzeri olmayan bir romanı yayınlama riskine giriyoruz. Ancak sizin de göreceğiniz gibi, kitap iyi bir satış rakamına ulaşırsa kârdan alacağınız pay yükselecek.

Ferret Yayınevi'ni seçme inceliğini gösterdiğiniz için teşekkür eder, saygılarımızı sunarız,

Vauxhall Ferret, Genel Müdür.

Budgie başını masasından kaldırıp, zaferle parıldayan koyu saten yüze baktı. Mektubu pençesinden aldı, okudu, yere düşürüverdi. Ayağa kalkmadan eşini kollarının arasına aldı, ofis sandalyesinin üzerinde o kadar ağır olmuşlardı ki nerdeyse ikisi birden yere yuvarlanacaktı.

Rahatlama hıçkırıklarını duydu, mutluluk gözyaşlarıyla omzu ıslanıyordu.

"Danielle." Kelimeleri kürkün ardından boğuk bir şekilde duyuluyordu. "Başardın. Tebrik ederim. Çok çalıştın, her gün ve sonunda başardın!"

"Ah, Budgie," dedi hıçkırıklarının arasında, "Bunun çalışmakla ilgisi olmadığını sen de biliyorsun. Ben sadece Veronique'yi izledim ve yaptıklarını yazdım. O küçük şirret..."

Bir süre sonra karısını kendi başına duracak şekilde ayağa kaldırıp mutfağa gitti, bir şişe kıştan kalma kar suyuyla geri döndü, özel günler için saklanmıştı.

Danielle mutlulukla dolmuştu. "Tek bir kelime bile değiştirmedim, Budgeron! Aynı müsveddeyi farklı bir zarfa koyup sıradaki yayınevine gönderdim!"

"Neden ilk olarak Ferret Yayınevi'ni denemedin? Ben onlarla çalışıyorum!"

"İşte bu yüzden," dedi karısı. "Orası *senin* yayınevin. Hiç istemediğim bir şey varsa..." Gülümsedi. "Çaresiz kalana kadar, onlardan bana bir iyilik yapmalarını istediğimi düşünmelerini istemedim."

Karısının burnuna dokundu. "Aptal çocuk! Bir yayınevinin sırf sana iyilik olsun diye kitabı basmak için küçük bir servet harcayacağını mı düşünüyorsun? İflas edene kadar kaç tane iyilik yapabilirler sence? Kitabını basıyorlar çünkü hikâyeni en az senin kadar sevdiler!" Karısına sırıtarak baktı. "Ve tabii ki *Bayan Ziyan* sayesinde epey para kazanmaya niyetliler."

İkisi birlikte o gece uzun uzun geleceğin Danielle'ye ne getireceğini konuştular, doğan güneş onları şöminenin önünde birbirlerinin kürküne kıvrılmış uyurken buldu.

15

Budgeron o sabah yazmayı tamamladığı kısmı okudu:

"... ancak o noktadan bakarsam Ay'ı ve izlemem gereken gezegenleri inceleyebilir, aslımıza dair teorimi test edebilirim. Evet, o şatonun tamamen taşınması gerektiğini düşünüyorum, her bir taşı tek tek dağın tepesine yerleştirilmeli."

"Sevgili Kontum!" dedi belediye başkanı. "Mustille Dükü ne der bu işe? Şatonuzu o tepeye taşırsak, onun şatosunun manzarasını tamamen kaplamaz mı?"

"Bu konuyu görüştük. Evimin onun için güzel bir manzara olacağını düşüyor ve itiraz etmiyor."

"Ama..."

"Dahası, bana yardım etmek için pençesini kaldıran herkese

çok dolgun bir ödeme yapacağım. Bu çok büyük bir iş ve yapılması gerekiyor."

"Olmuyor. *Olmuyor! Olmuyor!*" Yazar tüy kalemini mürekkep şişesine atarcasma bıraktı, yumuşak yeşil zemine mor mürekkep damlacıkları yayıldı.

Çocuk hikâyelerimde hayat var; aksiyon ve renkler her yerde.

Romanımsa yapmacık, sahte, *sıkıcı*, kendimi bir odun gibi hissetmeme sebep oluyor. *Ve bunu yazar olarak söylüyorum!* Ah! Zavallı okuyucu...

Taş ve kurşundan bir örtü gibi üstüne serilen ezici gerçekle karşı karşıyaydı: *Nasıl yazılacağını unutmuşum.*

O anı takip eden uzun sessizlikte gözlerini kapadı, süngüsü düştü. Ölüyor gibiydi, ışık zihninden çekiliyordu. Ama bu defa çöken karanlıkla birlikte bir ses duydu, kendi ruhunun gecesinden bir ejderhanın sesi.

Kim olduğunu sanıyorsun, Budgie Ferret? Sen ne tür bir dolandırıcısın böyle, kendine nasıl yazar dersin? Kendine bu şekilde işkence edecek kadar çok mu seviyorsun acıyı?

Yanıt vermedi.

Kimin umurundasın? O yazdığın kitap, kitap değil ve bunu sen de bal gibi biliyorsun. Sayfalar paçavra gibi değersiz. O roman daha en başından beş para etmezdi, hâlâ da öyle, sonunda pes edip paramparça ettiğinde de öyle olacak.

Ne kadar aptalsın! Birilerinin Urbain de Rothskit'i okuyacağını veya umursayacağını düşünüyorsun. Aptalsın sen, Budgie. Yaptığın her şey de aptalca, Bilgelik Lambanı yakıyorsun ve o süslü tüylü kalemi aşağı yukarı oynatıp duruyorsun. Devam et, Büyük Yazar, hadi şimdi dene! Ama çok çaba harca. Sonraki cümle ne olacak? Aslında niye zahmet edesin ki? Sayfa boşken en azından kâğıt olarak bir değeri var. Sen üzerine bir şeyler yazınca çöpe dönüşüyor.

Bir zamanların gururlu ve kendine güvenen Budgeron Ferret'i nerdeyse ağır çekim hareketlerle öne kaykıldı, kederliydi; burnu ve bıyıkları şişenin üstündeydi.

Düşen tüylü kalemin mürekkebi kurumuştu.

Ejderha kaybolmadı.

Düşüncelerin bir nehre gelişigüzel atılmış gibi, bağlantıları yok, bakış açıları çılgınca. Fikirlerin kaya parçaları gibi. Hatta öyle bile değil. Sıradan çakıl taşları gibi, hiçbir anlam ifade etmiyorlar, beş para etmezler. Kıymetsizler.

Klasikleri müthiş beyinler yazdı, yüzyıllar geçti ve şimdi Budgeron Ferret çıkmış dünyayı değiştirecek bir roman yazabileceğini sanıyor? Mümkün mü bu?

Masadaki yazar kımıldadı ama sadece başını yana çevirip masaya o şekilde dayayacak kadar. Gözleri kapalıydı.

Soruyorum. Senin hayal edeceğin herhangi bir romanın, daha sen doğmadan önce bile her şeyin gayet yolunda olduğu ve şu an bile senin yardımın olmadan işi gayet iyi götüren dünyayı değiştirmesi mümkün mü?

Sessizlik.

Bunun gerçekleşme olasılığı nedir? Milyonda bir mi? Kaç milyonda bir? Hayata gelmiş diğer bütün varlıklardan farklı mısın... daha iyi olmak şöyle dursun, edebiyat çevreleri için yazacağın tek bir kelimenin bile okunmaya değer olmasını sağlayacak kadar farklı mısın?

Sessizlik.

Dağgelinciği Adımları'yla ziyan etmek yerine zamanını harcayacağın çok daha iyi alternatifler var elbette. O ne saçma isim öyle! Sen ne aptal bir yaratıksın!

Sonra, ejderha gelmiş geçmiş en yüce yazar dağgelinciklerinin isimlerini, kocaman yankılı bir ıslık gibi söylemeye başladı. Bu bir kutlama değil, umutsuzluğa ağıttı.

... Barthenai... Emander... Avedoi Merek... Chiao Jungwei... Miguelita Ferez...

Ejderha ağzından çıkan her isimle birlikte Budgie'nin kendi içindeki ışığa dair saygının biraz da karanlıklara gömüleceğinden emindi.

Haksız da değildi. Epey uzunca bir zaman sonra yazar tüylü kalemi eline aldığında, ucunu temizleyip kaldırdı. Ben bittim, diye düşündü.

Tören bitmiş ve dağılmıştı; uzun zamandır bilmediği sebeplerden dolayı daha önce hiç yaşamadığı bir şey oldu. O sabah tükenmiş yazar o sesi tekrar duydu, bu defa daha kısık ama hayat doluydu, yüce isimler duvarının diğer tarafından fısıldıyor, onları ayrıştırıyor, üstlerindeki karanlık gölgeleri paramparça ediyordu:

Onlar kendi zamanları adına konuşuyorlar, Budgeron Ferret. Senin zamanın için kim konuşacak?

Ses içinde yankılandı, bütün o vahşet gitti, aynı anda hem şoka uğrattı hem de sakinleştirdi.

Anlattığın hikâyeler, dedi, *yarattığın karakterler, Budgeron Ferret, asla ölmeyecek.*

Sonra dağılıp yıkarak değil sessiz sakin geldiği yere gitti.

Az sonra portakallı tereyağlı gözleme kokusu ciğerlerini doldurdu.

16

Verandadaki kahvaltı masasında, umudunu içine gömdü ve karısına bugün yazdıklarını da çöpe attığını söyledi. *Dağgelinciği Adımları*'na tek bir kelime dahi ekleyememişti.

"Ama içimde bir his var, Danielle," dedi. "Büyük bir şey

olacak. Urbain de Rothskit klasiklerin arasında yer alacak. Klasikler..."

Öyle mi, diye sordu kendi kendine. Küçük bal sürahisine uzandı.

"Biliyorum," dedi karısı, tabağmda çeyrek dilim neredeyse hiç dokunulmamış gözleme duruyordu. "Neden biliyor musun? Çünkü senin yazdıklarının ruhu var. Hayır ruhu değil. Hayır. Söylemeye çalıştığım ne biliyor musun? Yaptığın her şeyin bir özelliği var. *Bir Pençe, İki Pençe*'de var... *Bevo*'da var. Bevo'yu önemsiyorum çünkü kanatları kalbimi çaldı. O Bevo ama aynı zamanda o benim! Bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Ben öyle yazamam. Ben Veronique değilim. Tanıdığım hiçbir dağgelinciği de Veronique değil. O bir kurgu karakter, ama Bevo... Bevo *gerçek!*"

"O kitap tastamam halde beni yukarıda bekliyor," dedi karısma. "Ama karanlıkta bir yerlerde saklı. Keşke çocuk kitaplarında olduğu gibi gelseydi bana, hikâyeler bana *düüüt-düüüt!* diyerek gelir, farları görürsün, bir bakarsın gelmişler!" Bıçağının yardımıyla gözlemesinden koca bir parça kesti, ne düşündüğünü unutmamaya çalışarak ağzına attı.

"Urbon zun sür cek fanki." Süte uzandı, yutkundu, karısının alnını kırıştırmış son söylediklerini anlamaya çalıştığını fark etti.

"Urbain uzun sürecek sanki," diye tekrarladı. "Hâlâ tam olarak kim olduğundan emin değilim."

Karısı başını salladı. "Klasikler yavaş yazılmalı. Yerinde bir başkası olsa bu kitabı çoktan bırakırdı."

"Profesyonel yazar, hiç pes etmeyen bir amatördür," diye hatırlattı karısma. Sonra daha renkli bir konudan bahsetmek için sordu: "İki Numaralı Roman nasıl gidiyor?"

Karısı gülümsedi, havayı kokladı. "Oluşmaya başladı. Günde üç bin bazen beş bin kelime."

Kocası kahkaha attı. "Şaka yapıyorsun. Ciddi olamazsın. Nasıl gidiyor söyle hadi?"

"Gerçekten, Budge. Dün iki bölüm yazdım, beş bin iki yüz kelime."

Kocası anladığını belirtir şekilde içini çekti. "Uzun bir gün olmuş."

Bir pençesini nazikçe diğerinin üstüne koydu. "Bugün yavaşlamak istedim ama Chantelle koşmak istiyor. Bunu hissedebiliyorum."

Dağgelinciklerinin küçük evlerinin üstündeki gökyüzü karıştı, rüzgâr her yönden hissedilmeye başladı, verandanın kuytusundaki çiftin kürkleriyse fazla havalanmamış, sadece bıyıkları şöyle bir kıpırdanmıştı.

Karısına söylemeye karar verdi. "Artık çocuk kitapları yazamıyorum."

Başını kaldırıp kocasına baktı, şaşkın ve korkmuştu. "Ya? Neden canının istediğin herhangi bir şeyi yazamıyorsun?"

"*Dağgelinciği Adımları*'nı yayınlama vakti geldiğinde ayağıma dolanacaklar."

Şaşkın bir ifadeyle kocasına baktı, kafası karışmıştı. "Ayağına mı dolanacaklar?"

"Romanım çıktığında, dünyanın beni ciddiye almasını istiyorum."

"Sen Antonius'u ciddiye alıyor musun?"

"Danielle, o çok eski zamanlardan, klasikleşmiş..."

"*Dağgelinciği Fabları*. Onlar çocuk hikâyeleri değil mi?"

"Ben çağdaş okurları kast ediyorum. Yetişkinleri. Sade-

ce çocuklar için yazdığımı düşünecekler. *Dağgelinciği Adımları*'nı okumayacaklar çünkü Budgeron Ferret çocuklar için hikayeler yazar."

Danielle eşine gülümsedi. "Bu konuşan senin korkun, değil mi? Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Böyle bir şey senin için de bir başkası için de geçerli değil: 'Kitabını okumam çünkü o adam çocuklara kitaplar yazmıştı.'

Okuyucular iyi kitapları sever. Thartha mesela? İyi hikâyeler yazdığında, *kirpinin* kaleminden çıkan kitapları okuyacağız!"

17

Umutsuz bir geceydi, yorgun yapraklar gibi uyumuş, savrulup, tırmalayıp durmuştu. *Ne kadar denersem deneyeyim... Olmuyor. Asla işe yaramayacak.*

Şafak söktü, güneş bile ruhunu yükseltmeye yetmedi. Karısına karşı dürüst olmazsa bunun üstesinden gelemeyeceğini biliyordu.

Bunu kahvaltı sofrasını kuran karısı da biliyordu.

"Ters giden bir şeyler var, Budge."

Yanıt olarak uzun bir sessizlik ve bir iç çekme.

"Neden yazar olmak istedim bilmiyorum," dedi en sonunda. "Acıyı bu kadar seviyor muyum?" Önündeki bir dilim mangoyla oynadı, tabağa bıraktı. "Her gün aynı şey. Gerçeği bilmek ister misin? Romanın yazıldığı filan yok. Asla bitiremeyeceğim. Sevmiyorum, hatta hoşlanmıyorum bile. Bomboş. Bir felaket. Bir ejderha çıkageldi ve beni ateşe verdi Danielle, ezdi geçti. Ben baştan sona yanlışım. *Bir Pençe, İki Pençe*'de şansım yaver gitti, *Sinekkuşu Bevo*'da da. Asla başka bir kitap yayınlamayacağım. Çiftliği satmamız gerekecek."

Karısı hiç etkilenmemiş gibi tostundan bir ısırık aldı. "Sahi kimmiş bu ejderha?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Hı? Ne demek istiyorsun, 'o kim?' ne demek?"

"Ejderhanın adı ne?"

Yazar bir an için düşündü. Tabii ki bir adı var.

"Tarçın."

"Tarçın neye benziyor?"

"Ah, yapma, Danielle..."

"Hayır lütfen, Budgie. Eğer o yaratık seni yok edecekse, en azından alıcı gözle bakmışsındır ona, değil mi?"

Yazar gözlerini kapatıp hatırlamaya çalıştı. "Evden bile daha büyük, Danielle. Mavi bir yaratık, sarı dalgalı çizgileri var, sanki atlıkarıncanın üstünden bir boyacı sırtını boyamış gibi. Kocaman dişleri zümrüt yeşili ve keskin. Nefes alıp verince alevler saçıyor, mor alevler. Kanatlı ama uçmuyor."

"Ejderhan uçmuyor mu?" diye sordu, tostunun üstünden kocasını izliyordu "Sence de bu ilginç değil mi?"

"Danielle seni duyan filozof sanır. Hayır, uçmuyor. Ve benim de uçmamı istemiyor, asla."

Kocasına bilge bir bakış attı, başını salladı. "Bir unvanı var mı?"

"Unvan mı?"

"Ne iş yapıyor?"

"O Büyük... O Gerçekten Kötü Ejderhaların Başkanı."

"Sana zarar verebilir mi?"

"Eğer isterse. Beni yok etmek istiyor, yazmama engel olmak istiyor, güzel olan herhangi bir şeyi yapmamı engelliyor, sonsuza kadar."

"Bunu yapabilir mi?"

Kocası hareketsizdi. "Evet."

Tostunu yavaşça masanın üzerine koydu, kocasına doğru uzandı. "Nasıl Budgie?"

"Söylediklerine inandığımda beni mahvedecek."

"Korkuyor musun?"

"Evet."

"Şimdi bir bakalım." Danielle arkasına yaslandı. "Tarçın burnundan alevler çıkan Gerçekten Kötü Ejderhaların Başkanı, üç katlı ev yüksekliğinde, korkunç renkli, mor alevler saçan bir yaratık ama sen onun yerine bu işi üstlenmezsen seni yok edemez. Bunun için inanman gerekiyor... Neye inanman gerektiğini biliyor musun?"

O an ejderha birden canlandı, ateşini kocasının gerginliği beslemişti: *"Ben bir dolandırıcıyım, ne düşündüğüm kimsenin umurunda değil, kitabıma aptalca bir isim seçtim, ben de aptalın tekiyim, asla bir kitap yazamayacağım, asla dünyayı değiştiremeyeceğim, bir daha asla güzel bir şey yapamayacağım, ben başarısızlığın ta kendisiyim, hiçbir kıymetim yok!"*

Budgie'nin gözleri kocaman açılmış helezonlar çiziyor, sözleri dağgelinciklerinin mutfağmda kulakları delip geçen zil sesleri gibi yankılanıyordu, sağır ediciydi. Tükenmiş bitmiş yazarın içi tamamen çöktü, sandalyesinde çöker gibi geriye yaslandı, kapalı gözlerinden hüsran gözyaşları akmaya başlamıştı.

Danielle şaşkınlıktan sessizliğe gömüldü, kuyruğundaki tüyler dimdik ayaktaydı.

Sonra yavaşça, sanki dağgelinciklerinin arasında dolaşan o yüce ruhlardan biriymişçesine derin bir nefes aldı, içine döndü, en yüce doğruya seslendi. Aldığı cevaba sıkı sıkıya tutundu.

Masanın diğer tarafına geçti, pençesini kocasınınkinin üzerine koydu, kendisinden istenenleri söyledi.

"Bu konuşan sen değilsin Budgie, Tarçın. Bunlar senin değil Tarçın'ın korkuları! *Ejderhanın yardıma ihtiyacı var!*"

Budgeron gözlerini açtı, yorgunluktan bitmişti, inanmıyordu. "O beni yok etmek istiyor, Danielle. Beni öldürmek istiyor!"

Karısı sesini dinledi, bunun kendi sesi olduğuna kendisi bile inanamayacaktı neredeyse.

"İçimizdeki her görüntü, her fikir sevgimizi sınamak ister," dediğini duydu. "Ejderhalar bile. Tarçın senin dostun olmak istiyor, sana hizmet etmek istiyor, *sadece nasıl yapacağını bilmiyor!*"

"İşe beni öldürmemekle başlayabilir..."

Danielle göz kırptı, o iç ışığı solmadan uzanıp yakaladı. "Ona farklı bir görev ver," dedi aceleyle. "Senin yok edicin olmasın. *Kurtarıcın olsun!* O ejderha senin *ilham perin!* Bırak sana yeni fikirler getirsin, sen yazarken ateşten bir çember kurmasına izin ver, karakterlerini şüpheden korumasına izin ver, hikâyen bitip ne senin ne de Tarçın'ın gidemeyeceği yere gidene kadar bırak yapsın bunları!"

Sonra ışık söndü, yıldız yağmuru eski yerine dönüp kayboldu.

Karısı uzun bir süre sessiz kaldı, kocası da onu izliyordu.

Omuzlarını silkti. "Sadece bir fikir..."

18

Üst kattaki yazı odasında, Budgeron Ferret gözlerini kapattı ve bir arkadaş hayal etti. Korkumu değil, diye düşündü, sevgimi, en oyuncu yaratıcılığımı çağırıyorum...

"Tarçın... "

Zihninde fısıltı gibi bir ses, bir hışırtı duyuldu ve yeni bir Tarçın, düşünceli sadık bir ejderha eğilip yazara baktı.

"Sana söylemek istediğim şey," dedi yüksek ama yumuşak ses, "Senden geldi. Sen zaten biliyorsun. Urbain de Rothskit'in söyleyeceği bir şeyler var ama onu *Dağgelinciği Adımları*'nda söylemeyecek."

Yazar dinledi. "Tarihi romanlar yazamayacağımı mı söylüyorsun?"

Ah, ölümlüler, diye düşündü ejderha. Öğrenmeyi de seviyorlar, unutmayı da. "Hayır," dedi nazikçe. "Yapamayacağını değil bunu istemediğini söylüyorum. Sevmediğin kitapları yazamıyorsun."

Budgeron bıkkınlıkla pençesini masaya vurdu. "O zaman ben ne *yazabilirim*, Tarçın? Beni bir hamlede ezdin geçtin, nasıl başarısız olduğumu yüzüme vurdun!"

"Özür dilerim," dedi ejderha. "Seni uyaracak başka bir yol bilmediğimden başarısız olduğunu söyledim sanırım. Aslında *Dağgelinciği Adımları* başarısız bir çalışma demek istedim. Diğer kitaplarında sen fevkalade bir yazarsın!"

"Teşekkürler," dedi yazar. "Benim de duygularım var."

"Özür dilerim."

Uzun bir sessizlik. "Peki, nedir benim sırrım? Roman yok, Rothskit yok? Ne olacak şimdi? Nasıl yazacağım?"

"Zaten başından beri biliyorsun," dedi yaratık. "Çocukken yazdığın hikayeler, *Bir Pençe*, *İki Pençe*, *Sinekkuşu Bevo*. Ortak özellikleri nedir?"

Dışarıdan izleyen birisi masasında yapayalnız, hareketsiz oturan, düşünceleriyle transa girmiş bir dağgelinciği görürdü; önündeki bilgisayarın bomboş ekranı incecik vızıltıya benzer bir ses çıkarıyordu.

Ama aslında yazar heyecanla titriyor, aniden ortaya çıkan bu yeni arkadaşı, ejderha ilham perisinin yaptığı sınavın ortasında kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu.

"Ortak noktaları nedir," diye sorusunu yineledi Tarçın, "Ve büyük romanında olmayan o özellik ne?"

Konuşmak yerine yazarın pençeleri klavyeye doğru yöneldi, yanıtını yazdı:

Yazarken eğlendim!

İlham perisi bekledi, çünkü sınav henüz sona ermemişti.

Yazmayı düşünmüyordum, kenarda durup hikâyenin önünden çekildim, gerçekleşmesine izin verdim.

Daha uzun bir sessizlik.

Onları yazarken yazmanın bir önemi yoktu. Okuyucunun, editörün ve benim ne düşüneceğim önemli değildi. Hikâye nasıl olmak istiyorsa öyle olmasına izin verdim.

Budgeron derin bir iç geçirme sesi duydu. "Ben düzeltme yapmam," dedi ejderha, "Ama farz edelim ki bunları bilgisayarına veya hayatının geri kalanına bir daha çıkarmamak üzere yapıştıracağın üç ana kurala indirgemen gerekiyor."

Yazar kendini garantiye almak için şüpheye sarıldı. "Bir hayatım olduğunu varsayarsak."

Ejderha gülümsedi. "Varsayalım ki var..."

Budgeron Ferret yazdıklarını okudu. Mümkün olduğunca az kelime. Ekrandakileri sildi.

Eğlen, diye yazdı. Sonra:

Düşünme. Ve:

Umursama.

"İşte!" dedi ejderha soluğunu bırakırken. "Basit. Başarısı ispatlanmış. Her tür yaratıcı macera için geçerli."

Yazar öne doğru eğildi, buzdan kaydırağın tepesinde kaymaya hazırlanan bir kayak atlayışçısı gibi gergindi. "Yapıştırıcı ve makas..."

"Henüz değil," dedi Tarçın. "Test et bunları. *Dağgelinciği Adımları* üzerinde dene."

Budgeron sabırsızlıkla başını yukarı aşağı salladı, odasında yalnızdı. Tabii ki.

"*Eğlenmek* mi? Hayır!" dedi yüksek sesle. "O kitap iş gibiydi. Eğlencenin tam tersi, beni dehşete düşürüyordu!

"*Düşünme mi?* Hıh! Zihni düşünmekten dümdüz olmuştu. Hikâyenin içinde uçuşmak yerine *hesap kitap yapıyordum;* Rothskit şunu mu yapmalı, bunu mu? Yoksa hiçbir şey yapmamalı mı? Belki de şimdi başka bir şeylerin olması gerekiyordur..."

Başıyla onayladı, kendisiyle aynı fikirdeydi, anlamaya başlıyordu.

"*Umursama mı?* Yanlış. Nasıl da umurumdaydı! İşte dünya, buraya bak, Budgeron Ferret geliyor! Merhaba, Avedoi Merek Ödülü! Kraliçe'nin en büyük yazarlar arasına katıldığımı ilan edeceği Mustelania'daki törene giderken ne renk atkı takmalıyım acaba?"

Doğruydu. O romanı ne kadar da önemsemişti! Ne kadar kaygılanmış, dikkat etmişti! Kaygıdan hiçbir şey yapamayacak hale gelmişti, stres yağmurları altında tahtadan dağgelinciği paslanmıştı.

"Ö-höm." Tarçın boğazını temizledi, araya girdi. "Görüyor musun? Kuralını izlediğin zamanlarda hep en iyi hikâyelerini yazdın. Kurallarını bozduğunda *Dağgelinciği Adımları*'nı biraz daha zora soktun."

"Bir kitap üzerinde çalışmak zaman ister, bunu sen de biliyorsun," dedi ilham perisi. "Bir hikâye üzerinde düşünmek zaman ister; okuyucular, yayınevi, ritim ve zamanlama,

dilbilgisi kuralları, noktalama ve imla, tasarım ve reklam ve tanıtım, bunların hepsi zaman ister. Ama bunları düşünmek için doğru zaman *yazı yazarken değildir!*"

Ejderha fısıldayarak altını çizdi, "Bunların yapılacağı zaman yazı yazarken değildir."

Tarçın upuzun deniz mavisi boynunu uzattı, dağgelinciğinin omzunun üstünden ekranı görebilmek için kıvırdı ve yazılanları aynen tekrarladı.

"Eğlen. Düşünme. Umursama."

"Teşekkürler, Tarçın."

"Sana söylemeye çalıştığım buydu. Seni Urbain de Rothskit'ten uzaklaştırmam gerekiyordu. O kitap seni ezecekti..."

"Karışma, karışma Tarçın," diye bağırdı yazar zihninde. "Bırak da yazayım!"

"Elbette." Böylece dev yaratık başını kaldırdı. Tek bir hareketle, sanki dans eder gibi, yazarın etrafına dumanı üstünde alevden bir halka bıraktı, o kadar yüksekti ki dağgelinciğinin kafası görünmez oldu. Ama bu alevlerden yayılan ılık bir sıcaklıktı, kalpten gelen sevgi gibi.

"Şüphelerden arındın Budgeron Ferret," dedi ilham perisi.

"Eğlen ve yaz."

Dinlerken, birden bir çiçek dürbünündeki gibi birbirini izleyen görüntüler belirdi, rengârenk bir olasılıklar girdabı. Hayal edebileceği herhangi bir karakter zaten çoktan yazılmaya hazırdı. Uzaklardan devasa bir bağlantılar ağının kedisine doğru yaklaştığını, belirginleşmeye başladığını hissetti.

Tarçın dimdik yukarı uçtu, aşağıda Budgeron Ferret'in umut ve kararlılıkla dolu olduğu, yüksek duvarlı, ateşten, barışçıl silindire göz kulak oldu. Tüylü kalem ve mor mü-

rekkebin yarattığı gerginlik yok olmuştu, en son kelimeyi hangisinin takip edeceğini düşünmenin acısı bitmişti.

EĞLEN! DÜŞÜNME! UMURSAMA!

Sonra belki Kont Urbain de Rothskit'e dönebilirdi. Şu an, pençelerinin klavyede daha da hızlı hareket etmesini izlerken, kuralları dinledi ve onlara uydu.

19

Müsveddesi bir haftada bitmişti, aynı hafta Danielle, Ferret Yayınevi'yle *Bayan Ziyan*'ın sözleşmesini imzalamıştı.

O öğleden sonra karısı verandaya her ikisi için atıştırmalık bir şeyler getirip - ince dilimlenmiş karpuz, üstlerine serpiştirilmiş Frenk üzümleri - tekrar yazmaya başlamadan önce, ona döndü:

"Teşekkürler, Danielle."

"Bir şey değil, Budgeron."

"Sence nasıl olmuş?" diye sordu.

Gülümsedi. "Ne nasıl olmuş?"

"Yeni Bevo kitabının müsveddesi."

"Yeni bir Bevo mu? Nerede, Budge?"

Bir tomar kâğıdı karısına uzattı, keyfinin yani yazma işinin hasadıydı bunlar.

"Budgeron!" diye bir çığlık attı ve başlık sayfasını okudu. "*Bevo ve Haydut Arılar*!"

Bir saat sonra, Danielle gözyaşları içindeydi. "Bevo'yu öyle çok seviyorum ki," mendiline burnunu sildi, "*Seni* öyle çok seviyorum ki, Budgeron!"

Karısından aldığı bu takdir içini ısıtmıştı ama dikkati elden bırakmadı. "Haydut arılar, başlangıçta, çok mu şey-

ler... Yani çok mu kötüler sence, bütün çiçekleri kendilerine sakladıkları için?"

"Ama onlar *dağgelinciği* değil, Budgie! Bu özel arılar başlarına buyruk yetişmişler ve Bevo başka hiç kimsenin yapamayacağını yaptı... Çiçeklerin bütün hayvanlar için açtığını gösterdi onlara! Ben olsam bir kelimesini bile değiştirmezdim."

"Bu daha ilk taslak," dedi kocası.

"Mükemmel. Ben hiç bir yerini değiştirmezdim. Bu hikâyenin biraz daha geliştirilebilecek bir yeri yok bence. Ama yazar olan sensin." Kocasına gülümsedi, omzundan çok ağır bir yük kalkmış gibiydi. "Sen istediğin her kelimeyi değiştirebilirsin."

Müsveddeyi karısından aldı ve ikisi birlikte verandada oturdular, biri daktilosunu yanına çekti ve ikinci aşk romanını yazmaya devam etti, diğeriyse...

Diğeri kaleminin ucunu diliyle ıslattı, *Haydut Arıları* okumaya başladı, okurken hikâyenin zihnindeki sesini dinliyor, kelimelerin ritimlerinin olması gerektiği gibi olup olmadığına bakıyordu.

Duyulmayacak kadar alçak bir sesle, ritim ölçerini çalıştırdı, sesi fısıltıdan da alçaktı.

"*Bevo çayırda vızıldayarak yoluna devam etti, bir çiçekten diğerine,*" diye okudu, sonra aynı heceleri bir kez de akışı duymak için tekrarladı:

"Da-da da-da-daa da-da-da-da-daa da-da-daa da-da da-daa, da da-da-daa da-da-daa..."

Cümledeki yükselme ve alçalmaları sevdi. Hiçbir değişiklik yapmadan sayfaların sonuna kadar geldi.

Müsveddenin üzerinden ikinci geçişinde fazla sık kullanılan aynı kelimeleri aradı. Gülümsedi. Bir kelimeyi bir

kez kullan, sonra zihin çaresiz kalınca hemen aynı kelimeyi tekrar kullansın. Bir yazarın sınırları olmalı: Hayır.

Üçüncü okuyuşunda, bütün *sadece* ve *çok* kelimelerini sildi, bunlar yok oldukça cümlelerin daha gevrek ve daha keskin hale gelmelerini keyifle izledi. Bu kelimeleri taslakta kullanmanın bir mahsuru yok, diye düşündü, ama bu şekilde basılmaları uygun değil. Kurşun kalemiyle sihri uyguladı: Cümle ne kadar kısa olursa, o kadar çok anlam taşır.

Karmakarışık bir cümle mi var, diye düşündü. Çözüm basit: O şekilde basma. Çıkart gitsin. Okuyucu sadece basılanı görür, son taslağı. Bu bir yazar becerisi değil, yeniden yazma becerisi, tekrar tekrar okursun, üstünden her geçişinde daha kolay okunan bir metin çıkar ortaya ve en nihayetinde ortaya çıkan okuyucunun zihnindeki arpın tellerini, sakin bir telepati içindeymişçesine titreten bir yaz esintisidir. Gözlerimizi açar mürekkebin kağıt üzerinde bıraktığı desenlere bakarız, sessizlikte sesler duyar, dağgelinciklerinin dansını izleriz, onlarla maceralara uçar, başka türlüsünü hiç düşünmeyiz.

Dördüncü gözden geçirme, farklı bir kural uyguladı: *Dedi* kelimesinin tek eş anlamlısı *dedi*dir ve bu kelimeyi tutumlu kullanmak gerekir. Eğer o kelimeyi kullanmadan da derdinizi anlatabiliyorsanız, kullanmayın. Karakteri bir şeyler yaparken gösterin, arkasında diyalog gelsin... *dedi* demenize gerek yok.

Yazdıklarının genç dağgelincikleri için ufak hikayeler olmasından dolayı Danielle'den özür diledikten sonra esas kaderinin *Dağgelinciği Adımları*'nı yazmak olduğunu ona hatırlattı. Ama kalbinin sakin şiirsel bahçesinde sinekkuşunu seviyordu.

Şimdiye kadar iki defa yazdığı, bilinmeyen gizemli bir yerlerden, tanrısal ani görüntüler gibi beliren bu öyküler onu çok heyecanlandırdı, kahkahalar atıp gözyaşlarına bo-

ğulmasına sebep oldu. Bunlardan daha iyisi nasıl yazılır bilmiyordu.

Yaz öğleden sonrası akşama döndü, iki yumuşak kürklü hayvan yan yana, birbirlerinden en fazla bir pençe uzakta, ikisi de son derece dikkatli, konuşmadan birbirinden çok farklı âlemlere daldılar.

20

Sevgili Danielle,

İlk telif hakkınızı içeren çekle birlikte yolladığım bu mektubu Veronique'nin epey okuyucuyla buluştuğunu bildirmek için yazıyorum. Kitap hakkında bir dedikodu gazetesi oluşmaya başladı ve mutlulukla belirtmek isterim ki *Bayan Ziyan* bu Pazar gününden itibaren haftalık *Mustelid* dergisinin çok satanlar listesine 13 numaradan girecek.

Ferret Yayınevi olarak hepimiz size tebrik ediyoruz! Anlaşmamıza uygun olarak kitabın tanıtım bütçesini artırıyoruz.

Özel hayatınıza saygımız var Danielle, ancak merak edilen bir kişi oldunuz ve pek çok röportaj talebi alıyoruz. Bu konuyu tekrar gündeminize alıp *Bayan Ziyan* hakkında basınla konuşmayı düşünür müsünüz? Televizyon için röportaj verebilir misiniz? Veronique çok satanlar listesinde üst sıralara çıkınca belki bir imza turu düşünebilirsiniz? En yakın zamanda cevabınızı bekliyoruz, çalışmaların satışlar üzerinde etkisi olabilir.

İkinci romanınız için sabırsızlandığımızı söylemeliyiz Danielle. Kesinlikle baskı kurmak istemeyiz ancak *Bayan Ziyan* kadar dikkat çekici bir hikâyenin müsveddesi elimize kısa sürede ulaşırsa, sonbahar

katalogumuzda ona yer verebiliriz ve kış tatili sırasında da raflarda yerini almış olur.

Daima arkadaşınız ve hizmetkarınız,

Beatrix Chateauroux Ferret, Genel Müdür Yardımcısı, Reklam Müdürü.

Mektupla birlikte gelen çek yayıncının heyecanının altını kalın çizgilerle çizecek kadar yüksekti.

Ama ilk kitabını yayınlayan her yazar gibi Danielle sadece kitabını basılı halde görmekten bile gayet memnundu. Çok satanlar arasma girerse ne olacağını hiç düşünmemişti.

Şimdi yazı sandalyesinde arkasına yaslandı, zarfı yumuşak bir şekilde burnunun yan tarafına dokundurdu. Yayınevi başarıyı satılan kitap sayısıyla ölçüyorsa, diye düşündü, yazarlar nasıl ölçer; hayatlarının ne kadar karmaşıklaştığıyla mı?

Colorado'ya taşınma kararından memnundu, Budgeron'la çiftlikte yaşamaktan mutluydu. Çok satan kitabı için çok sayıda şehri kapsayan bir imza günleri serisine katılırsa kocası ne yapardı acaba? Yaşam kalitesi, diye düşündü, kitap satışlarından daha önemli.

Danielle çeki kenara koydu. Sonra ayağa kalktı, mektubu mutfağa götürdü, her bir parçası küçücük olana kadar yırttı ve hepsini çöpe attı.

Çok satsa da satmasa da evde kalmak istiyordu.

21

Hamuru kabartıp ilk kepçeyi gözleme tavasına yeni dökmüştü ki merdivenlerden bir ses duydu. Budgeron Ferret mutfak kapsısında belirdi, pençeleri arasında bir sayfa tutuyordu.

"Bitti!" diye çığlık attı. "Romanımı bitirdim!"

Küçük dilini yutmuş gibi baktı kocasına. "Bitti mi, Budge? Bitti mi dedin?"

"Evet, duydun işte. *Dağgelinciği Adımları*'yla işim bitti!"

Sayfayı kocasından aldı, o eski paragrafı gözleriyle taradıktan sonra gerisini okumaya koyuldu:

> Doğuşunu izlediği şafak kendi yeni halinin başlangıcını aydınlatır gibiydi.
>
> Bu Rothskit artık aristokrasinin ağırlığı altında ezilmeyecek, diye düşündü. Tiyatro sahneleri beni çağırdı ve ben de cevap vereceğim!
>
> Ve kendisi için tek bir valiz hazırladı, kont olarak problemli bir hayatı olacağına aktör olarak doya doya yaşamayı tercih ettiğini söyleyen afili bir not bıraktı ve şehre doğru ufukta yol aldı, yıldızını arayacaktı.
>
> Son

Danielle başını sayfadan kaldırdı. "Budgie?"

Kocası dikkatle inceledi, gözleri parlıyordu, omuzlarından çok büyük bir yük kalkmıştı.

"Bu... *Dağgelinciği Adımları* mı?" diye sordu karısı.

"Bitirmeden bırakmak istemedim."

"Budgie?"

"Bu kısa bir edebi roman. Yukarda çalışırken klasik bir eser yazamadığımı fark ettim. Bu aslında çok satacak bir kitabın başlığı ama ben o kitabı nasıl yazacağımı bilmiyorum. Benim için eğlenceli değildi. Çok ağırdı. Gitmiyordu."

"Bunu kaldırıp atma sakın," dedi karısı, sayfayı geri verirken. "İçimden bir ses..."

Adam pençesiyle sayfaya dokundu. "Hayır. Üst katta kitabı parça parça etmemek için tek yapabileceğim buydu."

"Budge..."

"Merak etme, Danielle. Bazen bir hikâyeyi kurtarmak için onu kaldırıp atmak gerekir. Eğer umursuyorsan hikâye geri gelir, belki başka biçimlerde."

Bundan kısa bir süre sonra, Budgeron mutfak dolabına paralel bir telefon hattı çekerken, tam iki kabloyu birleştirdiği anda telefon çaldı, dokunduğu sadece çıplak akım olsa da bu ani ses onu olduğu yerde zıplatmaya yetti.

Üçüncü çalışta açtı, aklı ancak başına gelmişti.

"Aa, Vauxhall! Sesinizi duymak ne güzel!" Budgeron kendisine ve Bevo'ya inanan, çarçabuk arkadaşı olan yayıncısını sessizce dinledi.

"Bizim için öyle değil. Colorado yazı: Havadan hoşlanmadıysan beş dakika bekle, nasıl olsa değişir..."

Danielle mutfağın ortasındaki güneşli masanın yanına bir tabure çekip oturdu, konuşmayı sadece kocasının söylediklerini duyarak takip ediyordu. Neden aramış acaba, diye düşündü. Hoş bir şeyler olacak, biliyorum.

"Evet, beyefendi. Ofisinizi Manhattan'dan Side-Hop'a taşıyabilirsiniz. Marketin yanında kocaman boş bir dükkân var, ucuza kapatabilirsiniz."

Uzun bir sessizlik. "Öyle mi? Vauxhall, teşekkürler!"

Kocasına baktı, kaşlarını kaldırdı, pençeleri önündeydi, daha fazla bilgi lütfen, der gibiydi. *Ne diyor acaba?*

"Bunu duyduğuma çok sevindim! Bunun nasıl iyi geldiğini tarif edemem, yapacağınız..."

Bu sıradan bir konuşma değil, diye düşündü.

"Bu büyük bir kitle."

Danielle'ye döndü, yüzüne kocaman bir 'duyduklarıma inanamıyorum' ifadesi yerleştirdi. "Ufff!" diye fısıldadı karısının kulağına.

O inanamasa da, karısı inanıyordu. Yazıda rekabet yoktur, diye düşündü. Ferret Yayınevi'nin bir Budgeron Ferret kitabı daha alabileceği tek yer, şimdi ve bundan sonra daima Budgeron Ferret'in kendisiydi. Ötesi taklitti.

"*Her* yazar kitaplara kendini adamış bir yayıncısı olsun ister..."

Vauxhall, bir başka Bevo hikâyesi daha istiyor, diye düşündü. Bevo kitaplarının satışları çok iyi gitmese aramazdı.

"Elbette yaparım. Enine boyuna düşüneceğim."

Danielle kaşlarını bir çizgi haline getirdi, bıyıkları öne yönelmişti, düşünceliydi.

"Söylerim. Onun da size selamı var, Vauxhall. Aradığınız için teşekkürler. Hoşça kalın."

Karısı bekledi. "Ne dedi?"

Az önce duyduklarına hâlâ inanamayarak karısına baktı. "Vauxhall sana selamlarını iletmemi istedi."

"Evet... *Söyle hadi!*"

"*Bevo ve Haydut Arıları* sevmiş."

Danielle tabureden zıplar gibi kalkıp kocasına sarıldı. "Tabii ki sevecek! Yaşasın, Budgie!"

"Bevo kitapları yazmamı istiyor. Hikâyeleri sadece çocuklar değil, söylediğine göre anne babaları da seviyormuş. Yetişkinler de alıyorlarmış ve iş bu noktaya gelince artık durmak olmaz dedi."

"Çocuk yazarı olarak kategorize edilmek istemediğini söyledin mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Sen bana bu konuda dersimi verdin. Ferret Yayınevi daha çok kitap için sözleşme imzalamak istiyor. Üç kitap daha."

"*Üç kitaplık* bir sözleşme mi?" O an için memnuniyetine gem vurup kocasını yakından inceledi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Uzun süre o romanın benim kaderim olduğunu düşündüm. Ben buraya *Dağgelinciği Adımları*'nı yazmaya mı *yazmamaya* mı geldim?"

"Sen bu gezegene elinden gelenin en iyisini yapmak için gönderildin," dedi.

"Urbain de Rothskit'i yazmak senin kaderinse, yazarsın ve dünyadaki hiçbir şey buna engel olacak kadar büyük ve güçlü olamaz."

"*Dağgelinciği Adımları* benim kitabım değildi, Danielle. Ben edebi romanlar yazmıyorum!"

Satır aralarını okuyordu. Üzüntü yok, kendine acıma yok, Budgeron bir kurban edasıyla konuşmuyordu. Kocası gözlerinin önünde tepeden tırnağa değişmişti.

Kocasına gülümsedi. "*Hayatını dinle*," dedi, *Haydut Arı*'lardan alıntı yapıyordu, "*Hangi yaratığa dönüşebileceğin konusunda ihtiyacın olan her şeyi söylüyor sana.*"

Adam dinledi, güven içinde mutfağın ortasında masaya sırtını dayayıp gerindi, uzun zamandır olmadığı kadar rahatmış hissediyordu kendisini. "Sanırım hayatım bana tüylü kalemlerden ve az bulunan mürekkeplerden bir süre uzak durmamı söylüyor. Şu an *Sinekkuşu Bevo*'nun maceralarını yazan yaratık olmak istiyorum."

22

İki gün sonra öğlen saatlerinde Danielle oturma odasından bir ses duydu, kocasının canhıraş çığlığı daktilosundan gelen yumuşak tıkırtıları bastırmıştı.

"*Budgie!*" Bir anda kalktı, sandalyesi yazı masasından uzağa savrulup düştü, evde dolaşan kara bir bulut gibi kocasının yanına koştu. Onu bütün tüyleri diken diken olmuş, kuyruğu dimdik bir vaziyette televizyonun önünde donakalmış buldu; bir pençesiyle hem televizyona uzanmaya çalışıyor hem de onu kovmaya çalışıyordu. "Danielle..."

Gözleriyle kocasının pençesini takip etti; yutkundu:

Dağgelinciği Adımları

İsim kitapların sıra sıra dizildiği çalışma odası görüntüsü üzerinde kayboldu, yumuşak bir şapka ile saten bir fular takmış olan saygıdeğer ev sahibi kocaman bir yer küreyi pençesiyle çevirirken kamera yavaş yavaş yaklaştı.

"İyi günler. Ben Brytham Ferret. *Dağgelinciği Adımları*'na hoş geldiniz."

İkisi birden ağızları açık izlediler.

"Programımız bu hafta bizi dünya üzerindeki en soğuk yere götürüyor, burayı ziyaret etmek bile hayatı riske atmak demek..."

Çalışma odası görüntüsü yavaşça solarken anlatıcı devam etti, sesiyle birlikte kuvvetli bir rüzgârın yatay olarak buz ve kar savurduğu görüntüler geldi ekrana.

"... Lola Evine Ferret'in kamp kurduğu alan. Gece ve gündüz rüzgâr ve soğuğun kuşatması altında. O bu kuşatmayı sağ kalarak atlatmaya kararlı."

Karların arasından azimli yaratığın yüzü göründü, kalın bir atkının üstünde parkasının kapüşonu vardı, yüzü yine

de buz kesmiş gibiydi, kirpiklerinden ve bıyıklarından buz parçaları sarkıyordu.

Anlatıcı tam da bu sahnenin ortasında konuştu.

"Biraz soğuk galiba, Lola!" Maceraperestin fırtınanın sesini bastıran kahkahası duyuldu. "Hiç de değil, Brytham, aslında sıcak günlerden birindeyiz..."

Danielle bir düğmeye bastı ve ekran karardı. Kocasına döndü, yüzünde hâlâ uğradığı şokun etkisi görülüyordu.

"*Dağgelinciği Adımları?* Budgeron, nasıl olur da..."

Kocası eski yumuşak koltuğuna gömüldü. "Çok büyük bir isim ama benim için değil." Sanki şarkı söyler gibi, rahatça güldü. "Ben çocuklar için yazıyorum!"

Bir süre sessizlik oldu, ikisi de karanlık ekranı izliyor, bu tesadüfü düşünüyorlardı.

"Hiçbir şey öylesine olmaz değil mi, Danielle?" dedi sonunda. "Mesajı almam ne kadar sürdü? Urbain de Rothskit hiç başlamadı, hem de hiç. Ejderham *'Yazma o kitabı, ondan bir şey çıkmaz!'* diye kükrüyor. Karakterlerimin sonsuza kadar yaşayacaklarını söylüyor: Ben Rothskit'i düşünüyorum ama o Bevo'dan bahsediyor. O büyük romanın peşini bırakır bırakmaz yayıncım arıyor ve hayır büyük bir roman değil Bevo serisi istiyor. Televizyonu açıyorum, *Dağgelinciği Adımları* diye bir kitap yok, o bir televizyon programı!"

Karısı gülümsedi. "Kararlı ile inatçı arasındaki fark nedir?"

"Şöyle Danielle," diye yanıt verdi, "Kararlıysak kendi hayatımızla uyum içindeyizdir. İnatçıysak değilizdir!"

23

Bir sonraki ilkbaharda, kitapların hepsi basılmış, pira-

mit halinde kitapçılardaki yerlerini almışlardı: *Bevo Söz Veriyor. Bevo Perili Evde. Bevo'nun Şekerlemesi.*

Budgeron Ferret'in tek istediği *Dağgelinciği Adımları* için umut ettiklerinin *Sinekkuşu Bevo* için gerçekleşmesi, her yeni kitabın bir öncekinden daha popüler olmasıydı. *Bevo'nun Şekerlemesi, Mustelid*'in afili sayfalarında alkışlandı: "Hayal gücünün işleyişi konusunda eleştirmenin okuduğu en ilgi çekici kitap; çocuklara ithaf edilmiş kelimeler, dünyanın her yerindeki dağgelincikleri için anlamlı."

Danielle ikinci romanını Ferret Yayınevi'ne o yaz gönderdi.

En az *Bayan Ziyan* kadar şok edici olan egzotik Chantelle-Dijon üç kıtayı kasıp kavurdu; yaramaz Veronique'den daha geniş bir alana yayıldı. Chantelle'nin şaşırtıcı beyaz yüzü ve dünyanın her yerindeki iyi kalpli dağgelinciklerine sorduğu gizli sorular *Yasak Sorular*'ın edebiyat dergisinin çok satanlar listesine, yazarın ilk kitabının hemen altından dördüncü sıradan girmesini sağladı.

Atlara yem almak için Side-Hop'daki evlerinden çıkmış Moss Canyon'a gidiyorlardı, şehrin güneyinden kıvrılan yolda ağır ağır ilerlerken ikisi aynı anda gördüler.

"Budgeron!"

Küçük kamyonetleri hemen yolun kenarına ilerleyip durdu, kocaman jet uçağı büyüklüğündeki ilan panosunun önünde bodur kalmışlardı:

YETİŞKİNLER DANIELLE FERRET OKUR,
ÇOCUKLAR BEVO'YU
BÜTÜN KİTAPÇILARDA

Tepelerindeki pano ikisini de afallatmıştı. Sonra sessizliği kadının sesi bozdu:

"Biz ne yaptık?"

O zamana kadar Side-Hop'daki çiftlik yazarların üzerinde camdan bir fanus gibiydi; kitaplarının okuyucular arasmda yarattığı küçük veya skandal boyutundaki şok dalgalarından korunuyorlardı.

Müsveddeler Side-Hop Ofis Malzemeleri'nden alınmış kâğıt toplarıydı, üzerlerine yazılan hikâyeleri birbirlerine okuyor, parçaların yerlerini değiştiriyor, yumuşatıyor, parlatıyor, postaya verilip ortadan kalkana kadar tekrar tekrar düzeltiyorlardı.

Öyküler sözleşmelere ve telif hakkı ödemelerine dönüşüyordu. Zamanla ikisi de kitaplarının çok satanlar listesinde olduğunu kabullendiler. Bundan mutlu olmuşlardı ama yazarlar kitaplarının kıymetinin bilindiğini düşünüp mutluluk sarhoşluğu içinde geçirmezler günlerini. Uzaklarında yaşanan bütün bu heyecan onlar için sadece çok uzak yerlerden gelen haberlerdir.

Ama tepelerine dikilen bu ilan panosu haberden öteydi. Boyu 80 pençe, eni 150 pençeydi; her biri Budgeron'dan üç kat uzun harfler gün beyazı üstüne siyah mürekkeple yazılmıştı. Ferret Yayınevi söz verdiği gibi reklam bütçesini artırmıştı.

"Eğer Colorado'da bu oluyorsa..." dedi adam.

"... biz ne yaptık?" diye mırıldandı kadın.

Biraz sonra kamyonet hareket etti, sürücü ve karısı sessizdi.

Manny Ferret At Yemleri dükkânının avlusunda arpa, tahıl ve taze elmaları kamyonetlerine yükledikleri sırada, besleme tablasındaki eleman, faturalarına baktı, sonra bir daha baktı.

"Sizin o Budgeron Ferret'le bir ilginiz olamaz değil mi?"

"Mangonuz var mı?" diye soruverdi Danielle. "Benim küçük Dusty'm kurutulmuş mangolara bayılıyor."

"Elbette var han'fendi. Aslında tam sizin önünüzde duruyorlar, tezgâhın üstünde."

Side-Hop'a doğru yola koyuldular, çiftliğin sessizliğine kavuştuklarında karanlık çökmüştü.

Bu iki dağgelinciği hikâye anlatmaya bayılıyordu. Sundukları hediyeler hayal güçlerinden gelen kelimelerdi: Danielle'nin dişi kahramanlarının küstahlıkları, Bevo'nun masum maceralarının büyüsü.

Dağgelinciklerine şu öğretilir: Az az verirsen, ödülün de az olur. Dünyaları verirsen, karşılığı da dünyalar kadar olur.

Planlayıp kontrol edebilecekleri hususlarda hazırlıklıydılar: bilgisayar ve daktilo başında geçirilecek saatler, son teslim tarihine kadar yazmayı bitirmek, editörler, kitap tasarımcıları ve uluslararası alanda kendilerini temsil eden satıştan sorumlu dağgelincikleri ile uzaktan uzağa yapılan tartışmalar. Ama kontrollerinin dışında gelişebilecek şeyler ikisinin de aklının ucundan bile geçmemişti: kitaplarının yazarları hakkında esip savuracağı merak fırtınaları, önlerinde ormanlar kadar seçenek ve tarlalar dolusu sürpriz.

O dev harflerin altında durdukları dakikadan itibaren hayatları artık eskisi olmayacaktı.

24

"Dur, Lucky," dedi Budgeron, eğerin üstünde ağırlık merkezini değiştirdi.

"Yavaş ol bakalım."

Kestane rengi at yavaşlayıp durdu, Dusty'in üstündeki Danielle de yanlarında durdu.

Gün batımı ikisini arazilerinin, çiftlik evinden görünmeyecek kadar uzak bir köşesinde, kuzeye doğru uzanan geniş çayırlarda yakalamıştı. Hasır eğerler binicilerinin ağırlığı altında çıtırdadı, etraflarını geniş çayırların ve kavakların kokusu sarmıştı. Küçük Side-Hop Nehri geniş bir kıvrım yaparak yakınlarından akıyordu, suyun birkaç pençe altında su tereleri ve yuvarlak taşlar görülüyordu.

"Vauxhall imza turu kararını bize bırakıyor. Satışlar için iyi olur ama ben gitmek istediğimden emin değilim, Danielle. O yazı Monty'de geçirene kadar hep şehirdeydim ve sonra dönüşte de hep şehirde yaşadım. Şimdi burada mutluyum. Tekrar şehirlere dönmek istemiyorum."

Dizginlerini dikkatle Dusty'in yelesinin üstüne bıraktı. "Burayı ben de seviyorum."

"İmza turuna çıkmamız gerekmiyor. Kitaplarımızı satmamız gerekmiyor. Zaten satılıyorlar."

Karısı başıyla onayladı.

"Side-Hop'da istediğimiz her şey var."

Güneşin ilk ışıkları tepeleri ısıtırken güçlükle hissedilen bir esinti başladı. Orada burada kelebeklerin sessiz kanat çırpışları duyulur oldu.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu karısına. "Ne yapmalıyız?"

"Ne yapmamız *gerektiğini* bilmiyorum."

Adam gülümsedi, eğerin üstüne öne doğru eğilip Lucky'in boynunu okşadı.

"Ne yapmak istiyorsun peki?"

"Gitmek istiyorum."

"Neden?"

"Nasıl bir his olduğunu görmek için," dedi. "Sanırım

oralarda biraz tanınıyoruz. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Okuyucularımızla tanışmak istiyorum."

"Şehirde mi?"

"Uzun sürmeyecek. Şehirler o kadar da kötü sayılmaz. Bir zamanlar şehir bizim evimizdi, unutma."

Aralarındaki boşlukta uzanıp kocasının solmuş eski bandanasını düzeltti. "Tur fikri eğlenceli geliyor kulağa, değil mi? Bir tatil, yazmaya kısa bir ara? Çok şey öğreniriz. Ve beklediğimiz gibi olmazsa, bu son olur."

"İlan panosunu hatırlıyor musun? Üstümüze çullanacaklar."

Bu fikir kadını gülümsetti. "Dağgelincikleri kimsenin üstüne çullanmaz, Budgie. Okuyucularımız selam verirlerse, onlarla karşılaşmak beni de mutlu eder. Seni etmez mi?"

Utangaç bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Ben o kadar da emin değilim... Danielle..."

Karısı ona döndü.

"Bu aslında senin turun olacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bizim turumuz olacak," dedi karısı. "İkimizin turu."

Adam ağırlığını öne verdi, Lucky yürümeye başladı, eve yöneldi. "Evet, senin ve benim turumuz olacak, doğru, ama çok satan çocuk kitabıyla, çok satan yetişkin kitabı arasında fark var. Vauxhall bize açık açık söyledi: Herkesi büyüleyen *Bayan Ziyan*, yani Veronique. Ben gerilerde kalıp izleyeceğim. Ben zaten bundan hoşlanırım bilirsin, birazcık ilgi bana yeter de artar bile. Elbette ben de çocuklarla bir araya gelip iyi vakit geçireceğim ama ön planda olan sen olacaksın."

Danielle başıyla onayladı ama içindeki çocuklara kitap okuyan Danielle biliyordu ki bundan yüzyıl sonra kendi

kitapları dağgelinciği kütüphanelerinde olmayacaktı ama Budgeron'unkiler kesinlikle orada olacaklardı.

25

İki yazar güneşli ve masmavi bir sabah Manhattan'a gitmek üzere Side-Hop'dan ayrılıp, Vauxhall'ın uzaktan akrabası ve yakın arkadaşı olan, aynı zamanda medyanın ilgisini mıknatıs gibi çeken Stilton Ferret'in bir jesti olan gıcır gıcır bir jet uçağına bindiler.

Uçağa bindiklerinde onları kaptan karşıladı, başında pilot şapkası, güneş gözlüğü, boynunda üzerinde dört tane altın rengi çizgi bulunan gök mavisi atkısı olan kuvvetli bir dağgelinciğiydi. Yazarlar uçak merdivenlerinin tepesine ulaştıklarında, kaptan gözlüklerini çıkardı:

"Selam, çiftçiler."

Budgeron'u bir neşe dalgası sardı, bu geçmişten bir sesti. Bu gülümsemeyi tanıyordu.

"*Strobe!*" diye bağırdı. "İnanmıyorum... *Strobe!*"

Arkadaşlar kucaklaştı, zaman birden geriye döndü: Monty'in koca çiftliği, ıslıkları ve koşup giden Gökkuşaklarının arkasından çığlık çığlığa seslenişleri, eski yemek çanlarının sesi, bütün bunlar bir anda etraflarını sardı.

Kaptan geri çekildi ve yazara baktı. "Dünyaya döneceksiniz demek, Budge?"

"Evet, öyle." Budgeron karısına döndü. "Danielle, işte bu o! Çiftçilik günlerinden ünlü Strobe bu işte!"

Pilot kadının pençesini aldı, nazikçe burnuna dokundurdu. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum hanımefendi."

Arkadaşı Budgie'nin hatırladığından daha uzun ve inceydi; kaptanlık atkısı gibi komutan edası da üstünde iyi duruyordu.

"İsterseniz bu tarafa geçebilirsiniz," dedi.

Jet uçağı ışıldıyordu, boydan boya Gökkuşağı dokuması uzun koltuklar, yumuşak sandalyeler, cilalı ahşaptan yemek masaları ve altın harflerle işlenmiş şirket logosu: *MusTelCo.*

"En iyi manzara genel müdür kabininde," dedi kaptan. "At üstünde koyun kovalamaktan buraya, nerden nereye değil mi? Ama sanırım sen bunu önceden tahmin etmiştin." Arkadaşına göz kırptı, yolcularını bir uçuş yardımcısı ve iki görevlinin ellerine teslim edip dosdoğru uçuş kabinine gitti.

Kalkıştan sonra kaptan yazarları kokpite davet etti. Danielle, gökyüzüne açılan penceresinden gelen fısıltılarla mayışmış, genel müdürün geniş koltuğunda biraz şekerleme yapmayı tercih etmişti.

Budgeron yardımcı pilotun saygıyla boşalttığı koltuğa yerleşip kulaklıkları başına geçirdi. Uçuş ve motor kontrol düğmeleri önündeydi, geniş ön camdan dünyaya hiç görmediği bir açıdan baktı, Strobe solunda her şeyin kontrolü altında olmasının rahatlığıyla oturuyordu.

Otuz yedi bin pençe yükseklikte açık bir gökyüzünde seyir halindeydiler, ikisi çiftlikte küçük birer çocuk oldukları günlere dair anıları birer birer hatırlarken, dünya altlarında kayıp gidiyordu.

Bir ara Strobe pençesini kaldırıp Budgeron'a sesiz olmasını işaret etti, önündeki kontrol dümenindeki mikrofon düğmesine bastı. "Minneapolis Merkez," dedi, "Mustel İki Sıfır, üç yedi sıfır seviyesi." Sonra, daha ata binmeyi öğrenmediği zamanlardan bu yana tanıdığı arkadaşına bir kez daha döndü.

"Çok şey değişti. Monty Ferret'in Gökkuşağı Koyun Çiftliği ve Çiftçi Eğitim Merkezinden döner dönmez," dedi, "Kolejden ayrılıp uçaklarla tanıştım."

"Okulu bıraktın mı?"

Pilot başıyla onayladı. "Akademide bir yıl bana yetti de arttı bile, Budge. Bizimkilere paralarını boşa harcamamalarını söyledim. Ben hareket istiyordum..."

Budgie de ona eşlik etti, çiftçi çocukların sık sık söyledikleri bir şarkıydı bu: "... Macera! Aşk Yüksek Ovalarda!"

Birlikte güldüler.

"Uçarken hepsini gerçekleştirdim, Budge. Öğrenci pilot, posta pilotu, tarım uçağı pilotu, uçuş eğitmeni, kiralık uçak pilotu, yük uçağı pilotu, havayolları... çok uçtum."

Strobe geçmişini hatırlarken bir süre sessizleşti, sonra devem etti, "Okuldaki oda arkadaşımın medya imparatoru olduğunu bilmiyordum. Stilton beni buldu, uçaklarına göz kulak olup olamayacağımı sordu, bazı teklifler sundu. Kabul ettim. Bir süre sonra da kaptan pilotu olmamı istedi." Kaptan gülümsedi. "Bunun anlamı geceleri buzlu dağları aşmak, ağaçları tepeden görmek demek; mümkünse daha sıcak ve ayakları yere basan bir yerlerde olmayı istemek demek."

"Seninle gurur duyuyorum Strobe," dedi Budgeron. Negatif kutup-ışıklı borular yeşil çizgiler halinde yolları gösteriyor, pusula beyazı işaret ediyor, aşağıdan havaalanları akıp geçiyordu. Arkadaşı bütün bunların ustası olmuştu.

"Ben de seninle gurur duyuyorum. Hayatta kalmak için kağıt üzerine kelimeler yazmam gerekirse bir gün, melek dağgelincikleri yardımcım olsun!" Sesten biraz daha yavaş seyir halindeyken, yazar çiftçi dostları Boa'nın Dağgelinciği Kurtarma Servisi'ne katıldığını öğrendi, Washington eyaletinin fırtınalı kıyılarındaydı yeri.

"Aletlerle yapamayacağı yoktur onun!" dedi Budgeron. "At çiftliğindeki o eski traktörü hatırlıyor musun?"

"Paslanıp çalışmaz hale gelmişti," dedi pilot. "Monty bile demişti ki, 'Umut yok evlat, o aletten hayır gelmez.' Hatırladın mı?"

"Boa bize kendisini kanıtlamıştı."

"Eski, iyi dost Boa," dedi kaptan. "Çok geç olmadan görmek isterdim onu."

"Alla?"

"Son haberlere göre, Alla antik şehir kazıları yapıyormuş."

"Başarmış! Arkeolog olmuş!"

Kaptan başıyla onayladı. "Bir süre önce aradı, İran'dan New York'a geçerken. Birlikte bir akşam yemeği yedik, sürekli anlattı... 'Pheretima kayıp şehrini bulduk!' Sanırım kumun altında kalan dev gibi bir saray. Kayaları oyarak yapmışlar. Nerede saklı olduğunu bizim küçük çiftçimiz bulmuş. 'Efsanelerin ardındaki gerçekler! Biz nereden geldik?' Alla'yı bilirsin. Aklı fikri..."

Cleveland üzerinde pilot Budgeron'a bir uçuş dersi verdi, yumuşak dönüşler, küçük tırmanma ve alçalmalar. "Uçmayı beş dakikada öğrenirsin," dedi, "Hayatının geri kalanı da pratik yapmakla geçer."

Yazar denedi, jet uçağını sola sağa yatırdı, dokunuşlarına bu kadar hızlı cevap vermesine şaşırmıştı. "Aslında sana bazı numaralar gösterirdim ama," dedi pilot, "Ama şu zili görüyor musun, Hava Trafiği Kontrol Merkezi'ne bağlı. Uçuş yüksekliğimiz üç yüz pençe düşmeye görsün heyecanlanıyorlar, arayıp sorunun ne olduğunu soruyorlar. Güzel bir günde yapmak daha eğlenceli oluyor, aşağı yönelip sonra birden hızla yükseliyorsun. Belki başka bir zaman yaparız."

"Çok isterim. Unutma sözünü." Budgeron pençelerini kontrol masasından çekti, uçağın kontrolünü yeniden kaptana verdi. "Evli misin, Strobe?"

Arkadaşı gülümsedi. "Bunu şimdi sorman tuhaf. Kısa bir süre önce sormuş olsaydın böyle bir şey asla olmayacak

derdim. Geçen ay Stormy ile tanıştım. Siskiyous üzerinden güneye bir kargo uçağıyla uçuyordu, şiddetli bir fırtına vardı, radyodan uyardı beni. Ben de kuzeye uçuyordum, güney tarafından henüz içinden çıktığım fırtınaya karşı uyardım onu. Sonunda ikimiz de Redding'e indik, birlikte akşam yemeği yedik, o zamandan beri de birbirimizi arıyoruz. İyi biri, iyi bir pilot." Durakladı. "Onun için deli oluyorum, Budge."

Manhattan'a doğru inişe geçerken yardımcı pilot geri geldi. Budgeron koltuktan kalktı ve uçuş kabinin arkasındaki lüks bölmeye geri döndü.

İndiler, motorlar terminalde sustu, kaptan koltuğundan kalkıp ikisine gülümsedi.

"Sanırım artık söylememin bir sakıncası yok. Yüksekten ve kalabalıktan korkarım. O kapı açıldığında ben yanınızda olmayacağım!"

Danielle sıcak bir şekilde kucakladı kaptanı. "Teşekkürler, Strobe. Bugün Budgie'nin karşısına çıkmandan daha güzel bir şey olamazdı."

"O benim karşıma çıktı hanımefendi."

Uçuş yardımcısı Strobe'nin omzuna dokundu. "Çıkış kapısı hazır, efendim."

"İkiniz az sonra olacaklardan sağ kurtulursanız," dedi pilot, "Boston uçuşunda görüşürüz. İyi şanslar eski dostum!"

Strobe, yeniden Budgeron'un pençesini sıktı, kasketiyle Danielle'ye dokundu ve sonra girişteki bir düğmeye bastı; kapı yukarı kayarak açıldı.

İniş kapısı bir kürk deniziyle çepeçevre sarılmıştı, kar beyazından, parlak kömür rengine kadar her tonda kürk, koyu veya açık lekeli yüzler, lekesiz yüzler ve el sallayan pençelerle doluydu. *Hoş geldin Danielle Ferret!* yazılı pankart-

lar vardı. *Hoş geldin Budgeron!* diyordu üzerinde *Bevo Beni Seviyor* yazılı sinekkuşu şapkalı çocuklar.

Danielle yutkundu, eşine baktı. "Bunu beklemiyordum," dedi, kalabalığın gürültüsünden sesini duyurmak için bağırarak.

Yumuşakça, sakinleştirmek için dokundu karısına. "Tadını çıkar." Kendisine çeki düzen vermek için kulaklarının hemen üstüne dokundu. "Şapkam düzgün duruyor mu?"

Siyah kadifeden, yumuşak ve parlak şapkanın kenarına cilalı pirinçten bir tarak o kadar aşağıdan yerleştirilmişti ki neredeyse gözlerini tamamen saklıyordu. Karısının kürküne hafifçe dokundu. "Güzelsin." Hayatında karşılaştığı ilk hayran grubuna gülücükler atıp el sallayarak önden gitti.

Şimdi Budgeron, Danielle'nin arkasından gidiyor, onu izliyordu; eşiyle gurur duyuyordu. Onun küstah dişi kahramanlarını seviyorlar, diye düşündü, dolayısıyla onlara can veren yazarı da seviyorlar.

Kalabalığa dalmadan önce son bir nefes alırlarken, yanlarında genç bir dağgelinciği belirip pençesini kaldırdı.

"Ben Beatrix Chateauroux," dedi kalabalığın gürültüsünü bastırarak, "Ferret Yayınevi'nden. Bir masa hazırladık... kameralar..." Burunlarını birbirlerine dokundurdular, önce sol sonra sağ; yayıncı kalabalığı yararak yolu gösterdi. Kimse yazarları pençelemedi, itip kakan da olmadı. Kalabalık saygı ve nezaketten onlar gelmeden yolu açtı.

Beatrix mikrofonun düğmesine dokundu. "Hepiniz hoş geldiniz!" dedi. "*Danielle ve Budgeron Ferret siz de hoş geldiniz!*" Sevinç çığlıkları yükseldi, pençeler havaya kalktı, rengârenk pankartlar sağa sola sallandı:

Veronique'yi değil ama Seni Seviyoruz Danielle!

Bana... Valka de!

İşte Geliyor Veronique!

Ebeveynlerinin omuzlarında iki çocuk *Yaşasın Bevo!!* yazılı bir afiş taşıyordu.

"Yayınevim adına..." dedi Beatrix. Çığlıklar. "Yayınevim adına..."

Neşe dolu çığlıklar devam etti ve sonunda yayıncı mikrofonu Danielle'ye uzattı.

"Teşekkürler, Manhattan," dedi. "Burada olmak harika bir duygu!"

Budgeron Ferret muhteşem bir dönüşüme mi tanık oluyor yoksa uzun zamandır var olan bir şeyi mi keşfediyor bilemiyordu. Danielle, şehir çocuklarına kitap okuyan gönüllü kız, bütün müşterinin hem pençe bakım uzmanı hem arkadaşı, eninde sonunda en az kitaplarını yazdığı okuyucular kadar asil olabilen yaramaz dağgelinciklerini keşfeden yazar kameraların önünde bir melek gibiydi.

"İşte, o bir yıldız!" Bunların kendi ağzından çıktığını fark edinceye kadar, neredeyse dönüp kim söyledi diye bakacaktı. Kraliçeler nasıl hükmetmek için doğarsa, karısı da ünlü olmak için doğmuştu.

"Veronique burada olsa," dedi Danielle sessizce, mikrofonun sükûnetini olduğundan daha büyük göstermesine izin verdi, "Işıkları kendi üzerine çekmek için planlar kuruyor olurdu. Ama şu an burada sadece Budgeron ve ben varız ve buraya, bizi karşılamaya geldiğiniz için çok mutluyuz." Kameralar ona bayılmıştı. Televizyon projektörleri fırçalanmış kürkü üzerine gümüş halkalar şeklinde yansıyor, flaşlar her çaktığında kürkü bronz ve altın renklerde ışıldıyordu. Havalı şapkasından abanoz rengi kuyruğuna kadar monitörlerdeki görüntüsü ince ince işlenmiş bir zarafetin resmi gibiydi. Danielle rol yapmıyor, kalabalığın içindeki herkesin orada olmasından gerçekten mutluluk duyuyor ve herkes de bunu biliyordu.

Budgeron karısının hayranlarının yüzlerine baktı, sahnede karşılarında duran yaratığın birer yansıması olduklarını hayal etti. Karısının büyüleyici, çekici ve beklenmedik olmasını istiyorlardı; kendi iç benliklerini yansıtmasını istiyorlardı ve Danielle onları kesinlikle hayal kırıklığına uğratmıyordu. Yazar ile okuyucuları arasındaki sevgi, karısı konuşurken salonu ışıkla dolduran ılık ve özel bir çekim alanına dönüşüyordu. Aynı çekimi kendi diz hizasında hissedince eğilip baktı ve babasının yanında duran bir çocuk gördü, yüzündeki maskemsi leke hâlâ toz gibi soluktu. Neredeyse kendi boyunda pelüş bir sinekkuşuna sıkıca sarılmıştı; Budgeron kürk denizinin içinde küçük kızla aynı seviye inmek için eğildi.

"Bevo için teşekkür ederim," dedi alçak bir sesle, Danielle'yi dinleyen kalabalığa saygısızlık etmek istememişti, muhteşem koyu renk gözleriyle Budgeron'u izliyordu. "Bir şey değil!" Yazar Bevo oyuncağına hafifçe dokundu. "Arkadaşın olmasına sevindim."

"O arılar da kötü değildi." Koyu yuvarlak gözler kendininkini de yukarı çekti.

"Onlar da benim arkadaşlarım."

Salon Budgeron Ferret sesleriyle doldu. Çocuğu kucaklayıp kaldırdı, babasma dokunarak teşekkür etti, gözlerini pençesiyle kuruladı. İşte yazmak bu, diye düşündü. Bir görüntüye takılıyorsun, ondan hoşlanıyorsun ve onu okuyucunla paylaşıyorsun. Görüntüler, fikirler, karakterler, diyalog bunların hepsi meşaleler gibi, ısıtmak ve aydınlatmak ve birinden diğerine aktarmak için.

"*Haydut Arılar*'a bayılıyor," dedi babası. "*Bevo Şekerleme Yapıyor*'u yeni aldık. Büyükannesi okumuş, bu sabah beni arayıp, ne işim varsa bırakmamı ve o kitaptan bir tane de Kimra için almamı istedi! O sırada buraya geleceğinizi okudum gazeten."

"Teşekkürler," dedi Budgie, "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Sakıncası var mı?" Baba bir çantayı açtı, bir kitap ve kalem çıkardı. Budgeron kitabı dizine koydu, *Kimra! Arılar her zaman arkadaşındır*, yazıp imzaladı. Bir bulutun peşinden uçan bir arı, sinekkuşu ve bir de çocuk resmi karaladı. Kitabı kapattı ve kalemle birlikte babaya geri verdi. Danielle konuşmasını bitirdiğinde bir alkış patlaması oldu.

Beatrix mikrofonu aldı, Danielle ve Budgeron'un bir süre kitaplarını imzalamaktan mutlu olacaklarını söyledi, sonra televizyon röportajları için şehre inmeleri gerekiyordu.

İmza turlarının ilk saati böylece geçti.

26

Piet ve Olga Ferret, şehrin tam kalbindeki Siyah Maske Kitabevi'nin sahipleriydi. Şu anda ellerinden geldiğince sabırlı bir biçimde bu yazarların nasıl hayvanlar olduklarını merak eden müşterilerini izliyorlardı.

Kitap onların işiydi ama aynı zamanda aşklarıydı da. İyi bir kapağa dokunmak, kağıt üzerine mürekkeple işlenmiş düşünceli veya komik bir ifadenin keyfi, okuyucunun gözlerindeki pırıltı: "Tam aradığım şey bu!" Bunlar sayesinde hayatları ve işyerleri bir mabet gibiydi.

"Siyah Maske'ye hoş geldiniz!" dedi Olga. Boyamak için saatlerimizi harcadığımız afişleri acaba fark edecekler mi, diye düşünüyordu; posterleri ve reklam panolarını, zeminden tavana kadar, dengede kalabilmeleri için üç ayak şeklinde dizilmiş kitaplarını, bütün bunları görecekler mi?

"Teşekkürler," dedi Budgeron. "Biz..."

"Nefis!" dedi Danielle, Olga'yı kucakladı, burunlarını birbirlerine dokundurdular. "Bizini için ne kadar zaman harcamışsınız böyle! Ah! Dönen arılara bak..."

Piet karısına baktı ve rahatladı. İşler iyi gidecekti ama daha da önemlisi bugün müşterileri o çok satan kitapların ardındaki varlıklarla tanışacaktı, kitaplarla ilgili sır perdesini aralayacaklar ve onların tanışmak ve konuşmanın işte bu kadar kolay olduğu iki dağgelinciğinin kalbinden geldiğini anlayacaklardı. Yazarlar ve kitap satıcıları aynı ailedendir, bu tanışma iki tarafın da içini ısıtmıştı.

Okuyucular ayakta birbirleriyle konuşuyor, binanın dışına taşan sırada beklerken yeni arkadaşlar ediniyorlardı. Kapının üstünde mizahi bir afiş asılıydı:

YETİŞKİNLER DANIELLE FERRET OKUR
ÇOCUKLAR BEVO'YU

Danielle hem kitap satıcılarını hem de okuyucuları şaşırtarak sırada bekleyenlerin yanlarına gitti, okuyucularıyla selamlaşıp, burnunu birkaç burna dokundurdu, geldikleri için teşekkür etti ve sonra kitaplarını imzalayacağı masaya sekerek gidip oturdu.

"Bu farklı," dedi Olga izlerken.

"Güzel bir dokunuş," diye yanıtladı kocası.

Danielle'nin ilk kitabının müsveddesini reddeden yayınevlerinden farklı olarak, Olga ve Piet bunun çok satan bir kitap olacağını en başından anlamış, Ferret Yayınevi'nden yüz kopya ısmarlamıştı. Bunu birkaç gün sonra yolladıkları üç yüz adetlik sipariş takip etmişti.

"*Veronique o kadar yaramaz ki!*" dedi okuyucuları Danielle'ye defalarca, o sırada Danielle kitaba isimlerini yazıp imzasını atıyordu. "Annem *Bayan Ziyan*'ı okuduğumu bilse..."

"Benim annem de bunları benim *yazdığımı* bilse," dedi Danielle ve iki komplocu, yazar ve okuyucusu, birlikte gülüştüler.

Danielle kitaplarının okuyucularıyla tanıştıkça, onlara olan sevgisi ve saygısı arttı. Danielle hepsinin oyuncu olduklarını öğrenmişti. İçlerindeki en doğruyu biliyorlar ve ona uygun yaşıyorlardı; hepsi düzgün sevgi dolu hayvanlardı. Ama her biri içlerinde bir yerde cüretkâr, küstah, arsız bir dağgelinciği salın salına dolaşıyormuş gibi davranmaya, bu yaratığın özgür ruhunun her bir atılımı ve sıçramasıyla arkadaşlarını ve ailelerini şok etmeye hevesliydi.

Okuyucularla buluşmak telepatik bir iletişim patlaması gibiydi, her biri diğerini anladı ve bunu paylaştıkları anda tek kelime etmeden kahkahalarla güldüler. Kontaktan çıkan enerji her bir karşılaşmada cızırtılı sesler çıkardı; bundan sonra yazarın kendine gelmesi saatler aldı.

"Eğlenmek için yazıyorum," dedi okuyucularına. Ama okuyucuları kitaplarında tahmin ettiğinden de fazla eğlence bulmuştu; imzaladıkça yanıta ulaştı. Bazıları kitabını açıp, onun dünyasına girdiklerinde yaşadıkları, bir *zincirden boşalmaydı.*

Kocası hikâyeleriyle herkesi memnun etmesi gerekmediğini söyleyeli uzun zaman olmuştu; eğer bir kitap, okuyan nüfusun sadece yarısını memnun etmişse, başka kimse bir tane daha satın almasa bile, o kitap çok satanlar arasında önemli bir yer alır.

"Kitaplarını sevmemin sebebi senin benden farklı olman değil, Danielle," demişti bir okuyucusu *Yasak Sorular*'ı imzalarken, "Aynı olduğumuz için seviyorum!"

Budgeron'un yeri ayrıydı. Danielle üzerinde ismi ve imzası bulunan tam kare şeklindeki bir plakanın yerleştirildiği, kare bir masadaydı.

Adamınki ise yuvarlaktı, tüyden yapılmış bir sinekkuşu bulutu yukarıdan sarkıyor, havada dönüp duruyorlardı.

İmzasını almak için sabırla sırada bekleyen yetişkinler

yerine ağır ağır yürüyen çocuklar vardı önünde. Bazısı fırçalanmış, üstüne çeki düzen verilmişti, bazıları ise yazarın karşısına çıkmadan bir saniye öncesinde sanki güreşiyorlarmış gibi ağızları azı dişleri görünecek kadar ardına dek açık, kuyrukları fırçaya dönmüş, yakaları paçaları ayrı yerlerde geliyorlardı.

Pek çoğu pastel boyayla yaptıkları Bevo resimlerini yazara hediye olarak getirmişti. Kitap imzalatmak için kendi sıraları geldiğinde birden susup kibarlaşıyorlardı, en küçükleri çok utangaçtı, burnunu Bevo'nun yaratıcısınınkine dokunduramayacak kadar çekingendi.

Kitaplarını imzalayıp üzerlerine resimler karaladı, kendi çizdiği Bevo'lara ve yazdıklarına ileride kıymet vereceklerini umuyordu.

Bevo yerine *Dağgelinciği Adımları*'nı yazmış olsaydım neler olurdu, diye düşündü. Bir kere burada çocuklar olmazdı, pat pat yaklaşan adımlar yerine etrafım yetişkinlerle çevrilmiş olurdu, ağırbaşlı ve kaygılı. Ne sıkıcı.

Bir televizyon programının adım seçmiş olması baş belası romanının başına gelebilecek en güzel şeydi. İmzasını atarken kendi kendine gülümsedi. Kont Urbain de Rothskit'e ne olacaktı acaba?

Sıradaki çocuk masanın diğer tarafını ancak görecek boydaydı, orada olduğunun tek işareti masanın ahşap kenarına yaslanmış kar beyazı çenesi, toz rengi yüzü ve minik bıyıklarıydı; iki küçük göz kendisine bakarken ince bir ses: "Benim için *Bevo, Kont ile Tanışıyor* yazar mısınız?" Yazar soluğunu tuttu, yıldırım çarpmış gibiydi. "Efendim? *Ne dedin?*"

Gözlerini kırpmadı bile. "Lütfen *Bevo, Kont ile tanışıyor*, yazın."

Nutku tutulan yazar çocuğa öylece baktı, ağzı açık bir

halde kulaklarına inanamayarak annesine döndü. Anne omuzlarını silkti. "Sadece bir fikir."

"Ama nereden, nasıl oldu da?" dedi Budgeron, kafası karışmış, şok olmuştu. "*Bevo, Kont ile tanışıyor* mu dedi?"

"Sayılarla biraz problem yaşıyor da."

"Sayılar mı?" Bu kez anlayacağını umarak öne doğru eğildi.

"Benden size *Bevo, Sayıların Kontu ile Aritmetik Öğreniyor* kitabını yazmanızı rica etmemi istedi, ben de kendin sorabilirsin dedim." Budgeron Ferret kahkahalarla gülmeye başladı. Ayağa kalktı, annesine şaşkın ve ciddi bir şekilde bakan çocuğu kaldırıp masanın üzerine oturttu. O kız ne yapmıştı acaba? Çocuklar sırada beklerken anne babaları bu manzaraya gülümseyerek baktılar.

"Bağışlayın," dedi Budgeron çocuğun annesine. "Ben de sandım ki... Bu söylediği harika, inanılmaz, çok büyük..." Rastlantı karşısında çaresizce pençelerini havaya kaldırdı. Sonra tekrar koltuğuna oturdu, kızın adını sordu ve ismini kitaba yazdı: *Seraja!*

Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim! Kurtardın beni Urbain de Rothskit'ten ve... Budgeron Ferret.

Kitabı kıza doğru uzatırken hâlâ gülümsüyordu; kız kitabı aldı, minik pençelerinin arasında roman kocaman görünüyordu.

"Teşekkürler, Budgeron Ferret," dedi.

"Rica ederim." Ne yaptığın konusunda en ufak bir fikrin bile yok, Seraja, diye düşündü. Kaderinin Urbain de Rothskit için istediği *buydu*! *Sinekkuşu Bevo, Kont ile Tanışıyor!*

Ve uzaklaşmalarını izlerken, çocuk ve annesi ikisi de tam olarak aynı anda dönüp göz kırptılar, sonra yollarına devam etmeden önce ellerini beraberce kaldırıp senkronize bir şekilde el sallayıp gözden kayboldular.

Tuhaf bir şaşkınlık duygusu kapladı yazarı, uğradığı şokların ardı arkası gelmiyordu. Bu neydi böyle? Ne oldu? Tesadüf mü bu, kızı duymadım mı, yoksa o ince sesi gayet iyi mi duydum? O ikisi kitaplarını imzalatmak için mi buradaydı yoksa... yoksa onlar kılık değiştirmiş melek dağgelincikleri miydi, onların yardımı olmadan asla bulamayacağım bir öyküyü mü getirdiler bana?

Gözden kayboldukları yere baktı, sokağa bakan açık kapıya. Kaldırımdan kalabalıklar geçiyordu. Dağgelincikleri öyle göz kırpmazlar, diye düşündü, hem de anne kız birlikte, sanki diğerinin kalbini okuyormuşçasına aynı anda yapmazlar.

Elbette, *Bevo Kontla Tanışıyor!* diye düşündü. Harika harika harika! İkisinin arasındaki *zıtlıklar*, biri ışığın ruhunun ta kendisi, diğeri ağır ve kayıp. Bir buluşsalar! Kont neler keşfeder? O küçük sinekkuşunda bütün Avrupa aristokrasisinden daha derin bir şeyler mi bulacak acaba?

Sen her kimsen, diye düşündü yazar masasına dönerken, ölümlü veya ruhani bir varlık veya bir bilge veya düşünceli bir yaratık... Teşekkür ederim!

Sıradaki çocuk imzalatmak istediği kitabı uzatırken, yazar onu yakından izledi ve güzel yüzüne bakarak sordu: "Melek dağgelincikleri hakkında ne biliyorsun?"

27

Süitinde kaldıkları otel, Ferret Yaymevi'nden çok uzakta değildi. Pratik ve pahalı, diye düşündü Budgeron. Madison Meydanı'ndan altmış kat yukarıdaki köşe pencere şehri kuzeyde parka, batıda nehre kadar ve hatta onun da ötesinde kuş bakışı görüyordu. Ötesi Colorado'ydu. Evini özledi. Sabah havasını, tepeleri ve nehri özlemişti; Slim, Lucky ve Dusty'i özlemişti. Eskiden verdiği heyecan ve hız

duygusu sebebiyle şehri sevdiğini hatırladı; artık bu duygular hayatın yavaş akışına, Side-Hop'daki sükûnete ve çiftliğin ıssızlığına özlem duymasına sebep oluyordu.

Süitlerinin ortasındaki masaya konmuş koca bir vazo dolusu çiçek, bir şişe köpüklü karsuyu ve yayıncının kartının üzerine doğru natürmort bir tablo gibi sarkıyordu: *Danielle Ferret'e; Bayan Başarı'ya.* Kart çok satanlar listesinin minyatürüydü ve Bayan Ziyan kırmızı kalemle daire içine alınmıştı. Sehpalardan birinin üzerinde ise minik çikolatalarla dolu kapaklı bir sepet duruyordu, sepete bağlanmış kırmızı balonlar neredeyse koca kutuyu havalandıracak gibiydi. Sepetin üzerinde: *Bevo'ya; Dünyanın En Sevdiği Sinekkuşu'na!* yazıyordu.

Budgeron başını pencereden çevirip yan odaya girdi, iç geçirdi ve derin saten hamağa kendini bıraktı.

"Ne düşünüyorsun?" dedi. "Nasıl gidiyor?" Karısı kapıda belirdi, yorgun görünüyordu. "Zor. Eğlenceli. Evimizi özledim."

"Göz açıp kapayıncaya kadar eve gitme vakti gelecek. Sadece on yedi şehir daha var."

Yorgunluk, kararlılığın içinde kaybolup gitti. "İyi ki gelmişiz. Okuyucularımı sevdim."

"Ben de. Benimkiler seninkilerden farklı."

Kadının yüzü aydınlandı. "Ne oldu? Bir ara sana baktım ve sen... şaşkındın. Bir şey olmuş."

Budgie tuhaf olayı anlattı, rastlantıyı; çocuğun söylediğini iki kez yanlış anlamasından bahsetti.

Danielle omuzlarını silkti. "Filozof dağgelincikleri."

"Belki. Peki, ne demek istiyorlar? 'Rastlantıyı unut, *hikayeyi yaz!*'" Budgie klasik Yunan dağgelinciklerine ait mavi fresk üstüne beyaz süslemeli tavana baktı. "Urbain de

Rothskit Bevo'yla karşılaşsa ne yapardı? Sadeleşirdi! Ve sadeleşirse, onun için en büyük anlamı taşıyan o dünyada neler bulurdu?"

İkisi geç saatlere kadar kocaman saten hamakta sohbet ettiler.

Uyumadan önce, Danielle kocasına döndü. "Biz başarılı yazarlar mıyız Budgie, sen ve ben?" Adam düşündü. "Kitaplarımızı seviyor muyuz?"

28

Henüz şehir uyurken kalktı, o ince sesi susturamıyordu:

"Benim için *Bevo, Kont ile Tanışıyor* yazar mısınız?"

Ne bilgisayarı yanındaydı ne de daktilosu vardı; sessizce Danielle'nin yanından kalktı, kalemini ve not kâğıtlarını buldu. Yavaşça süitin oturma odasına geçti, lambanın düğmesine basıp açtı, kanepenin köşesine kıvrıldı. Bütün hikâye oradaydı, Tarçın'dan belli belirsiz bir ıslık sesi geliyordu. Basit, nefes kesici, kaçınılmaz. İzledi ve gördüklerini yazdı:

Gökyüzünde, uzaklarda Macaristan semalarında kar bulutlarının üstünde hızla hareket eden bir günışığı noktacığı, incecik sarı-turuncu arası bir ışık huzmesi oluşturdu. Sinekkuşu Bevo, Kont Urbain de Rothskit'i bulmaya gelmişti, bütün bir kıtayı huşu içinde bırakıp, büyüleyen aktör dağgelinciğini.

Ufacık kuş sebebini bir türlü bilemiyordu ama dönüp Rothskit'in şatosuna doğru pike yaptığında Kont'un korkmuş olduğunu biliyordu...

29

Saatler sonra, *Ünlü Dağgelincikleri*'nin röportajından sonra ve uydudan yayın yapan televizyon kanallarına ay-

rılmış öğleden sonradan önce, Danielle ve Budgeron Vauxhall ile Ferret Yayınevi'nin diğer personeliyle yönetim kurulunun toplantı odasmda tanıştılar.

Toplantı bir öğle yemeği şeklinde düzenlenmişti: Kayık tabaklar dolusu parlak renkli meyveler, ceviz ezmesi halkaları, çikolata parçacıkları, Colorado dağı karsuyu toplantı esnasmda servis ediliyordu.

Hepsini aynı odanın içinde görene kadar yazarlar kitaplarını piyasaya sunabilmek için kaç dağgelinciğinin çalıştığını hiç bilmiyorlardı.

Sanat yönetmeni Tricie, oradaydı, tasarımları sayesinde geliştirilen güç merkezi konusunda biraz utangaçtı. Danielle'nin editörü, Marla, elbette, ilk kez yüz yüze görüşüyorlardı. Üretim'den Erich, Baskı Düzeltme'den Angella, Telif Hakları Bölümü'nden Paul, Reklam'dan Bonbon, Tanıtım'dan Mirabelle, Beatrix'in asistanı... eğlenceli ve düşünceli hayvanlar, hevesliler ve emeklilik yaşı gelmiş olanlar, Siyah Maske'nin sahipleri gibi yayıncılık işinin büyülü dünyasında yaşayan dağgelincikleri.

Dev gibi bir pençe kendisininkinin üzerini kapladı. "Markham Ferret, *Kağıttaki Mürekkep*. Son zamanlarda piyasaya getirdiğiniz hareketlilik için size teşekkür etmek isterim! Sizinle tanışma şansını kaçıramazdım Danielle Hanım, baskıyı durdurmam gerekse bile!" Sırıttı. "Elbette bunu yapmam gerekmedi..."

Vauxhall yıllardır dost olduğu kütüphanecileri de davet etmişti, anlatacak hikâyeler vardı. "Budgeron *Bir Pençe, İki Pençe* koleksiyonumuz önce beş adede çıktı, sonra on tane oldular ve sürekli birileri soruyor! Katherine bir gün bana döndü, kitabınız az önce iade edilmişti ve bir dakika sonra yine ödünç alınmıştı, bana dedi ki, 'Darryl, aynısı bu çocuğa da olacak! Budgeron Ferret'i gözümüzün önünden ayırmasak iyi olur!'"

Kütüphaneciler koleksiyonlarını saydılar, kitap satıcıları satışlardan söz etti, Budgie düşündü. Her iki taraf için de esas önemli olan okuyuculara sunulacak fikirler. Bu odadaki herkes için yazarlar sadece ilginç dağgelincikleri değildiler, aynı zamanda hayati bir gereksinim gibiydiler. Yazarlar olmasa hiçbiri burada olmazdı... Ziyaretçilere sunulan şefkat, nezaketin ötesinde, insanın anne babasına duyduğu şefkat gibiydi; her zerresi gerçekti. Bir süre sonra hepsi masanın etrafındaki yerlerini aldılar ve Beatrix de toplantıya katıldı, bir deste kâğıdı şirketin genel müdürüne verdi, masada yazarların karşı tarafında bir yer buldu.

"Siz ikiniz dayanabiliyor musunuz?" diye sordu. "Pençeleriniz imza vermekten yorulmadı mı?"

"Gittikçe güçleniyoruz," dedi Budgeron, pençesini esnetirken. Bu doğruydu, çünkü o öyle söylemişti. Yorgunluğu kabul ettikleri anda bitkin düşeceklerini biliyorlardı.

Yayıncı gülümsedi. "Yüz yüze görüşmekten hoşlandınız mı?"

Adam başıyla onayladı. "Okuyucularım ben yazarken zihnimin misafiridirler. Orada olmalarından hoşlanıyorum ama fazla sessizler."

"Bana yalnız olmadığımı söylüyorlar," dedi Danielle. "Belki benim garip bir mizah duygum var ama onlarınki de öyle."

Beatrix başıyla onayladı. "Dün sıraya girdim, okuyucularının pek çoğuyla konuştum. Çıkıp da Elli Yedinci Cadde'nin Veronique'si olmaya niyetleri yok ama ondan korkunç hoşlanıyorlar, havasını seviyorlar. Senden de hoşlanıyorlar, Danielle."

Budgie ortamda bir şeyler olduğunu sezdi. Beatrix'i dinliyor ama bir taraftan önünde oturmuş kâğıtları inceleyen Vauxhall'ı izliyordu.

Genel müdür başını kaldırdı, köşede duran eski saate baktı, sarkacı sanki on yıllardır aynı yerde gidip geliyordu. Masanın çevresindeki konuşmalar birden kesildi. "İkinizin de yoğun bir programı var. Uydu bağlantılı röportajlar, sonra *Şehir Gecesi*, sonra da yolculuk Boston'a değil mi?"

"Evet, Vauxhall," dedi Beatrix. "Boston'dan yayınlanan *Tüm Dünyadan* programında yarım saat, sonra da *Günbatımı* programı."

Genel müdür başıyla onayladı, bıyıklarını düzeltti. "Budgeron, Danielle," dedi. "Ferret Yayınevi uzun zamandır ayakta. Aramızdan bazıları burada uzun yıllardır çalışıyor. Ve bizler sürekli tekrarlanan bir şey keşfettik. Siz bunu muhtemelen biliyorsunuz ama bugün burada toplanma sebebimiz bu. Bir fikir doğmak için ihtiyaç duyduğu herkesi kendisine çeker."

Personelden olan dağgelincikleri kendi kendilerine başlarını salladılar. Doğruydu.

"Bevo fikri, yazması için Budgeron'u buldu. Veronique, Danielle'yi buldu. Bir süre sonra Bevo ve Veronique Ferret Yayınevi'nde bizleri buldular. Şimdi artık dünyanın her yerinden okuyucularına kanat açtılar. Yayıncılık heyecanlı bir iş, modası asla geçmiyor."

Vauxhall ikisine doğru eğildi. Gümüş rengi kürkü yüzüne doğru iyice parlaklaşıyordu; düşünceli ve seçkin dağgelinciğinin kitaplarda tarif edilen resmi gibiydi.

"Ferret Yaymevi'ndeki herkes adına, burada olmanızdan dolayı mutlu olduğumuzu söylemek isterim. Dayanabileceğiniz kadar ilgi çekmenizi bekliyorum ikinizden, hatta belki tahammül edebileceğinizden biraz fazlası bile olabilir. Dürüst konuşmak gerekirse, kitapları basmaya yetişemiyoruz. *Bevo* çocuk kitaplarında gelmiş geçmiş en başarılı kitap, *Bayan Ziyan* ise dördüncü baskısını yapıyor."

Beatrix pençelerinden birini vücuduna iyice yaklaştırıp kocaman açtı.

"... beşinci baskıyı yapıyor," dedi genel müdür. "Şu an aklınızın pek çok şeyle meşgul olduğunu biliyorum ama şunu bilmenizi isterim ki Ferret Yaymevi'nde mutlu olmanız için elimizden geleni yapacağız."

Yazarların fikirlerini, müsvedde halinden, okuyucuyla buluşabilecek kitap haline getirip kitapçılara ulaştırmak için çok çalışan hayvanların alkışları dalga dalga yayıldı. Kıskanmıyorlardı, Danielle veya Budgeron olmak istemiyorlardı ama bu yazarların kitaplarını dünyayla buluşturan ve bu gezeni okuyucular için daha heyecanlı bir yer haline getirenin kendi yaptıkları işler ve becerileri olduğunu bilmekten mutluluk duyuyorlardı.

Budgeron dönüp karısına baktı. Fırçalanmış kürk, kırmızı şapkasının kenarından görünen parlak gözleri, keskin ve açık yüz hatlarıyla özgüvenli ve hoş bir şekilde oturuyordu.

"Teşekkürler, Vauxhall," dedi, "Hepinize teşekkürler. En başından beri Budgeron'a inandınız, Veronique'yi kimseler istemezken bana el uzattınız. Bunu unutmayacağız."

Beatrix'in cep telefonu çaldı, genel müdüre başını salladı.

"Limuzininiz sizi bekliyor," dedi Vauxhall ve ayağa kalktı. Böylece odadaki herkes de kalktı. "Teşekkürler, Danielle. Teşekkürler, Budgeron. Bize bu sabah vakit ayırabilmeniz harika. İnanıyorum ki bundan sonra başınıza geleceklerden hoşlanacaksınız. Colorado'da epey büyük bir yeriniz var galiba?"

İkisi de başlarını salladı.

"Belki de etrafınızdaki araziyi biraz daha genişletmek istersiniz." Bu hem tebrik hem de uyarı niteliğindeydi. "Çok yakın bir gelecekte, yazı yazabileceğiniz sessiz bir yerin an-

lamı çok daha büyük olacak." Vauxhall pençesini önce Budgie'ye sonra Danielle'ye uzattı. "İyi geziler."

Limuzinde, Beatrix imza turnesi programının en son kopyasını, yanında beyaz büyük bir zarfla birlikte Danielle'ye uzattı, sonra şoföre döndü. "Stüdyoya lütfen, Gabby."

"Öğleden sonra planında küçük bir değişiklik oldu," dedi Beatrix yazarlara. "Houston kanalının röportajıyla Wichita'nmkinin yerlerini değiştireceğiz. Merak edilecek bir şey değil. Kameranın altında şehrin ve röportajı yapan kişinin isimlerinin yazılı olduğu bir kart olacak. Ah, neredeyse unutuyordum. Cheyenne-Montana Yapım şirketinden aradılar. *Bayan Ziyan*'ın film haklarını satın almak istiyorlar."

Danielle şaşkınlık içinde Budgeron'a baktı. Karısının zaten bildiği şeyi söyledi. "Bu Jasmine Ferret olmalı." Karısına dişlerini göstererek güldü. "Tam vaktinde aradı."

30

Ferret Yayınevi'nin gönderdiği beyaz zarf Boston Princess Otel'in çatı katındaki süitin saten hamağının üzerinde açıldı. "Ben hayatımda bu kadar çok paradan söz edildiğini duymadım!" dedi Danielle Ferret; Yayınevi'nin teklifini okuduktan sonra üçüncü kez aynı cümleyi kuruyordu.

"Budgeron, bana bu parayı ödemek istemelerinin sebebi... Yani bu servet hemen keyifle yazı yazmaya döneyim diye mi?"

Kocası kocaman yatağın içinde sırt üstü keyifle yatıyordu. "Hayır, hayatım, bu parayı bitireceğin üç kitabın müsveddesi için ödemek istiyorlar. Tabii ki yazarken eğlenmeni de isterler ama Ferret Yayınevi o hikâyeleri istiyor. Er ya da geç bunu istiyor, erken olması için de bir hediyesi var."

Karısı da hamağa geldi, başını kocasınınkinin yakınına koydu ve birden sessizleşti. En sonunda iç geçirdi. "Bunu kabul etsem mi? O paraya ihtiyacımız yok..."

"Mesele para değil, Danielle. Önemli olan senin yazdıkların, yarattığın karakterler, senin içine kattığın ruh, senin okuyucuların gözündeki anlamın. Sen benliğini veriyorsun bu işe, para da karşılığında kendiliğinden geliyor. O parayla ne yapacağın ayrı bir sınavın konusu."

"Reklamlar, kalabalıklar," dedi, bir kez daha göz atmak için korkularını bir araya getirdi. "Sen meşhur olmak istiyor musun, Budgeron?"

"Kararı biz mi veriyoruz? Eğer başkaları öyle olduğumuzu söylüyorsa ünlüyüz. Onların düşüncelerini kontrol edemeyiz. Kimsenin bizden haberi olmasa şöyle derlerdi: 'Peki kimmiş bu Danielle? Kimdir Budgeron Ferret?' Bize göre değiller ama onlara sorarsan ünlülermiş.'"

"Yazmayı bırakabiliriz..." Karısına uzun uzun baktı.

"Tabii, bırakabilirdik," dedi karısı.

"Bir kere denemeni isterdim."

Karısı güldü. "Sen bırakabilir misin?"

"Tabii ki bırakabilirim. *Bevo, Kont ile Tanışıyor*'u bitirir bitirmez bırakacağım. Ondan sonra yazmaya değer bir fikrim yok."

Adam onaylar gibi başını salladı, karısı adına mutluydu, onları bekleyen maceralar için memnuniyet duyuyordu. Bu hayatı biz seçtik, diye düşündü, bunu biz istedik ve işte kapımızın eşiğine kadar geldi.

31

Yarattığı karakterler gece gündüz demeden Danielle

Ferret'i ziyarete geliyorlar, çenesi düşük yaratıklar bir türlü yazarlarıyla olan seanslarını bitiremiyorlardı.

Budgeron karanlıkta uyanık halde karısının kaleminden ve not defterinden gelen sesleri dinledi; karanlıkta mürekkebin kâğıt üzerinde küçük hareketlerle kaymasından çıkan fısıltılar, kâğıda akan mürekkep, günışığında onu hayrete düşürecek kelimeler; *iyi ki not defterim var*, diyecek; şafağa kadar beklese çoktan kaybolacak eğri büğrü kelimeleri gündüz gözüyle muhteşem sahnelere dönüştürecek. Karısını rahatsız etmemek için nefesini bile sessizce alıp veriyordu.

Aslında notlara ihtiyacı yok, diye düşündü. Danielle Ferret asla fikir açlığı çekmemişti. Karısı dağgelinciklerinin durumunu, hayatlarındaki dönemeçleri, ilişkilerindeki gizemi tanıdığı herkesten daha iyi biliyordu. Ve bildiği gibi yazıyordu.

Ses durdu, karısının zarif başı yastığına gömüldü. Sonra başını yastıktan hafifçe kaldırıp eşine döndü. "Seni seviyorum," diye mırıldandı karanlıkta, bir sonraki saniye tekrar uykuya dalmıştı.

İçi sıcacık olmuş, kalakalmıştı. Bunu söylemesi inanılmaz, tamamen uyuyordu!

Beni seven bu güzel yaratığı hak etmek için ne yaptım acaba, diye düşündü.

Budgeron Ferret mutlulukla iç çekti, uzanıp pençesiyle yanında yatan hayvanı okşadı. Dokunuşları karısını gevşetti, uykusunda ona doğru döndü. Bir saniye sonra nefes alıp verişleri daha da derinleşmişti.

Gözlerini kapattı, bu yeteneğin bahşedilmiş olması ne büyük lütuf ve onu kullanmayı öğrenmek ne büyük bir sınav.

Sonra o da uyudu.

Rüyasında eski bir şehirdeydi, granit binalar, şehir merkezinde parke taşlı yollar. Ve çatılar... bu çatıları bir yerden hatırlar gibiydi.

Budgeron Ferret dinleyicilerin arasında siyah samur kürklü, kırmızı şapkalı ve altın rengi fularlı şehir çığırtkanını dinledi, adam rulo haline getirilmiş geniş bir parşömeni açmış yüksek sesle okuyordu:

"Bütün yazarların daha önce bulduklarını buldun, takip eden her yazarın bulması gerekeni."

Çığırtkan kâğıdın üstünden baktı, gözleri Budgeron'un gözlerini buldu. "Ve şunu da anlayacaksın..."

Okuyormuş gibi devam etti ama gözleri Budgeron'daydı: "Ne kadar çok fikrin olursa, sana daha da fazlası verilecek!"

Budgie çığırtkanın arkasında yine o evlerin çatılarını gördü, en tepedeki o kadar tanıdıktı ki...

"Eğer davet edersen sana gelecek olan karakterlerin içinde kuracakları aileyi kucaklayacaksın; her biri kelimelere dökmen için sana hikâyeler sunacak."

Uzun bir sessizlik oldu, bekliyordu.

"*Davet ediyor musun?*"

"Ben mi?" diye cevap verdi rüyasında. "Ben mi davet edeceğim? Kimi? Fikirleri mi? Karakterleri mi?"

Aynı soru bir kez daha kesin bir şekilde soruldu: "Davet ediyor musun? Evet mi, hayır mı?"

Rüyalarmın kendisinden bir yanıt istemesine alışık değildi. "Evet, ediyorum!"

Çığırtkan ona baktı, başını yukarı aşağı salladı, siyah gözleri kendisininkileri izliyordu. "O zaman başlasın."

Sonra dağgelinciği kağıdı sıkıca rulo yaptı, koyu renkli bir kurdeleyle bağladı.

"O zaman başlasın," dedi bir kez daha Budgeron'a, sesi sıcak ve samimiydi. Sonra gitti.

Yazar karanlıkta uyanır gibi oldu, uykulu ve şaşkındı. Bir haberci rüya. Verdiği mesaj ne? Ne anlama geliyor?

32

Rüzgar, küçük Side-Hope Nehri'nin kıyısındaki çayırda yavaşladı, çimenler ve kedi kuyrukları günün son saatlerinde eğildiler, tepelerin gölgesi doğuya doğru uzayıp karardı.

"Burası çok güzel, Budgeron."

Kocası başıyla onayladı.

"Aşağıdaki çayırlara bak," dedi. "Dörtnala yeteri kadar hızlı koşarsak uçabilir miyiz dersin? Çimlerden havalanır, günbatımına doğru yöneliriz, şehirlerin çatılarının üstünden..."

Bu kelime yıldırım gibi düştü. Çatıların üstünden. Çatılar...

Rüyasında gördüklerini hızla hatırlamaya başladı, şehrin çığırtkanı, rüyasındaki çatı. Tabii ya! O gördüğü kendi evlerinin çatısıydı, çocukluğunu geçirdiği evin çatısı!

Gözlerini sıkıca kapatıp uykuda gördüğü manzarayı canlandırmaya çalıştı.

Neden? Çünkü, düşündü, çünkü...

"Budge?" diye seslendi Danielle, sesi yumuşaktı, araya girmek istemez gibiydi. "Nerelerdesin?"

"*Dandelion!*" diye bağırdı. "*Buttercup!*"

Görüntüler bir araya gelir gelmez, hatırladıklarının ardı arkası kesilmez olmuştu. Tavan arasmda! Hâlâ oradalar! Bütün arkadaşları, annesinin dikip içlerini doldurduğu oyuncak hayvanları.

Danielle dizginlere dokundu, Dusty kocasının yanına gitti.

"Ben büyürken, Danielle," dedi, hatıralara gömülmüştü, "Sadece Bevo yoktu! Annemin bana yaptığı onlarca oyuncağım vardı! Dandelion ve Buttercup bebek zürafa kardeşlerdi, sarı çiçekli pijamaları vardı. Sana bahsetmiş miydim?"

Karısına baktı, zihni o eski parlak günlerle dolup taşıyordu. "Raftan bir oyuncak seçerdim, onunla birlikte uyur ve rüyalar görürdük, her gece başka bir macera!"

Pijamaları gözünde canlandıran karısı gülümsedi.

"Bir seferinde zürafa kardeşleri seçmiştim," diye anlattı karısına. "Dandelion dedi ki, 'Haydi Afrika'ya gittiğimizi hayal edelim.' Buttercup karşı çıktı. 'Ben Afrika'dan korkarım. Orası vahşi hayvanlarla dolu. Gitmek istemiyorum,' dedi."

Hikâyeyi anlatırken ağız dolusu gülümsüyordu. "'*Sen bir zürafasın!*' dedi Dandelion. 'Vahşi olan *sensin*! Afrika senin *anavatanın*!'"

"Buttercup kız kardeşine dik dik baktı, Danielle ve dedi ki, 'Pijamalarımla mı gideceğim?'"

Danielle bu sahneye kahkahalarla güldü, Budgeron'un hatıralarının günışığında buldukları onu keyiflendirmişti.

"Bir de yarasam vardı, harika yarasa Bvuhlgahri. Beni Mustelania'ya götürmüştü, saraya." Budgeron derin düşüncelere daldı, çocukluk yaratığının ince sesi duyuldu: "'Majesteleri, Boucheron-Bvuhlova'yı takdim ederim...'"

Hatırladıklarının etkisiyle gözleri günbatımında parıldıyordu. "Hikâyeler Danielle, hikâyeler!"

"Annen. Kaç oyuncak hayvan..?"

"Yirmi! Hayır, daha fazla! Pilot Ayı, Beyaz Buffalo, ejderham..."

"Ejderha mı? O ne renkti?"

"Mavi, dalgalı sarı çizgileri vardı..."

"Aa..."

"Denizatı, Porsuk, Dinozor, Katil Balina, Mavi Balina, Rakun, Zebra..."

"Peki nereye..?"

"Her gece. Dünyayı dolaşırdık Danielle, her yere giderdik. Petey, üç tüyü kalmış Hawaili tavus kuşum..."

"Budgie Ferret'in arkadaşları," dedi sessizce. "Şimdi neredeler?"

"Tavan arasındalar, şimdi. Hepsi. Evdeki tavan arasında..."

Atları bırakır bırakmaz telefona koştu, almacı kaldırdı ve numarayı çevirdi.

"Selam anne!"

Hızlı Posta servisi Side-Hop havaalanına dört koliyi sırayla indirdi. Her birinde eski dostlar vardı: örülmüş gülen suratlar ve ayakkabı tokasından parlak gözler, renkleri solmuş, özenle birleştirilmiş parçalar. Kuş Petey birinci kutudaydı, Dandelion ve Buttercup birlikte 3 numaralı kutuda seyahat etmişlerdi, yanlarında Zebie ve Camie vardı. Endişeyle geçen birkaç dakika boyunca Budgeron yarasasının kaybolduğunu düşündü.

Ve nihayet 4 numaralı kutunun en dibinde:

"*Bvuhlgahri*!"

Siyah kumaş solup griye dönüşmüştü ama oradaydı işte, aynı yumuşak kanatlar ve kabarık tüylü surat, kadife gövdesine bastırınca çıkan aynı tiz ciyaklaması.

Yazar yeniden çocukluğuna dönmüştü. "Bvuhlgahri, yeniden uçalım mı? Hatırlıyor musun?"

Yazar rüyasında arkadaşlarını yeniden davet etmişti ve onlar da uyanık olduğu hayatına geri dönmüşlerdi.

Raflar gün batmadan, uzun yıllar önce olduğu gibi hamaktan uzanıp alma mesafesinde asılmıştı. Eski hikâyelerin düşleri yeniden görülebilirdi artık.

Budgie Ferret'in Arkadaşları, oldu kitapların adı.

Serinin ilk müsveddeleri doğrudan Vauxhall'a gitti. Müsveddelerin ulaştığı gün Ferret Yayınevi'nin genel müdürü ve CEO'su bütün randevularını iptal edip, Madison Bulvarı'ndaki binanın üst katlarındaki odalarının kapısını kapattılar.

Kapak mektubu olmadığından, Vauxhall herhangi bir okuyucu gibi kapaktan başlardı okumaya. Sayfalar pençelerinden kayar giderdi, ılık balın içindeki az bulunur çiçek özleri gibi.

Budgie'nin Afrika'ya geçişi, ikiz zürafaların eğerlerini sıkı sıkı tutması, bütün yaratıkların kendi hikâyelerini anlattığı Afrika bozkırı gecesi, ayrıldıkları yer olan Büyük Şelale'nin ve Keşfedilmemiş Yer'in girişindeki manzaralar. Vahşi hayvanların dağgelinciklerinden enikonu sakladıkları sırrı keşfedişi. Yeteneğin sınanması ve Budgeron'un dönüşü, zürafaların tekrar yatak odasının rafındaki yumuşak oyuncaklara dönüşmeleri. Yazarın Son Sorusu ve her dağgelinciğinde Vahşi Güçler olduğunun kanıtı.

Vauxhall kitabı baştan sona okudu, sonra ilk sayfaya dönüp tekrar yavaşça okudu.

Son sayfayı da bir kez daha okuyunca, müsveddeyi masaya bıraktı ve penceresinden dışarı baktı.

Bunun anlamı çok büyük, diye düşündü, fark yaratan bir hayat yaşamak.

Bir hayvan bunu nasıl yapabilir? Nasıl olur da bir yazar uzaklarda klavyesinin tuşlarına dokunur, ses bile çıkarmadan, şehrin ortasındaki bana ulaşır ve bana kim olduğumu hatırlatır? Kitaplar, diye düşündü. Kitaplar.

33

Ara sıra, yıldız tarlalarının sessizliği altında, Budgeron Ferret başka türlü olabilecek hayatını düşünürdü, o büyük romanı yazmayı bitirseydi hayatı nasıl olurdu acaba?

Hâlâ rüyasında rastgele sahneler gördüğü oluyordu: *Dağgelinciği Adımları*'nın yazarı, yazarlar kongresinin ana konuşmacısı, Budgeron Ferret ciddi fularlar içinde, Avedoi Edebiyat Nişanı boynunda parlıyor.

Farklı bir gelecek, diye iç geçirdi ama farklı geçmişi eksik.

Sonra karanlıkta, hayatında ilk kez bir şeyin farkına vardı, başka türlü olacak bir hayat yoktu! O kitabı yazamazdım ben, o hayatı zorla gerçekleştiremezdim! Bunu hâlâ yapamam; istemiyorum.

Ben edebi romanlar yazmam!

Danielle'yi rahatsız etmemek için hamaktan yavaşça kalktı ve sessiz adımlarla yazı odasına gitti. Bugün, diye düşündü, hortumlara hazırım, herhangi bir karakterle her türlü maceraya atılabilirim; hikâyesini anlatmam için pençelerime ihtiyaç duyan içimdeki bütün kahramanlara kapım açık. Hoşuma gideni yazmaya hazırım.

Masasında bir önceki günden iki zarf vardı, okuyucu mektupları. Merakla ilkini eline aldı. Üzerinde Mustelania hanedan arması vardı, armanın altında küçük, keskin harflerle *Saray* yazıyordu.

Sevgili Budgeron Ferret,

Kısa bir süre önce Kütüphaneciler arasından, Mustelania Kral ve Kraliçesi olarak seçildiğimizden bu yana pek çok sınavdan geçtik, geçmişimiz, geleceğimiz ve en yüce doğrularımız hakkında pek çok karar vermemiz gerekti.

Yakın zamanda fark ettik ki karar verirken ihtiyaç duyduğumuz ilkleri *Bir Pençe, İki Pençe, Üç Pençe, Dört Pençe* kitabınızda gayet sade bir şekilde yazmışsınız. Kitabınız en yüce dağgelinciği bilgeliğinin odak noktası; çocukluğumuzda sevdiğimiz kuralları bugün krallığı yönetirken uyguluyoruz.

Verdiğiniz ders için teşekkürler.

Mektubun sonunda bir imza vardı: *Prestwick&Francesca Ferret.*

İkinci mektup çok küçük olduğu belli olan bir pençe tarafından düzgünce yazılmıştı.

Sevgili Budgeron,

Sinekkuşu Bevo'yu seviyorum.

Bazen neyin doğru olduğunu bilmem gerektiğinde, aklımdaki Bevo'ya soruyorum.

Ama o bana cevap vermeden ben doğruyu buluyorum ve bu onun çok hoşuna gidiyor.

Dikkatli ve yavaş bir şekilde el yazısıyla imzalanmıştı: *Bosco Ferret.*

Yazar iki mektubu da eline aldı. Büyük Dağgelinciği Romanı'nı yazmamıştı. Yazarlar konferansına veya edebi çaylara davet edilmemişti.

Basın onun fikirlerinin peşine düşmemişti.

Ama tepedeki çiftlikte, yumuşacık doğanın ta içinde sevgi dolu, zeki karısıyla birlikte yaşıyordu. Aklındakileri ve becerilerini büyük ve düşünceli bir ejderha olan ilham perisiyle paylaşıyordu.

Budgeron Ferret yazar olmayı seçmişti. Bu seçimi ona yoksulluk, yalnızlık, reddedilme, bıkkınlık, umutsuzluk, azim, coşku, ilgi, servet, anlayış, başarı, onun için önemli olan ve bazı çocuklarla ve krallarla paylaştığı fikirlerle dolu bir hayat getirmişti. Düşünmeden, umursamadan, sırf eğlencesine döktü kelimeleri kâğıda, gözlerini kapadı ve gördüklerini yazdı:

Karaya ayak bastığımız yerde çimenler baharda çıkan çayırlar kadar yeşildi, dağ akçaağaçların yazın aldığı renkte, aşağıdaki tarlalar yonca kaplı sayfalar gibiydi, göl güz kadar geniş ve derindi. Dağın tepesinde, altın kardan bir saray vardı.

Tarlaların üst kısmında bir köy vardı, çatıları noktacık gibi, bacalarından kıvrıla kıvrıla dumanlar çıkan, içlerinden dağgelinciklerinin uyanıp çıktıkları evler.

Yarasa Bvuhlgahri'ye döndüm, beni getirmek için buralara kadar uçmuştu.

"Mustelania," dedi kısık, karanlık ses. "Ve Stoat Gölü'nün en uzak, en derin yerinde, Boucheron-Bvuhlova, bin yıldır, devasa bir yılan beklemekteydi."

"Beklemekte miydi?"

Aceleyle yazıyordu, pençeleri klavyenin üstünde bir bulut gibiydi, bir yandan da merak ediyordu: Bu yılan ejderhaya mı benziyor? Ne renk bir ejderha?

"Yılan bin yıldır bekliyordu," dedi. *"Senin için."*

Ve böylece gül rengi şafak gecenin karanlık çadırından burnunu çıkardı, Budgeron Ferret'in yazı odası kayboldu, oda Mustelania'ya dönüştü.

İzleyip yazdı. Sonra ne olacaktı?

3. Kitap

Bethany

Dağgelinciği ile Tarla Faresi

Kendisini kovalayan kediden kaçan genç bir tarla faresi önüne bakmadan koşarken bir dağgelinciği ile kafa kafaya çarpıştı.

"Bittim ben!" diye bağırdı fare. "Bir felaketten kaçarken diğerinin pençelerine düştüm!"

"Pençelerime düştüğün doğru," diye yanıt verdi dağgelinciği. Ama ben başına gelmiş bir felaket değilim, senin gibi bir yaratığım, seçtiğim kader ve en yüce doğruluk duygularım bana yol gösteriyor."

Bunu söyledikten sonra fareyi kediden uzakta güvende olabileceği bir yere götürdü ve serbest bıraktı.

Fare pençelerine şükranla sarıldı. "Hayatımı bağışladığın için sana nasıl teşekkür edebilirim?"

"Bunun tek bir yolu var," dedi dağgelinciği. "Bir başka varlığın hayatını kurtarabilirsin."

Sonra dağgelinciği kendi yoluna gitti ve fare onu bir daha asla görmedi.

Bir hayatı kurtarmak, yok olmasına izin vermekten daha mutluluk vericidir, felaketten kurtarmak kaderine terk etmekten daha asil bir davranıştır.

- Antonius Ferret, *Fabllar*

1

Yıldızların gökyüzünde ağır ağır hareket ettiği serin yaz gecesinde, Katrinka Ferret kızını ve küçük oğlunu kaldırıp yavaşça hamaklarına yatırdı. Gündüzün sıcağı taş duvarlardan dağgelinciklerinin evine vururken, az önce banyo yapmış çocuklar her gece yatmadan önce dinledikleri hikaye için bekliyorlardı.

Katrinka yatak odasının rafındaki kitapların üzerinde pençesini yavaş yavaş gezdirdi; gözü çocuklarında, doğru anın gelmesini bekliyordu.

"*İşte o!*" diye bağırdı Bethany ve Vincent bir ağızdan ve anneleri pençesini durdurdu, dokunduğu kitabı raftan aldı. Dokunuşundan, yıpranmış kenarlarından ve kıvrılmış kapaktan hangi kitap olduğunu anlamıştı.

Kitabın adını bile okumadan, hâlâ çocuklarında olan gözlerini yalandan bir şaşkınlıkla kocaman açtı.

"Aman tanrım, bu da nesi böyle?" dedi. "Bu kitabın adı *Cankurtaran Dağgelincikleri* olabilir mi acaba?"

Bu kitabı eline o kadar çok almış ve okumuştu ki çoktan ezberlemişti ama çocuklar sevinçle bağırdı, "Evet! Evet!" sanki kitabı uzay boşluğundan sihirli bir şekilde çekip çıkarmıştı.

"O zaman yerleşin, yavrularım," dedi , "Ve ben de size denize açılan dağgelinciklerinin hikayesini anlatayım..."

Bethany Nikka, büyük olan, hamaktaki en sevdiği yere sokuldu, yumuşak ve sıcak tüylerle kaplı çenesi, burnu ve bıyıkları dikkatle annesine yönelmiş, halinden son derece memnundu. Gözlerini daha şimdiden kapatmış, hayal gücünün derinliklerine inmiş bekliyordu.

Vincent yanma uzanmıştı, bir pençesinde oyuncak kirpisi hamağın geri kalan kısmında mümkün olan en rahat

pozisyonu bulmaya çalışıyordu. Biliyordu, bir gün bu hamak sadece kendisinin olacaktı. Bu gece ablasıyla birlikte olmaktan mutluydu, en iyi yerde onun uyumasını istiyordu.

"Bir zamanlar," diye başladı anneleri, "Büyük bir okyanusun kıyısında oyunlar oynayan bir sürü çocuk varmış. Maceraperestlermiş ama pek akıllı değillermiş çünkü Yasak Ada'ya yelken açmaya kararlılarmış..."

Bu sırada kitabı açıp ağaç dallarından yapılma, yelkeni çarşaftan sallarının etrafına toplanmış maceraperest ama pek de akıllı olmayan çocukların resmini gösterdi.

Ah, akılsız çocuklar! diye düşündü, çünkü daha onlar kıyıdan ayrılırken küçük yolcuların bilmediği, göremediği azgın bir köpük fırtınasının Yasak Ada'dan yola çıktığını biliyordu.

Annesi okurken Bethany sanki kendi gözleriyle görüyor gibiydi: Adaya kadar gün boyu yol almalarını, dikkatsiz dağgelinciklerinin kendi becerileriyle değil de daha çok akıntının yardımıyla adaya sürüklenmelerini, yaklaşan geceyi düşünmeden kıyıdan içerilere doğru dağılmalarını ve gelecek fırtınayı işaret eden gökyüzünü umursamamalarını gördü. Şimşeği gördü, gök gürültüsünü duydu. Çocuklar tuzağa düşmüşlerdi.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı, dudakları belli belirsiz kımıldamıştı.

"Ne yapacağız?" diye okudu Katrinka, iki sayfa büyüklüğündeki resmi gösterirken, nokta kadar bir adada köpükten bir duvarla çevrili altı bahtsız dağgelinciği çıkmazdaydı.

"Ne yapılabilir?" dedi iki çocuk anneleriyle birlikte.

Bethany bütün bunlar olurken izliyordu sanki; fırtınanın acımasızca yaklaşmasını, deliren okyanusun hiddetinden kaçıp limana sığınmak için birbirleriyle yarışan koca gemileri, zavallı çocukların rüzgar onları tepe üstü yere dü-

şürmeden önce tüylü bayraklar gibi ağaç gövdelerine sarılmalarını, anne-babaların çocuklarının kayıp olduklarını ve yanlarında bir çantayı bile doldurmayacak kadar az yiyecek olduğunu fark etmelerini, fırtınanın tüm hızıyla devam etmesini. Nihayet fırtına hız kesti ama ada ve etrafını saran deniz köpüklere gömülmüştü, karada yaşayan hayvancıkların denize açılmaları mümkün değildi.

"Ne yapılabilir?" diye okudu anneleri.

"CANKURTARAN DAĞGELİNCİKLERİNİ ÇAĞIRIN!" diye bağırdı iki çocuk birlikte.

"Aynen öyle," dedi Katrinka. *"Cankurtaran dağgelinciklerini çağırın!"* Sayfayı çevirdi.

Bethany hikayenin ilerlemesini o kadar dikkatli izliyordu ki neredeyse nefes bile almıyordu. Dağgelinciği Kurtarma İstasyonu'ndaki alarm zilinin gürültüsü, Kaptan Terry Ferret ve Acil Durum Mürettebatı'nın görev yerlerine hızla koşmaları, ikiz motorların çalışmasıyla duyulan alçak bir gök gürültüsü sesi, gıcır gıcır aracın yardım görevi için havalı bir şekilde kayar gibi yola çıkması.

Kurtarma ekibi kanaldan çıktı, köpükleri yararak ilerleyen *Emily T. Ferret* Yasak Ada'ya yaklaşırken köpükler büyük parçalar halinde ilerliyor, botun yanlarından uçuşuyordu.

Çok cesurca! diye düşündü Bethany, Kaptan Terry'i gözlerinin önünde canlandırırken, aslında böyle övgülere zaman ayıramayacak kadar meşgul olduğunu biliyordu.

Kaba pusula hesabıyla dümeni kontrol ediyordu, adaya giden gemi yollarında pusulasını düz çizgi halinde tutmaya çalışıyordu, her iki motor da tam gaz devredeydi; bot son sürat, gidebileceği en yüksek hızda ilerliyordu. Yolunun üstünde dönüş yapan gemileri görmek için radarına baktı ama köpükler radar ekranında parazit yapıyordu. Hepsini

birden denizin dibine gömecek bir çarpışmadan kaçınmak için radardan çok uzaklardan gelen yankıları dinleyen mürettebatına güveniyordu.

Bu arada adadaki çocuklar köpüklerin içine gömülmüş, birbirlerini kaybetmemek için pençelerinden sıkıca tutuyordu. Yiyeceklerini son kırıntısına kadar paylaşmış, azıklarını bitirmişlerdi. Soğuktan titreyerek birbirlerine sokuldular, bir sonraki günbatımını göreceklerinden bile şüpheliydiler. Eğlenmek için böyle bir yolculuğuna çıkmaları ne aptalcaydı ve böyle davrandıkları için şu an ne kadar pişmandılar!

"İleride bir gemi var, kaptan!"

Bethany, Kaptan Terry Ferret'in gördüğünü gördü, insanlara ait bir yolcu gemisi radar ekranında aniden bir karaltı şeklinde belirdi, denizde birden motorlarını durdurmuş, önlerini kapatıyordu.

"Dümen tam sağ!" diye bağırdı dümencisine ve kurtarma botu son hız giderken aniden yan yattı, köpükler ve su damlacıkları havada uçuştu.

Bir an için geminin siyah gövdesi kar yığınları gibi duran köpüklerin arasından görünür gibi oldu, som çelik araç hareket etmiyordu ama son sürat üstüne gelen dağgelinciği botunun üstüne gece karanlığı gibi çökmek üzereydi. Sonra botun arkasında kayboldu.

"Dümen sola!"

Kurtarma botu son anda yanından geçip kurtuldu, neredeyse durmuştu, Yasak Ada'nın kayalık ve kumsallarına yaklaşırken geminin baş tarafındaki Abington Ferret iskandil halatını fırlatıyor, derinliğe sesleniyordu.

"Yirmi pençe!" diye seslendi. Sonra tekrar denize fırlatılan halatın havada çıkardığı ıslık, ardından denize düşünce çıkardığı cup sesi duyuldu, bot hareket etti.

"On beş pençe!" Deniz ve ada hâlâ radar direğinin üç katı yükseklikte bir köpük örtüsünün altındaydı.

"On iki pençe!"

"Demir at," dedi kaptan. "Siren, lütfen."

Dört kez tekrarlayan keskin boru sesleri göğü yırttı. Yakında ama görünmeyen kara parçasından yankıları geldi ve sonra sessizlik.

"Bir daha."

Yankılardan sonra, belli belirsiz sevinç çığlıkları.

Kaptan hoparlörü eline aldı.

"Adadakiler, *Emily T. Ferret* kurtarma botu konuşuyor. Kıyıdan yüz pençe açıktayız, yarım dakikada bir sirenleri çalacağız. Kıyıya yaklaşın, mürettebatımız sizi alacak. Siz bota doğru yüzmeyin. Mürettebatımız gelip sizi kıyıdan alacak."

Kıyıdan gelen sevinç çığlıkları daha da yükseldi ve kazazedelerin "Merhaba! Buradayız!" sesleri duyuldu.

Birkaç siren sesinden sonra Jingles Ferret laf dinlemeyen ilk dağgelinciğiyle çıkageldi, üstü başı darmadağın, köpüklerle kaplıydı.

"Hadi çık genç adam," dedi çocuğu güvertedeki gözcü Joanna Ferret'e doğru uzatırken. Sonra sıradaki macera-peresti almak için kıyıya geri döndü.

Kurtarma istasyonuna geri dönüş yolculuğu gidişten uzun sürdü. Köpükler kaybolmuştu ama bir dağgelinciği kurtarma botu için bile yarı hızdan daha süratli gidilemeyecek kadar tekinsizdi deniz.

Annesi küçük Angela Ferret'in Kaptan Terry'i öptüğü son sayfayı çevirdiğinde, Bethany gözündeki bir damla yaşı sildi, Kurtarma Servisi'ndeki cesur dağgelinciklerine bir kez daha hayranlık duydu.

Annesi kitabı kapattı ve oda sessizliğe gömüldü. Sonra kalktı ve üstlerini sıkıca örttü. "İyi geceler, miniklerim."

Bethany bir nefes aldı, durakladı ve sonunda konuştu. "Anne, bir gün ben de cankurtaran dağgelinciği olabilir miyim?"

Katrinka döndü ve kızma sarıldı. Ah, benim ilk göz ağrım, diye düşündü. Babana ne kadar da beziyorsun.

"Ne istiyorsan olabilirsin benim Betha-Nikka'm," dedi, "Yeterince seversen olur." İki çocuğunu da öptü, ışığı söndürdü.

Küçük taş evden uzaklarda, dünyanın çatısının yakınlarındaki yüksek ülkelerde filozof dağgelincikleri de aynısını öğrenmiş ve adına bilgelik demişlerdi: Dünyada en çok sevdiğimiz şeyin peşinden gidersek ancak mutluluğumuzu buluruz.

Bethany Ferret en sevdiği öyküyü bundan sonra defalarca dinledi ama o gün annesini dinlerken ilk kez bir gün kendi kurtarma botunun güvertesinde durabileceğini biliyordu.

2

Pek kimse bilmez. Her deniz kenarında, okyanusa kıyısı olan eyalette Sahil Güvenlik ve Kıyı Devriyesi ile birlikte Dağgelinciği Kurtarma Servisi vardır. Fırtınaya kapılan veya bir gemi kazasına uğrayan insanları kurtarmak insanların görevidir; açık denizlerde zor durumda kalan hayvanları kurtarmak ise dağgelinciklerinin işidir.

Her Kıyı Devriyesine bağlı küçük bir üs vardır; bu üsler denizlerdeki diğer hayvanların hayatlarını kurtarmak için

kendilerininkini tehlikeye atan, kendilerini bu işe adamış, cesur dağgelinciklerinin evidir. Dağgelinciği Kurtarma Servisi üsleri insanlarınınkinin neredeyse aynadaki yansıması gibidir: minyatür oturma ve yemek yeme bölümleri, ikmal bölümleri, kuru havuzları ve küçük bir komuta merkezi.

DKS'nin sloganı, *In Silentio Servamus*, bütün hikayeyi özetler. Sessizce Hizmet Ediyoruz: Burada çalışmaya gönüllü olan bütün hayvanların amacı ve düsturu budur. Bu dağgelincikleri bir iftiharı paylaşır: Fırtına, yangın, yakıt sorunu fark etmez, bir DKS aracı olay yerine gelmişse zor durumdaki gemiden nadiren kurtarılamayan olur.

J-sınıfı kurtarma botları küçük, hafif ama çift motorları sayesinde güçlü, su üstünde hızlıdır. Bir kaptan ve dört mürettebatın yürüttüğü DKS kurtarma araçlarının batmayacakları neredeyse kanıtlanmıştır. Kullanımları sırasmda birkaç tanesi gemi enkazları tarafından sürüklenmiş veya iri dalgalarda seyrederken parçalanmış olsa da ustalık ve cesaretle komuta edildiklerinde bu görev için biçilmiş kaftandırlar.

Annesinin uykudan önce bu hikayeyi okumasının üstünden çok geçmeden, çetin dağgelinciği deniz subayı eğitiminden mezun olduktan sonra DKS'ye bağlı Asteğmen Bethany N. Ferret, Maytime Kurtarma Üssü'nde görev başı yaptı.

Sınıfının en iyilerinden olmanın verdiği avantajla Maytime'yi kendisi seçmişti. Üs, kışları okyanus dalgalarının dövdüğü, yazları ölümcül akıntılarla labirente dönüşen kayalarla kaplı sahilin, korunaklı bir koyundaydı. Kurumda aktif olmayı istemişti; Maytime'de mutlaka istediğini alacaktı.

Selam verdi. "Asteğmen Bethany Ferret göreve hazırdır, komutanım."

Komutan Curtis Ferret bir J-botunun makine dairesinden başını kaldırıp baktı, güverte tarafında ince bir figür

gördü, selamına karşılık verdi. Sınıfının birincisi, diye düşündü, yakında kendi botunun kaptanı olmayı planlıyordur. Çok şey öğrenmiş ama daha önünde uzun bir yol var. Zavallı çocuk. Şanslı çocuk.

"Bu botun motoru için en yüksek yağ sıcaklığı nedir, asteğmen?"

Bethany'in nutku tutulmuştu. Üsse hoş geldin denmesini bekliyordu, bir sınavla karşılanmayı değil.

"Yüz on sekiz derece, komutanım."

"Kaptan motoru bu sıcaklığın üstünden çalıştırmaya karar verirse ne olur?"

"Ana makine yatağının durmasına karar vermiş olur komutanım, komple bir motor arızasına sebep olur!"

Komutan, belli belirsiz gülümsemesini saklamak için kaşlarını çattı. Yeni subayı ya komuta edecek ya da komuta etmeye çalışırken ölecekti. "Peki ya tehlikede olan hayatlar söz konusuysa, asteğmen? Komutan motorları aşırı ısınacak şekilde çalıştırmaya mecbursa?"

"Eğer motorlardan biri yanacaksa, diğerini kurtarmak akıllıca olur, komutanım."

Yüksek rütbeli subay yanmış metali inceledi. "Bu kaptan da öyle yapmış. Şimdi motoru baştan yapmamız gerekiyor. Ve motorlar öyle topraktan biter gibi yapılmıyor, asteğmen."

"Kaptan kaç kişinin hayatını kurtardı, komutanım?"

Dik dik baktı. "Yirmi beş fare, üç gemi kedisi ve bir pigme ipek maymunu. Yirmi dokuz hayat."

"Evet, komutanım." Yeni subayı hazır olda bekliyordu.

"Üsse hoş geldin, asteğmen," dedi komutan. "Aramıza katılmak için güzel bir hava seçmişsin. Vaktin varken keyfini çıkar." Tekrar makine dairesine döndü. Barometre böyle

düşmeye devam ederse bu botun da göreve çağrılması yakındır.

Bethany Ferret'in aradığı macera böyle başladı. Kaptan Angio E. Ferret'in komuta ettiği J-166 yani *Yılmaz* kurtarma botunun üçüncü subayı olarak görevlendirildi. Daha güvertedeki ilk saatinde, denizin bildiği bütün okullardan daha zor olduğunu anladı.

Kurtarma tatbikatı hep şafak sökmeden az önce başlatılıyordu, güverte tarafındaki uyarı sirenlerinin ani cırlamalarını defalarca duymuştu. Dağgelincikleri bir patırtı içinde hamaklarından düşercesine iniyor, hızla fırtına başlıklarını ve can yeleklerini giyiyor ve kargaşa içinde kendi görev yerlerine gidiyordu. Uyku, büyük motorların çalıştırılmasıyla çıkan gök gürültüsü seslerinin arasında buharlaşıyor, karanlık aniden yakılan projektörlerle parçalanıyordu.

"Ön halatlar fora!" diye bir çığlık duyuldu köprü üstünden. "Arka halatlar fora! Yan halatlar fora, bütün halatlar fora! Tam yol ileri!"

Çifte arama ışıkları ileriyi gösteriyor, motordan çifte gümbürtüler geliyor, geminin orta kısmının kenarlarından bembeyaz yükselen sular, arkaya doğru bir kuyruk gibi havalanıyordu.

Bethany yüzü kaskının ve siperinin altına saklanmış bir halde Üst Sancak gözcü noktası olan görev yerinden denize inmeye hazır olduğunu söylemek için hızla kontrol noktasına geçti.

İşte bu! diye düşündü. İstediğini hayat burada! Dahili telsizinden kaptanın Kurtarma Merkezi'ni aramasını dinledi: "Maytime Kontrol, J-166 kanal ortasma deniz yönünde indi, vektör ve mesafe bekliyor."

Çoğunlukla tatbikat burada son bulurdu. "Anlaşıldı, 166, orta kanala iniş süreniz elli sekiz saniye. Tatbikat burada sona ermiştir. Üsse dönün ve beklemede olun."

Ama bazen, *Yılmaz* hızla ilerler, kanalın dalgakıranlarını geçer ve ay ışığının olmadığı gecelerde karanlık bir çukur gibi görünen denize açılırdı. Kıyıdan vektörlerin gelmesini ve gözcülerinin karanlıkta ışıkları açık bir şekilde yüzen, uzaklarda küçücük bir nokta gibi görünen sürat teknesini veya yelkenliyi bulmalarını beklerdi. O gemide güvertelerin altına mümkün olduğunca kıvrılarak saklanmış, cankurtaranların kendilerini fark etmeyeceğini uman, o sırada kurtarma görevinde olmayan mürettebatı arayıp bulurlardı.

"Gemide yedi kişi var, komutanım," diye rapor vermişti Bethany bir keresinde; gözcüyken kurtarıcı olmuş, zor durumdaki geminin içindeki leş gibi ağır hayvanları *Yılmaz*'ın güvertesine taşımaktan yorgun düşmüştü.

Angio Ferret gözlerini kıstı. Bir terslik vardı. "Hayatta kalan herkesi bulduk mu? Emin misin? Herkes güvertede mi?"

Tatbikata katılan bütün yaratıklar bulup çıkarılmadan ne tatbikat biter ne de kronometre dururdu. Kaptanın şüphelendiğini hissetti.

"Bekleyin, komutanım," dedi. Köprünün üzerinde koşmaya başladı, artık rahatlamış ve kendi aralarında sohbete dalmış olan kazazedelerin önünden geçip güverteye geri döndü.

"*Arama ışığı!*" diye bağırdı koşarken ve az önce kurtarılan geminin iyi aydınlatılmış çekme halatına uçarcasına atlayıp kalın ipi sıkıca kavrayan pençeleriyle ilerledi. Tırmanıp güverteye çıktı, baştan kıça her yere tekrar baktı. Teknede başka kimse olmadığına kanaat getirmek üzeydi ki gözüne yelken bölmesindeki bir gölge ilişti.

"Tamam," dedi. "Haydi, gel, dışarı çık!" Gerçekten de çok genç bir dağgelinciği kendisini brandaların altına iyice saklamıştı, yeri belli olmasın diye neredeyse nefes bile almı-

yordu. Bethany yelkenleri kenara attığında bile çocuk yerinden kıpırdamadı, gözleri sıkı sıkıya kapalıydı.

"Yakaladım seni." Çocuğu ensesinden yakaladı, dişlerinin arasında sıkıca tuttu.

"Ben de cankurtaran dağgelinciği olacağım," dedi çocuk ince sesiyle. Bethany gülümsemekten kendini alamadı. "Bir gün olursun," diye mırıldandı.

Tekrar güverteye çıkıp, dalgaların hemen üstünde kalan çekme halatında ışık huzmesine doğru geri dönerken, çocuk dişlerinin arasında hareketsiz bir şekilde asılı duruyordu. Nihayet *Yılmaz*'a geri döndüler, çocuğu diğer kazazedelerin yanına koydu, köprüüstü merdivenine koştu.

"Sekiz kazazede, komutanım," dedi nefes nefese.

"Emin misin, asteğmen?"

"Evet, komutanım!"

Kaptan mikrofonu eline aldı. "J-166 güvertesinde sekiz kazazede var. Kurtarılan gemi çekme halatıyla bağlı."

"Anlaşıldı, 166," şeklinde geldi cevap. "Sekiz kazazede anlaşıldı. Tatbikat sona erdi. Otuz bir dakika, yirmi beş saniye. Üsse dönün."

"Süre anlaşıldı," dedi kaptan, kayıt defterine not etti. "Üsse dönüyoruz."

Bethany'e dönüp başıyla selam verdi, gözcü noktasına gitmesine izin verdi. "Bu arada, 166," sesi geldi merkezden, "Sekiz numaralı kazazedeyi kimin bulduğunu söyleyebilir misiniz?"

Kaptan genç subayına döndü, bu soruya şaşırmıştı.

"Son kazazedeyi tespit eden Asteğmen Bethany Ferret'tir."

"En küçük kazazedeyi değil mi?" diye sordu telsizdeki ses.

Bethany başını sallayarak onayladı.

"Olumlu," dedi kaptan.

"Aferin, *Yılmaz*," dedi Merkez. "İyi iş çıkardınız."

Angio Ferret başını salladı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Belki de bahse girmişlerdi, diye düşündü. Küçük kazazedenin komuta merkezinden birinin yakın akrabası olduğunu öğrenmek onu hiç şaşırtmazdı.

Bethany ilk gündüz alarm tatbikatından önce bir düzine gece görevine katılmıştı.

Uyarı sireninin gün ışığında çalmasına hem şaşırmış hem de bu sınavın daha kolay olacağını düşünmüştü. Hedef gemi dalgakıranların 11 dakika uzağında tespit edildi ve deniz sakin olmasa da *Yılmaz* son sürat kurtarma bölgesine gitti; kurtarıcı filikasını indirdi, Bethany de içindeydi. Hedef bulunduktan sonra J-botunda gözcü kalmasına gerek yoktu.

Dur durak yok, diye düşündü. Ama içindeki çocuk, işinin ne kadar yorucu olduğunu umursamıyordu. Hamağında yatarken bu hayatın hayallerini kurmuştu ve şimdi hayalleri gerçek olmuştu.

Tekrar yukarı gözcü noktasına dönmüştü, kurtarılan gemi çekme halatıyla bağlıydı. Bethany dalgakıranları deniz tarafından ilk kez gün ışığında görecekti ve gördüğü manzara karşısında dondu kaldı.

Telsizin düğmesine bastı, doğrudan köprüüstüyle konuşuyordu. "*Kayalıklarda bir gemi var!*" dedi. "Sancak tarafındaki dalgakıran, komutanım!"

Yanıtı beklerken kanı dondu. Bu sıradan bir gemi değildi, bu bir kurtarma gemisiydi, kayalıklarda karaya oturmuş olan bir J-botuydu!

Yılmaz'ın sancak tarafına yönelmesini, motorların yardıma koşmak için hızlanmasını bekledi. Bunların hiç biri olmadı.

Kaptan duymamış mıydı? "Üst Sancak gözlem noktasından köprüüstüne, *kayalıklarda bir gemi var, komutanım!*"

"Anlaşıldı, Üst Sancak," diye cevap verdi kaptan. "Gemi görüş alanında."

J-166 hâlâ çekme hızında ilerliyordu, yönü değişmemişti.

Bunun hemen ardından Bethany arkasında bir hareketlenme hissetti. Döndü ve selam verdi. "Üst Sancağa hoş geldiniz, komutanım!"

Yılmaz'ın kaptanı kayalar kadar sert ve kararlıydı; üçüncü sınıf denizcilikten kaptanlığa kendi zekası ve kurumuna bağlılığıyla gelmiş güçlü bir hayvandı. Bütün güçlü hayvanlar gibi, kuvvetini nadiren sergiler, bunun yerine nezaket ve anlayışı tercih ederdi.

"Rahat, asteğmen." Angio Ferret omzuna dokundu. "O gemi bir senedir orada, Bethany," dedi. "Sana anlatırken gemideki diğer arkadaşların duymasına gerek yok diye düşündüm."

Gözcü başını gri enkazdan çevirip komutanına baktı. "Ne oldu, komutanım?" dedi. "Neden?"

Subay iç geçirdi, şapkasını çıkarıp pençesini kürkünde gezdirdi. "Bir gece kurtarma görevinden dönüyordu, deniz kabarmıştı. Aslında kabarmış kelimesi yetersiz kalıyor... rüzgar kanaldaki radar şamandırasını yerinden oynatmıştı."

"Ama komutanım, dalgakıran radarında görünmüş olmalıydı..."

"Kaptan ne olduğunu anlayana kadar iş işten geçmişti."

Genç dağgelinciği yutkundu. "Mürettebat, komutanım?"

"Kayıp vermedik. Kazazedeler ve mürettebat dalgakırana çıktı ve biz de hemen gidip onları aldık. Enkazı da bu olayı unutmamak için orada bıraktık: Varsayımda bulunma. Halatlar iskeleye bağlanana kadar hiçbir görev bitmiş sayılmaz."

Bethany enkazı izledi, *Yılmaz* aşağı yukarı yüz pençe uzağından geçti. Denizin yükselmiş halinde pruvası suyun üstünde kalmıştı, ismi solmaya başlamıştı ama hâlâ okunuyordu: *Yavuz*.

"Ama komutanım, bu bot..."

"J-101 sınıfının ilk botuydu, üssümüzdeki en yaşlı kurtarma aracıydı. Kurtarabildiğimizi aldık. Gidip gelirken bize iyi bir uyarı oluyor. Bir başka botu aynı şekilde kaybetmeyeceğiz."

"Ama komutanım, bu bot ..." diye fısıldadı.

Kaptan merdivenlerden inmiş, köprüüstüne dönmüştü ama Bethany gözlerini kayalıklara oturmuş paramparça metalden ayıramadı. Sancak tarafı su hattında koca bir delik vardı, botun boyunun neredeyse yarısı uzunluğunda bir oyuk. Deniz geminin omurgasını dalgakırana yapıştırmıştı. *Yavuz*'un büyük bir kısmı deniz yükseldiğinde sular altında kalıyordu; altta kayalara sağlam oturmuştu. Çok güzeldi, aldığı bütün darbelere rağmen ince, zarif ve şıktı, ikiz gözcü kulelerinde çizik bile yoktu, denize meydan okuyorlardı.

Ne büyük kayıp, diye düşündü dağgelinciği. Üsteki en eski botsa ne olmuş yani? O bir *J-botu!* Hayat kurtarabilir!

Bethany Ferret bir deniz subayı olarak daha ilk zamanlarında kendini görevlerine tamamıyla adadı. Gece ve gündüz tatbikatları, acil kurtarmalar, denizin orta yerinde sürüklenen zor durumdaki gemiler. Gerçek olaylarsa tatbikat-

lardan çoğunlukla daha az zorlayıcıydı: denizin ortasında yakıtı biten çaresiz gemiler, sis yüzünden kaybolanlar, kırılan dümenler ve bozulan çarklar, çarçabuk kıyıya ulaştırılması gereken hayvanlar.

Ara sıra kuvvetli bir fırtına patlak veriyor ancak gemiler çoğunlukla önceden uyarılıyor, fırtınanın koptuğu sahilin rüzgar almayan alanlarından da, sivri kayalıklarından da uzakta, sakin açık denize dümen kırıyorlardı.

Bir süre sonra, Asteğmen Bethany Ferret deniz üsteğmenliğine terfi ettirildi, sonra da yüzbaşı oldu. Üstleri beceri ve tutumlarının fevkalade, cesaretinin sarsılmaz olduğunu söylüyordu. Hepsinin işaretlediği bir kutucuk vardı: "Örnek bir dağgelinciği, müstesna, gemimde çalışmasını isteyeceğim bir subay." Kısa süre içinde *Yılmaz*'ın ikinci kaptanı oldu.

Bethany Ferret J-101'in kayalıklardaki görüntüsünü asla unutmadı. Ne zaman denize açılsa ve geri dönse orada kapana kısılmış gibi duran kaybedilmiş gemiye bakıp başını iki yana salladı.

J-101'i kısılıp kaldığı kapandan kurtaran zaman değil Bethany'in sabrı, ideallerinin peşinde yorulmadan koşması olmuştu. Azimli ve genç dağgelinciği bu konuda sesini hiç yükseltmedi, başka görüşleri savunanlarla tartışmaya girmedi.

Bunu ona kimse öğretmemişti ama o biliyordu: Yetenekten veya hünerden ya da eğitimden daha önemli olan dileğini gerçekleştirme kararlılığıdır. Genç subay en yalın ifadeyle J-101'i kurtarmaya karalıydı ve bunu gerçekleştirebilmek için bütün zorluklara göğüs germeye hazırdı.

"*Yavuz*'un Dağgelinciği Kurtarma Servisi için değeri ölçülemez," diye yazdı, *Yılmaz*'daki küçük odasında. "Bu gemi kurtarılıp restore edilir ve tek bir hayat kurtarırsa, bütün emeklerin karşılığını vermiş olur. Yüzlerce hayat kurtarırsa,

yapılacak küçük harcamanın karşılığı ölçülemeyecek kadar çok olacaktır, diye düşünüyorum."

Komutan Curtis Ferret rıhtıma bakan odasında genç subaydan gelen önerinin sayfalarını çevirdi, gri bıyıkları hareketsiz, yüzü ifadesizdi.

"Dağgelinciği Kurtarma Servisi'nin karşılayacağı bu küçük maliyete karşılık, görevde olmadığım zamanlarda ve bana katılmak isteyen diğer dağgelinciklerinin görev dışı zamanlarında çalışarak J-101, DKS *Yavuz*'u tekrar göreve hazır duruma getirmek için izin istiyorum."

Üs komutanı kaşlarını çattı. Kaptanı o enkazın bir amacı olduğunu anlattı, diye düşündü; bu bir saplantıya mı dönüşüyor? Gemi onarırken nasıl başka hayatları kurtaracak? Gelecek vaat eden bir subay ve esas görev yeri deniz. Neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını olumsuz anlamda salladı.

"En kötü ihtimalle," diye yazdı Bethany bir sonraki mektubunda, "Bu proje katılan gönüllülerin bilgi ve becerilerini törpüler ve onları daha iyi subaylar ve denizci dağgelincikleri haline getirir. En iyi ihtimalle de Maytime üssüne görevlerini yerine getirmek üzere, denize açılmaya hazır, tam işlev gören bir tekne daha katılmış olur. Bu çaba, açık denizdeki araçların ve bunların güvertelerindeki hayvanların korunması ve kurtarılmasına yani DKS'nin yüksek çıkarlarına hizmet edecektir."

Komutan yine başını salladı, aşağıda, kendi sorumluluğu altındaki gemileri görmek için dönüp ofisinin penceresinden baktı. Subaydan gelen talep mektubunu kenara koydu.

Mektupların ardı arkası kesilmedi, sanki *Yavuz* terk edilmiş bir hatıra değil de kayaya saplanmış bir kılıçtı; bu subay da bir sonraki karşılaşma için onu olduğu yerden çıkarmaya kararlıydı. Bethany Ferret isteğini gerçekleştirme-

nin mümkün olduğunu, Kurtarma Servisi'ne faydası olacağını, planının her açıdan olumlu olduğunu anlatabildi. Bu projede karşılarına çıkabilecek her zorluğu nasıl aşacaklarını sabırla anlattı.

14 Ağustos'ta kaptanının gözetimi altında Bethany, *Yılmaz*'ın komutasını ele aldı ve açık denizde akıntıya kapılıp daha da açığa sürüklenen iki kürekçi hamsterın yardımına koştu; zavallı hayvancıklar dağgelinciği teknesini görünce sevinçle çığlık atmaya başladılar. Deniz sakin sayılırdı; kürekçileri ve küçük kanolarını zarar vermeden güverteye çıkarmak beceri istiyordu. *Yüzbaşı kurtarma görevini olaysız tamamlamıştır*, diye yazdı Angio seyir defterine, başka bir yoruma gerek yoktu.

Limana geri döndüğünde Bethany'i bir kurye karşıladı, selam verdi, mühürlü bir zarf uzattı. Yüzbaşı Bethany Ferret'in saat 15:00'da üs komutanın odasında olması isteniyordu.

Saat 14:59'da geldi, tüyleri taranmış, fırçalanmıştı; biraz titriyordu, proje planları kalın bir dosya halinde kolunun altında duruyordu.

Komutanın odasına tam zamanında girdi, selam verdi. "Yüzbaşı Bethany Ferret emriniz üzerine geldi, komutanım."

Komutan başını salladı. "Oturun, yüzbaşı." Sandalyesini çevirdi, rıhtımı izledi; kendilerine ayrılmış yerde demirlemiş ince, zarif, kar beyazı J-botlar, *Güçlüpençe* ve *Cesur* teyakkuzda, denize en yakında olanlar onlar, mürettebat teknede her an demir almaya hazır.

Üs komutanının ofisi, komutanın kendisi gibi gösterişsiz ama bakımlıydı. Üç duvarı kaplayan raflar kitaplarla doluydu; raflardan birinde Yüzbaşı Curtis Ferret'in müretteba tıyla köprüüstünde gururla poz verdiği eski bir E-botun soluk fotoğrafı vardı. Cam kapaklı bir dolapta J-botun en

ince ayrıntısına kadar tamamlanmış tam ölçekli bir maketi duruyordu, yanında göl kenarındaki çimlerde boğuşan üç çocuğun renkli fotoğrafı.

Komutan uzun bir süre konuşmadı. Masasına döndü, Bethany'in sicil dosyasına baktı, kişisel geçmişinden bir satırı tekrar okudu:

Subayın babası, Artemis Ferret, tek başına buz gibi nehirde akıntıya kapılan iki kedi yavrusunu kurtarmak için köprüüstünden hızla akan suya daldı. Kurtarılmayı bekleyen iki hayvan da kıyıdaki personelin pençelerine doğru itildi, yara almadan kurtuldular. Kurtarıcı dondurucu sularda kayboldu.

Komutan ayağa kalktı, masasında açık duran bir kitabı aldı. "Size okuyacağım bir şey var, yüzbaşı, DKS operasyon el kitabından. Duymaya hazır mısınız?"

Bethany tahta iskemlenin ucunda dimdik oturuyor, gözleri komutanınkileri takip ediyordu. "Evet, komutanım, hazırım."

"Dikkatli dinleyin lütfen." Sayfayı çevirdi. "*Kurum politikası, Kurum tarafından verilen bir görevin yerine getirilmesi sırasında yapılanlar hariç, personelin DKS araçlarının yapım, bakım ve operasyonuna dahil olmasını yasaklar.*"

Komutan dağgelinciği iç geçirdi ve kitabı kapattı. "Yorumunuz var mı?"

"Evet, komutanım." *Kurum tarafından verilen bir görevin yerine getirilmesi sırasında yapılanlar hariç* tek bir anlama gelebilirdi.

Komutan başıyla onayladı. "O halde, tamam."

"*Teşekkür ederim, komutanım!*"

"Yani bu sizi şaşırtmadı."

"Hayır, komutanım. Seçme şansınız yoktu, komutanım. Er ya da geç bunu yapmama izin vermeniz gerekecekti."

Komutan başını iki yana salladı, teslim oldum dercesine gülümsedi. Masasından mühürlü bir zarf aldı ve uzattı.

"Göreviniz, yüzbaşı, J-101 Dağgelinciği Kurtarma Botu *Yavuz*'u kurtarmak, tamir etmek ve tekrar hizmete sokmak. Bu iş tamamlandığında aracın seyir denemelerinde ve aktif görev başı yaptığı zamanda komutanı siz olacaksınız. İzin verirseniz devamını aklımdan söyleyeyim, hafızam fena."

Genç dağgelinciği zarfı sıkı sıkı tuttu, gözlerinde yaşlar vardı. "Elbette, komutanım."

Komutan tekrar pencereye döndü, görevden dönen bir J-botunun yavaşça demirleneceği bölmeye girişini, güvertedeki dağgelinciklerinin teknenin ön ve arkasını karaya yaslamalarını izledi. *"Bu çaba DKS'nin yüksek yararına olduğundan ve açık denizlerdeki araçları ve onların güvertesindeki hayvanları kurtarmak ve korumak amacını taşıdığı için, görevinizi bütün marifet ve azminizi kullanarak en kısa sürede tamamlamanız beklenmekte ve istenmektedir."*

"Başüstüne, komutanım! Teşekkürler, komutanım!"

Ayağa kalktı ve komutanın karşısında tek kelime edemeden durdu, her yanını mutluluk kaplamıştı. Komutan gidebileceğini göstermek için selamladı, o da buna yanıt verdi. Sonra yaşça kendisinden büyük dağgelinciğini mutlulukla kucakladı.

"Özür dilerim, komutanım," dedi, ciddiyetini yeniden takınırken. "Teşekkürler, komutanım. Gurur duyacaksınız, komutanım..."

"Şimdiden gururluyum, Yüzbaşı. *Yavuz*'un bu kış göreve hazır hale gelmesini bekliyorum."

Genç dağgelinciği nefesini tuttu. Bu gerçekleştirilmesi imkansız bir hedefti, iki ay içinde botu yeniden inşa etmek ve görev alacak mürettebatı eğitmek mümkün değildi.

"Başüstüne, komutanım!" Selam verdi ve kapıya yöneldi.

"Aa, bir şey daha var."

Bethany döndü. "Buyurun, komutanım?"

"Bunu gerçekleştirmek için birilerine kükremem gerekirse bana haber vereceğini biliyorum."

Işıltılı bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Veririm, komutanım!"

Sihir, komutanın beklediği gibi bir sonraki hafta değil o öğleden sonra başladı. Maytime'nin yüzen vinci bir şekilde ödünç alındı ve *Yavuz*'un iskeleti Bethany büyüsüne kapılmış mürettebat tarafından kayalıklardan kaldırıldı. Gün batımında bot kuru havuza alınmış, hızlı tamirat için kırmızı etiket takılmıştı.

Ertesi gün değil daha o akşam, yardım istemeye gelen o siyah gözlerdeki derinliğe karşı koyamayan işçilerden oluşan yüzbaşının seçtiği ekip enkaz üzerinde çalışmaya başlamıştı.

Kaynakçı dağgelinciklerinin kaynak makineleri, kesip parçaları birleştiriyor, eriyik demirden çıkan kıvılcımlar gecenin karanlığında alev topları gibi yere düşüyordu. Çam yarması gibi dağgelinciklerinden oluşan mürettebat hidrolik mahmuzları düzleştiriyor ve kırılan perdeleri düzeltiyordu; elektrikçiler denizde yıpranan köprüüstünün kablolarını çıkarıyor, yerlerine yenilerini döşüyordu. Zırhlı camlar, yenilenen araçlar ve elektronik gereçler özel teslimat yapılmış gibi rıhtıma getiriliyor ve kısa sürede güverteye taşmıyordu. Kaosun içinde tam gaz çalışan bir çelik orkestra vardı sanki: perçin tabancaları, havalı çekiçler, yüksek hızlı öğütücüler, marangoz testereleri, botta her çeşit işin ustası vardı.

Şafak sökene kadar *Yavuz*'un motorları ve jeneratörleri vinçle sökülüp Enerji Santrali Havuzu'na götürüldü, şanzı-

man, şaft ve uskurları incelenmek ve dengelenmek üzere çıkarıldı.

Bethany Ferret bütün bu işleri düzenlerken vardiyaların biri bitti diğeri başladı, o yorgunluğunu fark etmedi bile. Sanki uykusunu bu iş için saklayıp biriktirmişti, aynı anda her yerdeydi; öneriyor, emir veriyor, iltifat ediyor, itiraz ediyordu.

"Hayat kurtarıyorsunuz," dedi güvertenin altında çalışan makine ustası dağgelinciklerine. Neredeyse kendisinin iki katı cüssedeki şeflerine sarıldı. "Boa, bu öğleden sonra motorlar geri geldiğinde sen de hazır olmak istemez misin? Sonra yapmaktansa radyatörleri şimdi kontrol etseniz..."

"Bu öğleden sonra mı, yüzbaşı?" Koca dağgelinciği gülümsedi. "Daha geçen hafta gönderdik! Hazırlanıp geri gelmeleri doksan günden önce olmaz!"

Bethany kulağına fısıldamak için parmak uçlarında yükseldi. "Tamir havuzundan çıkmak üzere olan motorlarla bizimkileri değiş tokuş ettim."

Şefin gözleri kocaman açıldı. Pençesi hâlâ yüzbaşının omzundaydı, ustabaşını çağırdı, "Buradaki işi hızlandırın, Billy! Hemen şimdi soğutma ve egzoz sistemlerine, yakıt ikmal sistemine bir baksan iyi olur! Yüzbaşımız diyor ki kurtarmamızı bekleyen *hayatlar* var!"

Bir zamanlar terk edilmiş haldeki geminin her yanını sesler kapladı, aletler, kıvılcımlar, ağır makine ekipmanları, siparişler ve emirler havada uçuşuyor, bütün dağgelincikleri çalışırken radyoda bangır bangır WhitePaw, Dook, Zsa-Zsa ve Show Ferrets şarkıları çalıyordu.

Kuru havuzu saran kaynak aletinden çıkan dumanlar yavaş yavaş yerini geminin tabanına yapışan kabukluların ve eski boyanın sökülmesiyle uçuşan tozlara bıraktı ve en sonunda da yeni sürülmüş boya kokusu sardı her yanı; de-

nizköpüğü kadar beyazdı, ön tarafında siyah harflerle *Yavuz* yazıyordu.

Traversinde *J-101*, tam orta yerde de alev rengi harflerle *CANKURTARAN TEKNESİ* yazıyordu. Nihayet kayalıklardan alınıp getirildiği öğleden sonranın üstünden haftalar geçmişken J-bot tekrar denize indirildi, köprüüstünde Yüzbaşı Bethany Ferret vardı. Yorgunluktan perişan haldeydi; komutanın odasına girdiği güne kıyasla daha zayıftı. Ama yine de botunun halatları çözülüp suya bırakılırken heyecandan titriyordu. Geminin parlak verev çizgili, kiraz-limon rengi flaması yelken direklerinin artı işareti oluşturduğu noktada dalgalanıyordu, bütün bu renkler Bethany'in boynuna özenle bağladığı yeni mürettebat fularıyla büyük bir uyum içindeydi.

Dahili telsizin düğmesine bastı. "Birinci motoru çalıştır lütfen, Boa."

"Birinci motor çalıştırılıyor, efendim," dedi iri yarı dağgelinciğinin kulaklığındaki sesi.

Marş dinamosu döndü, önce yavaştı, ağır ağır hızlanıp kuvvetli bir titremeye dönüştü, dişlilerin vınlaması dizel motordan gelen gök gürültüsüne benzer seste kayboldu; motordan ilk saniyelerde gelen kaba saba, düzensiz sesler sakinleşti, normale döndü, gaz kesildi.

Yüzbaşı gülümsedi. Botum hayata döndü, diye düşündü.

"İkinci motoru çalıştırın."

"İkinci motor çalıştırılıyor, efendim."

Çarkların sesi birinci motorun gürültüsünden güçlükle duyulabiliyordu, ne olduğunu anlayamadan J-101'in ikinci motoru da çalışmaya başladı, egzozdan belli belirsiz siyah bir duman çıktı. Bethany Ferret telgraf kolunu ileri itti.

"Bütün motorlar ağır yol ileri."

"Ağır yol ileri, başüstüne."

Bot hafifçe sallandı, pervaneler dönüyordu. Telsizden güverteye yayın yapan mikrofona geçti. "Bütün halatlar fora," dedi subay, sesi sakin ve temkinliydi.

Gemiyi demirlemek için kullanılan halatlar suya düştü, gönüllü mürettebatın pençeleri onları ustalıkla topladı.

Rıhtımdan sevinç çığlıkları duyuldu, yorgunluktan bitkin düşmüş hayvanlar iftihar ve rahatlama hissini aynı anda duyuyordu; yeni bir tamir rekoru kırdıkları için memnundular ve uzunca bir süre dinlenmeden Yüzbaşı Bethany Ferret'i bir daha görmek istemiyorlardı.

Yavuz'un ilk seferi birkaç gemi uzunluğunda olmuştu sadece, kuru havuzdan diğer J-botların yanında kendisine ayrılan demirleme yerine gitmişti. Denize açılmaya hazır olması için daha yapılacak epeyce iş vardı: alt güvertede mürettebat ve kazazedeler ayrılan kısımlar tamamlanacak, mürettebat seçilip eğitimden geçirilecek, hem bot hem de yeni mürettebat denizde tatbikatlar yapacaktı. J-101'in demirlendiği yerden çıkıp özlediği denizlere kavuşması için yapılması gereken yüzlerce iş vardı.

"Bütün motorlar dörtte bir hızda geri," dedi, dümeni sancak tarafına doğru kuvvetlice döndürdü.

"Dörtte bir hızda geri, başüstüne."

Yavuz kenarları kauçuk kaplı demirleme bölmesine milimetrik bir şekilde girdi. "Bütün motorlar devre dışı."

"Motorlar devre dışı."

Bot şimdi sessizliğe gömülmüştü. "Halatlar aşağı," dedi.

Dağgelincikleri güverteden karaya atladı, baş, orta ve kıç halatlarını bağladılar.

Köprüüstüyle hamağı arasında sadece birkaç adım vardı ama Bethany o mesafeyi güçlükle geçti. Şapkası gözlerinin üstüne düştü, yepyeni çizgili mürettebat atkısı hâlâ boy-

nundaydı, battaniyenin üstüne düşercesine yattı ve anında derin bir uykuya daldı.

Sonraki günlerde işler hararetle devam etti ama en azından şimdi harareti ben kontrol ediyorum, diye düşündü. Botunun ihtiyaçları için başkalarını ikna etmeye uğraşmak, yalvarmak yerine Bethany seçeneklere boğulmuş gibiydi. Dört mürettebata ihtiyacı vardı. Başlangıçta bir düzine denizci dağgelinciği resmi olarak ve bir o kadarı da gayrı resmi olarak katılmak istediğini bildirmişti. Kuru havuzda çalışan iri yarı motor ustası Boa, bir zamanlar artık karada bir hamağı olsun isteyen, bir daha denize açılmayacağına yemin eden Boa bile katılmayı teklif etmişti.

Gönüllüler J-101'e kendi ruhunu katmasını izlemişler, gemiyi kendi şevk dolu isteğiyle hayata döndürdüğünü görmüşlerdi. Kendilerinden de en azından bu kadarının bekleneceğini biliyorlardı: Pençelerinizin üçü botun biri sizin dense de yine de genç subayın komutasında çalışmak için başvurdular, taşıdığa ruha hayran olmuşlardı.

Bethany özgeçmişleri tekrar tekrar inceledi, mülakatlar yaptı; mürettebatına katılacak dağgelinciklerinin gözlerini ve kalplerini izledi. Son başvuru Asteğmen Vincent Ferret'inkiydi, Dağgelincikleri Deniz Subay Okulu'ndan dün gelmişti, Maytime'ye kadar kız kardeşinin adımlarını takip etmişti.

Özgeçmişi bıraktı ve iç geçirdi. Ah, Vink, diye düşündü. Seni seçersem bir gün kendini tehlikeye atmanı emredebilirim, hatta ölüme gönderebilirim seni. Bunu asla yapamam.

Başvuruyu kabul etmedi, uyuyakalmak üzereydi ki kafasının içinde kardeşinin sesini duydu: "Ben de senin gibi bu hayatı seçiyorum abla. Emirleri senden almazsan başkasından alacağım, risk aynı. Sana güvenim daha fazla ve senin

emrinde çok daha fazla çalışırım. Ne istersen yaparım. İzin ver de seninle geleyim!"

Başını iki yana sallayıp yattı. Rüyalarında kendisini *Yavuz*'un şeker rengi mürettebat atkısını kardeşinin boynuna dolarken gördü ve hâlâ uyur halde mırıldandı, yaptıkları onu korkutuyordu.

3

Bethany'in günlüğünde günler ya da aylar yazılı değildi. O hayatını yaşanan olaylarla ölçüyordu: denizdeki fırtınalar, kurtarılacak gemiler. 20 Aralık değil mesela, *Mary Louise Ferret*'in batması ve en azından 328 mürettebat, yolcu ve kaçak yolcu olarak binmiş farenin kurtarılması. Bir sonraki sayfada dümeni bozulan *Queen Angela*'ya limana girişi sırasında kılavuzluk etmek. Sonra insanlara ait büyük trol teknesi *Lydia Shepard*'daki bütün gemi hayvanlarının tekne alabora olup dibe batmadan önce kurtarılması.

Fırtınada çırpınan bayraklarının altındaki uyarı sirenleri çalınca insan, dağgelinciği tüm mürettebat motorları çalıştırdı ve fırtınalı denizde Maytime dalgakıranlarına doğru açıldılar; kurtarılmayı bekleyen tekneye ulaşan ilk araç olmak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Dağgelinciği kurtarma tekneleri daha küçük ama daha hafifti, ağırlıklarına kıyasla çok güçlüydüler. Denizin sakin olduğu zamanlarda insanlara ait Sahil Güvenlik botlarını geçiyorlardı ama deniz böyle kabarmış, rüzgar bu kadar şiddetliyken J-botlarının yarışı kazanmaları büyük ustalık istiyordu.

Olay yerinde botlar birlikte çalışıyordu, bozulan araçların limana gelmesine, gemiler kurtarılamayacak durumdaysa güvertesindekilerin hayatını kurtarmaya yardım ediyorlardı. Bu meslek Bethany'in hayatını yaşamaya değer kılıyordu.

Bir gün, fırtına mevsimi neredeyse sona ererken, üs komutanından tuhaf bir emir geldi. Bethany zarfı açtı, tek sayfalık mektubu okudu ve kaşlarını çattı. *Yavuz* mürettebatının, hayatını tehlikeye atan dağgelincikleriyle ilgili bir haber yapan gazeteci Chloe Ferret'e ev sahipliği yapmamız isteniyor ve emrediliyordu. Komutan Yüzbaşı Bethany N. Ferret'in ziyaretçiye gereken bütün nezaketi göstereceğinden emindi, ayrıca ziyareti boyunca gazetecinin güvenliğinden ve rahat etmesinden de o sorumlu olacaktı.

Bethany'in yüzü düştü. Bottaki karargahının mahremiyetine sığınıp emri küçük masasının üzerine attı, hamağına uzandı. Zaten yeteri kadar zor, diye düşündü. Panik halde, gemiyi vaktinden önce terk etmek zorunda kalan kazazedeler; deniz, boyları botumu aşan dalgalarla işim yeteri kadar zor. Şimdi bütün bunları güvertemde bir *yazarla* yapmam gerekecek.

Bu emre itiraz edebilirdi ancak *Yavuz* konusunda komutanına o kadar büyük bir minnet duyuyordu ki gazeteciye ev sahipliği yapmaktan büyük bir zevk duyacağını yazdı cevabında.

Mürettebat güvertede emirleri almak üzere toplandığı sırada ilk soru Boa'dan geldi. "Bu *o* Chloe Ferret mi, Kaptan? Zsa-Zsa ve Show Ferrets'deki Chloe Ferret mi?"

"Elbette değil," dedi Bethany. "O dediğin şarkıcı değil mi?"

"O *meşhur* biri, efendim!" dedi Dhimine Ferret, *Yavuz*'un Üst Sancak gözcüsü ve aynı zamanda en genç mürettebatı. "Zsa-Zsa ve Show Ferrets, aslında onlar çok ünlüler! Chloe aynı zamanda yazı da yazıyor, büyük dergilere."

"Doğru kaptan," dedi Vincent Ferret. Kardeşi Bethany'e doğru sıfatlarla hitap etmeye son derece dikkat ediyordu: Karada *yüzbaşı*, denizde *kaptan*. Mürettebat bu kadar az kişi-

den oluşmasa, ikisinin akraba olduklarını asla tahmin edemezlerdi. "Yörüngedeki astronot dağgelincikleri hakkında bir haber yazmıştı daha geçenlerde. Galiba tehlikeyi seviyor. Veya tehlikenin suretini seviyor, efendim. Kurtarma işinin çok da tehlikeli olduğunu söylemem."

"Bana şarkı söyleyebilir," dedi Harley Ferret. "Ne zaman isterse söylesin kabulüm."

Harley *Yavuz*'un Üst İskele tarafı gözcüsü, aynı zamanda da mürettebattaki en dikkatsiz hayvandı. Gösterişli ve denizci dağgelinciklerine ilişkin yönetmeliği zorlayacak kadar atılgandı; sık sık sınırları aşardı: Bethany onu bu katıksız cesareti yüzünden, denizdeki hayvanları kurtarmak için kendi hayatını defalarca tehlikeye atmasından dolayı seçmişti. Aynı şeyleri başka bir dağgelinciği yapsa karşı karşıya kalacağı sonuçlardan onu defalarca korumuştu; o atkıyı hâlâ takıyorsa bu Bethany sayesindeydi.

"Bana uyar," dedi Boa. "Kendi yerini bildiği ve ayağımızın altında dolaşmadığı sürece sorun yok."

Bethany başıyla onayladı.

"Bizimle konuşmak istediğinde konuşuruz. Her şeyi olduğu gibi anlatmanızı istiyorum, sorularına cevap vereceksiniz. Belki birkaç büyük hikaye anlatabilirsiniz, Harley, daha fazlası olmaz. Eğitime katılmak isterse, katılabilir. Benimle köprüüstünde kalabilir. Ama kurtarma çağrısı geldiğinde karada kalacak. Eve dönünce ona hikayeyi anlatırız, olan biteni, neler hissettiğimizi, ne bilmek istiyorsa onu."

Başkalarını küçük görmek Bethany Ferret'in sık yaptığı bir şey değildi. Esasında genç gözcüsü haklıydı: Chloe Ferret bir yıldızdı. Kendi botuna ve sorumluluklarına gömülen Bethany, bunun fırtınalı denizlerde ne anlama geleceğini hayal edemiyordu.

4

Bethany'in kamarasının kapısı çalındı, ne çok yavaş ne de emreder gibi.

"Odamı arıyordum..." Karşısında koyu renkli ve çok güzel bir dağgelinciği duruyordu; kürkü özenle fırçalanmış, bıyıkları taranmıştı. Değeri yüzbaşının bir aylık maaşı olan denizci stili özel tasarım şapkasının altındaki gözleri parlak ve meraklıydı. "Bu gemide olacağını söylemişlerdi."

"Chloe olmalısınız," diye cevap verdi Bethany, hoş yaratığa pençesini uzattı, elinde olmadan etkilenmişti ondan. "Ben kaptanım. Gemiye hoş geldiniz."

"Kaptan olmak için çok genç değil misiniz?"

Kurtarıcı dağgelinciği iç geçirdi. "Genç ama kararlı olduğumu söylerler."

Şarkıcı ona dikkatle baktı, sessizlikte Bethany'in gözlerini okudu. Sonra gülümsedi, sıcacık bir selam verdi. "Biz ikimiz arkadaş olacağız, değil mi?"

Bethany başıyla onayladı, o da gülümsemeyle karşılık verdi. "İstediğim her şeyi yaptığınız sürece."

"Söz veriyorum, kaptan. Bana odamı gösterebilir misiniz?"

"Elbette. Çok uzakta değil, karada. Ziyaretçi subayların kaldığı bölümde VIP odasında kalacaksınız. Gemide uyumaya tercih edilir, Bayan Chloe."

"Bana Clo deyin lütfen," diye yanıtladı gösteri dünyasından gelen dağgelinciği. "Ben bir haber üzerinde çalışırken süitte kalmam. Tecrübe etmem gerekir, gerçek koşullar neyse o. Sadece bir gözlemci olarak kalmamayı tercih ederim."

"Bu defa süiti seçmek isteyebilirsiniz. Mürettebat bölü-

mü tabii ki dolu. Kazazede kısmıyla lüks kelimesi birbirine hiç uymuyor. Aslında tam takır olduğunu söyleyebilirim."

"Sorun değil. Hemen çantalarımı bırakırım sonra da mürettebatla tanışabilirim, değil mi?"

Bethany omuzlarını silkti, güverteye açılan koridorda, zincirliğe kadar dosdoğru ilerleyerek yol gösterdi, sağ tarafta bir kapıyı açtı, düğmeye basıp ışığı açtı. "Pek manzarası yok, maalesef."

"Teşekkürler. Buraya manzara için gelmedim. Sizinle aynı hayatı yaşamaya geldim."

Subay bu yüreklilik karşısında gülümsedi. "Paylaşmak bizim için bir mutluluk. Büyük bir kısmını tabii ki: Rutin işler ve eğitimler. Elbette kurtarma görevine giderken bize katılamazsınız, bunu biliyorsunuz sanıyorum."

"Yönetmelik bunu yasaklıyor," dedi Chloe, "Yolda bir gözlemcinin sorumluluğunu alamazsınız, kazazedeler için mümkün olduğunca fazla yeriniz olması gerekiyor."

"Aynen öyle. Fırtına mevsimi neredeyse bitti sayılır. Ama eğitimlerimizin çok gerçekçi olduğunu göreceksiniz."

Soruya gerek yoktu, ikisi birbirini gayet iyi anlamıştı. Fırtına mevsimi olsun veya olmasın, Chloe Ferret bir kurtarma operasyonunu ilk elden yazmaya gelmişti, serinin heyecan yüklü ikinci haberi bu olacaktı ve bunu yapmayı bütün kalbiyle istiyordu. Bethany de, kendi adına, denizde birçok hayatı tehlikeye atmasına engel olmak için onu karada bir odaya kilitlemeye hazırdı.

Ama genç subay aynı zamanda rock yıldızının haberinin kurumun yüksek çıkarına hizmet edeceğini biliyordu; kendi hayatlarını başkaları için riske atmaya karar verecek binlerce ve bunu gerçekten yapabilecek birkaç çocuk bu haberi okuyacaktı.

İkisi ön güvertenin kapı ağzında görünmüştü ki Boa geminin kıç tarafında makine dairesinin merdivenlerinden çıktı. Motor ustası denizci subaya selam vermek için pençesini kaldırdığı sırada, gözleri ziyaretçininkilere takıldı ve selamını kibarca, her ikisini de kapsayacak şekilde verdi. Gözlerinin birbirine kenetlendiği o an, ziyaretçinin nefesinin kesildiğini fark etmedi.

Chloe, iri cüsseli dağgelinciği yanından geçip giderken dönüp baktı. "Peki, bu kim?"

"O, Boa," dedi Bethany. "O olmasa, siz ve ben bu gemide olmazdık."

Gazeteci dikkatle bakmak için tekrar döndü ama dağgelinciği gitmişti. Normal şartlarda dilini tutardı ama subaydan hoşlanmıştı bir kere, kalbinden geçeni söyledi. "Bethany," dedi, "Onu seviyor musunuz?"

Yüzbaşı şaşkınlıkla kahkahalar attı. Haberi süsleyen tarzda bir soru, diye düşündü. "Ben bütün mürettebatımı seviyorum, Chloe. Tabii ki Boa'yı da seviyorum."

"Tuhaf şey, kaptan," dedi rock yıldızı, kafası karışmıştı, başını iki yana salladı. "Ben de seviyorum."

Öğleden sonra, Bethany ziyaretçilerine karşı nazik davranmanın kolay olduğunu gördü. Garip bir hayvan, diye düşündü, önsezilerini test ederken. Bir taraftan hayat dolu, işine kendisini veren, açık ve karizmatik biri; diğer yandan da utangaç, hatta biraz korkak.

O akşam, istasyonun yemek salonunun kapısında, "Önce siz," dedi Bethany. "Bizim mürettebatın masası liman tarafında... şu soldaki."

Ama güzel ziyaretçi içeri girmek yerine bekledi, ürperdi. "Bana bir dakika izin verin."

Yüzbaşı dönüp dikkatle baktı. "İyi misiniz?"

"İyiyim," dedi. "Soluklanmak, hazır olmak için bir saniyeye ihtiyacım var." Sonra özür diler gibi gülümsedi. "Başka hayvanları ne kadar sevseniz de, çok sayıda hayvan size çok yaklaştığında duvarlar örersiniz. Kendime o duvarları yıkmayı telkin etmem gerekiyor."

Sonra Chloe omuzlarını dikleştirdi, nefes aldı ve Maytime Kurtarma İstasyonu yemek salonuna girdi; *Rolling Stoat*'un kapağındaki kadar özgüvenli duruyordu.

Birden herkes sustu, yankılar kayboldu. Neredeyse yüz tane surat kapıya döndü; bütün gözler üstündeydi; kimse gördüğüne inanamıyordu, tam bir sessizlik hakim oldu.

Chloe Ferret? *O* Chloe Ferret mi? *Maytime yemek salonunda mı?*

Yaşanan durumun dengesi bozulmak üzereydi. Bir saniye içinde hayranlarının akınına uğrayabilirdi.

"Devam edelim," dedi Bethany, kafası karışmış sessiz topluluğun içinde sesi sert ve anlaşılırdı. "Bayan Chloe bu hoş karşılama için teşekkür ediyor."

Önden gitti, bir şövalyenin kalkanı gibi cilalanmış, yüksekçe bir çelik plakanın yanındaki masaya yöneldi, plakada kırmızı-sarı çizgili bir alanın altında abanoz renginde *J-101 Yavuz* yazıyordu.

Böylece şaşkınlıktan kaynaklanan sessizlik bir an daha sürdü ve sonra sohbete geri dönüldü; Bethany kulağma ancak bir vızıltı gibi gelen sohbetlerin kapıdan az önce giren kişi hakkında olduğundan neredeyse emindi. Biraz şöhret tatlı olmalı, ama fazlası, fazlası ağzınıza tıkılan kek gibidir.

Asteğmen Vincent Ferret, aynı gemide çalışan arkadaşlarıyla sohbet ederken kız kardeşi gelince şık bir şekilde ayağa kalktı. "Mürettebat, dik*kat!*"

Dört hayvan oldukları yerde ayağa kalktılar, üstü yiyeceklerle dolu masanın etrafında dimdik duruyorlar, gözleri karşıya bakıyor, hareket etmiyorlardı.

"Rahat, *Yavuz*," dedi Bethany ve tayfası gevşedi, dinlemek için ona doğru döndüler. Masanın sonundaki yerine oturdu, misafirine sağındaki boş sandalyeyi işaret etti.

"Chloe Ferret'i tanıyorsunuz," dedi. "Ama o sizi tanımıyor."

Masanın diğer ucundan, kardeşi ayağa kalktı ve başıyla onayladı. "İkinci kaptan Vincent Ferret, efendim. Aramızda olmanıza memnun oldum."

Baş makinist olan dağgelinciği, ikinci kaptanın cüssesini ikiye katlayan adam güçlükle kalkıp, yarı oturur yarı ayakta vaziyette konuştu. "Biz karşılaşmıştık. Bana Boa deyin, efendim."

"Ben Harley," dedi hovarda denizci dağgelinciği. Doğrudan gözlerinin içine baktı, normal şartlarda uygun olacak süreyi bir saniye aştı.

"Dhimine," dedi en küçük dağgelinciği; nefessiz kalmış gibiydi, uzaklara bakıyordu.

"Kurtarma Servisi'ndeki en iyi ekip," dedi Bethany, kendinden emin ve gururluydu.

"O zaman doğru yerdeyim," dedi Chloe. "En iyi olmak ne demek bilmek istiyorum. Sizin gibi olmak ne demek öğrenmek istiyorum."

Sıkıntılı bir sessizlik oldu. Boa tek kelime etmeden bu havayı bozdu. Bir pençesinde kabaklı limonlu, kalın şerit makarna, diğerinde Sicilya usulü yaz salatasını misafire belli belirsiz bir gülümsemeyle ikram etti. "Yediklerimize dikkat ederiz," dedi.

Misafir güldü.

"Bizim gibi olmak nasıldır bilir misiniz?" dedi Dhimine utana sıkıla. "Eğitim, eğitim, eğitim."

Harley başıyla onayladı, altın renkli fırında spagettisini ve Akdeniz usulü buğdaylı dürümünü yerken. "Göreceksiniz. Havanın güzel olduğu zamanlarda yaptığımız işlerin hiçbiri zor değil. İşin zor kısmı bütün bunları gece karanlığında yapmak, arama ışıkları yağmurlu havada ancak yüz pençe ilerisini aydınlatır, kar varsa bu daha da düşer, rüzgar dokuz şiddetinde eserken, dalgaların en büyüğünü kendi dişlerinin ucunda hissedersin..."

"Biraz bezelye alır mısın, Harley?" Bethany gülümsedi, misafirin gözcüsünün üstündeki dikkatini çaktırmadan dağıtmak istiyordu.

Göğsüne dokunup, başını kibarca önüne eğerek centilmence bir cevap verdi gözcü; yumuşacık yeşil bezelyeleri kabul etti.

Chloe'nin gözleri kocaman açılmıştı. "O kadar kötü mü?"

"Hayır," dedi Boa, dev gibi pençesindeki havucu ısırırken. Yakışıklı gözcüye sırıtarak baktı. "Sadece aramızda etkilememiz gereken bir hanımefendi varsa o kadar kötü oluyor."

"Anlatsana, Harley," dedi Bethany. "Yaptıklarımız çoğunlukla rutin şeyler, değil mi?"

Gözcü başıyla onayladı, paylanmıştı bir kere. "Evet, efendim." Chloe'ye döndü, o güzel gözler bakışlarını hemen yakaladı. "Çoğunlukla yakıtı azalmış veya birazcık kaybolmuş bir gemiye kılavuzluk yaparız veya gemide kendini iyi hissetmeyen biri varsa acele karaya yetiştiririz. Çok da heyecanlı bir hayat değil bizimkisi. Kaptanın da söylediği gibi, çoğunlukla rutin işler." Bakışları önündeki tabağa düştü.

"Çoğunlukla rutin işler," dedi rock yıldızı, "Ama her

zaman değil?" Yüzündeki gülümseme karşısına çıkacak herkesi eritebilecek kuvvetteydi.

Harley mutlulukla başını kaldırdı, omuzlarını silkti. "Her zaman değil."

"Gerisi tatbikat, Bayan Chloe," dedi Dhimine. "Motor çalıştırıp denize açılmak, bunu yaparken zamanla yarışmak. Dalgakıranları geride bırakan ilk bot olmak. Çağrının yapıldığı bölgeye ilk varan olmak. Kayıp fare kaç dakikada bulunacak..."

"Sürekli zamanla yarışıyoruz, Clo," diye açıkladı Bethany, misafirin bardağına yüksek dağlardan gelen buzlu suyu doldururken. "Kronometrenizi evde unuttuysanız hiç üzülmeyin, burada fazlasıyla var."

Misafir başını kaldırdı ve etrafına baktı, daha çok kendisini izleyen gözleri gördü. Yüksek plakalar masalarda kimlerin oturduğunu ayırt etmeyi sağlıyordu, herkesin boynunda kendi botunun parlak renklerini taşıyan ipek fularlar vardı.

Sarı ve mavi yıldırımlarla kaplı alanın altındaki yazı: *J-131 Cüretkâr.*

Kırmızı ve yeşil üçgenler: *J-139 Cennet.*

Yeşil ve sarı benekler: *J-143 Cesur.*

Beyaz ve siyah pırlantalar: *J-160 Güçlüpençe.*

Mavi ve beyaz dama tahtası: *J-166 Yılmaz.*

Dore ve siyah çizgiler: *J-172 Fırtına.*

Ölümle burun buruna, korku içindeyken, bu isimleri uzaktan karaltı gibi görmek acaba nasıl bir duygudur, diye düşündü Chloe. Haberim böyle başlayabilir mi? Öyle karanlık bir gecede?

"Bütün tayfalar en iyisidir," diye fısıldadı.

Boa başıyla onayladı. "Denizden sırılsıklam çıkarılan zavallı hayvancıklara sorarsanız, Bayan Chloe, en iyisi onları kurtarandır!"

5

Chloe akşam yemeğinden sonra bir saat boyunca imza dağıttığı için özür diledi; doldurulup fırınlanmış armut tatlısına dokunamamış, nefis renkleri ve baharatlı kokusuna rağmen ballı ve fındıklı kekini sadece tırtıklamıştı. Sonra *Yavuz*'un mürettebatıyla birlikte yemek salonundan çıkıp botlarına döndüler, ay ve limanın ışıkları suyun üstünde yol boyu ışıldıyordu. Deniz alçalmıştı, hava tuz ve deniz kokusuyla ağırlaşmıştı.

Dhimine çekinerek Chloe'nin *Yavuz*'la ilgili bir şarkı yazmayı düşünüp düşünmediğini sordu.

"Şarkı değil," dedi. "Bir haber yazacağım. Bizler sizi hep merak ettik. Kim olduğunuzu, burada olmanın nasıl bir şey olduğunu merak eden pek çok dağgelinciği var. Ben de bu hikayeyi anlatmak istiyorum."

"Ben de sizi merak ediyorum," dedi Dhimine. "Zsa-Zsa ve Mistinguette'yi merak ediyorum. Siz gerçekten de *Ünlü Dağgelincikleri*'nde bahsettikleri gibi misiniz?"

Chloe güldü. "Basın her zaman hikayenin tamammı yazmıyor. Herkes onun çılgın bir dağgelinciği olduğunu sanıyor, ama Zee-Zee aslında partilerden hoşlanmaz, hem de hiç. Okumayı sever. Dağgelinciği tarihi okur. Arkeoloji. Eski şeyleri sever. 'Tarih şimdiki bizi çağıran eski biziz ,' der."

Harley neredeyse boğuluyordu. "Dalga geçiyorsunuz! Zsa-Zsa'dan yani gösterilerin başyıldızından mı bahsediyorsunuz? *Okuyor* mu?"

"Ansiklopedileri kendi pençeleriyle tutup hem de," dedi Chloe şoktan kaynaklı sessizlikte.

"Ve Mistinguette... Misty'in kalbi ovalar kadar geniştir. O bizim romantiğimiz. Şarkı sözleri yazar, şarkı söyler, dans eder ama bir yandan da Bay Harika'yı bekler, ona selam verip dünyayı daha iyi bir yer yapmasına yardımcı olması için."

Hafif bir esinti yaz mevsiminin yaklaştığını fısıldadı.

"Peki ya onlar," diye sordu Bethany, "Sizin hakkınızda ne anlatırdı, Clo?"

Güzel kaşlar bir an için çatıldı. "'Clo hep hareket halindedir,' derlerdi. 'Durmak bilmez. Henüz bulamadığı bir şeyin peşindedir.'"

Altı hayvan *Yavuz*'un güvertesine çıktı, biri hariç hepsi yelken direğinden köprüüstüne doğru dalgalanan DKS bayrağını selamlamak için kepine dokundu. Bayrağın arka planında, gece göğünde yıldızlar kayıtsız ve umursamaz parıldıyordu.

İyi geceler, dendi ve kaptan, yazarı kazazedelere ayrılmış kısımdaki odasına götürdü. "Acaba Clo ne arıyor?"

Misafiri kapıda durdu. "Bilmiyorum, Bethany." İyi geceler diyerek subaya dokundu, ona bir arkadaşına bakar gibi baktı. "Hayal edebileceğimiz her şeyin ötesindeki güzelliği biliyor musun? Orada olduğunu biliyorum. O güzelliği bir kerecik olsun görmek istiyorum."

6

Sonraki haftalarda Bethany, Chloe Ferret'in yaz ve kaç tarzı bir gazeteci olmadığını anladı. Mürettebatla geçirdiği günler boyunca *Yavuz*'un parlatılıp cilalanmasına yardım etti, botun sistemleri tekrar tekrar kontrol edilirken yanlarında durup olan biteni izledi ve dinledi.

Günlük devriye öncesi kontrollerde köprüüstünde kaptanın hemen arkasında durup, dahili mikrofondan söylediklerini dinledi.

"Üst Sancak istasyonu durum bildir, lütfen."

"Ana arama ışığı, açık," diye devam etti Dhimine'nin sesi kulaklıkta ve kulesinin lambası gün ışığında bile görülebilecek şekilde parladı. "... ve kapalı. İkinci ışık açık... ve kapalı. İşaret fişekleri, paraşütlü işaret fişekleri, boya tabancaları ve halat çekiciler yüklendi ve güvendeler, devre lambaları yeşil. Sağır kompas: üç-altı-sıfır derece..."

Chloe gözcünün ufuk hizasında tuttuğu *Üst Sancak* olarak işaretlenmiş pusulanın göstergesinin kadranda çeyrek daire çizecek şekilde bir ileri bir geri oynamasını izledi.

"Sağır kompas nedir?" diye sordu.

Bethany Göstergeye dokundu. "Referans noktalarını işaret eder."

"... iki-yedi-sıfır ve üç-altı-sıfır. Otokamera devrede, kapaklar açık. Üst Sancak denize inmeye hazır."

Kaptan kronometresinin düğmesine bastı, yorum yapmadan süreyi not etti. "Üst İskele istasyonu durum bildir," diye seslendi.

"Ana arama ışığı açık..." diyen Harley'in sesiydi.

Bethany mürettebattaki herkesin bir diğerinin görevini yapabilecek şekilde eğitim almasında ısrar ediyordu, içlerinden herhangi biri gerekirse botu komuta edebilmeli. Ekipteki herkesin diğerlerini kendi görevleri hakkında eğitmesini istemişti, bu esasında Boa'yla makineler ve denizcilikle ilgili dersler yapmaları anlamına gelmişti çoğunlukla.

Aktif olarak görevde olmadığı zamanlarda *Yavuz*'da kendi eğitimlerini düzenlediler; Dhimine ve Harley köprüüstünde botu limandan çıkarma, otomatik pilot ve

radar devredeyken kurtarma alıştırması yapmak için en yüksek hızda sürme konularında; Boa suda belli belirsiz yüzmekte olan bir zilli topa kurtarma halatı geçirene kadar halat çekme aletiyle çalışmıştı.

Chloe dinledi ve izledi, hatta ara sıra bota uzun uzun baktı. Bir keresinde karanlıkta arama lambalarını açtı ve kapattı; nasıl bir his olduğunu görmek için paraşütlü işaret fişeklerinden birini ateşleyip havaya attı.

"Suya kocaman bir kuyruklu yıldız atmak gibi bir şey," diye yazdı. "Pençemin tek bir dokunuşuyla iki dakika on dört saniyeliğine geceyi gündüze çevirdim."

Çok geçmeden, eğer mecbur kalırsa botu kendi başına hareket ettirebileceğine gizliden gizliye inanmaya başladı. Ama hâlâ çalışıyordu. Kazazedeler bölümündeki hamağının başucunda araştırma kitapları duruyordu: *Dağgelinciği Kurtarma Servisinin Tarihçesi, Denizdeki Küçük Hayvanların Kurtarılmasına İlişkin Strateji ve Taktikler, Denizci Dağgelinciğinin El Kitabı, Deniz Makinistinin El Kitabı, Çetin Denizlerde Küçük Botlar, Çift Pervaneli Botu Kullanma Dersleri, Kahraman Dağgelincikleri: DKS'den Fevkalade Hikayeler.*

"Burada mutlusun, Boa," dedi makine dairesine yaptığı ziyarette. "Burayı biliyorsun ve seviyorsun. Hayatları boyunca neyi sevdiklerini bulamayan kaç hayvan vardır acaba?"

İri yarı dağgelinciği başını kaldırıp, kurmaya çalıştığı enjektör bloğunun yağlı tarafından kadına baktı. "Bunu bilemem, Bayan Chloe," diye cevap verdi, "Ama kendi sevdiğimi bulmak benim işim."

Yaptığımız seçimlerden nasıl bir şeyler öğreniyoruz, diye düşündü gazeteci ve aldığımız dersleri uygulamak konusunda ne kadar kararlıyız!

"Annem bana şöyle demişti," dedi Vincent geç bir saatte

gece kurtarma tatbikatından dönüyorlardı, "Ve ben bu sözü hiçbir zaman unutmadım." Uzun bir süre durdu, ikisi geminin ortasından yayılan ışıltılı su damlacıklarını izlediler. "'Vink, durum ne kadar kötü olursa olsun her türlü sorunu çözebilen, başkası beceremezken sana mutluluk veren kişiyle tanışmak istiyorsan; işte aynaya bak ve merhaba de.'"

"Birisini neyin rahatlattığını bulursanız," diye yazdı Chloe o gece, "Onun hakkında çok şey öğrenebilirsiniz." Bethany'i rahatlatan şey, diye düşündü, birbirinden farklı hayvanları disiplinli ve sevgi dolu bir güce dönüştürmek ve sonra bu gücü doğa şartlarına karşı kullanmaktan geçiyor. Bir deniz subayı dağgelinciği olarak becerisinin özünde bu var. Kaptan sevginin her şeyin üstesinden geleceğini bilmek istiyor, bunu kanıtlamak için gerekirse hayatı üzerine bile bahse girebilir.

Chloe ikinci ve üçüncü defteri doldurmuştu ama zamanla bir yabancı misafirden çok *Yavuz* ailesinin bir üyesi gibi hissetmeye başlamıştı. Eğer gözlemci olmam gerekseydi, diye düşündü, onları çok yakından bilen bir gözlemci olurdum.

Chloe mürettebata öyle rahat bir şekilde dahil oldu ki kaptan, değişikliği neredeyse fark etmedi. Boa gazeteciye düğümleme sanatını öğretti, o da harıl harıl pratik yaptı, ta ki bir sihirbazlık gösterisi yapar gibi düğümün dişlerini atıp, tek bir bilek hareketiyle ucunu düğümleyerek top şekli verdiği Ceviz düğümünü, saniyeler içinde atabilene kadar.

Boa çocukken bir yazını Montana'da Monty Ferret'in Gökkuşağı Koyun Çiftliği ve Çiftçi Eğitim Merkezi'nde geçirdiğini güvenip ona söyleyivermişti. Bu bir sır değildi ama kaptandan başka bilen de yoktu. Rock yıldızına denizle ilgili hikayeler anlattı; hikayenin sonunda Doğrucu Peri olarak incecik bir fare sesiyle kıssadan hisseyi söylediğinde ("... işte bu yüzden ağzı açık bal fıçılarını motor kapaklarımızın

yanında *asla* bırakmıyoruz"), kadın o kadar çok gülerdi ki gözlerinden yaşlar gelir, ona doğru yaslanmaktan başka şey yapamazdı.

Bir gün düz seyir süratinde bir tatbikattan dönerlerken, Bethany ve Chloe köprüüstünde yalnız başlarına duruyorlardı.

"Teşekkürler, kaptan."

"Bir şey değil, Clo." Bethany dahili telsizinin düğmesine bastı.

"Bütün motorlar, yarım yol ileri lütfen şef."

"Yarım yol ileri," diye yanıtladı Boa, sesinin gerisinde motor gürültüsü yıldırımdan bir duvar gibiydi.

Güvertenin altından gelen homurtular çoğaldı ve bot ileri doğru hamle yaptı, karinası yükselmişti. Sular sancak ve iskele taraflarına coşkuyla çarptı, kar taneleri gittikçe koyulaşan abanoz rengi denize düşüp yok oldular.

"Beni aranıza aldığınız için teşekkürler," dedi yazar. "Buna alışık değilim."

Kaptan sırıttı. "Seni herkes arasına alır, Clo," dedi. "Seni sevmeyen yok! Sihir gibi bir şeysin!"

Dahili telsiz selektörüne bastı. "*Dalgakıran gözcüleri*."

"Üst İskele," dedi Harley.

"Üst Sancak," dedi Dhimine.

İki sağır kumpasın repetörü gidiş istikametinin birkaç derece sağına kaydı. Bunları baş taraftaki Asteğmen Vincent Ferret'in görev yerinde bir üçüncüsü izledi.

"Ön gözcü dalgakıranda," diye seslendi.

Bethany *Yavuz*'un normal seyir hızını korudu, kanala sağa dönerek girmeyi planlıyordu. Seyir sırasında radarı da kullanabilirdi ama elektronik aletler hata yapabilirdi, bunu

biliyordu ve öyle bir durumda ancak pratik ve beceri sayesinde botu yönlendirebilirdiniz.

"Şöhret bir sihirse, evet öyle," dedi Chloe, "Aslında o bir ekran ve ben sonsuza kadar o ekranın dışındayım. Benden beklenmeyen bir şey yaptığımda veya söylediğimde hüsrana uğruyorlar; ben zannettikleri kişi değilim. Bazen diyorum ki keşke birisi de çıkıp beni görse... olmamı istedikleri aynadaki yansımalarını değil de beni."

"Ben senin aynada bir yansıma olduğunu düşünmüyorum," dedi Bethany. "Boa'nın da öyle düşündüğünü sanmıyorum. Hatta Dhimine bile artık böyle düşünmüyor. O kızcağız da artık utangaçlığını yendi, sana sırlarını anlatıyor."

"İşte bu yüzden teşekkür ediyorum, kaptan."

Subay görev başında taktığı, cankurtaran şapkasının kenarına dokunarak selamladı, artık güneşten, tuzdan ve tatbikatlardan eskiyip yıpranmıştı. "Biz hizmet etmek için buradayız."

Günler geçerken Bethany, Chloe Ferret'in denizci dağgelinciği eğitim sisteminin bir ürünü olmadığını unuttu; o disiplinin eğitimle kazandırılmadığı, kendi içinden geldiği aklından çıktı. Kaptan kısa sürede Chloe'nin mürettebatı değil de bir rock yıldızı olduğunu unuttu.

7

Nisan'ın 17'sinde *Derin Kaşif* gemisi Alaska Körfezi'nden döndü, Kanada'nın batısındaki gri balina göç yolunu takip ediyor, yol boyu akıntıları ölçüyor, okyanus çevresiyle sıcaklıkları kıyaslıyor ve plankton miktarını izliyordu. Keşiflerle dolu bir seyahatin son bölümüydü.

Güvertede bir dişi sarman kedi, bir Shetland çoban köpeği, bir Endonezya papağanı ve aradıkları macerayı bul-

mak için buldukları her delikten gemiye çıkmış yetmiş yedi gemi sıçanı ile otuz beş fare vardı. Ayrıca kırk dört insan da gemideydi, aralarında mürettebat ile her birinin zihninde okyanusa ve uzak göklere soracakları binlerce soru olan bilim adamları vardı. Bir zamanlar bomboş olan bilgisayar diskleri, artık elektronik balık ağları gibi yanıtlarla tıka basa doluydu. Malezya'daki ağaçlardan, Mindano Hendeği'nin derinliklerine canlı hayatına ilişkin taze keşifler, gezegenin en uzak atmosferlerinden fısıltılar mühürlü konteynerlerde güvendeydi. O disklere kaydedilenler arasında hayatını devam ettirmek için denize muhtaç olan hayvanlara denizden gelen son çığlık vardı.

Vankuver Adası'nı ve Juan de Fuca Geçidi'ni geçerken batıdan yaklaşan alçak basınç sistemi ufukta bir kıvrımdan ibaretti, başarılı geçen yolculuğun sonuna konmuş bir kesme işareti gibiydi. Ne karadakiler ne de denizdekiler bu tuhaf gökyüzünün uyduların değişik fotoğraflar çekmesine fırsat yaratmaktan öteye geçeceğini düşünüyordu.

Ne var ki dört gün içinde, *Derin Kaşif* rüzgarın esiş yönünde Maytime'nin kuzeyindeki kayaların epey yakınına sürüklenmiş, sekiz şiddetindeki rüzgar ve geminin direnme kapasitesini aşacak kadar kabaran deniz tarafından epey hırpalanmıştı. Ara sıra geminin baş tarafı havaya kalkıyor, Kaşif'in kaplamaları arasmdaki bağlantılar gerilip, pompaları artık suyu dışarı atamayacak hale gelene kadar yarısı suyun altında yarısı üstünde dengede kalıyordu. Gece yarısım biraz geçmişti ki refakat edecek bir gemi talebinde bulundu, güvenliğin sağlanması için yanında duracak bir kurtarma gemisi istedi.

Dakikalar sonra kıç tarafı aniden çıkan azgın bir dalgayla tamamen havaya kalktı, devrilip kırılan çeliğin yüksek perdeden acı bir çığlığı andıran, kulakları sağır eden sesi fırtınanın gürültüsünü bile bastırdı. Tam hız dönerken eği-

len sancak tarafı pervanesinin şaftı parçalandı ve bunu yaparken de gemide kocaman delikler açtı; sular çoktan delikleri doldurmaya başlamıştı bile. "İmdat, imdat, imdat! Burası *Derin Kaşif, Derin Kaşif*. Sancak tarafı pervane şaftımızı kaybettik, dümen ve ön kargoyu kaybettik, makine dairesi su alıyor. Koordinatlarımız üç-nokta-iki mile ikialtı-ikiderece Moray Resifi radyo kulesi dolayları. Gemide kırk dört kişi var. İmdat, İmdat, İmdat. Burası *Derin Kaşif*..."

O sırada radyo bozuldu, uçuşan enkaz parçaları antenini kırmıştı. Ama mesaj yerine ulaşmıştı ve Maytime'nin sirenleri anında geceyi yırtar gibi çalmaya başlamıştı.

Daha bir saniye önce hamağmda uyuyorken, Yüzbaşı Bethany güverteye apar topar koştu, *Yavuz*'un köprüüstüne doğru ilerlerken uykusu açılmıştı. Dahili telsize uzanırken sesini sakinleştirmek için bir an durdu, sonra bu da sanki bir tatbikatmış gibi konuşmaya başladı.

Makine dairesine seslendi, "Boa, birinci motoru çalıştır, İkinci Motoru çalıştır." Sirenlerin üstünden sadece çeyrek dakika geçmiş olmasına rağmen baş makinistin uyanık veya hazır olup olmadığını sormadı.

Geminin hoparlörlerine geçti. "Borda mürettebatı, herkes güverteye. Yardım çağrısında bulunan bir gemi var, bu bir tatbikat değildir." Sözleri yükseldi, yankılandı ve mürettebat görev yerlerine gitmek üzere merdivenlere koştu.

"Chloe Ferret, hemen kıyıya, lütfen; Chloe, kıyıya çık hemen, lütfen!"

Onu uykusundan uyandıran ilk siren sesiyle zaten kafası karışmıştı; şimdi de hoparlörlerde adını duyuyordu. Bot denize açılıyor olamaz! Hamağından zıplayarak kalktı, inanamıyordu. Aklı selim hiçbir dağgelinciği böyle bir *düşünceyi*...

Kamarasının altındaki motorlar çoktan çalışmıştı bile.

"Bekleme konumundan halat atmaya," dedi hoparlör.

Sonra: "Ön halat fora."

Chloe sendeleyerek koridora koştu.

"Sancak halatı fora."

Gazeteci durdu, korkuluğa sıkıca tutunmuştu. Hâlâ uyuyordu, hareket edemeyecek kadar korkmuştu. Fırtına mevsimi geçti. Tatbikatlar çoğunlukla deniz sakinken yapılıyordu.

Hoparlör ısrarla devam etti. "Chloe Ferret, derhal kıyıya, lütfen." Sonra, sert bir şekilde: *"Clo, kıyıya çık!"*

Merdivenlerde dondu kaldı. Bu bir rüya olmalıydı.

"Tüm motorlar çok ağır yol tornistan."

Yavuz hareket etmeye başladı, Chloe altındaki botun denizde kaydığını hissedebiliyordu. Bu fırtınada denize açılıyorlardı!

"Demir al."

Hepsini dinledi, pençeleri kenetlenmişti, sanki uzaklarda bütün olayı izleyen biriymiş gibi gördü kendisini merdivenlerde, hayatı devam ederken bir gözlemci gibi izliyordu.

"Motorlar devrede. Mürettebat yerlerine, Can yelekleri ve emniyet kayışları. Ön güverte, arama ışıklarını yükselt. Bütün motorlar ağır yol ileri... Bütün motorlar yarım yol ileri."

Yavuz dalgalarda alçalıp yükselmeye başladı, daha rıhtımdan henüz ayrılmıştı ki hızlandı.

Chloe kazazedeler bölümüne sendeleyerek geri döndü, can yeleğini bulup üstüne geçirdi. Sonra durdu ve titremeye başladı.

Köprüüstünde, Bethany fırtınanın ne kadar bıçak sırtı olduğunu gördü, şimdiye kadar gördüğü en vahşi fırtınaydı ve neredeyse tam gaz üstüne doğru gidiyordu.

"Üst Sancak, Üst İskele, arama ışıklarını ilerideki dalgakıranlara doğrultun. Bütün gözcüler yerlerine lütfen."

Tatbikat, tatbikat, tatbikat, demişti Dhimine. Şimdi dahili telsizde kaptanla konuşurken duyduğu sakin ve kesin ses ona aitti. "Ana arama lambası açık. İkincisi açık... ve kapalı. İşaret fişekleri, paraşütlü işaret fişekleri, boya tabancaları ve halat çekme makineleri yüklendi ve güvende, devre lambaları yeşil..."

Kaptan görev yerlerinde her şeyin normal olduğunu söyleyen mürettebatını dinledi, yardım çağrısında bulunan geminin yerini haritada işaretledi, mevziye tahmini ulaşma süresini hesapladı, otomatik pilotu rota tespit sistemini kullanarak ayarladı ama devreye sokmadı, *Yavuz*'u pençesiyle kontrol etmeyi tercih etti.

Çeliğin çakıl taşlarına sürtünmesine benzer sesler çıkaran yağmur, bordayı ve zırhlı camları adeta dövüyordu. J-101 denize doğru hızla açılırken arama ışıklarının altında, kanalın rüzgar yönünde deniz bembeyazdı, dalgakıranlar neredeyse kayalıkları tamamen gizliyordu.

Bu ilginç bir deneyim olacak, diye düşündü Bethany. Daha şimdiden zor durumdaki gemiye nasıl yanaşacağını planlıyor, az sonra karşı karşıya kalacağı pozisyonları gözünde canlandırıyordu. Eğer rüzgardan korunaklı tarafta, mümkünse önde dursak, diye düşündü, böylece Sahil Güvenlik botlarınm geminin orta ve kıç tarafında çalışmasına yer bırakmış oluruz ama bu pozisyonda gemiyle kıyı arasında kalırız ve hayvanları aramak için fazla zamanımız olmaz. Rüzgarın esiş yönünde dursak, daha fazla zamanımız olur ama deniz daha azgın olacaktır...

"Merhaba, *Yavuz*, burası *Güçlüpençe*. Kanalın dış hududundayız. Işıklarınız görüş alanımızda değil. Konum bildirin."

Bethany dahili telsize konuştu, "Üst gözcüler, ikinci lambaları arkaya, kanala doğru yakın."

Bot dalgakıranların arasından uçarcasına geçerken iki arama ışığı geminin arkasında bıraktığı izi aydınlattı.

Kaptan telsizi kaldırdı, değişim programı çerçevesinde Maytime'ye gelen Kanadalı Kaptan Chester Ferret ile konuştu. "Merhaba, *Güçlüpençe*. *Yavuz* Dördüncü İşarette, sizin için arka ışıkları yaktık."

Uzun bir sessizlik. "Görüş alanında hiç bir şey yok, Bethany. Hızınız nedir?"

"Tam yol ileri. Kırk deniz mili."

Uzun süren bir sessizlik. "Kurtarma alanında görüşürüz o halde."

Yavuz dalgakıranların sonuna geldiğinde Bethany bir an için botun karaya çıktığını zannetti. Deniz, ayın kraterlerle kaplı yüzeyi gibiydi; aniden beliren telsiz direğinden daha derin uçurumlar, karinanın altında esneyip açılan mağaralar. Kırılan dalgalar ezip dümdüz etmek ister gibi kızak gibi kayıp ön tarafa çarpıyorlardı. Böyle bir denizde yüksek hızda gidip şansını zorlayamazdı.

"Bütün motorlar standart hız ileri," dedi makine dairesine.

"Standart hız ileri, başüstüne," diye yanıtladı Boa, gazı biraz azalttı. Bot birden yavaşladı, sarsıntılar eskisi kadar berbat değildi.

"Nasıl gidiyor, ön taraf?" diye seslendi.

"Sorun yok, efendim," dedi erkek kardeşi, gece görüş lensleriyle kabarmış denizin oluşturduğu karanlık tepeleri izliyordu. "Yardım çağrısında bulunan araç, görüş alanında değil."

Seni seviyorum, Vink, diye düşündü kaptan.

"Merhaba gözcüler, son bildirilen konumdan üç mil uzaktayız. Bu rotada süremiz on iki dakika rüzgar yönünde sürükleniyorsa daha kısa olabilir. Radar irtibatımız yok ve bir süre olmayabilir. Gözünüzü dört açın."

8

Güvertede fareler ve gemi sıçanları bildikleri dünyanın alabora oluşunu izliyordu. En yaşlıları olmamakla birlikte Jasper Rat denizde diğerlerinden uzun zaman geçirmişti ve hepsi gözlerini kocaman açmış ona bakıyorlardı. Bu korkunç çığlığa benzer ses ne anlama geliyordu, güvertenin inip inip kalkması, tuzlu suyun daha önce olmadığı yerleri doldurması ne demek oluyordu?

"Geçecek," dedi. "Kıyıya yakınız ve eğer gemi tehlikedeyse kurtarma botları gelecektir. Bizi çekerek limana götürürler." Etrafını saran kaygılı yüzlere baktı, her yer kemirgenlerle doluydu; fareler titremeye başlamıştı bile. "Su B güvertesine ulaşırsa, gemiyi kaybedebiliriz ve o zaman hepinizin zincirliğe gitmenizi ve çapa zincirine tırmanıp palamar deliğine çıkmanızı istiyorum ve sıkı tutunun. Biz Sammy'le birlikte şimdi oraya gidiyoruz. Kurtarıcı dağgelinciklerinin bizi buradan çıkarması için elimizden gelen bütün yardımı yapmalıyız."

"Ya dağgelincikleri gelmezse, Jasper?"

"Dağgelincikleri her zaman gelir."

Fare ürperdi. "Ya gelmezlerse?"

"O zaman palamar deliğinden atlar, yüzebildiğimiz kadar yüzeriz."

"Jasper, ben yüzme bilmiyorum!"

"O zaman pençemi tutarsın, birlikte atlarız."

Gerilerden başka bir ses duyuldu. "Ben yüzme bilmiyorum."

"Bir gemi zor durumdaysa, dağgelincikleri gelir," diye kestirip attı sıçan. "Ve kurtarma kafesini gönderdiklerinde öne atılmanızı ve panik yapmanızı istemiyorum. Dağgelinciklerine giden ilk grupta en gençlerimiz olacak, geri kalanlar sakince bekleyecek. Fareler, sonra diğer hayvanlar, deniz sıçanları en son. Ben söylemedikçe bu gemiden kimse atlamayacak."

"Kediyi de kurtaracaklar mı?"

"Hepimizi kurtaracaklar. Gemi tehlikedeyken kedi bize zarar vermez. Bu denizlerin kuralıdır." Başka soruların gelmesini beklemedi. "Sammy, haydi gidelim."

Yavuz'un alt güvertesinde, Chloe Ferret uyanıktı. Dağgelinciklerini pek deniz tutmaz ama korkabilirler. Bottaki diğer bütün hayvanların kendilerine göre görevleri olduğunu biliyordu, çok şanslı olduklarını düşündü, en azından görevlerine sarılır ötesini düşünmezlerdi. Onun yapabileceği tek şey ise sadece hamağına sarılıp felaketin geçmesini beklemekti.

Harley'in anlattığı fırtına hikayelerini uydurma sanmıştı. Vincent'in sabırla J-botlarının ne kadar güçlü olduğunu, ne kadar az kişinin denizlerde kaybolduğunu anlattığı derslerine şu an minnet duyuyordu. Vincent bir yüzey suyunun *Yavuz*'un büyüklüğü ve tasarımında bir gövdeyi alabora etmesinin neredeyse imkansız olduğunu çizimler ve denklemlerle göstermişti. Kayalardan, resiflerden ve batan gemilerden yeterince uzak durdukları sürece tehlike çok azdı. Yapmam gereken tek şey, diye düşündü, dayanmak.

Chloe en azından aksiyonu daha iyi bir yerden izleyebi-

lirim diye düşündü ve dengesini güçlükle sağlayarak koridoru geçip, korkuluklara tutunarak merdivenden çıktı. Güverte kapağını açmadan önce emniyet kayışının güvenlik kancasını tek pençesiyle sıkıca tuttu. Girişte arka tarafta çelik bir kablo olduğunu biliyordu; Boa'nın ona tatbikatlarda öğrettiği gibi çıkar çıkmaz kancayı o kabloya geçirecekti.

Bot sancak yönünde dönerken kapağı itti. O hızla birden neredeyse güvertenin üstüne kadar çıktı. Karanlık sular dizlerine kadar geliyordu, şapkası daha o saniye kaybolmuştu. Ama hazırdı ve halatın nerede olduğunu biliyordu. Deniz pençelerinin altındakileri süpürüp alana kadar, kayışı bağlamıştı, kancayı kabloya geçirmişti ve gelen dalga tek yönlü ekspres tren gibi onu alıp köprüüstünün ayaklarındaki merdivene savurmuştu.

Her yerden saran denizin karşısında çaresiz, emniyet kayışı bir arp teli gibi gergin vınlarken, gözlerini açıp ileri doğru baktı. Çılgınca bir an boyunca gördüğü manzara hoşuna gitti, ön taraf kırılıp kıvrılan ve dağgelinciği botunu boğarak yok etmeye çalışan dalgaların arasında ekspres bir asansör gibi hızla yukarı çıktı. Ve bir anda *Yavuz* yükseldi, arama ışıkları öfkeli karanlık denize tebeşir beyazı ışıklar saçıyordu.

Chloe kendi çığlığını duydu, biraz dehşet, biraz kendisini bekleyen kaosun verdiği keyiftendi bu çığlık; ön taraf bir sonraki dalganın dibine düşüp, arka tarafı kaplayan köpükten duvar onu kenara çarpana kadar sürdü çığlığı. Demek onların işi bu, diye düşündü, zihnindeki serinkanlı gözlemci. Ben de onları tanıdığımı sanıyordum... sanıyordum ki... küçük Dhimine bile, o bile bunu *istemiş*! *Kim bu hayvanlar?*

Gözleri ardına kadar açık, köprüüstüne çıkan merdivene yapıştı, pençeleriyle seyyar merdivenin iki yanından sıkı sıkı tutuyordu. Deniz tepeden tırnağa her yerini ıslatmıştı; o ise suyun buzdan daha soğuk olmamasına şaşırmıştı sadece.

Dalga, geçer geçmez, emniyet kayışını çözdü ve merdiveni köprüüstüne dayadı, kapıyı sertçe çekip açtı ve aceleyle içeri girdi.

Köprüüstündeki çarpma sesine şaşıran kaptan döndü, kızıl gece ışıklarının altında nefes nefese kalmış gazeteciyi gördü.

"*Clo!* Sıkı tutun!" Bethany *Yavuz*'u doğrudan bir sonraki dalgaya sokacak şekilde çevirdi dümeni, açıktan alsa bu dalga botu devirebilirdi.

Hayatta olduğu için minnettar olan Chloe Ferret J-bot sallanıp doğrulurken köprüüstü kısmındaki korkuluklara tutundu; dalga güvertedekinden gözcüye bottaki bütün dağgelinciklerinin üstünden geçip gitti. Zırhlı pencereden, Harley'in Üst İskele'nin gece ışıkları altındaki parlak kırmızı siluetini görebiliyordu, kaslı bedeni emniyet kayışına sarılmış, yardım çağrısında bulunan gemiyi sadece isteğin gücüyle görebilecekmiş gibi fırtınaya doğru eğilmişti.

"Sana gemiden inmeni söylemiştim!" Bethany dümeni tekrar düzeltti, dalga dalga ilerliyor, sadece gemisinin güvenliği buna bağlıysa doğrudan denize dönüyorlardı. "Sana bir emir verdim!"

Rock yıldızının tüyleri diken diken oldu. En son kendisine kimin bu şekilde bağırdığını hatırlayamadı. "Özür dilerim, kaptan! Korkmuştum!"

"Olduğun yerde kal, Chloe..." Bethany'in sesi zırhlı cama çarpan denizin gürültüsünde kayboldu. "Kamarana da dönme, şunu atlatana kadar hiçbir yere kıpırdama!"

Önce durağan bir ses ardından da dahili telsizden ve köprüüstündeki hoparlörlerden Dhimine'nin sesi duyuldu. "Üst Sancak, araç görüş alanında efendim."

Bu çağrıya şaşıran Bethany, Dhimine'nin sağır kompas repetörüne kısa bir bakış attı. Sancak tarafında neredeyse

omurgaya tam dikey bir noktayı gösteriyordu. Bir sonraki dalganın tepesindeyken, bir an için, radarlar geri geldi, kıyıyla kendi botu arasında dev gibi bir gemi gördü.

"Ah, yapma!" dedi. "Mümkün değil!" Ama mümkün olduğunu biliyordu. Dümeni olmayınca, *Derin Kaşif* omurgasının dikine sürüklenmişti, uzun çelik tarafı fırtınaya doğruydu, rüzgar ve deniz onu çaresiz bir şekilde Moray Resifi'ne doğru itiyordu.

"Ne oldu?" dedi Chloe.

Bethany dümeni tam sancağa çevirdi, botu rüzgar yönünde doğrudan kayalara yönlendirdi. "Kayalara doğru gidiyor, Clo." Kaptan kurtarma frekansını seçti ve mikrofonun düğmesine bastı. "Maytime Kurtarma," diye seslendi, "Yardım çağrısında bulunan gemi J-101'in görüş alanındadır. Moray Resifi'nin yedi mil batısında yan yatmış durumda. Rüzgara karşı geminin ön tarafına yaklaşmaya başlıyoruz, ışıklar yukarıda."

Sonra dahili telsize döndü: "Üst İskele, işaret fişeği lütfen, Harley."

Gözcünün olduğu yerden yukarı doğru kıvılcımlar çıkmaya başladı, manzara birden gündüze döndü: *Derin Kaşif*'in kocaman gövdesi rüzgarın yönünde sallanıyor, güvertesinin her yerine çarpan sular köpükler saçıyordu.

"Dikkat, dikkat," diye seslendi Bethany. "Bu bir kazazede kurtarma operasyonudur. Gemiyi kurtarmamız mümkün değil, bir saat içinde kayalara çarpacak. Rüzgara karşı standart ön taraftan yaklaşma pozisyonundayız. Bütün motorlar çok ağır yol ileri, Boa."

Aşağıda, baş makinist dağgelinciği gaz kelebeğine uzandı ve motor hızını düşürdü, sadece bir mırıltı geliyordu motorlardan. "Çok ağır yol ileri, başüstüne."

"Gözcüler," diye seslendi Bethany, "Arama ışıkları ar-

kaya lütfen." Chloe arkaya doğru baktı, o tarafta yükselen denizin boyunu görünce nefesini tuttu, bot hız kaybederden *Yavuz*'u yutmakla tehdit eder gibiydi.

Kaptan dümenle cebelleşiyor, rüzgarı ve dalgayı hesaba katıp dengeyi sağlamaya çalışıyordu. Daha da yavaşlayınca, *Yavuz* ile dev gemi gövdesi arasındaki mesafe birkaç dakika içinde azalmıştı. Yakın mesafede Bethany çapa zincirlerinin palamar deliğinden aşağı, doğrudan denize sarktıklarını görmüştü. Kaptan demir atmayı denemiş, diye düşündü, ama açıkta deniz çok derindir. Çapalar ancak iş işten geçince dibi bulur, gemi resife bindirince; o saatten sonra gemiyi kurtarmak mümkün olmaz.

"Bethany," dedi Chloe, "Gemi karaya vurursa, içindekiler kurtulur değil mi? Yani..."

Kaptanın sesi sakindi; bir yandan da zihninde rüzgar, dalga ve mesafeyi hesaplıyordu. "Hayır, Chloe. Hayır, kurtulmazlar, ölürler." Dahili telsizin düğmesine bastı. "Arka arkaya fişekler lütfen."

Harley'in fişeği suya gömülmeden hemen önce Dhimine'ninki yandı; arkasında yukarı çıkan bir roket gibi izler bıraktı ve günışığı geri geldi.

Kaptan bütün dikkatiyle omzunun üstünden arkaya baktı, azgın bir dalga geçip geminin altında kalınca, bir sonraki henüz yükselmeden dümeni doğrudan rüzgar yönünde çevirdi ve *Yavuz* denize doğru rüzgar gülü gibi dönmeye başladı. "Bekleme hızı standart ileri, Boa... beklemede... *Hemen!*"

İvedi ve sakin bir yanıt geldi: "Standart ileri beklemede, başüstüne."

Motorlar rüzgar yönünde sürüklenmesini durdurmaya çalışırken, J-101 rüzgarın geliş yönünde *Derin Kaşif*'in yakınında pozisyon alacak şekilde durakladı. Kaptan kocaman

geminin sancak tarafı palamar deliğinde iki deniz sıçanının, yağmur ve deniz suyundan sırılsıklam halde beklediğini gördü. Hayatları artık *Yavuz*'a bağlıydı.

"Dhimine, Harley, kurtarma kafesi için halatlara ihtiyacımız olacak. Ön palamar tarafına atın halatları, deniz sıçanlarının olduğu yere, acele etmeyin. Iskalamayın."

Kaptan ön taraftaki kontrol noktasına baktı, dişlerini sıktı. "Vink, halatlar bağlanır bağlanmaz kafesi gemiye götürmeni istiyorum."

Kardeşi bu emri bekliyordu, ablasının isteği hakkında aklında en ufak bir şüphe yoktu. "Kafes hazır, efendim. Emrinizi bekliyorum..."

Dhimine kurtarma halatını zor durumdaki gemiye doğru ateşledi; bir saniye sonra Harley de aynı hedefe nişan aldı.

Deniz sıçanları halatlar onlara doğru ateşlenirken palamar deliğinin içine doğru daldılar ama halatlar hedefi bulduğu anda uçlarından tutup çapa zincirine bağlayarak sağlamlaştırdılar.

Bethany dahili telsizin düğmesine bastı. "Haydi, Vink!"

Köprüüstünden kardeşinin kendi görev yerinden elinde tuhaf naylon bir ağ tomarıyla ayrılmasını, kendi kayışını güvenlik kablosuna takmasını izledi. Tam o sırada ön taraftan vuran bir dalga onu kıçtan köprüüstüne doğru sürükledi. Bir pençesiyle ağı sıkı sıkı tutarken, diğeriyle güvenlik kayışını serbest bıraktı. Genç dağgelinciği merdiveni hemen Üst Sancak Gözcü noktasına dayadı ve suyun üstünden *Derin Kaşif*'e uzanan Dhimine'nin kurtarma halatını yakaladı.

İki deniz sıçanı bu manzara karşısında sevinç çığlıkları attılar. "Sana gelirler demiştim!" diye bağırdı Jasper rüzgarı bastıran bir sesle. "Dağgelincikleri mutlaka gelir, *demiştim*!"

Harley Ferret yukarı doğru başka bir paraşütlü işaret fişeği daha gönderdi, orada asteğmen yerine kendisinin olmasını isterdi, kafesi oraya götüren olmak isterdi. Yine de kendi işine baktı, halat atıcıyı yeniden yükledi, ateşleme tüpüne bir fişek daha yerleştirdi.

Kafes omuzlarında bir sırt çantası gibi asılıydı, asteğmen kurtarma halatını takip ederek *Derin Kaşif*'e yaklaştı.

Harley izledi, demir gibi gergindi; kendi kayışını çözdü. Eğer o hayvan suya düşerse ben de peşinden gidiyorum.

Bethany bakamadı, *Yavuz*'u olabildiğince sabit tutmaya çalışıyordu. Bunu defalarca pratik etmiş olmalarına rağmen, kafesi sekiz şiddetinde bir rüzgarda götürmek kolay bir iş değildi. Bir anlık dikkatsizlik, sonra sinirlerin boşalması eğitimsiz bir hayvanın denize düşmesine sebep olabilirdi; halat tek bir yanlışa bile izin vermeyen canlı, kıvrak bir varlıktı.

Ama kardeşi arama ışıklarının ve işaret fişeklerinin aydınlığında, sirklerdeki ip cambazları gibi, ileri atıldı, durdu, sonra yine ileri atıldı; nihayet palamut deliğine ulaştı ve deniz sıçanları onu içeri çektiler.

"Gemiye hoş geldiniz," dedi Jasper üzerinden sular damlayan dağgelinciğine. "Ne kadar zamanımız var?"

Sammy arkadaşına baktı, bu soru onu şaşırtmıştı.

"Bir saat, belki daha da az," dedi Vincent. "Çapa zincirleri resife çarptığında bizi yavaşlatır ama gemi bunu başaramayacak." Gözlerindeki suları sırılsıklam pençesiyle sildi, kurtarma kafesini açtı ve kurdu; ana makarayı *Yavuz*'a giden kurtarma halatlarından birine yerleştirdi. "Gemide kaç hayvan var?"

"Yüzden fazla. Çoğu burada," dedi deniz sıçanı, dönüp bir tünel dolusu korkmuş kemirgenle dolu palamar deliğine baktı. "Önce küçükler," dedi. "Haydi fareler! Korkmayın, bunlar Cankurtaran Dağgelincikleri!"

9

"Merhaba, *Yavuz*, burası *Güçlüpençe*. Işıklarınız görüş alanımızda, geminin orta kısmına yanaşıyoruz izninizle."

İlk kazazede grubu kafesi dolduruyordu, Bethany rahatladı ve kontrolü eline aldığını düşündü. Çok tehlikeli bir histi bu, biliyordu; hemen toparlandı ve kaygılı haline geri döndü. Rahatlama zamanı değildi.

"Hoş geldin, *Güçlüpençe*, izin verilmiştir. Hatta bir kafesimiz var, kazazedeleri botumuza çekiyoruz. Bir arama ekibi gönderebilirsiniz, kazazedeleri orta güverteye getirip kendi kafesinizi orada çalıştırabilirsiniz. Kayalara vurmasına çok kalmadı."

"Başüstüne, kaptan. Beklemede kalmak için motor gücünüz nedir?" Bethany kendisine rağmen gülümsedi. Diğer komutanların kendisine *kaptan* demesine hâlâ alışamamıştı. "Motorumuz standart ileri durumunda, Chet. Burası biraz esintili."

"Bu gece işler yoğun, değil mi?" Bethany onaylamak için mikrofon düğmesine iki kere bastı.

Köprüüstünde, Chloe Ferret hiçbir şey yapmamanın verdiği öfkeyle kudurmuş gibiydi. "Benim de bir şeyler yapmam gerek Bethany! İzin ver yardım edeyim!"

Kaptan istese onu aşağıda kilitli tutma hakkına sahipti; gazetecinin yardımcı olabileceği herhangi bir iş, onun başını belaya sokmaktan başka işe yaramayacaktı. Bazıları için rock yıldızının denizde kaybolması, *Derin Kaşif*'in batmasından daha büyük bir felaket olabilirdi. Diğer taraftan, Chloe mürettebatla birlikte ciddi ciddi eğitimlere katılmıştı, nanemolla değildi.

İlk kafesteki kazazedeler yoldaydı, yirmi fare hemen altlarındaki karanlık denize dikkatle, dehşet içinde bakıyorlardı.

"Yardım edebilirsin, Clo."

Chloe dönüp ona baktı. "Ne yapabilirim söyle. Ne istersen yaparım!"

"Harley kafesi ana güverte kapağında açacak. Kazazedeler ne yapacaklarını, nereye gideceklerini bilemezler. Çok korkmuşlardır. Alt güvertenin merdivenlerinde karşıla onları, güvende olduklarını söyle, kazazede bölümüne götür, hamaklara yerleştirip battaniye ver. Bu çok büyük bir yardım olur!"

"Başüstüne, efendim." Derhal kapıya yöneldi, amacı bütün benliğini doldurmuştu.

"*Emniyet kayışın, Clo!* Alt güverteye inene kadar kayış hep şu kabloya takılı olsun!"

"Başüstüne, kaptan!"

Bethany başını iki yana salladı. Delirmiş olmalıyım, diye düşündü. Ama o emri vermişti. Ünlü arkadaşı kapıdan çıkar çıkmaz, başka bir dev dalga üstlerine çullandı, güvertedeki herkesi omuz hizasına kadar yıkayıp geçti. Kabloyu sıkı sıkı tutmaktan pençeleri yıpranan Chloe emniyet kayışının uzunluğu kadar savruldu. Baştan aşağı ıslanan hayvan ikinci dalga da çekildikten sonra ayağa kalkabildi, ana güverte kapağına yöneldi, kayışını çözdü ve aşağı inerek gözden kayboldu.

Kaptan rahatlayarak iç geçirdi.

Bordada kafes ve kazazedeler, kendi emniyet kayışına sıkı sıkı tutunan Harley'in kendilerini beklediği güverteye çıkmıştı. Dalgalar arasında kafesi güverte kapağına doğru sürükledi, ağı açtı ve kemirgenleri sırayla aşağı gönderdi.

Bir an için aşağıda bekleyen Chloe'nin gözlerini gördü, ona selam verdi. "İlk misafirleriniz hanımefendi!" diye bağırdı.

Kadın ona gülümsedi ve selamına, karşı tarafa çok çekici gelen bir şekilde karşılık verdi. Sonra kapı çarparak kapandı; Vincent'e boş kafesi tekrar *Explorer*'e göndermek gerektiğini işaret etti.

Sahil Güvenlik kocaman botuyla geldi, kurtarma halatlarını geminin kıç tarafına atıp sağlamlaştırdı ve denizci dağgelinciklerinin defalarca pratik ederek ustalaştıkları şekilde insan kazazedeleri karaya vurmak üzere olan gemiden kurtarmaya başladı. Çok geçmeden neredeyse olaysız bir şekilde herkes kurtarma gemisinin güvertesine alındı ve bot geri dönüş seferine çıktı, arama lambasını yakıp söndürerek Dağgelinciği J-Botlarına "iyi şanslar" dilediler.

Bana bunun için bir de maaş veriyorlar, diye düşündü Bethany, bir an için işinin getirdiği zorluk ve tehlikelerden duyduğu keyfi düşünerek. Sonra tekrar işine döndü, farelerin sonuncusu, bir papağan, Sheltie ve sırılsıklam ama metanetli bir sarman kedi sıradaki kafeste *Yavuz*'a doğru kayarak ilerliyordu. Gemide sadece deniz sıçanları kalmıştı, dağgelinciklerinin onları da gelip alacağına güveniyorlardı.

Derin Kaşif artık suda cansız ve ağırdı; bir zamanlar sancak tarafı pervane şaftının durduğu tünelden ve artık ileri gidemeyen armuzlardan su alıyordu. İçeri sular doldukça gemi daha büyük bir hızla batıyordu. Kaptan o cesur sıçanları kendi botuna çıkarmak için çok da fazla zamanı olmadığını biliyordu.

Alt güvertede, Chloe kazazedelerin sakin meleğiydi. Aynı anda her yere yetişiyor, parlak sarı ve turuncu renkteki kurtarma battaniyelerini açıyor, yorgun fareler için hamak-

ları asıyor, herkesi elinden geldiğince rahat ettirmeye çalışıyordu. Gövdesi maun rengi, burnu ve göğsünde beyaz birer leke olan bir fare teselli edilemez bir şekilde ağlıyordu, "Gittiler, gittiler!"

Chloe battaniyeyi omuzlarına sıkıca sardı. "Gemi gitti," diye bağırdı, "Ama siz güvendesiniz, arkadaşlarınız da öyle. Gemilerin yenisi inşa edilebilir."

"Anlamıyorsunuz," dedi fare. "Diskler! Bulmak için peşinden gittiğimiz her şey, bütün öğrendiklerimiz, hepsi gemide, gemiyle birlikte batacaklar!"

"Başka yolculuklara çıkarsınız," dedi Chloe, yanına çömelerek.

"Hayır! Topladığımız bütün verilerden anladığımız kadarıyla artık çok geç, pek çok şeyin sonunun geldiğini düşünüyoruz, *ama bunu nasıl geri çevireceğimizi bulduk!* Okyanusun ölmesi gerekmiyor! Hepsi disklerin içinde ve o diskler batıyor!"

Bethany Ferret biraz olsun gevşedi. Vakit var, diye düşündü, vakit var hatta herkesi aldıktan sonra fazladan vaktimiz bile kalabilir.

Her fırtınanın bir kişiliği vardı ve *Yavuz*'un kaptanı gittikleri kurtarmalar sırasında onları anlamaya başlamıştı. Halat gerildiğinde rüzgarın botunu biraz geri atması için dümeni çevirir, sonra suya batmadan önce tekrar denize çevirip düzeltirdi. Dalgaların ve karşı dalgaların ritmini bulurdu; rüzgarın gücüne nasıl karşı duracağını, kafesi taşıyan halatı rüzgara ve kabarmış denize rağmen nasıl sabit bir şekilde koruyacağım pratik yaparak öğrenmişti. Bu seferki fırtınada dümenle veya motorla ne yaparsa yapsın halat ya denize düşüyor ya da çelik gibi geriliyordu.

Pençeleri rahatça dümeni tutarken son kazazede grubunun kafesle birlikte güverteye kayarak inmelerini izledi. Görev tamamlanmıştı.

Sonra bir şey gördü ama gördüğüne inanmıyordu. Başını o kadar hızlı salladı ki cankurtaran şapkası yere düştü. Fırtınaya karşı bir karaltı gördü: Merdiveni Üst Sancağa dayayan bir hayvan vardı, Chloe Ferret'ti bu, kurtarma halatını sıkıca tutmuş, dört pençesi üstünde son sürat koşuyordu; emniyet kayışı bağlı değildi, bıçak sırtı dalgaların üstünden neredeyse batmak üzere olan geminin enkazına doğru gidiyordu.

"CHLOE!"

Bethany dahili telsizin düğmesine bastı. *"Üst Sancak, hemen köprüüstüne gel! Dhimine, kumanda sende!"*

Yanıt şaşkın ve tiz bir çığlık şeklindeydi ama en genç denizci görev yerinden derhal aşağı atlayıp köprüüstü kapısında belirdi, merdivenleri nefes bile almadan çıkmıştı.

Kafesi güvertede bekleyen Harley yukarı baktı, o an çakan şimşekle yüksekteki halatın başında rock yıldızını gördü. Anında o tarafa atılmasına engel olan tek şey senelerdir tabi olduğu Kurtarma Servisi disipliniydi. Kafeste kazazedeler vardı ve o aşağı çekmezse dalga onları silip süpürebilirdi.

Eğilmiş bekleyen genç dağgelinciği kafesin güverteye varmasından bir saniye önce yukarı atılıp halatı yakaladı; güverte kapağına doğru çekti ve hayvanları aşağı indirip kapıyı sıkıca kapattı.

Harley köprüüstünün kapısı çarparak açıldığı an o tarafa baktı, Dhimine'nin dümene geçtiğini gördü; Bethany'in tek hamlede güverteye uçuşunu, diğeriyle Üst Sancak gözcü merdivene çıkışını ve sonra da Chloe Ferret'in ardından halat attığını gördü.

Vincent ablasıyla palamar deliğinde karşılaştı, köprü üs-

tünden ayrılmış olmasına şaşkındı, böyle bir durumun tam ortasında...

"Nereye gitti, Vink?"

"Arka taraftaki bilgisayar odasına!" dedi kardeşi. "Verileri alması gerektiğini söyledi! Hangi veriler bunlar? Neden..."

"Clo delirmiş!" dedi kaptan. "Bota geri dön, onu bulup sürüyerek de olsa geri getireceğim!"

"Bethany, izin ver ben getireyim."

"Hayır! O benim sorumluluğum altında! Devam et, Vink! Bu bir emirdir!"

Dondu kaldı. "Başüstüne, efendim!"

"Ve bu şey batmadan önce bizi güverteye çekmek için hazır bekleyin!" Pençesiyle ona yumuşacık sarıldı, sonra koşarak kayboldu.

Kardeşi emniyet kayışını halata bağladı, palamar deliğinden atlayıp halata tutunarak *Yavuz*'a doğru indi. Ancak tam o sırada azgın deniz *Yavuz*'u sanki bir oyuncak gemiymiş gibi kaldırdı, halat yay gibi gerildi, halatı oluşturan her bir liften su damlacıkları saçıldı ve sonra koptu; Asteğmen Vincent Ferret tepe üstü denize düştü.

Hemen can yeleğini şişirdi, su geçirmez ışığı yandı. İnsanlara ait koca gemiyi kayalıklara döverek sürükleyen dalgaların tam ortasındaydı. Lambasının küçücük, saniyede beş kez yanıp sönen flaşı suyun çok altında kalıyor, fırtınanın hiddeti onu gizliyordu.

Harley Ferret için her şey sanki ağır çekimde oldu. Vincent'in kurtarma halatından aşağı inmeye başlamasını ağır ağır akan bir kabus gibi izledi, halatın gerilip kopmasını, arkadaşının sanki bir rüyada gibi döne döne inişini izledi - renkli bir fular, can yeleği ve kum rengi kürkten oluşan bir çarkıfelek gibiydi - ve yavaşça denize gömüldü.

Dhimine de aynı manzarayı köprüüstünden izledi. Kontrolsüz bir şekilde titrerken, kendi hayatını ve *Yavuz*'a geri dönüp dönemeyeceğini düşünmeden Vincent'in tepe lambasına dalan Harley'i gördü.

O sırada *Güçlüpençe* halatlarını çekti ve *Kaşif*'le bağlantısını kopardı. "Hepsini aldık *Yavuz*! Kayıp Fare uygulaması yaptık, alt güvertede kimse yok. Dönüşte yavaş ol, olur mu?"

Dhimine duymadı. Dahili telsiz düğmesine bastı, pençeleri ve bedeninin zangır zangır titremesini umursamayıp sesinin kaptan mahallinde ne kadar hoş çıktığına hayran kaldı. "Boa, bütün motorlar çok ağır yol ileri ve hemen güverteye çık! Vincent suya düştü, Harley de peşinden güverteden ayrıldı. Üst Sancağa çık ve onlara bir halat uzat hemen lütfen!"

Enkaza doğru geri gidip kurtarma mesafesini kısaltmayı düşünüyordu ama bu manevra *Yavuz*'u enkazın demirden kayaya benzer yan tarafına tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı. Boa'nın ikisini suda bulup, bir kurtarma halatını bu rüzgar ve deniz koşullarında en az kendisinin yapabileceği kadar doğru bir şekilde hedefe isabet ettireceğinden kuşkusu yoktu. Halat denizdeki dağgelinciklerine dokunmazsa, onların etrafına dolanmazsa, kendilerine bir halat atıldığını bilmelerinin imkanı yoktu. Giderlerdi.

Şu an yapabileceği en iyi şey botun dümenini kontrol etmekti ve o da o işi yapıyordu.

Alt güverteden gelen basınç *Derin Kaşif*'in ön ambar kapağını sanki altına bir dinamit konmuş gibi patlattı, sular içeri doldu; Dhimine hâlâ *Yavuz*'u doğrudan fırtınanın içine doğru yönlendiriyordu. Vincent ve Harley'i kurtarmayı umuyordu; Chloe ve kaptana ne olduğu konusunda en ufak fikri yoktu.

10

Bethany Ferret bilgisayar veri odasının kapısını tekmeleyerek açtı.

Kutulanmış bilgisayar disklerinin olduğu rafta bir oyuk oluşturacak şekilde diskleri alıp güverteye taşıyan Chloe Ferret, aşağı inip kutuları büyük turuncu renkte bir kutuya doldurmaya başladı, kutunun üzerinde beyaz harflerle *Gemiler arası Teslimat* yazıyordu.

"Bana o fare söyledi, Bethany! Bunlar araştırmalar! Hayvanlar, okyanuslar, gelecek, yıllar sürmüş, sonunda yanıtı bulmuşlar! Hepsi burada! Botla birlikte sulara gömülebilir!"

Mantıklı düşünemediği bir saniye boyunca kaptan bot ile gemi arasındaki farkı anlatmak istedi. "Batıyoruz, Clo! Bu şey suyun altında kalınca biz de onunla gideceğiz, *hemen şimdi* inmezsek tabii!"

Diğer söylenenleri duymuyordu. "O zaman in, Bethany! Ben bu diskler olmadan bir yere gitmiyorum!" Kaptan çantayı yakaladı, disklerin olduğu yere sürükledi, bütün pençeleriyle mühürlü kutuları çantanın içine doğru ittirdi. Mavi plastik kutuların üzerinde beyaz etiketler vardı: *Ozon Tüketimi ve İyileşme, Mercanların Yeniden Büyüme İstatistikleri, Okyanus Sıcaklığı Sondajları, Veri Korelasyon Eğrileri.*

"Chloe, yemin ederim seni kamarana kilitleyeceğim, sana kuru ekmek ve sudan başka bir şey vermeyeceğim, şapkanı o kadar yükseğe asacağım ki..."

11

Harley denizde Vincent'in kurtarma ışığını görmenin zor değil imkansız olduğunu anladı. Ara sıra çok soluk pırıl-

tılar görüp onlara doğru yüzüyordu. Kendisinin ve ikinci kaptanın hayatlarını Dhimine'ye emanet etmişti. Bir şekilde o genç dağgelinciğinin... bir şekilde, yanlarındaki kocaman enkaz dibi bulmadan onları bulacağını biliyordu.

Denizin gürültüsünde belli belirsiz Vincent'in sesini duydu. *"Harley! Yapma... buraya gelemezsin... bota geri dön!"*

Soluk, ıslak ışık en fazla beş pençe ötedeydi, işaret fişeğinin aydınlığında renkli fular ışıldadı.

"BAŞÜSTÜNE, KOMUTANIM!" diye bağırdı. *"HAYDİ İKİMİZ BİRLİKTE... DÖNELİM BOTA, KOMUTANIM!"*

Sular hâlâ düşük motor gücünde kıç tarafından sürüklenen *Yavuz*'un güvertesini yalayıp geçiyordu. Dhimine'nin kumandasında Boa aşağıdan ana güverteye çıktı, sonra merdivenle doğrudan Üst Sancak gözcü istasyonuna tırmandı. *Yavuz* ile batmakta olan enkaz arasındaki denizde hiçbir şey göremedi. Denizden başka bir şey yoktu, kafaları ağaca saplanan şarapnel parçaları gibi görünmez olmuştu.

Baş makinist dağgelinciği paraşütlü işaret fişeği suya dalıp çıktığı anda dürbünü eline aldı; dünya yine sadece *Yavuz*'un ikiz arama ışıklarıyla aralanan karanlığa gömülmüştü. Sonra o ışıkların aydınlattığı alanın dışında, abanoz gibi kapkara denizde küçücük bir ışık çakması gördü. İlkinin yanında aynı boy bir ışık daha vardı, dağgelinciği botundan epey açığa sürüklenmişlerdi.

Boa'nın devasa pençesi kurtarma halatı tüfeğini kavradı, kendi ekseni üzerinde arkaya doğru çevirdi. Rüzgarın hızını hesapladı, karanlıkta yan yana gördüğü küçük ışıkları rüzgar yönünde hedef aldı, tetiği çekti.

Aynı anda işaret fişeği fırlatma platformuna uzandı, dolu olmasını ümit ederek ateşledi. Kıvılcımlar bir an için dur-

du, duraklamaların en karanlığıydı bu, sonra gün ışığı yeniden mekanı aydınlattı. Halatın sudaki uzantısını takip etti, iki sarı can yeleğini tam da halatın orta yerinde gördü.

"Evet!" diye bağırdı fırtınanın ortasında. "*İkisini de yakaladım!*" Şimdi dayanın çocuklar, diye düşündü. Tek yapmanız gereken dayanmak, Boa sizi yukarı çekecek.

Dalgalarla yıkanan siyah bir demir halindeki *Derin Kaşif* de bir sivri kayalık haline gelmişti, kıyıdaki kayalıklar kadar tehlikeliydi. Geri geri sürüklenen *Yavuz*'un pervanelerinin enkaza çarpmasına iki dev dalga kadar mesafe kalmıştı. Dhimine dümeni ancak bu kadar kontrol edebiliyordu. Boa kurtarma halatını fırlattığı an telsizin düğmesine bastı. "Yarım yol ileri, Boa! Gemiye doğru sürükleniyoruz!"

İri cüsseli dağgelinciği gözcü görev noktasındaki merdivenlerden paldır küldür aşağı indi, emniyet kayışı bağlı değildi. Pençeleri güverteye değdiği an bir dalga hızla üstünden geçti, suya kapılmamasını sağlayan tek şey ağır bedeniydi. Sadece sendeledi ve kendisini makine dairesi kapağına doğru attı, bir pençesiyle küpeşteyi yakaladı, asılıp kapıyı açtı, merdivenlerden düşer gibi indi. Henüz dengesini sağlamadan iki gaz kelebeğini de sonuna kadar ileri itti.

Dahili haberleşme kulaklığı yerdeydi ama yine de yüksek sesle konuştu. "Yarım yol ileri, başüstüne!"

Pervaneler beyaz köpükler saçtı, botu işe yaramaz hale getirecek çelik yığınına birkaç pençe mesafe kalmıştı.

Sizi seviyorum! diye düşündü makinelerine bakarak. Gaz kelebeğinin en ufak bir hareketine dahi cevap vermeyecekleri aklının ucundan geçmemişti.

Köprüüstünde Dhimine nefesini tutmuş *Yavuz*'un siyah çelik yığınından uzaklaşmasını izliyordu.

Boa merdiveni tırmanıp kurtarma halatına yöneldi. Kocaman pençelerinin etrafına sarıp çekmeye başladı. Fırtına

ve dalgalar halatı sanki doğrudan enkaza bağlıymış gibi ağırlaştırıyordu.

"*Ha-ha!*" diye bağırdı fırtınadan deliye dönen hayvan. "*İkinizi de yakaladım!*"

Koca dağgelinciği hayatında hiç yapmadığı kadar kuvvetli asıldı halata, arka pençeleri *Yavuz*'un sancak küpeştesine kenetlenmişti; oradaki çelik yavaş yavaş bükülüyordu sanki.

Homurdandı, güçlü omuzları titredi, kurtarma halatını pençe pençe çekti, fırtına dalgaları yüzüne savurdu, hatta zaman zaman karanlık sular bütün görüşünü kapatacak kadar kapladı üstünü.

"*Hayır, olmaz!*" dedi fırtınaya, sıktığı dişlerin arasından sesi hırıltı gibiydi. "*O iki hayvanı Boa'nın elinden kimse alamaz!*"

12

Bethany ve Chloe birlikte turuncu çantayı *Keşif Kayıtları* etiketli raftaki bütün bilgisayar disklerinin kutularıyla tıka basa doldurdular. Chloe çantanın ağzına üç tane yarım düğüm attı, bir düğüm de şans getirsin diye attı ve ucunda çantayı taşımak için biraz ip bıraktı.

"Haydi biraz daha alalım!" dedi, başka bir çantaya uzanırken. "Ne olur ne olmaz. *Keşif Videoları* da önemliye benziyor!"

"*Hayır!*" diye bağırdı Bethany. Geminin sinsi gıcırdamalarını hissetti, gemi yerleşmeye çalışırken su çok büyük bir baskı oluşturarak içine doluyordu. "*Chloe*, hayır! *Hayır! Hayır!*"

İki hayvan çantayı bilgisayar odasından köprüüstüne

sürükledi, güvertenin suyla kaplı olması bu işi kolaylaştırmıştı; çanta sürüklenmekten çok yüzdü denebilir.

Geminin orta kısmındaki kapak tuzlu sulardan fıskiyeler saçarak bir dinamit gibi patladığı sırada köprüüstünün kenarlarına doğru kendilerini attılar.

Saniyeler, diye düşündü Bethany. Batmasına saniyeler var. Kaptan "Rüzgaraltı! *Rüzgaraltı!*" diye bağırana kadar Chloe rüzgara karşı ilerlemeye çalıştı.

Chloe rüzgaraltının neresi olduğundan emin değildi, sonra hatırladı. Elbette, diye düşündü. Su rüzgar yönünde çok kabarık, yutar bizi. Hemen Bethany'e doğru döndü. O manzara hayatının sonuna kadar gözlerinin önünden gitmeyecekti: Paraşütlü işaret fişeğinin altında ince yapılı subayın silueti, boynunda gururla taşıdığı kiraz-limon renklerini taşıyan fular hariç her şey siyah beyaz.

Çok geç, diye düşündü Bethany. Fırtınaya baktı, Chloe bile sonlarının geldiğini biliyordu. Korkuya, pişmanlığa ayıracak zaman yoktu.

Aniden, subay dağgelinciğinin düşündüğünden de hızlı bir şekilde, *Derin Kaşif* battı. Bir saniye önce geminin ön yarısı suyun üzerindeydi, bir sonrakinde köpüklere ve sulara gömülmüştü, neredeyse tamamen aşağı dönmüş, iki hayvanın pençelerinin altındaki güverte birden önlerindeki bir duvara dönüşmüştü; kocaman çukurda basılacak bir zemin haline gelen köprüüstünün korkuluklarına doğru kayıyorlardı. Bütün gemi önce yükseliyor, sonra bir kaya parçası gibi denizin derinliklerine iniyordu.

"Dayan, Clo!" diye bağırdı Bethany, artık onlara hiç bir şeyin yardım edemeyeceğini bilmesine rağmen. Tutunmaya devam da etseler, bıraksalar da kocaman gemi onları aşağı çekecekti; ya geminin kendisiyle birlikte batacaklar ya da onu dibe kadar takip eden girdaplara yenik düşeceklerdi.

O an yüzbaşı tuhaf ama kusursuz bir huzur duydu. Hiçbir şey umurunda değildi. Ne veriler, ne fırtına, ne de uzayda ve zamanda salınıp duran bu küçük yıldız galaksisinin, küçük güneşinin gezegen üzerinde yaşadıkları maceralar. Her şey tam olması gerektiği gibiydi. Başkalarının yaşayabilmesi için kendi hayatından vazgeçmek üzereydi, öyle de olması gerekirdi. Sanki fırtına bitmiş gibiydi, rüzgar ve deniz normale dönmüştü.

Arkadaşına gülümsedi. "Pençemi tut, Clo."

Aynı hoş sükûneti hisseden Chloe, uzanıp arkadaşının pençesini tuttu. "Her şey yolunda, değil mi Bethany?" dedi sessizce. Kapkara enkaz aşağı kayıyordu.

O sessizlikte uzun sıcak bir ışık yayıldı denize. Bir gökkuşağı üstlerinde ışıldadı; mükemmel, yumuşak ışıklarını gökyüzüne doğrulttu.

Önlerinde, fark etmeyecekleri kadar yavaş bir şekilde kum rengi küçük bir hayvan durmuş, sevginin bilinen en üstün haliyle onlara bakıyordu. Bu yaratığın varlığı korkuyu en ufak bir kırıntı kalmayacak şekilde silip süpürmüştü.

"Bethany," dedi, sesi kulaklarında değil de zihinlerinde hissediyorlardı sanki. "Chloe."

Sonra bir sessizlik oldu, bir asır kadar uzun gelmişti. Zamanı düşünmeden o yaratığa baktılar. Sonsuza dek süren o saniye boyunca kim olduklarını, nereden geldiklerini, dünya üstünde neden böyle hayatlar yaşamak istediklerini hatırladılar.

Elbette, diye düşündü Bethany. Nasıl unutabilirim? O güzel hayvanla gitmeye ne kadar hevesliydi, göstereceği yolu takip etmeye ne kadar hazırdı.

"Sizin köprüyü geçme sıranız gelmedi," dedi dağgelinciği. "Kendinizi ifade etmeyi seçtiğiniz yerlerde ve zamanlarda öğrenecek ve yapacak çok şeyiniz var daha;

önünüzde pek çok macera var." İki dağgelinciği o koyu renk gözlere baktılar, ne konuşabiliyor ne de hareket edebiliyorlardı. "Şimdiye kadar, geçtiğiniz bütün sınavlarda içinizdeki en yüce doğruluk duygusunu takip ettiniz. Aferin size."

Yaratık yaklaştı, pençesini kaldırdı, omuzlarına dokundu.

"Dileğini hatırlatmak isterim." Chloe'nin gözlerinin içine bakıyordu.

"Güzelliği yansıt."

Yavaş ve dengeli bir şekilde bakışlarını Bethany'e çevirdi.

"Sevgiyi yansıt."

Onlarla kaldı, sonsuz, onları keyifle kuşattı.

Sonra kayboldu, dağgelinciklerinin şu an içinde bulunduklarından daha gerçekçi bir noktada gözden kayboldu ve gitti. Gökkuşağı da kayboldu, ışık soldu.

Mutlulukla dolmuş birlikte ayakta duran iki hayvanın pençeleri yeri yerinden oynatacak şiddette bir gök gürültüsüyle tutundukları yerden ayrıldı. Hemen ardından fırtına biraz önce olduğu gibi her yanlarını sardı, altlarındaki deniz yırtılıp çalkalanmaya devam etti.

Derin Kaşif batmak yerine dikey sayılabilecek bir şekilde durakladı, çapaları ve zincirleri derin çukurda kalmış, ön tarafı granit resife sıkışmıştı.

Bethany göz kırptı. Hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları o dakikalara kavuşmuşlardı.

"Şimdi, Clo!"

Dağgelincikleri birlikte çantayı, *Derin Kaşif*'in hemen yan tarafında fırtınadan korunaklı bir su birikintisine bakan korkuluğun sonuna kadar sürüklediler. Gemi batmıştı, Bethany bunu biliyordu ama ön tarafın kayalara bu şekilde sıkışması, arka tarafın batmasını birkaç dakika geciktirmişti.

Deniz bir vakum gibi çekecek, aşağı doğru akıntılar oluşacaktı ama ölüm eskisi kadar kesin bir son değildi.

"Atla!"

Çantayı atıp, karanlıkta onu takip ederek enkaz ile rüzgarı kesen kırılmış dalgalar arasında kalan suya atladılar.

Can yeleklerinin işaret ışıkları yandı, dümdüz buz gibi suda parlak ve nettiler.

"Yüz, Clo! Enkazdan uzaklaş!"

Kurtarıcı dağgelinciğinin içine işlemişti bu kural: Kazazedelerin batan geminin yakınında kalmasına asla izin verme.

Dağgelincikleri sanki birden, iki su samuruna dönüşmüşçesine bütün güçleriyle yüzdüler, çantayı da çekiyorlardı.

"Bethany..." Sesi endişe doluydu.

"İyi misin, Clo?"

"Gördün mü?"

"Sonra, Clo! Onu sonra düşünürüz!" dedi denizci dağgelinciği. "Şimdi yüzüyoruz!"

Sonra tepelerindeki gök aydınlandı. Sakin suları bir kılıç gibi yaran *Yavuz* ve arama ışıkları göründü; sudaki iki hayvanın önünde durmak için iskele tarafına dönmüş açığa kaymıştı.

Harley Ferret botta duramadı. Kardeşini kurtarmak için dalan Asteğmen Vincent Ferret ile birlikte kenardan atladı.

"Bota dönün!" diye bağırdı Bethany kardeşi suyun üstüne çıkar çıkmaz, akıntıda hep birlikte kaybolmaktan korkuyordu. "Senden daha hızlı yüzebilirim!"

Vincent pençesini uzatıp disklerle dolu çantayı aldı. "O zaman ben de arkandan gelir yetişirim."

Chloe karanlıkta seslendi, "Harley!"

O sırada zayıf dağgelinciği yanına gelmiş pençesini ona

uzatmıştı. "Güvendesiniz, Bayan Chloe," dedi. "Neredeyse geldik." Güvertedeki Boa eğildi ve kocaman pençeleriyle aynı anda ikişer hayvanı sudan çekti, önce kaptan ve kardeşini, sonra rock yıldızı ve kurtarıcısını.

Enkazdan son bir patlama sesi duyuldu, arka kapak artık basınca dayanamayıp havaya uçmuştu. Havaya yükselen çelik parçaları gecenin içinde homurtuya benzer sesler çıkardılar, ağır dağgelinciği kurtarma botuna doğru yöneldiler.

Boa, Harley ve Chloe hâlâ kollarına tutunmuşken, üstlerine doğru ağır çekimde gelen, gittikçe yaklaşan azman parçayı gördü ve köprüüstüne seslendi.

"Yakaladım onları, Dhimine! *Bizi götür buradan!*"

"Gaz, Boa! Tam yol ileri gitmem lazım!"

Bir mucize gibi, baş makinist yerinden kıpırdamadan *Yavuz*'un motorları aşka geldi, tam gaz gücüyle inlemeye başladılar. Dhimine aniden hızlanmanın etkisiyle neredeyse pençelerinin üzerine düşüyordu ama dümeni kumanda etti, yaklaşmakta olan felaketin kıyısından alıp tekrar fırtınanın içine sürdü.

"Standart hız ileri!" diye seslendi, *Yavuz* azgın denizin ilk dalgasıyla bir kez daha çarpışmak üzereyken.

Derin Kaşif yüksekliği akla hayale sığmayacak, korkunç sular püskürterek battı; az önce durduğu yerde vantuz gibi içeri çeken boşluklar ve girdaplar oluştu. Sonra fırtına hepsinin üstünü örttü, dalgalar kayalıkları dövdü; sanki o kocaman gemi bu sularda hiç yüzmemiş gibiydi.

"Standart hız ileri, başüstüne," dedi Bethany makine dairesinden, gaz kelebeği pençesinin altındaydı. "İyi kurtarıştı, kaptan!"

Dümende titreyen genç dağgelinciği dahili telsizin düğmesine dokundu. "Teşekkürler, efendim," dedi, içini

rahatlatan duygu her yanını sarmıştı; *Yavuz*'u tekrar denize doğru çevirdi.

Harley Ferret, Chloe'nin alt güvertede sağ salim olduğunu gördü, sonra tekrar Üst İskeledeki görev noktasına döndü.

Bethany makine dairesini Boa'ya teslim etti, köprüüstüne çıkan merdivenleri tırmandı, kapıyı açtı.

Dhimine dümeni bırakıp selam verdi. "Bot sizin, kaptan."

Bethany pençesiyle alnına dokundu. "Teşekkürler, Dhimine. Yerine ulaştığında bana durum bildir, lütfen."

Yorgunluktan bitap durumdaki genç dağgelinciği başını sallayarak kapıdan çıktı ve görev yerine gitti.

Ve sonra sesi dahili telsizden duyuldu: "Üst Sancak, ana arama lambası açık. İkinci fener açık. İşaret fişekleri, paraşütlü fişekler..."

"Bütün arama lambaları kapalı konuma," diye seslendi kaptan, kontroller bitince. "Maytime dalgakıran ışıklarını görmek için gözünüzü dört açın!"

Yavuz dönüş seferinde, olay yerine gidişinin aksine daha sakin, ilerledi.

Kaptan dümeni dalgakıranın rüzgar üstüne iyice kırdı, o siyah kayalar gecenin karanlığında bekliyordu.

"Bütün gözcüler," diye seslendi, "Şamandıradan kesintili sinyaller alıyorum, dalgakırandan dönüş yok." Tuhaf, diye düşündü. Dalgakırandaki radar reflektörleri yerinden mi oynadı acaba? Dikkatli ol, Bethany!

Şimdi ekranda şamandıradan temiz bir sinyal alınıyordu. Solundaki kanala dönüş güvenliydi, görebilse de göremese de öyleydi.

"İskele tarafı dalgakıranlar!" diye seslendi Harley ve arama ışığını karanlığa sapladı.

Işığın sınırlarında, küçük girdaplara dönüşen deniz suyunun oluşturduğu perdenin arkasında, Bethany denizin kayaların üzerinde belli belirsiz kabardığını gördü.

"Aynı şey olmayacak!" dedi yüksek sesle. "*Dikkatli ol, kaptan!*"

Kanalın dibindeki beton bloğa zincirlenmiş radar şamandırası fırtına da bir kez daha yerinden çıkıp sürüklenmişti. Buz gibi bir dalga bütün vücudundan gelip geçti.

"Bütün istasyonlar," diye seslendi, "Şamandıra sürüklenmiş! Dalgakıranları görüş yoluyla geçeceğiz!"

Uzun bir dakika boyunca dahili telsizde sessizlik oldu, üç istasyondaki gece görüş dürbünleri bir şeyler yakalamak için çabaladı durdu...

"İskele tarafı dalgakıran görüşe girdi," dedi Vincent, sakin ve kararlıydı. Bethany'in zırhlı camının üstünde duran orta sağır kompas repetörü iskele önünde otuz derece oynadı, açık haldeki arama ışığı kayaların üstüne yerleştirilmiş tek bir yeşil reflektör setini yakaladı.

Harley'in sesi duyuldu. "Üst İskele dalgakıranı tespit etti."

"Üst Sancak dalgakıranı tespit etti," diye seslendi Dhimine. Arama ışığı fırtınanın içinde kırmızı reflektörü yakalamıştı.

Bethany *Yavuz*'u dikkatli bir şekilde rüzgar yönünde ilerletti, araç arama ışıklarının aydınlattığı yolda rüzgardan oluşmuş büyük bir yarıktan geçen bir kaya tırmanıcısı gibi yolunu elleriyle yoklayarak buluyor gibiydi. Dalgakıranlar arasında helezonlar oluşuyor, kayaları köpüklere boğuyordu, J-101'i daha önceki seferde olduğu gibi kayalara bindirmek için son şanslarıydı bu.

Öyle olmayacak, diye düşündü Bethany, pençeleriyle dümeni sıkı sıkı kavramış, cankurtaran şapkasını başının arka tarafına itmişti. *Öyle olmayacak!*

13

Kıyıya çıkınca, bütün kazazedeler bir süre iskelede kaldı, parlak DKS battaniyelerinin altında fareler neredeyse görünmez olmuştu. "Battaniyeler tabii ki sizde kalabilir," dedi Chloe her birine. "Evinize götürün, Dağgelinciği Kurtarma Servisi'nin armağanı olsun!"

Hediyeye izin yoktu, Bethany üs komutanına daha sonra açıkladı, ileride dikkate almaya değer kıymetli bir politika olabilirdi hediyeler vermek.

Üstü başı darmadağınık yaratıklar otobüslere doldurulup sıcak yemek ve yatacak yerlere doğru gönderildiler. *Derin Kaşif*'in düzgünce kutulanmış bilgisayar diskleri Maytime Sahil Güvenlik İstasyonu'na bir minibüsle gönderildi.

Mürettebat görev sonrası *Yavuz*'u bağlarken, Bethany geminin hoparlör düğmesine bastı. "Herkesin dikkatine."

Güvertede, alt güvertede herkes durdu ve dinledi; demir atma yerinde gemiye çarpan dalgalar bile sakinleşti.

"Ne kadar gurur duyduğumu," dedi kaptanın sesi, "Size anlatamam... *Yavuz* bu gece mürettebatıyla ne kadar gurur duysa azdır." Başındaki kurtarıcı şapkasını çıkardı, gözyaşlarını kuruladı, utanmıyordu.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağarken herkes sessizce dinliyordu.

"Aferin, Boa."

Koca dağgelinciği makine dairesinde ayağa kalktı, pençesinde eski bir bez parçası vardı. Işıldayan dizel motorlarına, bu akşam çıkardıkları harika iş için teşekkür edip, onları parlatıyordu. O iyi bir kaptan, diye düşündü.

"Aferin, Harley."

Görevimi yaptım, kaptan, diye düşündü, sadece görevimi yaptım.

"Aferin, Dhimine."

En genç dağgelinciği başını iki yana salladı. Ne kadar korktuğumu bilseydiniz...

"Aferin, Vink."

Görev yerinde başını salladı. Annem seninle gurur duyuyor abla.

"Ve sen, Chloe... aferin sana!"

Kazazede bölmesinde hamakları katlayıp dolaplara yerleştiren rock yıldızı gözlerinde aniden beliren ılık yaşları hissetti. Bir haber yapmak için gelmişti. Ne kadar fazlasını bulmuştu!

"Mürettebatın izniyle, hepimiz adına..." Bethany'in sesi J-101'in her yerinde ve yağmurda yıkanan rıhtımda yankılandı. "Aferin, *Yavuz*. Pek çok hayat kurtardın. Başkalarının ve bizim hayatlarımızı."

Kaptan mikrofonu yerine koydu ve kendisini rahatlama duygusuna teslim etti. Köprüüstünde yalnız başına, kalbi duracakmış gibi hıçkırıklara gömüldü, sanki kalbi bütün dağgelinciklerine, şimdiye kadar tanıdığı bütün hayvanlara duyduğu sevgiyi içine sığdıramayıp parçalara ayrılacaktı.

14

Fırtına iki gün daha hızını kesmedi, nihayet üçüncü günün şafak sökerken güneş ışığı ve mavi, canlı gökyüzü göründü. Öğle vakti Chloe'nin gümüş rengi limuzini yavaşça gelip *Yavuz*'un demir attığı noktada durdu. İki dirhem bir çekirdek şoför arka kapıda sabırla bekledi.

Bethany dümenin yanında durdu, Harley Üst Sancak

gözcü noktasının üstündeki fırtına kalkanına doğru eğildi, iki dağgelinciği köprüüstüne bir gece görüş repetörü bağlamaya çalışıyorlardı.

"Ekranda karaltılar var, Harley. Bağlantılardan biri gevşek olmalı."

Yukarı bakan kaptan Chloe'nin alt güverteden elinde not defterleriyle çıktığını gördü. Ağır hareketlerle ve düşünceli bir şekilde köprüüstüne doğru yürüyordu; hoşça kal der gibi J-101'in artık aşina olduğu korkuluklarına ve emniyet kablolarına dokunuyordu.

"Beklemede kal, Harley," dedi Bethany.

Köprüüstünün giriş kapısının çaldığını duydu. "İçeri gel, Clo."

Rock yıldızının gözlerinde yaşlar vardı. "Geri dönüyorum, Bethany ve aslında gitmek istemiyorum!"

Subay arkadaşına sarıldı. "Bazılarımız botta çalışır, Clo, bazılarımız başka yerde. Bazıları ışıkların arkasında, bazıları önünde." Bethany güzel dağgelinciğinin gözlerine baktı. "Nerede olduğu hiç önemli değil. *Güzelliği yansıtmak* önemli olan."

Chloe gözlerini kırpıştırdı, şaşkınlıktan dili tutulmuştu. "Sen de gördün onu! Çok güzel ve sevgi dolu... rüya değil miydi?"

"Belki rüyaydı. Ama ben asla unutmayacağım." Uzun bir sessizlik oldu, ikisi o anı hatırladılar. "Gökkuşağı Köprüsü, aynı rüyayı gördük demek."

"Hayır!" dedi Chloe. "Sen de ben de uyanıktık!" Bir süre hareketsiz kalakaldı, sonra pençesiyle gözünü ovuşturdu. "Ben onu gördüm." Bethany'e döndü, fısıltıyla konuşuyordu. "Annem bir gün göreceğimi söylemişti, hayatım sona ererken."

Bethany başıyla onayladı. "Benimki de."

Katrinka Ferret ölürken rüya görmedi. Büyük evladına gördüklerini aynı gördüğü şekliyle anlattı ve o da keyifle doldu. Bethany'in o gece ile ilgili en iyi hatırladığı şey annesinin ne kadar mutlu olduğu ve odayı dolduran sevginin insanı sersemleten renkleriydi.

Gökkuşağı Köprüsü bu dünyaya ait olmayabilir, diye düşündü Bethany ama bir yerlerde bizi bekliyor. Gerçekten var.

İkisi bir süre olup bitenlerden, *Derin Kaşif*'in korkuluğunda gördüklerinden ve ondan sonra nasıl değiştiklerinden bahsettiler. Dağgelinciklerinin cennete giden yolda ölüme bir adım kala gördükleri görüntüler veya ikisin paylaştığı sevgi dolu halüsünasyon hakkında sonraki yıllarda kimseyle konuşmadılar.

Biraz sonra kaptan hoparlörün düğmesine dokundu. "Herkes orta güverteye," dedi mikrofona sessizce ve köprüüstü merdiveninden ana güverteye inen arkadaşım takip etti.

Chloe Ferret'in etrafı mürettebatla çevrilmişti, başkalarını zarar görmekten kurtarmak için kendi hayatını riske attığında o da bu aileye katılmıştı.

"Gitmen gerektiğini biliyoruz," dedi Bethany. "Böyle olmamasını dilerdik. Sen her zaman *Yavuz*'un bir parçası olacaksın."

Harley başıyla onayladı, yüzünde cüretkâr bir gülümseme vardı. "Ne zaman istersen bana şarkı söyleyebilirsin, Clo. Ne zaman istersen."

Rock yıldızı ona sarıldı, sırtını sıvazladı. "Sevgili cesur Harley," diye fısıldadı, "Bütün şarkılarımı hep senin için söyleyeceğim."

Görev yerinden aşağı inen, pençeleri pirinç cilası kokan en genç dağgelinciği, pençelerini arkasına gizledi, şapkası yan duruyordu. "Ah, Clo..."

"Hey, Dhimine," Chloe gözyaşları arasında fısıldadı, hâlâ çocuk yaştaymış gibi görünen denizci dağgelinciğini sarmaladı. "Kaldır başını bakalım. Hep dostuz, tamam mı?"

Gözcü cesurca başını yukarı aşağı salladı.

"O düğümleri unutmasan iyi edersin," dedi Boa, kaba, iri ve yağ lekeli yaratık. "Biliyorsun, bir gün hayatını kurtaracaklar. Bunu yapabilirler."

Chloe el sıkışmayı reddetti, sarılmayı tercih etti; koca hayvanın kolları arasında neredeyse görünmez oldu. "Unutmayacağım!"

"İşte benim tayfam," dedi yıldızı bırakırken.

Tam olarak ayrılmadan önce, her ikisini de şaşırtarak Boa'nın çenesine bir öpücük kondurdu. "Bana yaz, Boa!"

İkinci kaptan yanına geldi. "Sizinle denize açılmak bir ayrıcalıktı, Bayan Chloe."

"Ah, Vincent!" Bu resmiyete başını iki yana sallayarak itiraz etti, kahkahalar atıp Vincent geri çekilene kadar sıkıca sarıldı.

İskele köprüsünde durdu, dönüp DKS bayrağına baktı. "Şapkamı kaybetmemiş olsaydım, gemiyi selamlardım."

"Şapkanı kaybetmedin ki, Clo," dedi kaptan, "Buldun."

Bethany yıpranmış cankurtaran şapkasını kendi başından çıkardı ve yıldızın bakımlı başına taktı. Sonra kirazlimon rengi mürettebat fularının düğümünü çözdü ve arkadaşının boynuna doladı. "Seni seviyoruz."

Chloe Ferret'in gözleri bir kez daha yaşlarla doldu. Hazır ola geçip, geminin bayrak direğinde dalgalanan yıpran-

mış ve aşınmış flamasını selamladı. Sonra hızla limuzinine bindi ve şoför kapıyı kapattı.

Yavuz'un mürettebatı koyu renk camın ardında kendilerine doğru sallanan pençeyi gördüler ve gitti.

"İşte o," dedi Bethany, "Güzel bir dağgelinciği."

"Doğru," dedi mürettebat sessizce.

Kaptan toparlandı, duygularını kontrol altına aldı. "Saat on beş otuzda bir tatbikatımız var sanırım," dedi canlı bir şekilde. "Yarın sabah saat altıdan itibaren teyakkuzda olacağız. Herkes hazır mı?"

"Onu özleyeceğim," dedi Dhimine.

Boa omzuna dokundu. "Hepimiz özleyeceğiz."

Bethany omuzlarını dikleştirdi. "Bunun Chloe Ferret'i son görüşümüz olduğunu hiç sanmam," dedi. "Onun da yapması gereken işler var, bizim de. Harley, tatbikattan önce gece görüş kamerasını tamamlamak istiyorum."

15

Bir görev başladı mı, diğerleri de ardı ardına gelir, derdi dağgelincikleri, öyle de oldu. *Derin Kaşif* fırtınasından sonra *Yavuz*'un alarmda olduğu ilk gün uyarı alarmları trolcü *Libby J. Haines* için çaldı, fazla yükten dolayı alabora olmuştu.

Geldiklerinde ters dönmüştü, insan mürettebat ve soğuktan donmakta olan bir düzine fare için kurtarma botları indirilmişti. *Deniz sakindi, kolay bir kurtarma göreviydi*, diye yazmıştı Bethany seyir defterine. *On iki hayat kurtarıldı.*

Böyle devam etti, bir görevden diğerine. DKS'de derler ki aralarda yoğun dehşetin yaşandığı can sıkıntısı dolu saatler olur. Ama her biri bu hayatı kendileri seçmişlerdi ve içlerinden bunu bırakıp başka bir hayatı seçen olmazdı.

Temmuz ayında, Chloe'nin hikayesi *Mustelid* dergisine kapak oldu; kapak fotoğrafında günbatımında *Yavuz* su damlalarından oluşmuş altın bir bulut içinde Maytime dalgakıranlarını ardında bırakarak denize doğru uçarcasına ilerliyordu; görev yerlerindeki gözcülerin siluetleri görünüyor, köprüüstündeki kaptan gökyüzünü bir fular gibi boynuna doluyordu; etkileyici bir fotoğraftı.

Dergi her yerdeydi: Maytime istasyonundaki ofislerde, mürettebat bölümünde, hatta yemek salonunda masalarda açık halde duruyordu. Karada ve denizde çalışan dağgelincikleri okuyup dikkatle incelemiş, fotoğrafların arka planında kendilerini bulmuşlardı. İmzalamaları için Bethany ve mürettebatına kalemler ve dergiler uzatmışlardı.

Ağustos'ta rock konserinin posterleri asıldı; *Zsa-Zsa ve Dağgelincikleri Şovu, Dağgelinciği Kurtarma Servisi yararına, Maytime'de.*

Konserden bir gün önce üç yıldız beyaz bir limuzinin içinde limana geldiler, Chloe yıpranmış şapkasını ve mürettebat fularını takmıştı, Zsa-Zsa ve Mistinguette'de kocaman koyu renk güneş gözlükleri vardı. Öğleden sonra kurtarıcı dağgelincikleriyle tanışıp sohbet ettiler, *Yavuz*'u gezdiler. Chloe Boa'ya kıvrak bir pençe hareketiyle hâlâ bir düğüm atabildiğini gösterdi, en azından ikinci denemesinde bunu başardı ve ikisinin bir süre baş başa konuşmalarını kimse garipsemedi.

Ziyaretçiler Dhimine'nin kayıp fareyi kırk saniyeden kısa bir sürede bulduğu bir tatbikatı izlemek için köprüüstünü doldurdu.

Konserde olanlar bu masalın konusu değil ama Zsa-Zsa'nın açılışı "Vahşi Dağgelinciği" ile yaptığını söylemek gerek. Üçlü "Gözlerini Kapat" şarkısını her zamankinden

daha içten söylediler ve arkadaşları Whitepaw dumanların arasından çıkıp "Uçabilsem" de onlara eşlik etti; bu numara seyircilerin arasındaki bütün dağgelinciklerini mutluluktan havalara uçurdu.

O gecenin sonunda, Chloe sahneye *Yavuz* fuları ve şapkasıyla çıktı, Misty ve Zsa-Zsa arkasında yumuşak bir şekilde vokalistliğini yaparken o "Gece Kurtarışı"nı söyledi; son notaya basılıp ışıklar sönmeden ve sahne karanlığa gömülmeden önce herkesin gözleri dolu dolu olmuştu.

Konserden bir saat sonra Show Ferrets hâlâ imza almak isteyenlerle çepeçevre sarılmış durumdaydı ve büyüledikleri hayvanlardan ayrılıp gitmeye niyetleri yoktu.

Ama bu defa imza verenler ve kameralara rock yıldızları gibi gülümseyenler arasında *Yavuz*'un mürettebatı da vardı; gerçek kurtarıcı dağgelinciklerinin dokunabilecekleri kadar yakınlarında olmasından memnun hayranlarına imza verdiler.

Curcunanın ortasında Dhimine başını kaldırıp aniden fark etmiş gibi Bethany'e döndü.

"Kaptan," diye sordu, "Biz ünlü mü olduk?"

Kelimeleri fotoğraf makinelerinin arka arkaya patlayan flaşlarına takıldı ve resmi büyük puntolarla yazılmış sorusuyla birlikte *Ünlü Dağgelincikleri* dergisinin kapağında çıktı.

16

Şöhret solup gider, karakter kalıcıdır.

Bethany ve Vincent, Boa ve Harley ve Dhimine ve Maytime Dağgelinciği Kurtarma İstasyonu'ndaki J-bot mürettebatları artık parlak ışıkların altında değildiler. Hâlâ o ışıkların arkasında ve hâlâ denizlerde görev başındaydılar.

Derin Kaşif görevinin üstünden çok geçmemişti ki Dhimine Dağgelincikleri Deniz Subay Okulu'na başvurdu; olumlu sicili, kaptanının ve üs komutanının tavsiyeleri sayesinde kabul edildi.

Yavuz'un Üst Sancak gözcülüğünden ayrılan Dhimine'nin yerine kimin geleceği büyük bir rekabete sahne oldu. Bethany bir öğleden sonra son derece kalifiye on dört aday ile mülakatlar yaptı.

Son görüşmesi, ikinci kez çağırdığı Kimiko Ferret'leydi; Bethany'i en çok etkileyen eğitimde aldığı J-Botları daha annesinin karnındayken öğrenmiş kadar iyi bilmesinden kaynaklı yüksek notlar değil, görmekten çok hissettiği bir özellik olan görev bilinciydi.

Genç hayvan denizci dağgelinciklerinin olduğu bir aileden geliyordu ve görüşmenin sonunda kaptana büyük bir güvenle baktı. "Sizi temin ederim efendim," dedi genç kız, "Yüksek bir terfi almış olanı saymazsak, kurumdaki en iyi gözcüyü buldunuz."

"Terfi alan mı?"

"Gözünüz beni bir yerden ısırıyor mu, efendim? Beni daha önce gördünüz mü?"

"Sanırım gördüm," dedi Bethany, "Yoksa bu soruyu sormazdınız."

Denizci dağgelinciğinin bakışları hiç tereddüde düşmedi. "Kaptan, hatırlamıyor musunuz? Ben sekiz numaralı kazazedeyim. Aşağı inip beni yelken dolabında bulmuştunuz hani?"

Bu hayvanlar neden geliyor, diye sormuştu bir keresinde arkadaşı Chloe. Şimdi Bethany bir gerçeği kabul ediyordu, başka soruya gerek yok. Sevgi için geliyoruz, güzellik için, geliyoruz çünkü hizmet etmek bizim kaderimiz.

"Demek döndün," dedi gence. Uzun bir dakika boyunca adayını izledi ve sonunda başını iki yana salladı. "En iyiden sonra gelen ikinci iyiyim mi diyorsun, Kimiko? Hayır. Benim botumda en iyi denizci dağgelincikleri olur, sadece en iyiler; daha aşağısına razı olamam." Bethany ayağa kalktı. Mülakat bitmişti.

Aday da hemen kalktı. "Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim!"

Ne kadar da kendine güvenli, diye düşündü Bethany. "Şafakta denize iniyoruz. Radar kullanmayacağız. Yardım çağrısında bulunan gemi ve konumu bilinmiyor. Üst Sancaktaki görev yerinde olacaksın ve o gemiyi önce sen göreceksin."

"Göreceğim, efendim!"

Denizci dağgelinciği selam verip, ayrılmak üzere dönerken kaptan onda kendisini gördü; Dhimine ve Harley ve Vincent ve Boa'yı gördü onda; Maytime'deki bütün cankurtaran dağgelinciklerinin ruhunu gördü.

"Bir dakika," dedi.

"Evet, efendim?"

Kaptanın masasında dar, ahşap bir kutu duruyordu. Kutuyu açtı, kiraz ve limon rengi çizgili, katlanmış uzun ipek kumaşı açtı. Kimiko'nun boynuna doladı, camadan bağıyla bağladı.

"Bu botunun sana armağanı," dedi, "*Yavuz*'un. Aramıza hoş geldin."

4. Kitap

Monty ve Cheyenne

Dağgelincikleri, Dağ ve Deniz

Bir zamanlar kırlarda bir patikanın kenarında yaşayan iki dağgelinciği vardı.

Patikanın bir ucu şafak dağına, diğer ucu alacakaranlık denizine giderdi. İki dağgelinciği arkadaştı ama erkek olanı dağ çağırdı, kızı da deniz; öyle içten çağırdı ki ikisi de sırt çeviremedi.

"Üzgünüm," dedi erkek olan kıza, "Kaderimiz bizi ayrı yönlere götürüyor."

"Ben de," dedi kız, "Kendi yolumuzda birlikte yürüyemediğimize üzülüyorum."

İkisi sevgilerini kalplerinde sıcacık taşıdılar ama aynı zamanda en yüce doğruyu dinlediler ve zıt yönlerdeki patikalarda yürüdüler.

Pek çok maceradan sonra, şafağa giden yolun dağı aşıp denize ulaştığını, alacakaranlığa giden yolun da denizi geçip dağa ulaştığını keşfettiler.

Aşıklar dağın diğer tarafında, denizin öteki kıyısında tekrar buluştular ve artık yolları birdi.

En yüce doğrumuz bütün olası gelecekleri bilir.
Bize fısıldadıklarına uyduğumuzda bizi bekleyen ödülün
büyük bir mutluluk olduğunu anlarız.

-Antonius Ferret, *Fabllar*

1

"Hiç *mavi* şapka takan bir çiftçi görmemiştim..."

Gümüş kürklü Cheyenne Jasmine Ferret'e at binmeyi öğretirken o daha bir çocuktu, aslını isterseniz öğretmeni de öyleydi.

Gök mavisi şapkanın kenarını, kurnaz bir gülümsemeyle gözlerinin üzerine indirdi. "Ben çiftçi değilim, Montgomery Ferret ve bunu aklından çıkarmasan iyi olur. Şimdi lütfen bildiğin her şeyi bana öğret ve şapkamı bu işe karıştırma!"

Nehir yolunun neredeyse sonuna doğruydu yaşadıkları yer, ailelerinin çiftlikleri yan yanaydı; batıda yüksek Sweetroot Dağları, kuzey ve doğuda Montana kırlarıyla çevriliydiler. Okuldan önce ve sonra, günlük angarya işlerden önce ve sonra birlikte at binerlerdi.

Monty Ferret pençeleri hayvanın yelesinin üstünde çapraz halde, gri atı Boffin'in üstünde rahatça oturuyor ve güzel arkadaşını izliyordu. "Atlamasını istediğinde ağırlığını geri vermen gerekir, Cheye, ağırlığını ön bacaklardan arkaya kaydırmalısın ki Starlet atlamaya hazırlanırken başını kaldırsın."

"Atlamak istemiyor, Monty." Cheyenne atını arkadaşına doğru döndürdü, yaklaşınca hızını iyice düşürdü, sakin duran Boffin'in etrafında dar bir daire çizdi. "Ben geri gidiyorum ama o yine de atlamak istemiyor. Duruyor."

"O zaman sence yanlış olan nedir?"

"O atlamak istemiyor."

"Hiç de değil," dedi öğretmeni. "Ben üstündeyken atlamak istiyor. Sence bu neden olabilir?"

"Seni seviyor. Bütün atlar seviyor seni." Kız başa çıkamayacağını anlayıp pes etti. "Atlamak istemiyor çünkü ben *sen* değilim!"

"İşte yine inatçılığa başladın ve bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Monty, son derece sakindi. "Peki, izninle tekrar sorayım. Atın ne *düşünüyor*? Ne zaman anlamadığın şeyler yapan bir hayvanla karşılaşırsan kendine bu soruyu sor: *Ne düşünüyor*?"

Sorduğuna pişman ama öğrenmeye kararlıydı: "Nasıl?"

"Onun aklının içine gir! Şimdi Starlet olduğunu farz et. Dönüşü aldın ve çiti gördün, *Cheyenne için atlamak istiyorum!* diye düşünüyorsun. Neden yapmıyorsun peki?"

Uzun bir sessizlik, öğrencisi neredeyse trans halindeydi, hayal etmeye çalışıyordu. "Atlayamam."

"Güzel. Neden atlayamazsın?"

Çocuk zihni atınınkinin içindeymiş gibi düşündü ve bir anda her şeyin farkına vardı. "*Yeteri kadar hızlı koşmuyorum! Cheyenne beni geri çekiyor!*"

Öğretmeni gülümsedi. "İşte bu ilginç, değil mi? Sence bu doğru mu? O atlayışı tekrar deneyecek misin?"

Üstüne düşen ışıkta kürkü ışıl ışıl, atının yelesine eğilmişti, pastel renkli şapkanın geniş kenarlarından Starlet'in sadece kulakları görünüyordu; Cheyenne tek kelime etmeden döndü, atını dörtnala koşturup atlama noktasına doğru ilerledi. Atının toynakları yeri davul gibi dövüyor, sesi taş kanyonda yankılanıyordu. Arkalarında bir toz bulutu oluşuyor, küçük çakıl taşları havalanıyordu.

Monty izledi. "Haydi, Cheye," diye mırıldandı.

Gümüş renkli dağgelinciği ağırlığını kaldırdı, atına doğru fısıldadı, "*Uç!*"

Starlet'in kuyruğu hafifçe sallandı, ikisi de sessizliğe gömüldü, rüzgarla birlikte sanki ağır çekimde havalandılar, sesleri uzunca bir süre duyulmayan toynaklar alçak çitin altlarında parladı.

Sonra toynaklar gürültülü bir şekilde yeri titretti, yankıları duyuldu, Cheyenne'nin pençesinin bir dokunuşuyla Starlet yön değiştirdi, yarım daire çizip nefes nefese Monty ve Boffin'in yanında durdu.

Çocuğun gözleri parladı. "İşe yarıyor!"

İri yarı ama yaşça küçük öğretmeni başıyla onayladı.

"Ne yaptım?" Heyecandan ve zafer duygusundan nefesi kesilmişti. Monty bir şey söylemedi. Başını ileri geri oynatıp, dinledi.

"Zihnine girdim! Atlamak istedim... *o* atlamak istedi!"

"Ciddi misin?"

"Efendim?"

"Tekrar atlamak istiyor mu, Cheye, yoksa artık dinlenmek mi istiyor?"

Atın kulakları havaya kalkmış kıpırdanıyordu, yelesini hızlıca salladı.

Cheyenne gülümsedi, gözleri geceden bile karanlıktı. "Atlamak istiyor!"

"Nasıl yapılacağını ona sen göster..."

Arkadaşı tekrar dörtnala uzaklaştı.

Montgomery Ferret gözleri kapalıyken, kulaklarıyla, bedeniyle izlemeyi denedi. Uzakta, sınır çitinin yakınlarında dönüş vardı. Toynak seslerini duydu. Biraz yavaştılar.

Cheyenne atını çite doğru biraz daha hızlandırdı, ağırlık merkezini kaydırdı ve hayvanı yukarı doğru çekti. Sessizlik... iki... üç... toynak sesleri yeniden duyuldu, yavaşlayıp döndüler.

Sonunda Monty de dayanamadı. Öne doğru eğildi, fısıldadı, "Haydi gösterelim onlara Boffers. Yüksek çitten atlayalım, şimdi..."

Çocuklar sürekli birlikteydi, Monty ve Cheyenne ayrılmaz ikiliydiler: Birlikte at biniyor, yeri koklayıp burunlarının rehberliğinde yabani bitkileri ve hayvanları inceliyor, gökyüzündeki yıldızlara birlikte bakıyorlardı. Bazen ailelerden biri ya da diğeri henüz kahvaltısını bitirmemişken ikisi aynı anda sofradan kalkıyor, atla günbatımı gezintisi yapmak için izin istiyorlardı. "En azından meyve sularınızı için," diyordu ebeveynleri.

Monty'in erkek kardeşi Zander onları izleyip herkesin bilip de söylemediğini açık etmişti: "O ikisi birbirleri için doğmuşlar. Suyla kaya kadar farklılar birbirlerinden, aynı dala konan kuşlar kadar da benziyorlar!"

Kuzen Jupe bu sözü duymuş başını sallayarak *güzel söz* demişti. Herkes biliyordu, diye düşündü, ama kimse fark etmemişti.

Monty hayvanlara olan yatkınlığını arkadaşına da geçirmeye kendini adadı, neredeyse başarıyordu da. Ama kelebekler yukarı çevrilmiş pençesine aynı anda konarken, Cheyenne'ninkinin yanından dikkatle geçiyor sanki daha resmi bir davet bekliyorlardı.

Ben Monty kadar nazik değilim, diye düşündü, içim onun kadar huzurlu değil.

Monty ona sabrı öğretti, pudra mavisi şapkasının geniş kenarlığına tohumlar döküp bülbüller kahvaltıya gelene kadar hareket etmeden beklemeyi öğretti. Cheyenne sabrı öğrendi ve güvenle şapkanın kenarına konan minicik kuşlardan keyif almayı.

Bir düşüncesi vardı ve bunu bir gün Monty'le paylaştı. "Sana hayatımı teslim edecek kadar güveniyorum," dedi, ikisi atlarını almış Sable Kanyonu'na kadar uzanmışlardı. "Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama birden fark ettim

ki Monty, bu hep böyleydi." Bu sözler sanki daha önce üzerlerinde hiç düşünmemiş gibi çıkmıştı ağzından. "*Sana güveniyorum.*"

Monty başıyla onayladı, gerçekçiydi. "Hep yanında olacağım, Cheyenne. Yaşadığım sürece. Ne olursa olsun."

Dış dünya Monty'in ilk aşkıysa, içerideki dünya, ekrandaki görüntüler de Cheyenne'nin ilk aşkıydı. Hafta sonları, kırlarda keşif gezileri yaptıktan sonra iki dağgelinciği atlarını Little Paw'a sürer, altın süslü kırmızı koltukları olan CineMustelid'in orta sırasındaki koltuklara otururlardı.

"Bunu seveceksiniz çocuklar," derdi Alexopoulos Ferret biletlerini uzatırken. "Genç bir yönetmen şu Heshsty Ferret ama ışığı nasıl kullandığına bir bakın, hikâyeyi ışığa anlattırıyor sanki!"

Kısa bir süre sonra Cheyenne Alexopoulos'a salonda ona yardımcı olup olmayacağını sordu; bilet ve patlamış mısır satar, posterleri ve kapı önündeki yazıları değiştirir, temizlik ve cilalama işlerine bakabilirdi; sihrin ekrandaki görüntülerden kalbe nasıl yansıdığım anlamasına yarayacak herhangi bir iş yapabilirdi.

"Çok düşük bir ücret verebilirim," dedi Alexopoulos, "Ama filmleri bedava izlersin."

Gösterimdeki bütün filmlerin her seansında yeni bir şey öğrendi Cheyenne Ferret. Dikkat ettikçe en küçük bir hareketin gücünü keşfetti; aktörlerin yakın çekimde aynı ifadeyi koruyup sadece onun arkasında yatan düşünceyi değiştirerek bir hikayenin kriz anını nasıl yansıttıklarını fark etti.

Alexopoulos sorularına cevap verdi, onu kendi sorularıyla sınadı, aklını sinema ilmiyle doldurdu. Onu yakından

izledi, zamanla kızın içinde diğerlerinin başlarını çevirip ona bakmalarına sebep olan bir özelliğin geliştiğini gördü.

İlgilerinin sebebi kısmen güzelliği, diye düşündü. Ama güzellikten fazlası var. Cheyenne Ferret'de özel bir şey var... Başkalarına karşı bir şeffaflık. Başıyla onayladı, evet buydu o özellik. Ekranda hissettiği sihir kendi içinde yatıyordu.

Belirlediği dersler ağırdı, her sahneyi ses çıkarmadan, salonun arka tarafında, karanlıkta tek başına oynuyordu. Bir gündüz seansında, aynı repliği üçüncü kez atlayınca, adam geçerken çaresiz fısıldadı, "Bunu hiç öğrenemeyeceğim, Bay Alexopoulos!"

"Sanmam," diye cevap verdi fısıldayarak. "Bu işi yapmak yürek ister."

Aynı filmleri Monty'le bir kere daha izliyordu ama gözleri ekranda değil Monty'in yüzünde oluyordu. Bu sahne onu nasıl etkiliyor? Duygularını hissedebilir miyim?

Aktörler ruhlarını kurgu karaktere taşırlar, diye düşündü, Monty'in atlarınkine taşıdığı gibi. Bir filmde hem ruh hem de teknik gereklidir. Birinden biri eksik kalırsa hikaye kaybolur, izleyiciyi etkileyemez.

Karanlık salondan çıkıp, atlarının iplerini çözdükten sonra birlikte eve doğru dönerken yine gözyaşları kürkünü ıslattı.

"O kadar güzel ki, Monty!" dedi bir keresinde Monty'e *Umutsuz Yolculuk*'u izlemiş, atlarının sırtında eve dönüyorlardı. "Laura Ferret adamı başından beri seviyordu, değil mi? Ve son ana kadar ona söylemedi! O kadar zaman zavallı Stefan'ın bir şeyden haberi yoktu."

"En başında niye söylemedi sanki!" Monty şapkasını kaldırıp, bir pençesiyle kürkünü düzeltti. "Ben o kadının yerinde olsam ona söylerdim. O da kendi seçimini yapardı; bence bilseydi elinde daha fazla veriyle hareket edebilirdi."

"Hayır, seni aptal!" Cheyenne günbatımında arkadaşına doğru eğildi, Starlet ve Boffin yan yana gidiyorlardı. *"Sana söyleyemezdim, Stefan. İstedim ama yapamadım. Karşındakinden istediğin zaman sevgi, sevgi olmaktan çıkıyor..."*

Kelimeleri öyle bir söylemişti ki ekrandakinden daha yumuşak daha yakın gelmişti. Sanki Stefan'a uzaktan konuşur gibi değil de Montgomery Ferret'e dokunacak kadar yakınında konuşur gibiydi.

Öğrendikçe ekrana olan büyük ilgisi azalacağına arttı. Bir aktörün bir hayatı paylaşmaya, normalde yakınından bile geçilmeyecek bir hayatı *yaşamaya* izin verebileceğini gördü. Bir aktör farklı kararlar vermenin, derinlikli bir dağgelinciğine dönüşmenin ne olduğunu gösterebilir. *Böyle bir armağan vermek nasıl bir histir acaba?*

Uzun süre bunu düşündü, arkadaşlar aralarında bu konuyu konuştular ve bir gün kararını verdi.

"Ben Hollywood'a gidiyorum," dedi Monty'e, piknik eşyaları kırmızı kareleri örtünün üzerine yayılmıştı, bir de topladıkları taze yabani bitkiler; yeşillikler, kabuklu yemişler, minik meyveler. Bir matara dolusu karsuyu yakınlarındaki bir çam ağacının dalından sarkıyordu. Etraflarını saran çayırdaki soluk mavi dağ papatyası öbekleri dinleyip başlarını salladılar.

Monty sessizdi. Böyle olması gerekiyor, diye düşündü, sorun yok. Çok çalıştı, aklına koydu, kalbi bunun için çarpıyor. O kadar güzel ki bir dağgelinciği onu izlemez de ne yapar?

"Bay Alexopoulos aktörlüğün zor iş olduğunu söyledi," dedi Monty. "Ve çoğunlukla iç mekanlarda yapılıyor. Güne erken başlar, geç saatlere kadar çalışırsın. Aynı sahneler tekrar eder durur. Bu seni sıkmaz mı Cheye, zamanla... sıradanlaşmaz mı?"

"Sen kendini sıradan hissetmedikçe *sıradan işler yapmanın bir sakıncası yok,"* dedi. "Monty, hayvanların hayatını değiştiren bir şeyin parçası olmak istiyorum. Bunun için içeride çalışmaya değer, tekrar tekrar aynı sahneyi çalışmaya değer." Arkadaşına baktı, onun da bunu bildiğine emindi. "Denemem lazım."

Monty piknik örtüsünü toplarken hayatının ellerinden kayıp gittiğini hissetti. Sessizce bekledi ve nihayet herkesten çok dağgelincikleri için önemli olan soruyu sordu. "En yüce doğrun bu mu?"

Cheyenne cevap verene kadar gölgeler uzadı. Toz mavisi şapkasının kenarını gözlerine doğru indirdi. "Evet."

"Ufukta büyük değişiklikler var."

Cheyenne başıyla onayladı. İki arkadaş uzun süre birbirlerine baktılar.

Cheyenne'nin Hollywood'a gitmek üzere ayrıldığı günün bir öncesi Little Paw köyünün büyük salonunda Hasat Şenliği Dansı vardı. Monty ve Cheyenne, aileleri, arkadaşları oradaydı, hatta Alexopoulos da CineMustelid'i o gece için kapatıp gelmişti, civarda yaşayan bütün hayvanlar salondaydı zaten. Dağgelincikleri en iyi fularlarını ve şapkalarını takmış, kendilerini neşelendiren canlı, hızlı keman ve gitar nameleriyle dans etmeye gelmişlerdi.

Orman yapraklarıyla kaplı zeminde kenetlenmiş kollar, kıvrak bedenler ve zarif kuyruklar daireler, kareler, çizgiler oluşturarak dönüyordu. İki arkadaş birbirlerini kayan yıldızlar gibi bir an için görüp kaybediyordu. Mavi şapkasıyla Cheyenne, tozunu temizlediği kahverengi şapkalı Monty'in pençesini bir an için yakalıyor sonra bırakıyor, müziğin ritmiyle yaklaşan kış kokuları içinde dönüp duruyorlardı. Eş değiştir, devam et.

Bir süre sonra, Monty ortalıktan yok oldu. Durumu fark eden Cheyenne danstan uzaklaşıp lambaların aydınlattığı salondan dışarı, karanlığa çıktı. Geniş kaldırımdaki at bağlama kazığına oturmuş, geceye yaslanırken buldu onu.

"Neredeymiş benim yakışıklı çiftçim?"

"Selam, Cheye. Biraz tek başıma kalmak istedim."

"Harika bir dans gecesi."

Başıyla onayladı.

"Hadi ama," dedi, ay ışığında yüzünü görmeye çalıştı. "Bırak şunu."

"Sessizliği seviyorum."

"Bu sessizlik sana ne öğretti peki, Monty?"

Dikkatle düşündü, son şansıydı, evet bunu yapacaktı. "Bunu öğrendim."

Pençesinde tek bir dağ papatyası vardı, gün ışığı ve gökyüzü renklerinde, o öğleden sonra yerden seçilmiş, piknik yaptıkları yerden buraya kadar getirilmişti.

"Ah..."

"Vedalaşmayı pek sevmem."

"Biliyorum." Ayın altında arkadaşını izledi, o geniş ve güçlü yüzü, yüzünü oluşturan kürkü, bıyıklarını inceledi; o anı sonsuza dek yaşatmak ister gibiydi. Zaman üstlerinden atmak istemedikleri sıcak bir battaniye gibi kıvrılıp yumuşacık sardı ikisini. Arkadaş oldukları sürece hiç değişmeyeceğini düşündükleri tek bir şey vardı: Asla ayrılmayacağız.

Sonunda Monty ayağa kalktı, Boffin'in kazığa bağlı iplerini çözdü. "Sana Kaliforniya'ya doğru iyi yolculuklar diliyorum..."

"Elimden geleni yapmazsam Monty, asla bilemeyeceğim."

O iki dağgelinciği için dakikalar yavaşladı ama durmadılar.

Cheyenne'nin gözlerine bakarken şapkasının kenarına dokundu, sessiz bir vedaydı bu.

Cheyenne Monty'e doğru bir adım attı, çenesinden öptü. En sonunda karanlıkta fısıldadı: "Hoşça kal, Monty..."

Çarçabuk eyerine çıktı, gece bitmiş, arkadaşı gitmişti.

Ertesi sabah Cheyenne Jasmine Ferret Little Paw, Montana'dan Hollywood'a gitmek üzere trene bindi.

Sadece gidiş biletini almıştı, dönüşü yoktu.

2

Tren Little Paw'ın sınırlarını geçip ilerlemeden önce, daha Köy Salonu'nun çatısı bile gözden kaybolmamışken Cheyenne Ferret hayatının en büyük hatasını yaptığını biliyordu.

Bıyıklarını trenin camına dayadı, dünya üstünde tanıyıp bildiği tek ülkeye baktı.

Söylemesi ne kolay, "Hollywood'a gidiyorum!" hatta, "Denemezsem asla bilemem." Şimdi artık bilinmeyen geri dönüşü olan bir 'belki'den, kesin 'geleceğe' dönüştü.

Sable Kanyonu'nun tepelerine son kez baktı, o siluet hayal gücünün bir oyunu muydu yoksa orada gerçekten yalnız bir at ve binicisi durmuş gidişini mi izliyordu? Tren o manzarayı elinden çekip almadan kendini başka yöne bakmaya zorladı.

O sabah onunla birlikte aynı peronda oturan dağgelincikleri karşılarında kendi halinde ve güzel bir yaratık gördüler, pençelerini kavuşturmuş, sessiz sakin oturuyordu. Denizin derinliklerinde hızlı akıntılara karşı hayatta

kalmaya çalışan dağgelinciğini görmediler. Bu gece nerede uyuyacağımı bilmiyorum. Hollywood'da trenden inince nereye gideceğimi bilmiyorum. Kimlerle karşılaşacağımı, hayatta kalmak için nasıl bir iş yapacağımı, bir stüdyo veya film seti görme şansım olup olmayacağını bilmiyorum.

Montana bildiğim yer. Annemi, babamı, Monty'i ve onunkileri tanıyorum. Yatak odamı biliyorum, Starlet ve Boffin'i, arkadaşlarımı ve onların atlarını biliyorum. Ve bunların hepsi - *hepsi!* - geride kalıyor, kayarak uzaklaşıyorum. Pençesine bir damla yaş düştü. *Bu aptallığı nasıl yaptım?*

"Biletiniz, han'fendi?" Kondüktör dağgelinciği omzunun üstünden kendi kız kardeşine bakar gibi bakıyordu ama o görmedi, gözlerinin içine bakmadı. Uzaklara baktı, gözyaşlarını sildi, katlanmış kağıdı uzattı: *Little Paw-Denver, Denver-Hollywood.*

Kondüktörün bilet delgecinin sesini duydu ve adam bileti geri uzattığında kağıttaki deliğe göz ucuyla baktı, kalp şeklindeydi.

O zaman başını kaldırdı, merak etmişti; kondüktör eğilip yumuşak bir sesle yolcuyla konuştu. "Seni nelerin beklediğini bilmen gerekmez. Senin rehberin içindeki en yüce doğru, Cheyenne Jasmine Ferret ve her zaman da öyle olacak!"

Gözleri kocaman açıldı, cevap vermedi.

Kondüktör şapkasına dokunarak selam verdi ve bir sonraki vagona doğru ilerledi: "Biletler, lütfen."

Adını nereden biliyordu? Geleceğini nereden biliyordu?

Cheyenne bu gizemin içinde eriyip kayboldu. Yanıt olarak sadece alt taraftan gelen boğuk çelik ritimlerini duydu; tekerlekler rayındaydı, vagon hafifçe sallanıyordu, altın rengine bürünmüş Montana penceresinden yavaşça kayıp gidiyordu.

Biletini kaldırdı, delikten kürkünün üstüne kalp şeklinde bir güneş ışığı düştü.

Hollywood, Cheyenne Jasmine Ferret için hiç de umduğu gibi değildi.

Günbatımı Ekspresi'nden inip birkaç adım atmıştı ki inen yolculara doğru elindeki "OYUNCU" yazılı tabelayı tutan yakışıklı dağgelinciğini gördü.

Kafası karışmıştı, durdu ve sordu.

"Bunun anlamı şu," dedi adam, "Eğer oyuncuysanız, şehre ilk gelişinizse, size yardımcı olabiliriz. Kalacak bir yere mi ihtiyacınız var, portfolyo mu hazırlamanız gerekiyor, kim hangi filmi çekiyor, seçmeler nerede bilmek mi istiyorsunuz? Biz yardımcı olabiliriz."

Cheyenne gülümsedi. "Her türlü yardıma ihtiyacım var benim."

Genç Aktör'ün Evi'nin Wilshire Bulvarı'ndan çok da uzakta olmayan bakımlı bir pansiyon olduğunu öğrendi Cheyenne, eski stili bozulmadan yenilenen birçok odası vardı. Bina esasında sessiz filmlerin yıldızı Beastil Ferret'e aitti, miras yoluyla ebediyen yeni nesil oyunculara bırakılmıştı. Koyu lambrili salonda saf kız rolündekilerle karakter oyuncuları, komedyenler ve akrobat dağgelincikleri birbirine karışıyor, mutfakta yemek yapma ve evin ebeveyni gibi davranma işini sırayla üstleniyorlardı.

Kendi gelişlerini hatırlayan herkes bir anda ona hoş geldin demişti, Cheyenne sürekli aynı cümleleri duyuyordu: "Çok güzelsin!" "Burada olmana sevindim!" "Her şey yoluna girecek."

Bütün dağgelincikleri kendilerinden emindi; onların kaderine yazılmış olan bir rolü başkasının kapamayacağına

ikna olduklarından aralarında rekabet yoktu. Seçmelere giderken, aynı rol için başvursalar bile birbirlerine fularlarını ve şapkalarını ödünç veriyorlardı; doğru hayvanın her zaman kendisi için yazılmış kısmı oynayacağına emindiler.

'Cheyenne' diye tekrarlıyordu Jerica Ferret yüksek sesle, küçük kum rengi hayvan sanki isminin tınısını test ediyordu. Oda listesini şöyle bir taradı, üst katta bir tane boş oda buldu, önden gidip yol gösterdi. "Sadece kovboy filmleri mi Cheyenne?"

"Umarım sadece kovboy filmleri değildir!" Merdivenler orman yosunu rengi halıyla çiçek açmıştı. Duvarlarda altın rengi ve kırmızı benekler vardı, CineMustelid'i hatırlatıyordu. "Kovboy filmlerini severim ama dönemsel çalışmalara da katılmayı umuyorum; drama, komedi, gizem, aksiyon."

"Cheyenne güzel bir isim. Bu iş için biraz kovboy tarzı kalabilir ama. Acaba sevdiğin, hep istediğin yeni bir ismin olsa nasıl olurdu; böyle bir isim varsa aklında denemenin tam zamanı."

Portfolyosu tamamlanmadan önce fotoğraflardan birini eve gönderdi. *Her zaman benimle olan yakışıklı çiftçime... Cheyenne'den sevgilerle.* Uzunca bir süre bir daha o isimle imza atmayacaktı.

Bir gün geçen yüzyılla ilgili *Leydi Konuşuyor* filminde küçük bir rol için seçmelere gitti, sahne yönetmeni rolüydü ve tek bir lafı vardı: "*Hazırız, Placidia.*"

Jasmine kelimeleri tekrar tekrar çalıştı, o tekrarladıkça oda arkadaşları önerilerde bulundu, yorumlar yaptı.

"Hazırız, Placidia." Otoriter olmamalı, diye karar verdi, soğuk da olmasın; aksine sıcak ve hoş olmalı, sanki Placidia kendisine bir hediye verecekmiş gibi bir beklentiyle söylemeliydi lafını.

Seçmelerde oyuncu kadrosu yönetmeni olan kadın onu

dikkatle izledi, lafını bir kez dinledi, yüz ifadesi değişmeden Jasmine'ye bir kart verdi. *Çarşamba saat altı, B'de.*

Genç aktris teşekkür etmeyi akıl ettiğinde çok geçti, yönetmen başka bir çekim için ikizler arasında en uygunları seçmeye başlamıştı bile.

Koşar adımlarla eve gitti, eski pansiyonun ceviz ve camdan yapılma kapılarını hızla açtı.

"Ben aldım! Rol benim!"

Diğerleri memnun bir halde etrafını sarmış lafını aynı seçmelerdeki gibi söylemesini istediler. Altı, sabah 6 anlamına gelir, dediler, B ise Silver Mask Stüdyoları'nın ikinci en büyük ses sahnesiydi.

Jasmine, Çarşamba sabah saat 5:30'da, fırçalanmış ve taranmış bir halde, Silver Mask Sahne B'ye geldi, girişte kartını gösterdi.

"İyi şanslar, Bayan Jasmine," dedi kapıda görevli dağgelinciği ve içeri aldı.

Kapıdan içeri makyözlerle birlikte girdi.

"Sen Jasmine'sin," dedi bir tanesi gülümseyerek.

Başım salladı, midesinde kelebekler kanat çırpıyormuş gibi bir titreme geldi geçti.

"Bizimle gel tatlım, seni kameraya hazırlayalım. Ben Mollie, bunlar da Penta ve Glorielle."

"Bu benim ilk çekimim..."

"Meraklanma," dedi Glorielle.

Ağır siyah kablolar zemini yılan gibi sarmıştı, panolar ve yarı açık perdeler ses sahnesini bölümlere ayırmıştı, video monitörleri uzaklardaki setleri gösteriyordu, çekimler

başlamadığından ekranlar boştu, izleyen de yoktu. Başlarının üstünde bir iskeleye tutturulmuş halde dev bir projektör ormanı vardı, ışıkların pek çoğu büyük asansörlere ve üçayakların üstüne yerleştirilmişti.

Ben bunu öğrenebilir miyim? Burası evim olacak mı?

Üç makyöz onu duvarları lambalar, aynalar, renk renk makyaj malzemeleri, fırçalar ve süngerlerle dolu odada oturttu; yüzünü farklı açılardan incelediler.

"Ne düşünüyorsun, Penta?" diye sordu Mollie. "Ne güzel bir yüz! Açık renk pudra sürüp, gözleri incecik bir kalemle vurgulayalım derim."

"Kemik yapısı gayet iyi," dedi Glorielle. "Şahane. Ve dahası..."

Penta Jasmine'yi gökkuşağının ötesindeki bir ülkeden gelmiş bir heykeli inceler gibi izledi.

Sonunda başını iki yana salladı. "Biraz tebeşir tozu. Hepsi bu kadar."

Bunu duyunca diğerleri yeni gelen genç hayvana tekrar baktılar, aynı fikirde olduklarını gösterir şekilde başlarını salladılar. Pudra yok, anlatılmaz bir çekiciliği olan o nefis koyu renk gözlere kalem de yok. Sadece bir tutam matlaştırıcı kürkündeki pırıltıların ekranda patlamasını önlemeye yeter de artardı bile. Başka bir şey yok.

Hayatında ilk defa, Jasmine Ferret beyaz tozun pufunu yüzünde hissetti, hoş kokusunu içine çekti.

Bir gün, diye düşündü Penta aynaya bakarken, buralar ondan sorulacak.

Kusursuz olduğunu söyleyip salıverdiler. "Kırmızı halıların üstünde durma hayatım, bu sabah büyük ışıkları kuruyorlar," diye seslendi Mollie. "Rahat ol! Tadını çıkar!"

Tebeşir tozu işe yarıyor galiba, diye düşündü Jasmine.

Sette yürürken başlar ona doğru çevrildi, gözlerde takdir eden bakışlar vardı. Ve fısıltılar.

"Bak!"

"*Aman Tanrım...*"

Yardımcı yönetmen oradaydı, kameraman, ses ekibi, vinç ve kamera taşıyıcıların operatörleri, elektrikçiler projektörleri ve spot lambalarını podyumun üzerine yerleştiriyordu. O gün sette yeni birisi olduğunun farkmda olmayan yoktu ve o birisinin adının Jasmine olduğu ağızdan ağza dolaşıyordu.

Sonunda yönetmen geldi, rahat konuşan karamel rengi bir hayvandı, yüzünü kaplayan siyah tüylerin arasında gümüş pırıltılar vardı. Heshsty Ferret boynuna giyilmekten yıpranmış bir ipek fular takmıştı, bu onun günlük kıyafetlerinin alametifarikasıydı.

Herkesi başıyla selamladı, içeri girer girmez set birden sessizleşmişti. "Herkese günaydın. Bugün birkaç sayfa çekeceğiz. Keyfimizi *kaçıracak* bir şey gören var mı?"

Başını kaldırıp iş arkadaşlarını tararken grubun dışında yalnız duran Jasmine'yi gördü. Yüz ifadesi değişmedi, tek kelime etmedi. Herkes çıt çıkarmadan onun kıza bakışmı izliyordu, sonunda yeni gelen kıza başıyla selam vermeyi akıl etti.

Kibar bir baş hareketiyle karşılık verdi Jasmine.

Jasmine de bütün Hollywood gibi duymuştu dedikoduları, Heshsty Ferret hakkında pek az kişinin bilgisi olan gizli bir film çekiyordu. Kimileri *İlk Işığı* anlatmak için üç film gerekeceğini söylüyor, kimileriyse beş filme ancak sığar diyordu. Bazıları ilk bölümün adının *Köken* olduğunu biliyor, diğerleri ise adının *Anayurt Gezegeni* olduğunu duyduklarını söylüyordu. Bunun ötesindeki her şey tahminlerden ve yorumlardan ibaretti; Silver Mask'ın kurulduğu günden bu

yana en sıkı güvenlik önlemleri altında çekilen bu filmin merkezinde, bu alçakgönüllü yönetmenin gözünden kendi ırkının çok eski zamanlara dayanan başlangıç hikayesi vardı.

Jasmine yirmi pençe uzakta durdu, o sabah ses sahnesinde Heshsty'in o günkü çekimle ilgili verdiği genel bilgileri dinledi.

"Günlük çekimlerde de gördüğünüz gibi, *Leydi Konuşuyor* gayet iyi gidiyor. Herkes dün ne yaptıysa aynını yapmaya devam etsin..." Çekilecek bölümün senaryosunu okurken gülümsedi. "... kamerayı sevmeye devam edin."

Rol icabı fularlar ve şapkalar içindeki iki dağgelinciğine döndü.

"Millisa ve Nolan, bu sabah siz önden gidip bize yolu gösteriyorsunuz. O harikulade gerilimi kaybetmeyin lütfen, siz ikiniz, olduğunuz gibi devam edin. Millisa bugün en önemli sahnesini oynayacak ve bizler de..."

Cümlenin ortasında Jasmine yukarıdan ani bir çıtırtı duydu, koca bir projektör hızla ve tıslamaya benzer sesler çıkararak sadece beş pençe uzağına çakıldı, mavi voltaj patlamaları gözleri kör etti, projektörün güvenlik ipine cam ve demir tabakaları takıldı.

"*Kahretsin!*" Jasmine korkuyla kenara çekildi, kendini korumak için pençelerini yukarı kaldırdı.

Projektörün düşerken çıkardığı sesler yankılandı, herkes dili tutulmuş gibi gözlerini Jasmine Ferret'e dikti, sanki düşme sesini değil de aniden ağzından çıkan sözü duymuşlardı sadece. Kimse kıpırdamadı.

"Bayan Jasmine," dedi Heshsty Ferret, sesi sakindi, "Burası bir film stüdyosundaki bir ses sahnesi. Hepimiz burada olduğunuz için mutluyuz, sizinle çalışmayı dört gözle bekliyoruz. Ama işyerimizde böyle kelimeleri duymamayı tercih ederiz, sizin için de bir sakıncası yoksa."

Ödü kopmuştu. Setteki ilk günüydü ve *lanetlenmişti!* "Özür dilerim, efendim," demeyi umdu ama bıyıkları titredi, sözcükler boğazına takıldı. Yapabildiği en iyi şey hayır anlamında başında iki yana sallamaktı.

"Teşekkürler," dedi yönetmen, başını çevirdi, sonra tekrar Jasmine'ye kısa bir bakış attı ve başrol oyuncusuna döndü. "Şimdi. Millisa bugün en önemli sahnesini oynayacak..."

Jasmine ilk sahnesini oynadığında neredeyse öğlen olmuştu, bu sırada diğerlerini izledi, çabuk öğreniyordu. Laflarını biliyordu ve tam on ikiden vurdu, başrol oyuncusundan bir pençe ötede durdu, sıcak ve beklenti dolu bir bakışla, "Hazırız, Placidia," dedi.

Sessizlik. Sonra Heshsty Ferret'ten beş kelime duyuldu: "Kestik. Tamamdır. Teşekkür ederim, Jasmine."

Öneri yok, yedek çekim yok, haydi daha iyisini deneyelim yok. Kendi sahnesinin de yer aldığı günlük çekimleri görmek umurunda bile değildi, bir daha Hollywood'da iş bulamayacağına emindi.

Yaptığına inanamıyordu. Bela okudum, diye düşündü. Hem de bir ses sahnesinde!

Binada gözlerini fark etmeyen tek hayvan kendisiydi, kamera karşısındaki o kısacık sürede gözlerindeki pırıltılı savunmasızlığı görmemişti, Heshsty Ferret'in giderken onu izlediğini, setten çıkana kadar attığı her adımı takip ettiğini bilmeyen tek kişi de kendisiydi.

O an yaşanan o kadar yoğun bir şeydi ki isimleri ertesi günün bulvar gazetelerinde aynı haberde yer aldı. *HESHSTY FERRET SAF KIZIN HAYATINI KURTARDI* başlığını atmıştı *Muhtemelen Öyle* dergisi.

Belki'nin "Hollywood" sütununda her nasılsa daha doğru bir haber vardı: "Heshsty Ferret'in yönettiği *Leydi Konu-*

şuyor'un setinde dün yaşanan bir elektrik kazası sırasında yönetmen Teksas'tan Silver Mask'a yeni gelen Jasmine Ferret'le tanıştı."

3

Monty Ferret Cheyenne'yi kabul etmek istediğinden daha fazla özlemişti. Ama dağgelincikleri şikâyet etmez, bir karar verildikten sonra başkasının seçimlerini değiştirmeye kalkışmazlardı.

O batıya doğru gidip kaybolmuş, kendisiyse Little Paw'da kalmıştı. Kendini atlara adamış, onların dilini çözmeye kararlı, yavaş yavaş Boffin'in anne babasının rüzgâr kadar hızlı koşan vahşi hayvanlar olduklarını anlamaya başlamıştı. *Monty*, demişti atı ona, bir dağgelinciğinin en iyi hissedebileceği şekilde. *Vakti geldi! Yarışmalıyım!*

Duyduğunu sınamak için, Monty önceden ölçülmüş dümdüz bir çayırda Boffin'i serbest bıraktı, bin, on bin pençelik dönüşlerin sürelerini tuttu. Atının yarış hızı Monty'in gözlerini kırpıştırmasına neden oldu. Eyalette ne kadar yarış varsa hepsine katıldılar, Boffin mutluluktan dört köşeydi; Montana'nın her yerinde atsever dağgelincikleri bu yenilmez ikiliyi konuşuyordu.

Boffin hafif hafif kişnedi, bıyıklarını sanki şöyle dermiş gibi oynattı: *Hızlı koşabileceğimi sana söylemiştim!*

Monty kazandıklarıyla Old Gramp Weasel çiftliğini satın aldı, çam ağacından kulübeyi elden geçirdi, bir ranzalı koğuş bir de binicilik eşyaları için oda ilave etti. Tek başına çalışıp ağılı yeniden yaptı, yarış pistini düzeltti ve bir de ahır ekledi.

Bir gün şafak vaktinden hemen sonra iskelenin üzerinde uzanmış çatıyı oluşturacak temel kirişi yukarı çekmeye çalışırken bir ses duydu:

"Yardım ister misin?"

Ziyaretçi konuşmaya başlamadan önce sessiz sedasız o kadar yakınına gelmişti ki Monty allak bullak oldu, neredeyse makarada dönen ipi bırakıverecekti. Mahya kirişi iskelenin altında aşağı doğru sallandı, tepelerinden sıyırıp geçti.

Eğilmiş haldeyken ne kadar yapabilirse başını çevirdi ve sağında duran hint cevizi renginde, yüzü karanfil rengi tüylerle kaplı küçük dağgelinciğini gördü.

"Sağol," diye cevap verdi sıktığı dişlerinin arasından, kocaman ağaç parçasını tekrar yukarı çekmeye devam etti, her seferinde bir pençenin onda biri kadar yol alıyordu. "Az sonra yanına gelirim." Derin bir nefes aldı, tekrar çekti.

"Ağır görünüyor," dedi ziyaretçi.

"Öyle." Biraz dinlenmek için ipi bağlamayı düşündü ama bu düşünceyi hemen reddetti. Ahşap dikme olması gereken yere ulaştığında çekmeyi bırakacaktı.

"Yardım edebilir miyim?"

Monty gülümsedi, ipi tutan pençeleri titriyordu. O kız bütün ağırlığını da verse bir tırnak boyu oynatamazdı kirişi.

"Tabii edebilirsin," diye homurdandı. "Beni güçlendir!"

"Ne kadar daha güç lazım?"

Monty bu lafın üstüne gülmeye başladı ve o gülmeye başlar başlamaz mahya kirişi gıcırdayarak inişe geçti. İpi güçlükle kelepçe mekanizmasına yerleştirdi, gerginliğini korumak için tek yapabileceği buydu. Düşmesi engellenen kereste parçası tepelerinde bir sağa bir sola ağır ağır sallandı.

Döndü. "Pardon?"

"Ne kadar daha güçlü olmak istiyorsun?" Küçük dağgelinciği gülümsemeden, bir dağ sıçanı gibi ağırbaşlı onu izliyordu.

"Ne kadar olacak, ihtiyacımı karşılamama yetecek kadar güçlü."

Yabancı, başıyla onayladı. "Güzel söyledin!" Kendini tanıtacakmış gibi ona doğru bir adım attı ama hayır sadece birkaç cümle mırıldandı: "Ve oldu."

Monty pençesini uzattı. "Monty Ferret," dedi. "Olan nedir?"

"Bana Kinnie de. İpi çekmeyi dene."

"Bir saniye. Bu mahya kirişi içlerinde en ağır olanı. Diğerleri bu kadar zorlamayacak."

"Şimdi dene."

Neden ısrar ediyor? Ama Nezaket Kuralları'nı hatırladı: Yaşlılara, akranlara ve çocuklara saygı.

Tuhaf olan, dobra dobra konuşan küçük ziyaretçisinin hangi sınıfa girdiğini söyleyemiyordu, çünkü hem bilgiç hem de gençti, hem bambaşka, hem de çok tanıdıktı. Ne olursa olsun onu kırmadı ve dediğini yaptı.

İki pençesi ipteyken bir nefes aldı ve ipe asılıp kelepçesinden kurtardı. Şimdi ip eskisi kadar gergindi ama kirişi havada tutmak için çok fazla gayret sarf etmesine gerek kalmamıştı.

İhtiyacımı karşılamama yetecek kadar güçlü, demişti ve birden öyle de olmuştu. Kimdi bu yaratık?

Hiç güç kullanmadı denemez ama fazlasına gerek kalmadan Monty ipi kendine doğru çekip topladı, canavar kereste yavaş yavaş yukarı çıktı.

Şimdi artık kestiği çatı destek direklerinin hemen üzerinde tam ortada duruyordu. İpi gevşetti ve uçlardan biri yerine oturdu, diğer uç da tam karşı taraftaki çentiğe oturana kadar kiriş direğin üstünde oynadı. Sonra yuvasına oturdu, Monty halatı çözünce bir gümbürtü yankılandı. Artık

halat takımı elinde gevşekçe duruyordu, kirişi sağlamlaştırmak için birkaç çivi çakmak yeterli olacaktı.

"Güzel çiftlik," dedi ziyaretçi.

"Teşekkürler. Gerekenden biraz daha büyük."

"Hayır. Bu kış bu haline şükredeceksin."

Monty sessizce ziyaretçisini inceledi. Önümüzdeki kışı nereden biliyordu? Herhalde bir filozof dağgelinciği, diye karar verdi sonunda. Nadir bulunan hayvanlar, mistik ve tuhaf, derler onlar için. Şimdi bir tanesi burada duruyor.

"Hoş geldin," dedi Monty.

"Beni davet ettiğin için teşekkürler."

Çağırdığımı hatırlamıyorum, diye düşündü. Ama merak ediyorum elbette. Belki merak etmek, davet etmek anlamına geliyordur. "Üç dilek dileme hakkım var mı?"

"Hayır. Bir. Gerisi peşinen gelir."

"Bilmek istiyorum."

"Dileğin bu mu?"

Başını salladı.

"Oldu bile."

Yine o cümle, diye düşündü, sanki bir büyücünün efsunlu sözleri.

"Olan nedir?"

"Dileğin. Oldu. Biliyorsun."

"Hiçbir farklılık hissetmiyorum."

"Değişen bir şey yok ama sen farklısın."

"Neden?"

Bir çocuğa anlatır gibi açıkladı, "Bildiklerinin farkına varma iznini veriyorum sana."

"Göster bana."

"Kendin göster. Ben soraym, sen cevap ver." Küçük hayvan sabahın tozlu havasında birkaç adım hareket etti, sanki bir ev büyüklüğünde görünmeyi planlamış gibi ondan uzaklaştı. "Kimim ben, Montgomery Ferret?"

"Emin değilim..."

"Yanlış. Eminsin. Kesinlikle eminsin. Ama sıradan olmayanı söyleme cesaretin eksik." İç geçirdi. "Sana cesur olma izni veriyorum." Sonra, sabırla: "Kimim ben, Montgomery Ferret?"

"Sen bir filozof dağgelinciğisin."

"Bunda zor olan ne? Evet, sizin tabirinizle ben bir filozof dağgelinciğiyim. *Bunu nereden biliyorsun?*"

Monty içindeki gerçeğe uzandı. "Biliyorum." Anlayacak mıydı?

Cevaptaki cesarete gülümsedi. Bilgelik, diye düşündü, cesaretten doğar.

Hint cevizi rengi hayvan pençelerini ovuşturdu, Monty'in nihayet görünmesine izin vermesinden dolayı çok mutluydu. Söyleyecek çok şeyi vardı! "Nereden geliyorum?"

Alışkanlığı Monty'e, *bilmiyorum* dedi. Korkusu, *nereden bilebilirim?* Ama bütün dağgelincikleri gibi her gün karşısına çıkan seçenekleri, içindeki en yüce doğruyla sınıyordu ve şimdiye kadar yolunda bu şekilde yürümüştü. En yüce doğrusu ona ev olarak Montana'yı seçmişti, her ikisi de daha çocukken arkadaşı Cheyenne ile tanışmasını tercih etmişti. Kendi yüce doğrusu arkadaşının kaderini izlemesine izin verirken, arkadaşınınki de kendi kaderinin yolundan gitmesine izin vermişti. Yüce doğrusu bu sabah bir çatı kirişini kaldırmıştı ve yine yüce doğrusu isteyen herkese kendi yeteneğini öğretmesinin bir yolunu bulacaktı.

Ama hiçbir zaman rehberlikten fazlasını istememişti, yüce doğrusunun başkalarının kararttığını aydınlatmasını istememişti. Şimdi bir şimşek çakmıştı sanki: *Ben sormazsam nasıl cevap verebilir?*

"Ben bir filozof dağgelinciğiyim," dedi Kinnie sessiz ve sabırla. "Nereden geliyorum?"

Yüce doğru, diye sordu sessizce, filozof dağgelincikleri nereden gelir?

Beklemesi veya düşünmesi gerekmedi. "Bir yerden değil." Elbette. Bu kadar basit: "Ruhun bir yönünden," dedi, "Önemseyen bir yönünden."

"Evet. Sen de oradan gelebilir misin?"

"Elbette gelebilirim," dedi. Herkes gelebilir.

"Şimdi küçük bir sınavım var. Biliyorsun ben bir filozof dağgelinciğiyim çünkü..." İpucu verdi, kesin bir cevap bekliyordu, "Çünkü *ne* bırakmam?"

Benim kelimelerimi değil kendi kelimelerini söylememi mi istiyor? Monty başını hızla salladı, kafası karışmıştı. "Çünkü altına bakılmadık taş bırakmam?"

Kaşlarını çattı. "*Pençe izi!* Pençe izi bırakmam!"

Konuyu değiştirdiğinde sabırlı ol, dedi kendi kendine. Farkına varmamı istiyor.

Baktı ve yeterince emindi. Monty'in müstakbel çiftliğinin zeminini kaplayan ince tozda Kinnie'nin gezdiği yerlerde hiç iz yoktu.

"Pençe izi bırakmam çünkü..."

Cesur olma iznini kabul edip ona güvenerek: "... çünkü senin resmini içimde izleyip dışarı yansıtıyorum. Pençe izi bırakmıyorsun çünkü dış dünyamda değil iç dünyamdasın."

Kinnie başını öne eğdi, neredeyse eğilerek selamladı.

"Güzel! 'dış dünyada' değil, 'dış dünyamda' dedin, *'benim* dış dünyamda'!" Yana bir adım attı, eğilip baktı. "Elbette istersem pençe izi *bırakabilirim*..."

Monty yapbozun parçalarının yerine oturduğunu hissediyordu, verilen izinler kar taneleri gibiydi, yumuşacık ve benzersiz. Onunla ilgili her şeyi o an anlatabilirdi, onunla ve kendisiyle ilgili her şeyi. Elbette pençe izi bırakabilirdi, eğer isterse.

Ne kadar tuhaf, diye düşündü. En büyük öğretmenleri buluyorsun, en zor soruları soruyorsun, sana *felsefe oku*, veya *üniversiteye git*, demiyorlar asla. Tek söyledikleri, *sen zaten biliyorsun*.

Küçük dağgelinciği bunu Monty'in gözünde gördü. "Peki, filozof dağgelinciklerinin okulu neresidir?"

"Köşeyi dönünce," diye cevap verdi, gördüğü resim onu gülümsetmişti; ormandaki bir açıklıkta küçük bir oda, penceresinde parlak renkli perdeleri, tepesinde küçük bir bacası olan. "Okul neyi bilmem gerektiğini sorduğum izi takip edip köşeyi dönünce, cevabı fark ettiğim yolun üstünde."

"'Fark etme' kısmını sevdim Monty. Okul orası, tamam. Ve ben de senin öğretmeninim."

Monty kahkaha attı. "Hayır, han'fendi. Siz bensiniz."

"Ya? Demek öyle." Tekrar kaşlarını çattı, karanfil rengi pençeleri belinde. "Sana benzediğimi, senin gibi olduğumu söylemeye mi çalışıyorsun? Senin kopyan değilim."

"Aynı bensin."

Kinnie sessiz Monty'i inceliyordu. Ana fikri kaptıklarında, diye düşündü, gerçekten çok hızlı anlıyorlar her şeyi. "Peki, o zaman senin filozof dağgelinciği arkadaşların kimler?"

Bu defa yanıtı bulması mümkün değildi. "Bunu soracak kadar önemseyen her yaratık kendi yanıtını bulur."

"Her yaratık mı? Önemseyen her *dağgelinciği* demek istiyorsun sanırım. Yoksa filozof karıncalar? Filozof insanlar? Filozof filler?"

"Hayır," dedi Monty. "Filler için gerçek olan karıncalar için de geçerlidir." Birden Monty'e yaklaştı, başını kaldırıp yüzüne baktı, omzuna dokundu. "Hiç fena değil, Monty Ferret. Neredeyse bütün hayatını aldı ama sonunda ana fikri kaptın. Eğlence başlıyor!"

Kinnie sanki bunu bekliyormuş gibi arkalarında bir ses duyuldu. Hint cevizi rengi dağgelinciği gösterişli bir dalganın içinde kayboldu. Pençe izi yoktu.

Yaklaşan toynak sesleri ve at kişnemesi duyuldu, Monty'i bulduğuna memnundu.

"Yavaş ol, Lightning," dedi Jupe Ferret, çiftlik evinin köşesinden tırısta gelen atını sakinleştiriyordu. "Sonsuza dek orada kalacak bir çatı kirişi yaptın ama onu yukarı kaldırmak için yardıma ihtiyacın olacak."

At, Monty'in alet çantasından bir havuç çıkarıp ona uzatmasına yetecek kadar yaklaştı ve mutlulukla havucu dişledi.

Sonra Jupe eğerinin üzerinde geri yaslandı, yerine yerleşmiş çatı direklerine ve kirişlere uzun uzun baktı. Bıyıkları öne eğildi. "Tamam pes ediyorum!! Günaydm, Monty."

Kuzeni şapkasının kenarma dokundu. "Jupe."

Kuzeninin gözleri çatının ortasındaki kirişten ayrılmamıştı. "Daha şafak sökmeden o parçayı oraya yerleştirdin mi? Kendi başına?"

"Yok," dedi Monty. "Yardım aldım biraz."

Sular seller gibi öğrendiklerinin içinden bir alıntı söz

geldi aklına: Bazen bildiklerimiz hakkında sessiz kalmak en iyisidir. İçi ışık hızında, diye düşündü ama dışı, haydi adım adım başlayalım.

İşte o yaz, Monty Ferret kendi binicilik ve yarış okulunu açtı, çoğunlukla çocuklara hitap ediyordu ama yetişkinler de geri çevrilmiyordu.

Kendi başına kaldığı zamanlarda içindeki yüce benliğine sorular sormaya devam etti, gün be gün uzun zamandır inandığı şeyin doğru olduğunu anladı; dağgelinciklerinin henüz hiç kullanmadıkları güçleri vardı. Geriye kalan zamanlarda at binmeyi ve onların dilinden anlamayı öğretti.

"Öncelikle," diye başlıyordu, başlama çizgisinin etrafında toplanmış her yeni sınıfa, "Bir at yarışı nasıl kaybedilir onu öğreneceksiniz."

Ve öyle de olurdu. Ağırbaşlılıkla nasıl yenilebileceklerinin pratiğini yapar, kendilerinden daha hızlı koşan atları ve dağgelinciklerini nasıl onurlandıracaklarına, iyi planlanmış stratejileri nasıl el üstünde tutacaklarına dair yeni yöntemler bulurlardı. Monty Ferret kazananlardan tavsiyeler istemelerini öğretti, bu istek öyle büyük bir samimiyetle dile getirilmeliydi ki tavsiye canı gönülden verilsin.

Ve son olarak yarışıp kazanmayı öğretirdi onlara.

Çok büyük dersler bunun içinde gizliydi: Hayvanlar eşittir; zihnin çeşitli mekanlarında onlarla nasıl karşılaşılır; ortak bir amaç uğruna ruhlar nasıl birleştirilir.

Başkaları dinlemeye gelir, hep daha fazlasını isterlerdi. Sonunda Monty vakit ayırıp öğrendiklerini ve bunları nasıl öğrendiğini kaydetti; sakin ve ciddi sesiyle mikrofondan hikayeler anlattı.

Atların Sırrı ile birlikte teypler ortaya çıktı, dinleyicileri-

nin at binip binmediklerinin bir önemi olmadığı anlaşıldı. Esas önemli olan Monty'in macerasıydı, mizah duygusu, gösterişsiz sağduyusuydu. Hikayeleri hayatlarında hiç ata dokunmamış hatta at görmemiş dağgelinciklerini bile eğlendiriyordu.

Yavaş yavaş Little Paw'a dünyanın her yerinden dinleyici mektupları kar taneleri gibi düşmeye başladı ve bir gün o mektupların içinden İskoçya Loch Y'ar'dan gönderilmiş ağır bir zarf çıktı.

Sevgili kardeşim, diye yazmıştı Zander Ferret. *Ne büyük keşifler bunlar Monty, tebrikler!* Atların Sırrı *eşsiz, kendine has, kulaklarda hoş sedalar bırakan bir eser. Atlarla ilgili düşüncelerimizi, dünyanın her yerinde onlara davranış şekillerimizi değiştiriyorsun.*

Zander başka bir ülkede yaşayan bir zoolog olarak kendi maceralarını da anlatmıştı.

Harika bir haberim var. Çok küçük bir koyun türünü klonlamayı başardık, en küçük atının dörtte biri büyüklüğündedir en fazla. Sıcak ve sevgi dolu bir mizaçları var, istediklerinde zihinlerini tek bir taneymiş gibi birleştirebiliyorlar. Zeki, nazik ve düşünceliler. Yünleri uzun telli, gökkuşağının her renginde ve doğanın kendi içindeki saf renkleri kıskandıracak doğallıkta, pastel tonlardan parlaklara hepsi var ve bu hayvanlar kesinlikle hızlılar.

Koyunlarımızı dinlemek konusunda senin ilkelerini uyguladık, Monty. Başlangıçta hayretler içinde kaldık, romantik oldukları kadar iş konusunda uyanık hayvanlar.

Uzun lafın kısası, Gökkuşakları kendilerine kendi ifadeleriyle Vahşi Batı'da, Wyoming veya Montana civarında uygun bir ortam sağlanırsa yünlerini sözleşme karşılığı kullandırmayı kabul ediyorlar. Soyut düşünceye ve hafif egzersize olanak sağlayacak,

havadar ve manzarası olan açık alanları tercih ediyorlar, tabii ki rehber dağgelinciklerinin gözetiminde. Açık alan becerileri zayıf.

İki bin koyun ile çok hoşlandıkları birkaç gaydacı ve davulcu için kalacak yer ayarlanması gerekiyor, İskoç dağgelincikleri dağlık bölgelere alışkındır.

Çalışmaların öz kardeşimin bu eşsiz kültürün ihtiyaç ve isteklerine karşılık verecek, en yüksek kalitede bir çiftlik kurmak ve işletmek konusunda rakipsiz olduğuna bizi ikna etti. Elbette bu çiftlikte yarış okulun ve atçılık çalışmaların için senin istediğin ölçüde geniş imkanlar da yer alacaktır.

Birkaç sayfalık dikkatle yapılmış iş ve maliyet analizlerinden sonra kardeşi şöyle koymuştu noktayı:

Kısacası, sevgili Monty, Gökkuşaklarının karakterleri ve özellikleri seni büyüleyecek. Bu mektubu alır almaz koyunlarla tanışmak, onların ve senin tekliflerinizi yüz yüze konuşmak üzere buraya gelebilirsen çok seviniriz.

Seni her zaman seven,

Zander

Montgomery Ferret mektubu tahta masanın üstüne koydu, pençelerini hızla ağzının ve kulaklarının etrafında gezdirdi, sandalyesini geri itti, gözlerini kapadı.

Yüce doğru, diye sordu, neyi seçmeliyim? Ben çokbilmiş bir işadamı değilim, çiftçiyim, Montana'yı seviyorum. Zander'e evet dersem hayatlarını mı zenginleştiririm yoksa onları hayal kırıklığına mı uğratırım? Hayır dersem umutlarını mı söndürmüş olurum yoksa daha iyi bir yola mı sevk ederim onları? Nasıl hem onlarınkini hem de kendi ihtiyaçlarımı karşılarım?

Yüce doğrusu anında yanıtladı, iki kelimeyle: *Eğlenceli olacak mı?*

Verdiği kararın ardından gelen telaşenin Montgomery Ferret'i bunaltmasına ramak kalmıştı.

Çiftlik binlerce megapençelik açık arazide, orman, nehir ve dağlık alanda yükselmiş, Little Paw'ın kuzey ve doğusuna doğru Northstar köyüne kadar uzanmıştı. Girişinde yolu boydan boya kaplayan ağır bir tak vardı, koyu çamın üstüne kazman harfler beyaz kille doldurulmuştu:

MONTY FERRET'İN GÖKKUŞAĞI KOYUN ÇİFTLİĞİ
VE
ÇİFTÇİ EĞİTİM MERKEZİ

Arazi inşaatçı dağgelincikleriyle dolup taşıyordu, çekiç ve testere sesleriyle yer gök inliyor, taşlar üst üste koyulup yerden göğe bacalar yükseliyordu; dümdüz ağaç direkler çatırtılarla gümbürtülerle düz duvarlara dönüşüyor, geniş ve uzun parke zeminde metalik sesler ve ağaç mobilyaların gıcırtısı duyuluyordu.

Sonra bitiverdi, artık karavandan bozma ofiste bir model değil, ufuk boyunca uzanan gerçek bir çiftlikti. İşte personel bölümü ve çiftçi çocukların eğitilecekleri kısımlar, işçi barakaları, çiftlik binaları, ağıllar, yarış pistleri ve yemekhane göz alabildiğine önümüzdeydi. Biraz uzakta gökkuşakları için bölüm bölüm ayrılmış kabinler, meditasyon alanları, jakuziler, piknik yerleri, günbatımını haber verecek gayda ve davullar için inşa edilmiş kuleler vardı.

Ama küçük koyunların en büyük keyfi, onları buraya çağıran rüya yani el değmemiş Montana çayırlarıydı.

Arazisinden aldığı keyfi tek bir kişiyle paylaşmak isterdi ama kader onu gözden ırak kılmıştı. Şimdi buraları binlercesiyle paylaşacaktı.

4

Yedi numaralı masanın yakınlarından çıkan dumanlar, on iki kişilik grubun etrafını sardı. Diğer masalarda oturanların yüzleri ve bıyıkları olanları izlemek için o yöne çevrildi, ülkenin en ünlüleri birbirlerine bir şeyler mırıldandı, başlangıçta sunulan her tadımlık başlı başına bir gösteriydi.

Gerhardt-Grenoble Ferret büyük Geceyarısı Omletini ateşte çevirdi, göktaşı yağmuru, bir tutam safran ve kişnişi alevlerin üzerine serpiştirdi, dumanı hâlâ üstünde olan eserini herkese ustaca sundu. Koku hayır demeyi imkansız kılıyordu.

"Voilà," dedi. *"Bon appétit, mesdames et messieurs."*[4] Ağırbaşlı bir gülümseme, selam ve görgülü alkışlara el sallayarak verilen yanıt; ayrılırken büyüleyici misafirlerin arasındaki yakın dostlara kırpılan göz. Kimse fark etmedi ama oradan uzaklaşırken şef düşüncelere dalmış gibiydi, sanki o gülümseyen maskenin altından usulca veda ediyordu.

Manhattan'daki La Mer des Étoiles restoranının Gerhardt-Grenoble'nin amiral gemisi olduğu söylenemez. Paris, Beverly Hills, Tokyo, Buenos Aires ve Nuku Hiva'daki, özel tasarım yemekler sunan restoranların hepsi onun amiral gemisiydi. Dağgelincikleri yüksek sosyetede at koşturduklarında bunu geniş bir perspektifte ve büyük bir keyifle yaparlar; bu olağanüstü şefin içinde de patronlarına denk bir süper star olduğunu keşfetmişlerdi.

"Sihir," diye fısıldadı yedinci masadaki garson. "Burada bir şeften bahsetmiyoruz, bir sihirbazdan bahsediyoruz, değil mi?"

[4] İşte. Afiyet olsun hanımefendiler ve beyefendiler. (ç.n.)

Dünyanın neresinde olursa olsun fularını ve şapkasını takıp şehrin en iyi pazar yerlerini gezmek, sabahın hayhuyunda meyvenin ve sebzenin en tazelerinin kokusunu içine çekmek Gerhardt-Grenoble'nin alışkanlığıydı.

Aynısını bu sabah Manhattan'da en eski arkadaşı ve ortağıyla yaptı; ikisi dalından yeni kopmuş sebze meyvelerin konduğu tepsileri, kasaları mal sahiplerine başlarıyla işaret edip La Mer'e gönderilmek üzere ısmarladılar. Tezgahların birinden diğerine geçtiler, burunları havada asılı kalan kokuları sağa sola oynayarak takip ediyordu. Dünya bir mutfak, diye düşündü, bir şef dünyanın neresine giderse gitsin evindedir.

"*Hop, hop, hey,*" diye seslendi muz dağgelincikleri, ağır meyveleri kargo kutularından tezgaha birer birer atarken. "*Hop, hop, hey!*"

"*La belle cuisine,*"[5] dedi şef, burundan gelen konuşmasında hafif İsveç aksanı hissediliyordu. "Bizi çok uzun zamandır bir arada tutuyor, Armond."

"Çok uzun zamandır hem de, senin ilk mutfağından beri," diye yanıtladı ortağı.

"Ve daha da beraber olacağız." Armond günbatımı kırmızısı bir domatesi kokladı, yerine koydu, tezgahtan bir başkasını seçti, tekrar kokladı, dikkatle izleyen satıcıya başını salladı.

Satıcı baş hareketini gördü, karton numarasını sipariş formuna not etti.

"Her şey iyi olacak," dedi şef.

Armond arkadaşına döndü, çenesini kırıştırarak kaldırdı, dinliyordu.

"Gren?"

---

[5] İyi mutfak (ç.n.)

Gerhardt-Grenoble cebinden bir gazete kupürü çıkardı, ikiye katlanmış kağıdı bir şey söylemeden arkadaşına uzattı.

Arkadaşı katlanmış kağıdı açtı ve okudu. KIVIRCIK BATI: MONTGOMERY FERRET'İN GÖKKUŞAĞI KOYUN ÇİFTLİĞİ YUMUŞAK YÜNLERİN TEK KAYNAĞI.

Birkaç satır aşağıda Monty'in bir Gökkuşağı koyununu tutarken resmi vardı, bu satırlardan sonra gazete kupürü okunmayacak şekilde yıpranmıştı, sanki okuyan, manşetin altında yazılanları merak etmemişti hiç.

Armond başını kupürden kaldırıp Gerhardt-Grenoble'ye baktı, ifadesizdi. "Gidiyorsun."

"Evet. Anlaştığımız gibi."

"Unutmadım. İkimizden biri. Sebep ne olursa olsun."

"La Mer senindir. Dünyanın her yerindeki şubeler."

"Gren, gücünün zirvesindesin! İstediğin bu değil mi?" Şef başıyla onayladı. Onları izleyen satıcı hareketi gördü, La Mer'e iki düzine kırmızı kabak gönderileceği notunu aldı.

"Senin de başına gelecek, Armond. Bir zaman geliyor ve tekniği geride bırakmamız gerekiyor. Ve teknik sadece bir şekilde geride bırakılabilir... nedir o?"

"Sıcaklık? Stil? O bildiğimiz şey mi?"

"Hayır. *Sadelik!*"

"Sadelik. Tabii ya. Ama sadelik uğruna yarattığın her şeyi bırakıp gitmen gerekmez. Nereye gideceksin? Şeye mi..." Armond kupüre göz attı, "Montgomery'e mi?"

Gülümsedi. "Montana'ya."

"Şöhretin de peşinden gelir. Bir ismin var senin."

"Hayır. Gerhardt-Grenoble en son nerede görüldü? Düşün bakalım Armond, onu son gören hayvan sensin. Nereye gittiğimi kimseye söylemeyeceğine söz ver."

"Ne kadar kalacaksın? Dönecek misin?"

"La Mer'in tadını çıkar."

Eski bir dağgelinciği atasözü vardır: *Birkaç zirve tırmandıktan sonra iniş olmaz, kanatlarımızı açıp üstlerinden uçarız.*

İki hayvan *hop-hop-hey*'lerin, pazardaki çığırışların ve hayhuyun arasında sessizdi. Sonra şef döndü, arkadaşına başıyla veda etti ve kalabalıkta kayboldu.

Birisi dahiyse eğer, diye düşündü Armond, mutlaka biraz da delidir.

5

"Hop... hop... hey!"

Bu komutla sırayla dizilmiş çiftçi çocuklar yumuşak Gökkuşağı yünü kementlerini bir sıra tahta koyuna doğru savurdu, çektiklerinde ortalığı havaya zıplayan samanlar sardı. Yanlış tutulan kementler hedefi şaşırmış veya toz yığınına denk gelmişti.

Çiftçi eğitmen, babacan bir şekilde omuzlarını silkti, küçük dağgelincikleri rengârenk kementleri çekip, dinlemek için ona döndüler.

Taksiden inip Montana yazına karışan adaçayı, çam ve yabani çiçek kokularını içine çeken Gerhardt-Grenoble Ferret bunu fark etti.

"*Hey* komutunu duyduğunuzda," dedi eğitmen, eğilmişti ve açık alana doğru dönmüştü, "Kement zaten koyunların *üzerinde* uçmak istiyor. Yakınlardaki bir kaya ya da çalılık yerine koyununuzun boynuna dolanmak istiyor. Bir gün o doldurulmuş koyunun yerinde hendeğe veya uçuruma doğru yürüyen bir Gökkuşağı olabilir, kemendiniz onun hayatını kurtaracak. Bu yüzden alıştırma yapmalıyız, değil

mi?" Hedefinden uzağa, daha da uzağa geri gitmeyi gösterdi, çocuklara göre bu mesafeden bu işi yapmak imkansızdı.

"*Daha fazla gitme, Dakota!*" diye bağırdı çiftçi çocuklardan biri, diğerleri aynı anda susturmaya çalıştı.

"Şimdi kemendinizi düzgün bir halka şeklinde pençenizde kaydırdığınızdan emin olun," diye seslendi gök mavisi kemendini başının üstünde çevirirken, "Böylece gitmesine izin verdiğinizde bir yılan gibi ilerleyecek. İşte... böyle..!"

Şef çiftliğin ofisini buldu, üstünde *Monty Ferret* yazan kapıyı çaldı.

"Kapı açık."

İçeri girdi. Çiftçi gazetedeki fotoğrafından genç görünüyordu. Hafif kaslı geniş yüzü, bir işkadınının arkası dönük bir halde oturduğu masanın üstündeki hesap defterine eğilmişti.

Gerhardt-Grenoble gözlerini kırpıştırdı. Masanın üstünde Jasmine Ferret'in bir fotoğrafı, altında da okuyamadığı bir el yazısı vardı.

Monty başını defterden kaldırıp baktı. "Selam."

Bu ünlü arkadaşmın fotoğrafının Montana'nın vahşi doğasının orta yerinde ne işi vardı? Şef yeniden gözlerini kırpıştırdı, soğukkanlılığını yeniden takındı.

"Selam." Kelime Batı aksanından çok İsveç tınısı taşıyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?

"Ben yeni aşçmızım."

Çiftçi gülümsedi. "Bu çok güzel Bay..?"

"Bana Cookie deyin."

"Bu çok güzel, Cookie; düşünceliliğiniz için ayrıca teşekkür ederiz ama bizim bir aşçımız var zaten."

"Güzel. Yardımcım olmayı isteyecektir."

Monty kahkaha attı, pençesiyle kürkünü alnından geriye doğru tarayıp, düzeltti. "Bud yardımcınız olmayı mı isteyecek?"

Cookie başıyla onayladı.

"Belki bana bu çiftlik kurulduğu günden bu yana aşçıbaşımız olan Bud'ın neden yardımcınız olmayı isteyeceğini de söylersiniz?"

"Nedenini göstereceğim."

Monty Ferret pençesiyle bıyıklarını düzeltti. "Göstereceksiniz."

"Evet.

Monty tekrar gülümsedi. "Nasıl göstereceksiniz?"

Cookie kaşlarını kaldırdı. "Üç tane yumurtaya ihtiyacım olacak."

Bu sırada duyduklarından dolayı eğlenen işkadını da döndü. Usta bir heykeltıraşın elinden çıkma gibi görünen koyu kürkünün orta yerindeki abanoz siyahı serinkanlı gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu.

"Bu Adrienne," dedi Monty, "Bizim işletme müdiremiz." Hesap defterine ayraç olarak bir kurşun kalem koydu. "Aslında sanırım buralarda yumurtamız olacaktı. Belki Bud size birkaç tane ödünç verir."

Hâlâ gülümseyen Adrienne, pençesini uzattı.

6

Montgomery Ferret Ladyhawke'yi şafak vakti yavaş ve sakince yükseklere doğru sürdü, siyah yün kement eğerin ucuna dolanmış, dürülü yatağı arkasındaydı. Sessiz fırça

darbeleri gökyüzünü doğu yönünden yavaşça boyuyordu. Derin bir nefes aldı.

Nefes aldıkça içi aydınlanıyor ve çam, adaçayı, köknar, toprak ve çimenin saf nehirde birleşmesi, rüzgarların en hafifiyle sallanan yabani otların öz kokusu ciğerlerini dolduruyordu. Bunu seviyorum, diye düşündü. Bundan hiç yorulmamıştı, yorulmayacaktı.

Yeniden nefes aldı. Uzakları kokladı, Halfway Merası'na yaklaşırken şimdi burnuna çayırların kokusu geliyordu, sonra biraz Çilek, arkasından Limon ve Şeftali, Mandalina ve Yabanmersini, Meyan Kökü ve Kayısı kokuları.

Kayısı onu karşılamak için koştu, sadece birkaç pençe boyundaki koyun, kayısının en taze halinin rengini taşıyor ve buna uyacak kokular saçıyordu.

Bakalım ne istiyormuş Ladyhawke, diye düşündü Monty. Atı durdu, bunu yapmak için ne dokunmuş ne de tek kelime etmişti. Çiftçi atından indi, küçük klonlanmış hayvana pençesini uzattı. "Selam, Kayısı! Keyfin yerinde, değil mi?"

Gökkuşağı yavaş yavaş ilerledi, küçük İskoç'un yanıtı çiftçinin zihnindeydi: Monty, *kaybolduk!*

Dağgelinciği koyunun kulaklarının arkasını okşadı. "Bakın hele. Yine kaybolduntız değil mi?"

Kayısı başını sallayarak doğruladı. Öyle.

"Çiftçiler sizin açık alandaki durumunuz hakkında ders veriyorlardı değil mi? *Konumlandırma ve İşaretler? İzleri Okumak?"*

Öyle.

"Ve çok da dikkatli değildik, değil mi?"

Gölün kenarında çok zarif minik çiçekler vardı Monty, anlatılanlara dikkat edemedik!

Minik toynakların sesi duyuldu, Misket Limonu, Erik ve Kiraz kokuları sesi takip etti ve sonra hayvanlar göründüler, bu kokulara karşılık gelecek renklerin en saf tonundaydılar.

Arkalarında Ladyhawke'den bir hayli küçük bir atın üstünde rehberleri olan çiftçi çocuk vardı, bandanasını boynuna bağlamıştı, başında toprak rengi, geniş kenarlı bir şapka vardı.

"Günaydın, efendim," dedi çocuk.

"Günaydın, Budgeron. Gökkuşakların bugün nasıllar?"

"İyiler, efendim. Bugün herkes güneşin doğuşunu izlemek için ayaktaydı. Biraz sonra daha alçaktaki meralara doğru yola çıkacağız, sonra çiftliğe geri döneceğiz."

Monty bir çırpıda eğerine çıktı. "Herkes mutlu mu?"

"Evet, efendim, öyle görünüyorlar. Bu sabah biraz ip atlayacağız, efendim. Ve sonra da biraz nehirde ıslanmak istiyorlar."

"Dikkat et de üşütmesinler."

"Evet, efendim. Arabada havlu ve bornozlarımız var, isterlerse çiftliğe arabayla geri dönebiliriz. Ama Gökkuşakları bu kadar uzun tüylerle üşümezler. Arabaya çok fazla talep olacağını sanmam, efendim."

"Ben de sanmam."

Monty çocuğun bir yetişkinmiş gibi kendisiyle sohbet etmesinden ve sorumluluğunu ciddiye almasından hoşlanmıştı. Budgeron Ferret bir şehir çocuğuydu ama toprak ve onunla birlikte gelen zorluklar onu çekmişti. Kulağı dile yatkındı ve kelimelerle iyi geçiniyordu, biraz vizyon ve pratikle mükemmel kıvama gelecek zorlama olmayan bir ustalığı vardı.

"Notlar alıyorsun, değil mi Budgeron?"

"Notlar mı, efendim?"

"Montana. Gökyüzü, nehirler. Herkesin konuşurken bahsettiği şeyler. Düşündüklerin. Hepsini yazıyorsun."

Çocuk şapkasını geri itti, başını kaldırıp çiftçiye baktı. "Şey, evet, efendim, yazıyorum."

"Kim olduğunu biliyor musun, Budgeron?"

Çocuk uzaklara baktı, düşüncelere gömüldü, sonra tekrar döndü. "Umutlarım var efendim..."

"İş yeteri kadar zorsa çalışmak sana zor gelmiyor öyle mi?" Çocuk başım salladı. Monty Ferret geleceğini mi okuyordu?

"O zaman o umutların gerçekleşmesi ihtimal dahilinde. Kelimeler insanı *fikirler* kadar yönlendirmez, sence de öyle değil mi?"

"Bilmiyorum, efendim."

"Biliyorsun, Budgeron. Belki farkında değilsin *ama biliyorsun.*" Monty çocuğun gözüyle yakalayabileceği herhangi bir komut vermedi ama Ladyhawke yürümeye başladı ve binicisi dönüp geriye bakmadı.

Yalnız kalan koyunlar sanki 'Biz neredeyiz Budgeron?' der gibi çocuğa döndüler. 'Nereye gidiyoruz?'

Genç binici başım iki yana salladı, Çilek'in kırmızı yününden bir armağan olan kırmızı kemendinin kıvrımına dokundu. Ben kendi geleceğimi biliyor muyum? Neden olmasın? Eğer Monty Ferret öyle diyorsa, neden olmasın?

"Bu taraftan, lütfen," dedi Gökkuşaklarına. Manzaranın tadını çıkarıyorlardı. "Mandalina? Kayısı? Haydi, herkes. Bu taraftan."

"Soslu makarna! Duymayan kalmasın çiftçiler, çocuklar... Soslu makarna!"

Cookie'nin yemek karavanından sarkan dağgelinciği metalinden üçgen, çocukların Gökkuşaklarını sürmeyi bitirip, mevsimine göre oldukça soğuk olan akşamı geçirmek üzere kendi bölmelerine yumuşak hareketlerle yönlendirdiği, yattıkları döşeğin başına yulaflı ikramlıkları yerleştirdikleri, öğleden sonranın son ışıklarının görüldüğü sırada çın çın öttü.

Yakınlarda, koca Jupe Ferret o gün yazacaklarını bitirmiş, not defterini kapatıp lime lime olmuş kağıt kapaklı klasik kitap Avedoi Merek'in *Dağgelinciği Usulü* ile birlikte heybesine tıkmıştı. Yemek karavanına kestirmeden gitti, su kuyusu yakınlarında atından indi, atı Lightning'in iplerini su içebilmesi için gevşetti.

"Yine mi soslu makarna?" Cookie'nin mizah anlayışından hoşlanıyordu. Başlangıç yemeği ne olursa olsun, en basit malzemelerle yapılan yemeğin kokusu ne kadar sıra dışı veya egzotik olursa olsun şefin tahtasındaki menü hep aynıydı.

"Her gün soslu makarna yemek kötü fikir değil." Sonra şef ona baktı, Batı aksanını İsveç titizliliğiyle sınayıp düzeltti. "*Er gün* mü demeliydim, Jupe? Baştaki h atılmalı mı?"

"*Her* gün iyidir, iyi *gidiyosun*, Cookie." Nadiren yaptığı gibi gülümsedi ve her seferinde farklı bir cevap aldığı soruyu sordu: "Sahi, nereliydin sen?"

İşte ilk çiftçi geldi ve şef kusursuz hareketlerle yemeklerini servis etti, bu işin uzmanı gibi, ince porselenlerde. İri dağgelinciğine bütün dişlerini göstererek gülümsedi. "Doğu Montana."

Jupe başını iki yana sallayıp mırıldandı, "Hı- hı. Doğudan, Zürih dolaylarından, her iddiasına varım." Aşçıların da sırları olabilir, diye düşündü.

Bu akşamın soslu makarnası orman mantarlı *soufflé à la*

Niçoise idi, güneşli bir havada görülen bulutlar kadar hafifti, hint pirinci yatağında ızgara sebzelerle çevrelenmişti. Yemek karavanında bir fıçı karsuyu vardı ve boşalan bardakları doldurup taşırmak için kepçeler.

Kısa süre sonra soğuk havada toplaşan çocuklar ve pençeleri karavanın çevresini sardı, atlarını otlanmaları için serbest bırakmışlardı, Cookie'nin kamp ateşinin yakınına serdiği mavi kareli örtünün etrafında o gün yaşanan hikayeler uçuşuyordu. Tabakları ellerinde, bardakları yerde, çatal sesleri ile yediklerinin lezzetine duydukları hayreti dillendiren ünlemler duyuluyordu. Sanki koro halinde "Mmm..." "Nefis!" ve "Eline sağlık, Cookie!" diyorlardı, her yemek vakti olduğu gibi. Günbatımı gökyüzünde son bir ışıltı halini alınca, çocuklar eskilerin bu vahşi topraklarda gördüklerini dinlemek için ateşin etrafına halka şeklinde dizilirdi, hikayelerin bazıları gerçekti.

Çiftçilerden biri, Dakota Ferret, atı Shadow'un üstünde bu halkanın dışında neredeyse dondurucu soğuk havada karanlıkta uyanık duruyordu; uyurgezer bir Gökkuşağının uçuruma doğru gezintiye çıkması ihtimaline karşılık nöbet tutuyordu. Yemeğini daha sonra yiyecekti.

Günün yorgunluğunun üstüne otlaklardaki ayaz da eklenince Gökkuşakları birbirlerine sokulup uyumuşlardı, geceleri uzun uzun düşünmek alışkanlığı olan Menekşe hariç.

Cookie karavanının büfesine sessizce yaslanmış suflesinin tadına bakıyor, asistanı Bud'ın önerisinin işe yarayıp yaramayacağını test ediyordu: Minicik bir tutam safran bu işi biraz daha geliştirir mi?

Bud kısa süre önce büyük bir değişim geçirmiş bir dağgelinciğiydi. Bir zamanlar işi olan yemek pişirmek, artık tutkusu haline gelmişti.

"Ben safrana hayır derim. Ama biraz kimyona ne dersin, şef?"

Cookie gülümsedi. Umut vardı. Jupe heybesinden şiir defterini kapıp çıkardı, kalemiyle birlikte ateşin ışığına doğru iyice eğildi, bir yandan anlatılan hikayeleri dinlerken epik şiirini ağır ağır, dize dize yazdı. Monty'in evlendiği gün, eğer o gün gelirse tabi, bu az konuşan dağgelinciği kuzeninin hikâyesini geline ilk elden bu şiiri okuyarak anlatmayı planlıyordu.

Yaşlı Barclay Ferret masalını bitirdi, ismi 'Büyük Şelaleler Eyaletinin Son Aslanı.' Çocukların anlattıklarından epey etkilendiklerini düşündü. Karanlıktan çıkıverecek kocaman kedileri görmek için başlarını bir sağa bir sola çevirdiklerini, nefes alıp verirken çıkan buğulardan takip edebiliyordu. Hikâye korkutucuydu, bunu kabul ediyordu.

"İşte, biz bunun için buradayız, değil mi çocuklar?" diye sordu, cesaretlerini bir nebze yerine getirebilmek için. "Biz ne için buradayız?"

"Aksiyon için!" diye bağırdı çocuklar hep bir ağızdan.

"Bir ne için buradayız?"

"*Macera için!*"

"Biz ne için buradayız?"

"*Yükseklerde aşk yaşamak için!*"

"Ve aradığınız için," dedi çiftçi, ritüeli sonlandırırken, "Bulacaksınız."

Başım Jupe'ye doğru dönüp iki yana salladı. "Haydi sor," dedi ve sonunda çocuklardan Alla kamp ateşinin üzerinden o ince sesiyle seslendi. "Bize okur musun, Jupe? Şimdiye kadar yazdıklarını okur musun bize?"

Dağgelinciği kıvırdığı sayfaların üzerinden başını kaldırıp baktı. "Hepsini mi?"

"Bizi kırma lütfen."

"Hayır. Okumamayı tercih ederim."

Diğer çocuklar ısrarla sormaya devam etti, Percifal ve Boa, Budgeron ve Kayla ve Strobe, arka arkaya sordular. "Okur musun, Jupe?"

Sabırla her birine cevap verdi. "Teşekkürler, hayır." "Şiir çocuklara göre değildir."

Sonra yemek karavanından Cookie'nin sesi geldi, Bud o sırada kimyon tozları serpiştiriyordu. "Monty bu gece sürülerle birlikte güneye gitti, Jupe. Hikayeni okuyabilirsin. Tek kelimesinden bile ona bahsetmezler. Değil mi çocuklar?"

İri cüsseli çiftçi başını şiir defterinden kaldırıp genç dağgelinciklerine baktı, gözlerini kıstı. "Kimseye söylemeyeceksiniz? Tek kelime bile yok? Günün birinde Jupe'nin ona sürpriz bir şiir hazırladığını kimse ağzından kaçırmayacak. Söz mü?"

Çocuklar birbirlerine baktılar; Strobe hepsinin adına konuştu: "Söz."

"Peki, o zaman..." Jupe bandanasını solmuş çiçekli uçları arkada kalacak şekilde kaydırdı, bu şekilde okumak daha kolaydı. Yıpranmış sayfaları çevirip en başa geldi, çocuklara şüpheyle baktı. "Bunu duymak istediğinize emin misiniz?"

Çocuklar ağırbaşlılıkla başlarını salladılar. Çiftçiler çaktırmadan birbirlerine bakıp gülümsediler. Jupe'nin şiirlerini çocuklara okumaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Cookie mutfaktaki feneri yakına getirdi, korların yaydığı ışıktan daha parlak bir ışığı vardı ve nihayet Jupe Ferret kuzeni Montgomery'in tarihçesini okumaya başladı. Sorsalar, hikayenin belki biraz romantikleştirildiğini kabul ederdi ama şiir çoğunlukla şahit olduğu olayları olduğu gibi anlatıyordu.

Bir yudum karsuyu aldı, bir kez daha çocuklara baktı. Başlarını salladılar. "Haydi başla Jupe."

Yıldızların altında çok derinden gelen bir sesle başladı, sesi bir odundan tüten duman gibiydi; tıpkı kendisi gibi çok çeşitli hava koşullarında olgunlaşmış bir odundan. Uzaklarda bir gece kuşu pır pır etti.

"İşte Monty doğdu, kürkünde esintiyle," diye okumaya başladı,

Ve zevk sahibi gözlerle.
O zamanlar tanısanız, hemen derdiniz ki
İşte bir çocuk kimseye benzemez sanki bir bilge.

Başını kaldırdı, yüzler ve bıyıklar ona çevrilmiş, mest olmuş, dikkatle dinliyorlardı.

Babası çiftçiydi, annesi ilham perisi,
Beklenir böylesi.
Atlarla bir harika, hem evde hem çayırlarda
Ve bilir gitmeyi kendi içindeki yolda.

Büyüdü oldu binici, kementçi ve saire
Öğretmen bir de.
Öğrencilerinden biri, adı Cheyenne'ydi,
En güzel dağgelinciğiydi tanıdığı, bildiği.

Çocuklar birden karıştı. Monty *aşık* mı olmuştu yani?
Jupe boğazını temizledi.

İkisi başlangıçta arkadaştı,
Ormanların ve rüzgarın çocukları.
Oğlanın içinde doğanın bilgeliği,
Kızın Hollywood'la doludur rüyaları.

Daha en başından bildiler kalsalar birlikte,
İki pençe, paylaşacaktı ne çok eğlence!
Ama bir zaman geldi, bir sebepten ve kafiyeden ötürü,
Ayrıldılar bir süre ve dayandılar her şeye.

Monty koştu atlarına ve açık alana,
Cheyenne da sahneye ve kameralara,
Çocuk bildiğini mükemmelleştirmeye adadı kalbini,
Kızsa ruhunu verdi yıllara.

Jasmine Ferret olarak, kazandı bütün umutlarımızı,
Gözlerinde gördük bütün arzularımızı.
Gördük, sevdik onu. Bu kadar basit,
Ekrandan paylaştık akıl dolu derslerini.

Çiftçi çocuklar birbirlerine baktılar. Jasmine Ferret!

Şimdi bir sürü çocuk kanatlanıyor onun sahneleriyle,
Çoğu aradıkları büyük hayalin peşinde
Jasmine'ye bakınca görüyoruz ruhun ipleri çözülünce
Neye dönüşebileceğimizi en saf halimizle.

Bu hediye için ödediği bedel
Zaferi için ödediği bedel
Yalnızlıktı, keşke yanında olsaydı Monty
Olsaydı hikayenin sevgili bir parçası.

Aman Tanrım, diye düşündü çocuklar. *Monty ve Jasmine Ferret!*

Peki ya bu dağgelinciği çayırlarda başıboş mu kaldı?
Monty de kendi adına kararlıydı
Tüm bildiğini gençlerle paylaşacaktı
Dayanıklılık, güç ve hızı.

Devam etmek zor geldiğinde dayanmayı,
İşler zorlaştığında tutunmayı,
Sana güvenenlere özen göstermeyi
Ne zaman yeter diyeceğini bilmeyi.

Bir gün hepsi oldu, uzaktan gelen mektupla,
Tuhaf bir görev üstlendi, ricayla.
İskoç Loch Y'ar'ın Gökkuşakları
Hepsi aynı tuhaf arzuda:

Dediler hep bir ağızdan isteriz Montana'da yaşamak,
Vahşi Batı'yı ve harikalarını görmek
Yıldızların ve ayın ışığında açık havada kamp yapmak,
Şimşek ve gök gürültüsünde dışarıda olmak.

Maceraydı aradıkları, Loch'tan gelen sürülerin,
Çayırların onları çağıran sesleri kulaklarında,
Güzel yünlerini sundular karşılığında, bedava
Karşılık olarak böyle büyüleyici bir hayata.

Ve pazarlık yapıldı, Monty ile onlar arasında,
Ciddi olduklarından dileklerinde,
Hayal ettikleri hayatın da fazlasını gösterdi onlara,

Gökkuşağı Çiftliği'nin açılışıyla!
Ve açıldı bir sonraki Haziran'da,
Çevrili yüksek ovaların huzuruyla,
Rehber çocuklar ve güvenilir çiftçilerin elinde,
Her koyunun rüyası rahatlıkla.

Artık Gökkuşakları farklı, dalıp gidiyorlar,
Felsefe sorularının peşi sıra,
Ama ovalar, tepeler dolu tuzakla,
Dikkatli olmalılar, uzak durmalılar:

Ayakları takılıp düşmesin diye uçurumlardan,
Sürüklenmemek için nehirlerden,
Yollarını kaybetmemek için çöllerden
Deliksiz koyu karanlık mağaralardan

Sesleri gelmeli hep o İskoçların
Macerayı seçen
Monty'lerine güvenip, paylarına düşeni veren
Ve bunu bir oyun görenlerin.

Güvenliktir ev sahiplerinin en büyük kaygısı,
Güvenlik ve koyundostu eğlence.
Bu çocuklar ve çiftçiler o parlak yüne
verirler büyük değer,
Ama bilirler ticaret sadece bir formalite

Sadece bir madde o anlaşmada
O gün Monty ile yaptıkları.
Diğerleri öğrenmek, büyümek ve macera
O yola giren koyunlar için.

Buz gibi karanlıkta, alçak sesli bir gök gürlemesi duyuldu.

"Koyunlara fısıldayan adam dediler Monty'e, hissiyatından ve hayvanların zihinlerini okumasından dolayı..."

Jupe başını yukarı kaldırdı; gök gürültüsü sesi yükselmişti, yaklaşıyordu. Cookie ve Bud kuzeye doğru baktılar, yemek karavanındaki tabak çanaklar titriyor, bakır ve çelik tenekeye çarpıyordu. Deprem mi?

Hepsi pençelerinin üzerindeydi, atları kişniyor, kamp ateşinin güvenli ortamına doğru geliyorlardı.

Jupe şiir kitabını elinden düşürdü: "*Ayaklanma!*"

Artık yerden sürekli olarak çıkan gök gürültüsüne benzer sesler daha da yükselmişti.

"Gökkuşakları mı?" dedi Cookie. "*Ayaklanma mı?*"

Kaçacak yer yoktu. Koca sürü gecenin karanlığından fışkırdı, yün kaplı bedenler med cezir dalgası gibi ilerliyor, çayırları dövüyor, arkalarında yükselen ve karanlıkta bile görülebilen toz bulutu, çiftçilere doğru yaklaşıyordu.

Yumuşak mizaçlı hayvanların bir doğal afet olabilecekleri kimsenin aklına gelmemişti. Şimdi güneye yönelmişlerdi, toynaklarının yarattığı fırtına dinecek gibi değildi.

Dağgelincikleri ay ışığının aydınlattığı puslu gecede, dillerini yutmuş gibi durup izlediler. Dağgelincikleri çıldırdı mı? Ama biz onları *seviyoruz*! Bizi çiğneyip geçmezler! İçlerindeki en küçük çocuk bile onlara inanmış ve hepsini sevmişti. Her biri sessizce duruyor, karanlıkta son sürat kendilerine yaklaşan hayvanların oluşturduğu çağlayanı izliyordu.

Ayaklanan koyunlar, kampı ve rehberlerini yutup yok etmelerine ramak kala durdular, yemek karavanından en fazla on pençe uzaktaydılar, başlarındaki Menekşe nefes nefeseydi.

Arkasında Kayısı ve Yaban mersini, Limon, Şeftali ve

Kamburüzüm vardı, etrafı saran çiçek ve meyve kokuları hayvanların telaşlı haliyle tam bir tezat içindeydi. Gökkuşakları durdu, toz bulutu durmadı, hepsini bir sis bulutunun içine aldı, ayın ışığını kararttı.

Koca Jupe ileri atıldı. "N'oluyor? Sorun ne Gökkuşakları?"

Cevap yok. Jupe tehlikeyi sezinledi veya trajediyi. Monty burada olsa meseleyi şıp diye anlardı. Şu halleriyle koyunlar çok renkli nefes nefese kalmış bir kütle olarak önlerinde duruyor, dağgelinciklerini gözleriyle süzüyorlardı. Sonra hepsi birden sağa döndü, koşmaya başladı ve ters yönde yamaçtan aşağı aynı hızda ilerleyip geri döndüler.

Jupe ıslığıyla Lightning'i çağırdı. "Hadi, beyler!" diye seslendi diğerlerine eğerine binerken. "Onları takip etmemizi istiyorlar!"

Islıklar ve bağrışlar birbirine karıştı, çiftçiler ve çocuklar atlarına bindiler, bütün dağgelincikleri yeri sarsarak çılgınca koşan sürünün ardından kendi küçük fırtınalarını yaratacak kadar hızla kuzeye uçarcasına ilerledi.

Ay ışığında atlarını çılgınca sürüyorlardı; atlar yarılmış zeminde dörtnala gidiyor, gün ışığında cesaret edemeyecekleri kayaların ve yarıkların üstünden atlarken etrafa tozlar saçıyordu; sanki Oat Creek'in düzlüklerinde dörtnala yürüyüşe çıkmış gibiydiler.

Dağgelincikleri ve hatta çocuklar da bu ana tam uyum sağlamış karanlıkta kendilerinden son derece emin ve dosdoğru sürüyorlardı. Son derece ters giden bir şeyler vardı ve onların işi durumu düzeltmekti, tökezleyip ortalıktan kaybolmak değil.

Jupe bu kabaran koyun denizinin orta kısmına kadar güçlükle ilerledi, sağında ve solundaki koyunları geçen Lightning dörtnalaydı. *Uçuruma gidiyorlar!*

Sürü uyku merasından yıldırım gibi geçmiş, doğru onun ilerisindeki kayalıklara gidiyordu. Uçurum bekçisi nerede? *Dakota nerede?*

Görünürde yoktu ve o olmadan...

"*Hoo! Gökkuşakları!*" diye kükredi Jupe. "*Uçurum! Uçurum! Hemen durun Gökkuşakları! Hoo! Durun!*" Tepki yoktu, bir koyun bile yavaşlamadı.

Sürünün önüne geçmek lazım, diye düşündü. *Haydi, Lightning!* Önlerine geçip, liderlerini durduralım...

Jupe çıldırmış gibi koşan sürünün önüne geçer de Gökkuşaklarını durduramazsa uçurumdan ilk düşenlerin atıyla birlikte kendisi olacağını düşünmedi.

Neredeyse sürünün ilk sırasına gelmişti; yarışır gibi koşan Menekşe'yi gördü.

Çok geç. Karanlık uçurum önlerinde esnedi. Birkaç saniyeye ihtiyacı vardı.

Tam o an Menekşe, tam o an bütün Gökkuşağı sürüsü durdu, hepsi aynı anda, uçurumun hemen önünde durdular. Artık hepsinden hızlı olan Lightning ilk sırayı da geçti ve tek yapabildiğini kendi düşüşünü önlemekti. Ama durdu; uçurumun kenarında dört toynağının üstünde yaptığı dönüşten dolayı çakıllar ve kaya parçaları yerlerinden oynayıp aşağı düştü.

Jupe atının üstünde aşağı doğru sarktı. "*Menekşe!* Neler oluyor tatlım?"

Gökkuşağı adama baktı, nefesi kesilecek gibiydi, öne doğru bir adım attı, burnu karanlığı işaret ediyordu, Jupe'ye döndü tekrar. Sonra diğer dağgelincikleri geldi usulca, atlarından indiler.

Menekşe uçuruma doğru bir adım daha attı, çiftçiyi gözleriyle kontrol etti, yine uzaklara bakıp göz kırptı.

Jupe bakışlarını takip etti. Uçurumdaki zemin jilet gibi keskin, taze ve yeniydi. Mavi yün kemendin düğümü yerdeydi, ip uçurumdan aşağı sarkıyordu.

"*Dakota!*"

Jupe hemen harekete geçti ve en yakınındaki dağgelinciklerini çağırdı. "Barclay! Strobe! Boa! Uçurumun kenarı çökmüş, Dakota ve Shadow aşağı düşmüş! Aşağı inerken tutunmak için biraz ip lazım. Alla, Budgeron, siz benimle gelin. Haydi!"

Jupe kayanın keskin ucunda aniden kayboldu, kemendi Barclay'ın atını yakaladı, küçük Alla peşindeydi. Dik kayalıktan aşağı ay ışığında kaydılar; yerlerinden sökülen kaya parçaları yanlarından hızla düşüyordu; yukarıdan gergin bir şekilde sarkan kementleri her ikisinin de omuzlarından geçirilmişti.

Uçurumun dibinde Shadow'u buldular, neredeyse her yanı kaya ve kumla kaplıydı. Birkaç pençe ilerisinde atının bedeninin siper olup taşların üstüne düşmesini engellediği Dakota Ferret hareketsiz yatıyordu. Alla çiftçiye koştu, pençesini başına koydu, kulağını göğsüne dayadı.

"Yaşıyor, Jupe. Başından yara almış, çok üşümüş ama kalbi atıyor."

"Bandananı çıkar..." dedi Jupe, ama Alla zaten bez parçasını boynundan çekip çıkarmış, ikiye katlayıp usulca yaranın üstüne koyup sıkıca bağlamıştı.

"Shadow nasıl?" diye sordu.

Jupe ve Budgeron kendilerini yerde yatan atın üstünü örten taşlara atıp, katman katman süpürür gibi temizlediler. Üstünden ağırlık kalktıkça Shadow gözünü açtı, nefes almaya çalıştı, başını Dakota'ya çevirdi.

"İyileşecek," dedi Jupe ata. "Sen de iyileşeceksin. Hare-

ket etmeden yat, üstünden şunları kaldırmamıza izin ver, işte böyle..."

At hızlı hızlı pek derin olmayan nefesler aldı, çiftçinin dediğini yaptı, sessizce yattı.

Dakota Ferret başını oynattı. "Alla... Jupe. Uçurum..."

"Şşş," dedi Alla. "Şimdi değil. Kımıldama."

"İyiyim ben."

"Evet. Sadece kıpırdama."

Kayalar atın üstünden kalktıkça kıpırdandı, ayaklarını hissediyordu, aniden ayağa kalktı, çakıl ve kum bulutunda kaybolan yelelerini salladı.

"Nefesin kesilmiş Shadow..."

Binicisine doğru birkaç adım attı, sendeledi ama düşmedi. Derin nefesler alıp, dışarıya toz verdi.

"En azından oturabilir miyim han'fendi?" Dakota pençesini başına uzattı, bandanaya dokundu.

"Hayır," dedi Alla. "Birazdan. Şimdi değil. Hareket etme."

Çiftçi bu duruma gülümsedi, bu çocuk ona emirler veriyordu. Ama olduğu yerde yatmaya devam etti, donmak üzereydi ama hayatta olduğu için mutluydu.

Yukarıda, genç Boa iki kemendi denizci düğümleriyle birleştirip oturak şekli verdi, ucunu uçurumun tepesinde bağlı duran atının eğerinin üzerinden aşağıdaki kurtarma ekibine gönderdi. Gerçek bir yüzer vinci ve makarası olmadan koşumlarının yaralı hayvanları yukarı çekemeyeceğini biliyordu ama yaptığı düğüm numarasıyla neredeyse hiç ağırlığı olmayan bir asansör elde etmişti, yoksa aşağıdakiler kayadan duvara tırmanmakta çok zorlanırlardı.

Şafak sökene kadar iki hayvan mümkün olduğunca rahat ettirildiler, battaniyelerin altında ürperip, kamp ateşinde ısındılar. Cookie Dakota'ya dumanı üstünde tüten et suyuna tam buğday ve sebze çorbası yaptı, Bud Shadow için hindiba yulafı ve buğday otu filizlerinden koca bir kase sıcak karışım hazırladı. Gökkuşakları günün ilk ışıklarına kadar kamp ateşinin etrafında dönüp durdular; bekçi dağgelinciği ile atının durumundan endişe ediyorlardı.

İkisinin titremeleri henüz yeni geçmişti ki doğu tarafından toynak sesleri duyuldu ve çok geçmeden alçak sesli bir selam geldi. "Herkese selam. Nasılız bugün?"

Monty Ferret atından indi, pençesini Dakota ve Shadow'a doğru kaldırdı ve öylece kaldı. Çiftçinin yarasına baktı, Alla'nın düzgünce yerleştirdiği sargıdan kan sızıyordu.

Monty ne kadar zarar gördüklerini incelemek yerine, yarım dakika boyunca gözlerini kapadı, dizlerinin üstüne çöktü ve kıpırdamadı. Burada herkes kusursuz, diye düşündü. Kusursuz bir hayatın kusursuz bir ifadesi: Değiştirilemez, başka bir gerçek olamaz.

Jupe Cookie'ye bir bakış attı, bu tuhaf hareketi onun da fark edip etmediğini anlamaya çalıştı.

Şef bakışı yakaladı, kaşını kaldırıp, yavaşça başını salladı. İlginç, diye düşündü. Montgomery Ferret'te görünenden fazlası var.

Monty ayağa kalktı. "İkiniz de yakında turp gibi olursunuz sanırım," dedi. "Uçurumdan atlamanın iyi bir fikir olduğunu da nerden çıkardınız?" Bilmesine imkan yoktu ama biliyordu.

Dakota açıklama yapmak için ağzını açtı ama Monty'in yanına gelmeye çalışan Menekşe dikkatini dağıttı. Başıyla selamlayıp alacakaranlık rengi yünlerini okşadı.

"Sanırım bu işle onun da ilgisi var, değil mi? Karanlıkta yürüyordu, belki, evreni düşünüyordu, nereye gittiğine pek dikkat etmiyordu."

"Özür dilerim, Monty," dedi Dakota. "Ben fark etmeden ilerlemiş. Kemendimi attığımda uçurumun tam kenarındaydı, yakalayıp çektim. Olayı atlatmıştık, ona doğru dönüyordum ki altımızdaki zemin aşağı doğru kaymaya başladı ve birden kayalar havada uçuşmaya başladı. Sonra kendime geldiğimde bildiğim tek şey çok kuvvetli bir soğuk ve ağrı, küçük Alla başımı sarıyordu ve..." Çocuğa bakıp gülümsedi "... ve bana emirler yağdırıyordu."

Gökkuşağı yaralı dağgelinciğine bir adım yaklaştı, yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

"Menekşe çok üzgün, Dakota," dedi Monty. "Her şeyin başka türlü olması için dünyaları vermeye razı."

"Üzülecek bir şey yok, Menekşe." Çiftçi koyunu kulaklarının arkasından okşadı. "İkimizde işimizi yapıyoruz ve ikimiz de uçurum kenarlarında dikkatli olsak iyi olur!"

Yumuşak kürklü hayvan Monty'e baktı.

"Menekşe kalbinin yüceliğine minnettar. Hayatını kurtardığın için sana çok teşekkür ediyor."

"Bi' şey değil," dedi çiftçi. "Kampa koşup dağgelinciklerini getirmeseydi, Shadow da ben de buz tutmuştuk çoktan." Kokusunu içine çekti. "Biz birbirimizin hayatını kurtardık, Menekşe. Bu benim için her zaman bir zevktir."

Daha sonra, Gökkuşakları çöken toprak parçasını görmek için günışığında bir araya geldiler, dağgelinciklerinin uçurum kenarından güvenli bir mesafede çektikleri ipin gerisinde kaldılar. Kendi sessiz dillerinde birbirlerine geceki heyecanı, tehlike ve karanlıktaki macerayı anlattılar, tam da hayal ettikleri Vahşi Batı'da olduğu gibi. Ne hayat ama!

Küçük klonlanmış hayvanların düşünceleri kaleydoskop desenleri oluşturdu, Menekşe, Dakota ve atının hayatta olmasıyla rahatlamışlardı, macera iyi bitmişti. Toprağın yarılmasının yaydığı korku, yardım istemek için koşmaları, kum ve kayanın üzerinde gümbürdeyen toynakları. Daha önce hiç bu kadar hızlı koşmamışlardı, ya o ses, *ya o ses nasıldı öyle!*

Kamptan uzakta bir kayanın üstüne çıkan Kayısı o çaresiz harika çılgın koşuyu yeniden yaşadı, rüzgar zihninde esmeye başladı; toynaklarını zihnindeki sese uydurmak için yavaşça hareket ettirdi. Ritim diğerlerinden yankılandı: *tak-tak!* tik, tik, tik... *tak-tak!* Tik, tik, tik...

Diğer klon koyunlar da hissetti, düşüncelerini biliyorlardı. Çıplak kayalara doğru yürüdüler, Kayısı'nın yerde yaptığı dansa kendi toynaklarını da dahil ettiler. Katıldılar, liderlerinin sadece ilk iki vuruşunu tekrarladılar, küçük koyunsa üçlü solo vuruşlar yapıyordu:

Tak-tak! diye vurdu ayaklarını ilk birkaç Gökkuşağı.

Tik, tik, tik... diye vurdu Kayısı kayanın üstünde.

TAK-TAK!! Diğer koyunlar da koşarak katıldılar, sayıları gitgide artıyordu.

tik, tik, tik...

TAK-TAK!!!

Koyunlar kendilerinden geçmişler, birbirine bağlı zihinlerinde sesi izliyor hem de kayalardan yansıyan zeminin kendi sesini de duyuyorlardı. Sonra Gökkuşaklarının bir özelliği olarak yenilikler denemeye başladılar:

tik-iti-tik-iti-tik... şeklinde vurdu Kayısı.

TAK-ADA, TAK-ADA,TAK, TAK-TAK!!! diye vurdu ayaklarını sürü.

tikidi-tikidi tik, tik-tik!

TAKADA-TAKADA TAKADA-TAKADA TAKADA-TAKADA TAKADA-TAK!!!!

Tikidi-tikidi, tikidi-tikidi, tikidi-tikidi, tikidi-tik!

Sonra Kayısı ve sürü kendi bölümlerini solo ve koro karışık şekilde çaldılar: *TAKADA* tikidi *TAKADA!* tikidi *TAKADA!!* tikidi *TAKADA-TAKADA, TAKADA-TAKADA,* TİKİDİ-TİKİDİ: *TAKTAK!!!*

Son vuruşla birlikte Gökkuşakları tepedeki güneş gibi hareketsiz, kanyonlardan yankılanan toynak seslerini dinlediler. Tepelerden yansıyan alkış sesine benziyordu. Koyunlar başlarını kaldırdıklarında, öyle olduğunu gördüler: Çevrelerini saran çiftçi ve çocuklar el çırpıyor, alkışlıyor, ritme uygun hareket ediyor, Gökkuşakları gibi olup bu dansa katılmayı istiyorlardı.

Küçük hayvanlar birbirlerine baktılar, sessiz memnuniyet. Ne keyif! Şimdi renklerimize göre ayrılsak, diye düşündüler, renklerden kareler, çizgiler, üçgenler oluştursak...

Böylece trajedi iyi bir şeye dönüşmüş, Montana Gökkuşağı Zouave Ritim Grubu ve İskoç Dans Topluluğu doğmuştu.

Uçurumlar Monty'in aklından çıkmıyordu. Tehlikeli olduklarından değil, herkes artık engebeli arazide her zamankinden daha dikkatli olacaktı. Uçurumlar başka bir zamanın aynasına takılmıştı, bir şeyler unutmak üzere gizlediği yerden çıkmıştı.

O akşam Monty Ferret Ladyhawke'yi kamp ateşinden açık araziye doğru sürdü, hatıralarda kayboldu.

7

Arabacı durdu, Fort Laramie'ye gelen mektupları almak

üzere posta arabasından indi. Eldivenli elinden bir mektup kayıp düştü, rüzgarda helezonlar yaparak uzaklaştı. Şoför onu yakalayamadan kar beyazı zarf, Rock Springs-Denver Arabası'nı çeken delişmen yaratıkların toynaklarının önüne düştü.

Rondo, başrol oyuncusu at, hafifçe kişneyip geriledi, sonra hızla öne atıldı ve hayvanlar canlarını kurtarmak için kaçıştılar. Sürücüsüz posta arabası ileri atıldı, tekerlekleri dar çöl yolunu dövüyordu, çalılıkların yanından hızla geçiyor kontrolden çıkmış altı at arabayı çekmiyor sanki ezilmemek için önünden kaçmaya çalışıyorlardı çılgınca.

Koşumların tıngırtısı son hız dönen tekerleklerin oluşturduğu fırtınada duyulmaz oldu, tekerlerin demir kasnakları kaya, toprak ne bulursa çarpıyor araba sarsılıp yoldan çıkacak gibi oluyordu.

Kadife oturaktan yuvarlanan güzel Dulcimer Ferret çığlık atmak için ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Arabanın tek yolcusu, Wyoming Bölgesi valisinin üst düzey ajanı olarak Batı'yı iyi biliyordu. Atlar kendisinden daha çok korkmuştu ve devrilen arabayı durmaksızın, odunları tutuşana kadar çölün ortasında sürükleyebilirlerdi.

Tepesindeki kapağa uzandı, zorlayarak açtı, tırmanıp çıkmaya çalıştı ve arabacının koltuğunda serbest kalmış dizginleri yakaladı.

Araba bir tepenin üstünden geçerken havalandı, yere inerken etrafa taş parçaları ve toz saçıldı, kırılan yayların sesi duyuldu, Dulcimer kapaktan ahşap kolçağa oradan da sarsılan zemine düştü.

Anında pençelerinin üzerine kalktı, başındaki derin yaradan kan sızıyordu, araba Laramie Uçurumu'nun kenarına doğru yokuş aşağı yan yata yata gidiyordu.

Tekrar kapağa attı kendini, bu defa daha gayretliydi,

koltuğun ortasını tek pençesiyle kavradı, diğer pençesiyle dizginleri yakaladı ve kuvvetlice çekti.

Pençeleriyle ipleri sıkı sıkı tutarken uzun fren koluna yapıştı, tekelerden dumanlar çıktı. Atlar hâlâ uçuruma doğru dörtnala koşuyordu, uçurum umurlarında değildi, arabadan kaçmaya çalışıyorlardı.

Dulcimer Ferret kendilerini bekleyen felaketi düşünmeden, onları bekleyen kocaman yarığın hemen önünde bu işin ustasıymış gibi dizginleri ustaca çekerek, bütün gücüyle geri yattı.

"Haydi bakalım," diye bağırdı, araba gümbürdeyerek ilerliyor, önüne çıkan her şeye çarpıyordu. "Tamam çocuklar, sakin olun, her şey yolunda!"

Dizginleri çekildiği için oluşan gerginlikten başları yukarı kalkan, arkalarındaki yükten kayarcasına kaçan atlar kadının sakinleştirici sesini duyup belli belirsiz de olsa yavaşladılar, uçurum çok yakınlarındaydı.

"Hoo! Hoo, miniklerim!"

Atlar dörtnala hızdan eşkine döndü, sonra hızlı yürüyüşten duraklamaya geçtiler, karınları şişip iniyordu; Dulcimer dizginleri gevşetirken başlarını çevirip arabacıya baktılar.

Dağgelinciği yüksek koltuktan aşağı kayar gibi indi, hemen en baştaki ata koştu, boynunu tuttu, burnunu okşadı. Uçurum yüz pençe ötelerinde dimdik aşağı uzanıyordu.

"İşte böyle, işte benim güzel atım. Ne güzel koştuk, değil mi?"

İpek gibi yelesini pençesiyle taradı, sanki zaman durmuş gibiydi. Bir an için durdu da.

"*KESTİK! Ve tamamdır! Muhteşem bir çekimdi, Jasmine!*" Gemini Ferret megafonu elinden bıraktı. Merceğin gerisine

tünemiş kameramana baktı, başındaki siyah beysbol şapkasının üstünde gümüş harflerle *Dulcimer Ferret* yazıyordu.

Kameraman başını salladı. "Anlaşıldı, G.F."

Yönetmen çok derinden sarsılmıştı. Megafonu bir kez daha kaldırdı. "*Korkunçtu, Jasmine,*" diye seslendi başrol oyuncusuna, "*Ama muhteşemdi!*"

Yıldızının Montana'da bir çiftçi olarak yetişmiş olması, at binme konusunda uzman olması umurunda değildi. Bu çekimde Jasmine Ferret uçurumun kenarına fazla yaklaşmıştı, ödüllük bir film bile olsa umurunda değildi.

"Bunu yeniden çekmemiz gerekmeyecek, değil mi Streak?"

"Hayır efendim. Emin ellerde."

Yönetmen saate baktı, gözlerini kısıp güneş ışıklarının açısını hesapladı. "Mola verelim beyler, sonra da sahne doksan-birin çekimiyle başlarız." Çölde posta arabasının yanında, Montgomery Ferret öndeki atın yanında kameranın görmediği açıda duran gizli koşum takımını silkelenerek çıkardı ve aktöre bütün dişlerini göstererek gülümsedi.

"Neredeyse beni aşağı gönderiyordun, Cheyenne. Birkaç saniye daha devam etseydik, Rondo'dan derhal yön değiştirmesini isteyecektim." Önde koşan atın sırtını sıvazladı, elindeki küp şeklindeki havucu ağzına uzattı.

Jasmine de gülümseyerek karşılık verdi. "Birkaç saniye daha devam etseydik, Monty, öyle yapmanı umut etmekten başka çarem olmazdı!" Pençesiyle alnından sızan kan rengi şuruba dokundu.

"Berbat mı görünüyorum?"

"Asla öyle görünemezsin, Cheye. Sana yemin ederim, dünya seni ekranda izleyebildiği için çok şanslı!"

Monty'in omzuna dokundu. "Burada olduğun için te-

şekkürler, Monty. Senin desteğin olmasa bu filmi çekemezdim."

Çiftçi başını salladı. "Gayet iyi gidiyorsun evlat, bir kere bile müdahale etmem gerekmedi. Ama etrafta gezip izlemekten memnunum."

Bu kadar şöhrete rağmen hiç değişmedi, diye düşündü. Ne bana karşı ne de diğerlerine. Hâlâ komşu çiftlikte yaşayan, filmlere aşık o kız çocuğu gibi.

Senarist dağgelinciği yaklaştı, kibar ve saygılıydı. "Doksan-bir için hazırlanıyoruz Bayan Jasmine. Makyajcılar bir ara uğramanızı isteyecekler, ne zaman fırsatınız olursa..."

"Beni hemen bekliyorlar demek istiyorsun değil mi, Jessie?"

Hınzır bir gülümseme. "Ne kadar erken o kadar iyidir Bayan Jasmine."

"Geçerken uğrarım." Ama yerinden kıpırdamadı.

"Monty..."

"Evet, han'fendi."

"Bu akşam yemeğini birlikte yemek istemiştik biliyorum..."

Monty dolaşan dizginleri topladı ve arabanın üstüne sıkıca bağladı, "Sorun değil, Cheye. Bitirmeye bu kadar az kalmışken, çok yorgun olmalısın. Başka zaman yeriz."

"Yo, hayır! Acaba daha erken görüşebilir miyiz diyecektim? Koşturup duruyoruz, oturup konuşamadık bile, söyleyecek çok şey var."

Monty mutluluğunu gizlemedi. "Sen söyle ben o dakika hazırım."

"Bugünkü çekimler bittikten sonra, karavanıma gel. İstersen yemeği içeride yeriz, konuşmak için daha fazla vaktimiz olur."

"Dinlenmen gerekmiyor mu?"

"Sen beni dinlendiriyorsun, Monty." Sonra döndü ve makyözlerin yanına gitti.

Yine koca dağgelinciğinin kendisini çocuk gibi hissetmesini sağlamıştı, arkadaşıyla ay ışığında at binmek için açık pencereden süzülerek çıkan o yaramaz çocuk.

Monty de usta atlarına doğru döndü.

"İyi iş çıkardınız çocuklar." Hepsine biraz daha havuç küplerinden çıkardı ve en öndeki Rondo'nun ağızlığındaki düğümlü dizginden çekerek hepsini yavaşça tekrar yola doğru yürüttü. "Hepiniz sahneyi tek seferde çekebilen atlarsınız. Profesyonelsiniz." Liderlerine göz kırptı. "Ve sen neredeyse beni bile kandırdın Rondo. Uçurumdan aşağı düşeceğiz sandım bir an."

At başını öne salladı, halinden memnundu. Ama sonra sanki konuyu değiştirdiğini göstermek ister gibi kovboyu hafifçe dürttü. *Bu sence mantıklı mı, Monty, oynadığım karakterin rüzgarda uçup giden bir mektubun peşinden fırlayıp gitmesi? Senaryoya göre yarasa gibi olması gerekiyor. Gerçek bir yarasa getiremezler mi, büyük bir tane? O zaman işte oynadığım karakter gerçekten fırlayıp kaçardı!*

Monty gülümsedi. "Senaryoyu biz yazmıyoruz, Rondo. Biz sadece canlandırıyoruz."

At iç geçirdi. *Neyse, aramızda kalsın...*

"Aramızda mı? Kocaman beyaz bir yarasa bana doğru gelse, o mektubun düşmesinden daha büyük bir etki yapardı fırlayıp koşmam üzerinde..."

"Monty," dedi megafondaki yönetmen yardımcısının sesi, "Arabayı kontrol edebilir misin, lütfen? Mümkünse bir çekim daha yapacağız, Lyndelle Jasmine'nin dublörlüğünü yapacak, bu defa atlara yakın çekim yapacağız ve bu defa uçuruma o kadar da yaklaşmanıza gerek yok."

Monty cevap verdi. "Araba hazır, efendim." Çelikle sağlamlaştırılmış özel yapım araba tamire ihtiyaç duymadan bunun gibi on tane çekim yapılabilirdi.

"Yakın çekim için hazırız, Rondo, herkes! Otuz dakika!"

Karşı tarafın anladığını gösteren sessizlik.

"Pekala," dedi Monty, "Haydi şunu tekrar yola çıkaralım."

Atlar yolun sonundaki kayalıklardı güçlükle tırmandılar, arkalarında boş kalan sahnede tıngırtılar duyuldu.

Birkaç adım sonra liderleri Monty'i bir kez daha dürttü.

"Aklında ne var, Rondo?"

At başını diğer yana çevirdi. *Fırsat bulursan G.F ile yarasa konusunu görüşür müsün? Bana hak vereceğine eminim: kocaman beyaz bir yarasa, at-yiyen. Yoksa seyirci kaybedecek..." Birisinin düşürdüğü mektuptan hangi at kaçar?"*

Monty atı sıvazladı. "Ben burada sadece bir çalışanım, Rondo, aynı senin gibi," dedi, "Ama sorarım."

Daha sonra Gemini Ferret siyah bıyıklarını okşarken Monty'i dinledi ve başını sallayarak onayladı. "İyi fikir. Atın haklı. Sahne o şekilde daha iyi olur."

Dulcimer Ferret'in son çekiminde, mektup düştü, rüzgarda havalandı, şişip neredeyse Rondo'yla aynı büyüklükte ölüm rengi bir yarasaya dönüştü ve ayaklarının dibine düştü. Test seyircileri Jasmine Ferret'le hipnotize olmuşlardı ama sorulduğunda kimse atların fırlayıp koşmalarını yersiz bulmadı.

Monty mum ışığında ona baktı, gündüzün koşturması bitmiş, tozlar yatışmıştı. Boynunda incecik gökyüzü rengi bir fular ile bir madalyon vardı: Gümüşten bir kalp.

"Senin adına mutlu olduğumu bilmelisin, Cheyenne," dedi nihayet. "Sen bu işte iyisin. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler, Monty." Güçlü ve kararlı bir yetişkin dağgelinciğine dönüşen eski biniş öğretmenine gülümsedi. "Senaryomuz iyi, değil mi?"

Ona baktı, siyah gözlerin ta içine. "Senaryodan bahsetmiyorum. Dün günlük çekimleri izleyen ekip ağladı biliyor musun? Ekranda seni izleyip ağladılar. Ben ekipten söz ediyorum senaryodan değil!"

"Monty, yapabileceğimi hayal ettiğim işi yapıyorum. Bazen çok zor oluyor. Bir bedeli var."

Suskunlaştı, telepatiyle konuşmaya geçti, Monty'in onu kelimeler olmadan da anlayacağını biliyordu, bunu çok özlemişti.

Monty de özlemişti ama mutsuzluğuna çare olamayacağını bildiğinden tekrar kelimelere geçti. "Hoş bir madalyon."

Gözündeki bir damla yaşı sildi, ruh halini değiştirdiği için sessizce teşekkür etti. "Görmek ister misin?" Madalyonu boynundan çıkardı, önüne koydu.

"Bakmasam daha iyi."

"Hadi ama çiftçi. Seni ısırmaz. Aç bakalım."

Kilide dokundu ve gümüş kalp kapak yay gibi açıldı. İçinde tek bir mavi dağ papatyası vardı. Gözlerini kırpıştırdı, ona baktı. "Hatırlıyorum."

Bu aynı zamanda tehlikeliydi. Cheyenne tekrar konuşmaya başladı.

"CineMustelid'e ne oldu?"

"Hâlâ duruyor, Little Paw'da," dedi. "Alexopoulos senin hakkında böbürlenmiyor ama Jasmine Ferret'in bu kulübede bilet sattığının ve neredeyse o salondaki bütün kol-

tuklarda oturup film izlediğinin bilinmesine de engel olmuyor. Seni seviyor, Cheye."

"Ben de onu seviyorum. Ona borçluyum."

Akşam boyunca çocukluk günlerinden bahsettiler, birlikte atlarıyla çıktıkları gezilerden, Cheyenne'nin Sable Kanyonu'nun güvenli bir yer olup olmadığını öğrenmek için yanıp tutuşmasını, gizli meralarını, eski dostlarını konuştular.

"Söylesene, Monty. Birbirimizi tanıdığımız günden beri... başına gelen en önemli olay nedir?"

Yabani atlarla karşılaşmasıydı, Monty'in söylediklerini sadece dinlediğini değil, çoğunu anladığını fark ettikleri o göl kenarında yaşadıklarıydı.

"Kocamandı!" Monty başını iki yana salladı.

"Cheyenne, ipuçlarını arka arkaya sıralayıp yaptığım bütün tahminlerden sonra, dillerini biliyordum. Kelimelerden oluşmuyordu sanki... Onları Buttun Water'e kadar bütün yol boyunca takip etmiştim, Johnny Polecat'm eski barakasının yanından tırmanmıştık ve Alfa yani liderleri diğerlerine şöyle demişti: *Bizim dağgelinciği söylediklerimizi anladığını düşünüyor!*"

Monty önündeki bardaktan bir yudum karsuyu aldı. "Sonra solumdan sanki ben de bir atmışım gibi yaklaşmış ve demişti ki, *Eğer bu çocuk beni anlıyorsa sadece burnu suyun üstünde kalacak kadar ilerler suda. Ve eğer bunu yaparsa biz de ona başka hiç bir dağgelinciğinin görmediği bir şey gösteririz. Hepinizin kenarda bir halka oluşturmanızı istiyorum ve sonra gerçekten yavaşça her birimiz eğilip onu selamlayacağız. Ama şimdi kimse kıpırdamasın, önce burnuna kadar suya girmeli.*"

Monty'in gözleri parlıyordu, eskileri hatırlarken. "Bu yirmi dört vahşi attan oluşan bir halka, Cheyenne, düşünebiliyor musun, halka olacaklar ve beni selamlayacaklar! Al-

fa'yı bunu söylerken izlemiştim." Durdu, tekrar açıklamaya çalıştı. "Kullandıkları şey kelime değil. Ses bile değil çoğu zaman. Küçük hareketler, ağırlık merkezlerini değiştirmeleri, yelelerini sallamaları, gözlerinde veya kirpiklerindeki bir kıpırdanma. Ve bir de zihinlerindekiler. Söyleyemeyecekleri bir şey yok!"

Eski arkadaşını izledi, hayvanlara olan sevgisi bu hikayeyi yumuşatıyordu.

"Yani o an suya girsem hepsi halka olup selam vereceklerdi. Ben de onlara gösterdim. Dosdoğru o suya girdim." Kendi kendisine güldü. "Bu arada mevsimlerden bahar, karlar yeni eriyor. Ama çok heyecanlanmıştım Cheye, sana anlatamam. Anlıyorum diyecektim! Böylece o... sıvı haldeki buza daldım. Sadece burnum suyun üstünde kalana kadar ilerledim, burnum, bıyıklarım ve gözlerim yukarıda kalmıştı, ne yapacaklarını o kadar merak ediyordum ki donarak ölmeye razıydım. Ve ne yaptılar biliyor musun, o atlar ne yaptılar biliyor musun?"

"Gölün etrafına yayıldılar," dedi Cheyenne hikayenin büyüsüne kapılmıştı, "Sağdan soldan dolaşıp bir halka oluşturdular..."

Monty başını sağa sola salladı, arkadaşının kalbini eritecek şekilde gülümsedi. "Hiçbir şey! *Hiçbir şey* yapmadılar! Sanki delirmişim gibi bana baktılar, göle düşen bir dağgelinciğiydim!"

"Tek bir küçük selam bile veren olmadı mı?"

"Ah! Eve dönüş yolunda gerçekten çok üşüdüm! Arkamdan kişneyip gülüyorlardı."

"Monty! Çok gaddarlarmış!"

Atları savunmak üzere pençesini kaldırdı. "Beni itmediler, Cheye. Zorlamadılar. Hayvanların da mizah duyguları olduğunu kabul etmek gerek." Bardağına dokundu, bir şey

içemeyecek kadar mutluydu. "Onlarla bir sonraki karşılaşmamda Alfa yanıma gelip neredeyse donarak öleceğim o küçük şaka için özür diledi. Ama kulakları dimdikti, burnu da seğiriyordu, tam da gülerken yaptıkları gibi."

Atlar hakkında konuşmaya bir süre daha devam etti. Ona gönderdiği Genç Aktör'ün Evi'nde çekilen fotoğrafını çerçeveye koyup ağaç dolabında sakladığını söylemedi ona, her gün o resimle konuştuğunu ve onu hâlâ sevdiğini de söylemedi.

Monty hikayelerini anlattı ve onun anlattıklarını dinledi, yabancı bir şehirdeki ilk gününü, bir seçmeden diğerine koşturmasını, yaşadığı hayal kırıklıklarını, zaferlerini, aldığı oyunculuk derslerini. Projektör düştüğünde ağzından çıkan söze rağmen bir aktris olarak keşfedilişini anlattı. *İlk Işık*'ın ekran deneyini, başrolü alışını, ne kadar şanslı olduğunu...

"Şans değil, Cheyenne," dedi.

"Hollywood'da çok çocuk var, Monty. Başlarını uzatıp içeri girebilecekleri bir aralık arıyorlar. Pek çoğu o kapıdan içeri giremiyor."

Su bardağını kaldırdı, bardağın üstünden sessizce 'şerefe' derken onu izledi. "'*Kameradaki sihir o!*' demişti Gemini Ferret dün. Onu herkes tanıyor: Jasmine Ferret sinema tarihinin en büyük yıldızlarından biri. '*Karakterin kendisine değil, Monty, karakterin ruhuna dönüşüyor!*'"

"Öyle mi söyledi?"

Monty başıyla onayladı.

"Ne kadar..." Cheyenne bardağına uzandı. "Ne kadar nazik..." Sonra yeniden Montana'yla ilgili sohbet etmeye başladı. "Trish ile Zander ne oldu?"

Gülümsedi. "Zander İskoçya'da."

"İskoçya!"

"Sana anlatmadığım o kadar çok şey var ki. Zander gökkuşağı koyunu dedikleri bir cinsi klonladı. Şimdi binlerce oldular, hepsi Vahşi Batı'yı görmek istedi. Bu konuda onunla biraz çalışacağız. Ve Trish de ruh eşini buldu, evlendi ve West Palm Beach'e taşındı, hâlâ arp çalıyor, resitaller veriyor. Nakayama Ferret mali müşavir, kendi muhasebe firması var."

"Trish müziği ve rakamları severdi."

"Nakayama da öyle. O da flüt çalıyor, eğlenmek için ikinci dereceden denklemler çözüyorlar." Monty pençesini alnından yukarı doğru geçirip kürkünü düzeltti. "Ben dayı oldum, Cheye! Küçük Chloe'nin dayısı. Onun kadar tatlısını görmemişsindir..."

Sesi soldu, eski günlerin ne kadar çabuk geçtiği düşüncesi içinde kayboldu. Şu ana kadar bu kadar çok seçeneğin geçip gittiğinin farkına varmamıştı.

"Ya Monty?" diye sordu Cheyenne.

Monty durakladı, kendi duygularını ona yük etmek istemedi. "Monty de fena değil. Ben senin gibi, Zander ve Trish gibi değişik yerler göremeyeceğim hayatım boyunca. Aslında bunu istemiyorum zaten. Montana'da mutluyum. Burası benim evim, Cheyenne. Montana ve atlar, çiftçi olmayı öğrenmeye gelen çocuklar. Çok yakında epey büyük bir koyun sürüsü ziyarete gelecek. Sanırım hayvanları seviyorum." Acaba bunları böyle açıklayınca, başarısız olduğum izlenimine mi kapıldı, diye düşündü.

Kendisini tanıyor, diye düşündü Cheyenne. Ne kadar başarılı olmuş! Utangaç, gülümsedi. "Hayatında birisi var mı?"

Bardağını inceleyen arkadaşının soruyu duymadığını düşündü. Sonra Monty başını kaldırıp doğrudan gözlerinin içine baktı. "A, evet, Cheyenne. Hayatımda biri var."

Abartılı bir şekilde konuştu Cheyenne. "Bunu duymak güzel. Senin adına mutlu oldum, Monty."

"Teşekkür ederim. Sanırım senin hayatında da birisi vardır."

Tüm dünyanın Jasmine Ferret'i olduğundan bu yana, *Leydi Konuşuyor*'daki ilk rolünden bu yana eşleştirmeyi seven bulvar gazeteleri Jasmine'nin eşinin kim olması gerektiği üzerinde kafa patlatıyordu. İsmi *Şöhretli Dağgelincikleri*'nin 'Hoş Olmaz mıydı?' bölümünde oynadığı filmlerin çoğunun başrol erkek oyuncusu Heshsty ile defalarca birlikte anılmıştı. Bir keresinde Jasmine ve Stiltin Ferret Los Angeles Uluslararası Havaalanı'ndan aynı gün geçtikleri için haklarında dedikodular çıkmıştı.

Monty'in sorusunu düşündü, nasıl cevap vereceğini. "Birisi var," dedi.

"Eğer onunla ilgili bir sorunun olursa," dedi Monty, "Memleketinde bir arkadaşının olduğunu söyle ona, de ki, çok vahşi bir dağgelinciğidir ve Cheyenne'ye göz kulak olmak onun için bir zevktir."

"Basında yazılıp çizenlere pek inanmamak lazım," dedi Cheyenne. "Bulvar gazetelerinin niyeti iyi ama işin peşini hiç bırakmıyorlar! Heshsty'i severim, birlikte çalışmayı seviyoruz. Bir gün onunla tanışmanı isterim." İç geçirdi. "Hayır, benim için önemli olan kişiyle aramızda bir sorun yok. Monty." Sesinde kederli bir tını vardı.

Ve o konuyu orada kapattılar. Anlatılması gerekenlere saatler yetmedi ama günler ya da haftalar da yeterli olmayacaktı zaten. Yemek bitti, mum ışığı zayıfladı, Monty ayağa kalktı. "Geç oldu. Ben artık yola koyulsam iyi olur."

Karavandan serin havaya çıktılar, Cheyenne'nin gümüş kürkü ay ışığında parlıyordu. "Sen de mutlu musun, Monty? Çiftçi olmaktan memnun musun?"

Monty gülümsedi. "Bazen benimle dalga geçiyorlar, umurumda değil. Atlarla konuşan dağgelinciği olmak hoşuma gidiyor, koyunlara fısıldayan adam olmaktan memnunum. Kimsenin bilmediği veya muhtemelen umursamadığı ama öğrenilmesi gereken o kadar çok şey var ki. Bunlar benim için önemli. Bu da yeterli."

"Ben de önemsiyorum." Usulca sarıldı, uzun yıllar önce Little Paw'da ilk kez ayrıldıkları zaman yaptığı gibi çenesine bir öpücük kondurdu. Bir süre sessizce yan yana durdular. *Ona hislerimi söyleseydim, o da bana aynı şeyi söyleseydi, oyunculuk kariyeri ne olurdu? Geleceğini değiştirmemek için bu konuda tek kelime etmeyeceğim.*

"Peki," dedi sonunda. "İyi geceler, Cheyenne. Bilemezsin ne kadar..."

"Biliyorum." Başını Monty'in omzuna yasladı. Hissettiklerini söyleseydi ve o da aynı şeyleri hissediyor olsaydı, Monty'in kaderi değişir miydi, o yeteneği dünyayla paylaşmasına engel olur muydu? Uzun saniyeler boyunca onu izleyip bunları düşündü. "Seni özlüyorum, Monty. Evimi özlüyorum."

"Ben de seni özlüyorum, Cheye. Belki bir gün evine dönersin. Şimdi değil. Bir süre gelemezsin ama..."

Bir seçeneğinin olduğunu bu şekilde hatırlatması içini ısıtmıştı. "Bazen bir evim olduğunu unutuyorum. Ama işimi seviyorum."

Monty bir şey söylemedi. Sonunda kollarını gevşetti. "İyi geceler, Monty. Teşekkürler. Çok teşekkürler..." Karavana doğru döndü, geriye dönüp bakmamak için kendini zor tuttu. Onu o kadar özlemişti ki, mizacını, verdiği güven duygusunu. Arkadaşının penceresinden gördüğü, ışıltılı memleketini özlemişti. Montgomery Ferret'in tek bir sözüyle, bir hareketiyle hayatının sonuna kadar orada kalabilirdi.

Ama söylemedi. Aralarındaki kapı sessizce kapandı.

Ertesi gün *Dulcimer*'in çekimleri tamamlandı. Jasmine için kiralık bir helikopter geldi, Taminder Ferret'in ne istediğini bilen, bağımsız bir hayvanla, onun güzelliği, kararlılığı ve yıldızlığa yükselişi hakkında, çok sükse yapan romanı *Evden Batıya*'nın film versiyonunda başrol oynamak üzere gitti. Heshsty Ferret bu rol için onu seçmişti, bulvar gazeteleri kurgunun gerçeğe döneceğini, bu filmin sinema yıldızının hayatına ayna tutacağını düşünüyordu.

Monty için her şey çok ani olmuştu. Atları karavanlara ikna ederek sokarken, pervaneli aracın aşağı inmesini izlemiş, birkaç dakika sonra da kalktığını görmüştü; araç havada önce ileri doğru sallanmış ve sonra doğuya yönelmişti. A.D. gittiğini söyleyene kadar helikopterin Jasmine için geldiğini bilmiyordu.

8

"Monty Ferret'in Gökkuşağı Koyun Çiftliği ve Çiftçi Eğitim Merkezi, ben Sophia nasıl yardımcı olabilirim?"

Jupe Ferret başını iki yana salladı. Telefonlar, diye düşündü.

Ofiste çok zaman harcamazdı; şimdi de menkıbesi için not defterine ihtiyaç duyduğundan gelmişti. Bir çiftlikte neden bir ofise veya telefona ihtiyaç duyulurdu aklı almıyordu. Çiftçi Monty'le birlikte çocuklukların da bandana ve elde dikilmiş kovboy şapkası giydikleri günlerden bu yana dünyanın değiştiğini kabul ediyordu ama bu yüksek rakımda anlaşabilmek için telefona ihtiyaç yoktu.

Genç ve parlak ofis yöneticisi çok kereler duyduğu cevabı verirken yarım kulakla dinledi: Üzgünüz ama Gökkuşağı yünü doğrudan satın alınamaz. Ürünlerin her türlü

kullanımı konusunda koyunların onayı gerekiyor. Bu onay ancak tasarımcılarla Gökkuşakları arasında doğrudan bir görüşme sonrasında verilebilir. Randevu ayarlamak zor değil ama yolculuk sıkıntılı olabilir; buraya en yakın havaalanı Montana'daki Helena, oradan çiftliğe iki saatlik karayolu var. Teşekkürler...

Çiftçi malzeme dolaplarını inceledi, kumaş kaplı, üzerlerinde IOU yazılı defterleri buldu: *Şunlardan iki tane, Jupe.*

Dışarıda bir araba durdu ve kısa bir süre sonra bankonun tıklatıldığı duyuldu, yönetici edasında bir soru geldi. "Ofis burası mı?"

"Evet, han'fendi," dedi Sophia, yardım etmek için yerinden doğrulurken, "Doğru yerdesiniz."

Tekrar telefon çaldı. "Buna sen bakar mısın, Jupe?" diye sordu danışma görevlisi bütün tatlılığıyla.

Neredeyse kapıya kadar gelmiş olan çiftçi, elinde not defterleri geri adım attı. Bankonun üzerinden uzanıp çiftliğin içinde olsalar başları ciddi bir belada olacak olan iki şehir bitkisinin arasından almacı kaldırdı.

"Koyun çiftliği."

Yumuşak bir Fransız aksanıydı konuşan. "Orası Monty Ferret'in Gökkuşağı Koyun Çiftliği mi?"

"Hı-hı."

"Geçen hafta aramıştım. Bana ziyarete gelmem için uygun bir zaman söyleyebilir misiniz?"

"Cuma," dedi Jupe. Kanyon Gösterisi günü, hepsi fırçalanmış olur.

"Onay almak için uygun mu? Görüşebilir miyiz?"

"Hı-hı."

"Saat... ee... üç olur mu?"

"Hı-hı."

"Benim adım..." Arayan kişi durakladı, anlamıştı. "Gerek yok, değil mi?"

"Yok."

"Cuma saat üçte."

Jupe, canlı bir şekilde başını salladı ve telefonu kapadı. Sonra ofisten çıktı, ahırlara doğru yöneldi.

9

Budgeron Ferret erken kalktı, şafak sökmeden hemen önce çıkan ayazda kalkmış, boş ağıla gitmiş, defterini ortadaki korkuluğa yaslamış, kelimeleri ay ışığında yazıyordu.

Korkuyorum, diye yazdı. *Yarın büyük at gezisi var, yalnız olacağız, çok yükseklere, Thunder Dağı'na kadar çıkacağız. Gökkuşaklarının umurunda bile değil, onlar için bu bir piknik.* Durakladı, kaleminin arkasını dişledi. *Beni en çok uçurumlar korkutuyor. Ben ve Strobe, onları kenarlardan uzak tutmalıyız. Cookie dikkatli olmamı söylüyor, yolu bulmanın zor olduğu yerler var. Boa ve Alla tam arkamızda olacaklar, yolu kaybetmememizi sağlayacaklar...*

Ağılda, tam arkasında bir ses duydu, bir kibrit sesi; birden o kadar hızlı döndü ki kalemi elinden düştü.

"Erkencisin, Budgeron." Monty Ferret'in yüzü ve bıyıkları lambanın fitiline değen alevde parladı, güneş henüz doğuda hafif bir ışıltı bile değildi. Kibriti yukarı kaldırdı, hafifçe salladı böylece alev kayboldu, bir süre soğumasını bekledi ve şapkasının şeridine sıkıştırdı.

"Evet, efendim." Budgie kurşun kalemini almak için eğildi.

Koyunlara fısıldayan adam, gaz lambasını ağılın duvarındaki bir çiviye astı, korkuluğun en üst sırasına yaslandı ay ışığında hayalet gibi görünen dağa ufuk boyunca baktı.

"Yarın büyük gün."

"Evet, efendim."

"Uçurumlardan korkuyor musun?"

"Evet, efendim, korkuyorum."

"Güzel."

Budgie bu cevabı düşündü.

"Korkmadığı tehlikeler insanı gafil avlar." Monty korkuluğun ahşap kısmına dokundu. "Şaşırdığın an başın dertte demektir."

Sonra döndü, feneri aldı, çiftlik evine doğru yürüdü.

"Yazmaktan farklı olacağma iddiaya girerim."

Çocuk takip etti. "Bilemiyorum, efendim."

"Bileceksin." Bir süre sessizce yürüdüler. "Budgeron, buraya gelen çocukların dünyayı değiştireceği anlaşılıyor."

Bir süre sonra Budgie sormak için cesaretini toplamıştı. "Bunu nerden biliyorsunuz, efendim?"

"Çünkü onlar ne istediğini bilen çocuklar." Yemek salonuna doğru yavaş yavaş yürüyordu, acelesi yoktu; fener iki hayvanın etrafında altın rengi bir ışık halkası oluşturuyordu. "Boa'yı al mesela, çiftliğe alet çantasını getirmiş. Günün birinde bir makine ustası olacağı kesin. Ne tür bir makine olacağını bilemem ama Boa motorları çalıştıran bir hayvan olacak. Bir gün bazılarının hayatı ona bağlı olacak."

"O zaman neden burada, efendim? Koyun çiftliğinde makineye ihtiyaç yoktur."

"Yazara da ihtiyaç yok." Monty günün ilk ışıklarıyla yıkanan kapıyı açtı. "Sen neden buradaysan Boa da o yüzden burada."

Budgie başını kaldırdı, kendine güveniyordu. "Başarabileceğimizi kanıtlamak için."

Çiftçi yemek salonunun özel bir bölmesine doğru yolu gösterdi, yüzleri batıya dönük kemerlerden geçtiler, seramikle kaplı koridor, etrafı duvarlarla çevrili avlunun beyaz alçılarına ulaşınca son buldu: Yan yana saksılarda yeşil bitkiler, bir masa, sandalyeler, kilden yapılma bir şömine, masayı sıcacık bir battaniye gibi ısıtan kömürler.

Monty Budgeron için bir sandalye çekti, kendisi de karşısına oturdu, lambayı yere koydu.

"Hiç Taminder Ferret'i okudun mu?" diye sordu. "*Deniz ve Yıldızlar*?"

Budgie ağzım açtı be kapadı. "*Deniz ve Yıldızlar*, evet, efendim! Nereden bildiniz? *Kış Ateşi!* Ve *Evden Batı'ya!* Bu kitaplar bana neler yapılabileceğini gösterdi! Üzerleri harf dolu kağıtlar olmaktan çıktı sayfalar, kelimeler eriyip farklı renklere, mekanlara, hayvanlara büründü, *macera* gibi bir şey efendim, dünya sonuna kadar yok oluyor ve siz de *kayboluyorsunuz* ve nihayet uyandığınızda bir şekilde... bir şekilde *kitaptaki her şeyin canlandığını görüyorsunuz*, pençelerinizin arasında tutabileceğiniz bir kitap bu, ama herhangi bir yerde kapağını açarsanız tekrar o dünyanın içine düşüyorsunuz ve *yazar sizi oraya götürebilecek tek kişi!*"

Bütün bir yaz boyunca söylediklerinin toplamında daha uzun konuşmuştu.

Çiftçi dinledi, izledi. "Yazmaktan bahsetmek ister misin?"

Nihayet güneş tepelerin üzerinden Devil's Fork'a doğru ihtiyatlı bir şekilde uzanmaya başladı, Cookie göründü, içi yemek malzemeleriyle dolu cilalı bir ahşap el arabası sürüyordu. Bu sabah sessizliği saygıdandı, Monty'in misafirini sadece göz kırparak selamladı. Yemekhanenin kara tahtası-

na, *Monty'in Özel Kahvaltı Konuğu*: Kelimelerinin altına tebeşirle *Budgeron Ferret* yazdı.

Bakır omlet tavasını ızgaranın en serin yerine koydu, *oeufs à l'orange*'ı[6] köpürtüp içine baharatlar kattı, yavaşça ve kağıt inceliğinde pişirip ustaca iki porsiyon halinde sardı, çocuk ciddiyetini takınmış konuşuyor, çiftçi dinliyor, ara sıra başını yukarı aşağı sallıyordu. Bu sırada Cookie sihirbaz pençeleriyle, yarım daire şeklindeki omletin yanma *riz espagnol flambé*[7] hazırladı, bir tutam su teresi, bir top Montana salsa sosuyla birlikte. İkisine servis ettiği kahvaltı sabah havasından da hafif, önlerinde onları bekleyen günün renklerinden bir demet sunuyordu.

"Teşekkürler, Cookie," dedi Monty.

"Çok teşekkürler," dedi çocuk. Bugünün özel olması Budgeron'a tuhaf gelmişti, ilk defa Cookie'yle kahvaltının egzotik başlangıç yemeği hakkında hoş beş edip kahkahalar atmamıştı.

Şef ikisine birden başını eğdi, sessizce gülümsedi, yemek taşıdığı arabayı yavaşça geri sürdü ve arkasında kendi kendine parlayıp yanan kömürleri bıraktı.

İkisi bir saat sonra Cookie'nin üçgeninin neşeli şıngırtısıyla bütün çiftlik uyanana kadar konuştular.

Monty ayağa kalktı. "Sanırım önünde seni bekleyen bir gün var."

"Evet, efendim. Bu kahvaltı ve bana ayırdığınız vakit için teşekkür ederim!"

Çiftçi arkasından seslendiğinde çocuk salonda birkaç adım ilerlemişti, "Aa, Budgeron! Bu sana."

---

[6] Portakallı puding (ç.n.)

[7] İspanyol pilavı, paella (ç.n.)

Budgie geri döndü, elinde bir kitap tutan Monty'e baktı. "Bu senin. Sana ait."

"Teşekkür ederim, efendim!"

Barakaya geri dönüp, diğerleri kahvaltıya gittikten sonra hediyesini inceledi.

Gece mavisi kapakta beyaz harfler hemen göze çarpıyordu: *Evden Batı'ya*. Çocuk kapağı açtı, pençeleri titriyordu. Kitabın adının yazılı olduğu sayfanın tam karşısındakinde bir el yazısı vardı:

Sen her kimsen genç yazar, diyordu dolmakalemden çıkan yayvan, cesur, koyu renk harfler, *Monty Ferret bu kitabı sana verdiğine göre, meşalem kendi alevinle ateşi devam ettirmek ve bir gün başkasına devretmek üzere senindir.*

Altındaki imza gösterişliydi: *Taminder Ferret*.

10

Jasmine Ferret tuvalet masasının pufuna dimdik oturdu; yorgunluğunu itiraf etmeyi reddediyordu. Salı günü Venezüela'da abartılı bir çekim olan *Pheretima*'yı bitirmişti. Çarşamba bir jet uçağıyla Fransa'nın güneyine Boxxes Film Festivali'ne gitmiş, Perşembe günü haberci ve magazin muhabiri dağgelinciklerine röportaj vermekle geçmiş, dün gece de Aktörler Koleji Ödül Töreni'ne katılmıştı, gece yavaş yavaş sabaha dönerken ve henüz dinlenmeye fırsat bulamamışken bugün eski bir arkadaşıyla onun gizli yerine uçacaktı.

Aynaya doğru eğildi, abanoz rengi bir fırçayı kürkünde gezdirdi, fırçayı kaldırdı, döndürdü, arka tarafını karıştırıp dünyanın artık Jasmine saçı olarak bildiği modeli verdi. Aynanın kenarında eski bir demiryolu bileti vardı, üzerindeki delik, kalp şeklindeydi. Yanında da bandana ve şapkasıyla yakışıklı bir dağgelinciğinin fotoğrafı vardı.

Tuvalet masasının gerisinde gümüş çubukların üstüne oturtulmuş iki tane kristal küp vardı, üstlerindeki yazı aynadan okunmuyordu. Önlerine aceleyle yerleştirilmiş iki bıyık vardı, çağdaş dağgelinciği heykelleri. İlkinin üzerinde, AKÖ *En İyi Kadın Oyuncu: Jasmine Ferret* yazıyordu. Diğeri ise gecenin en büyük ödülüydü. *Çocukların Tercihi: Jasmine Ferret.*

Çekmecesinden incecik bir Donatien Ferret fular seçti, madalyonuna uygun olarak kobalt ve gümüş renklerindeydi. Adının baş harflerinin zarafetle işlendiği, dünyanın en hafif kireç taşından yapılma bıyık tarağıyla hafifçe bir dokunuştan sonra hazırdı, hem de birkaç dakika erken.

Yüzü değişmişti ama farkında değildi. Şimdi yüzünde ışıltılı güzelliğin yanında bir de bilgelik vardı.

Aynanın yanında kocaman yuvarlak bir pencere Malibu plajı manzarasını çevreliyordu, ileride de uçsuz bucaksız okyanus uzanıyordu. Ne kadar keskin ve sivri şu ufuk. Çocukluğundan itibaren Montana'nın yeşil çayırlarında ve dağlarmda büyümüştü. Nehrin sesini, durgun ve temiz havayı özlemişti.

Madalyonuna uzandı, açtı; yüksek dağlarda yaşayan, zamana hapsolmuş o papatyanın görüntüsünde eskilerden bir sahne kim bilir kaçıncı defa gözlerinin önüne geldi. Sahne onu çağırmıştı ve buna pişman değildi. Ama ödediği bedel, ah o bedel! Yalnız yaşamak, özel hayatın olmadan yaşamak, bu bedel kişiyi taşa çeviriyordu.

Evimi özlüyorum, diye düşündü, hem de çok özlüyorum. Ve şimdi... artık bir evim var diyebilir miyim, emin değilim.

Kapı hafifçe vuruldu. "Mösyö Donatien Ferret sizi görmeye geldi, han'fendi."

"Teşekkürler, Gweneth." Jasmine masasının üstündeki

zarif saate bakma gereksinimi duymadı, saatin 1:00 olduğundan emindi. Tasarımcının moda sektöründe benzeri olmayan bir iş anlayışı vardı ve buna göre dakiklik ilk kuraldı.

Aktris ayağa kalktı, giyinme odasının balkonundan güneş ışığıyla dolu, cam, cilalı ahşap ve kadife kaplı, deniz manzaralı oturma odasına geçti.

Kusursuz bir şekilde hazırlanmış olan dağgelinciği, odaya girince ona dönmüştü; masanın üzerinde kum rengi bir hediye kutusu vardı. Yumuşak Fransız aksanıyla: "Selam, Jasmine. Bir kez daha tebrikler. Önce Boxxes'den Buz Küpleri, dün akşam da iki tane birden Bıyık! *Magnifique*[8], her zamanki gibi."

"Selam, Donatien. Teşekkür ederim."

"Çok uygun bir zaman değil mi? Biraz yorgun, biraz üzgünsün."

Aktris gülümsedi. "Biraz önce öyleydim. Sen günümü aydınlattın."

"Sende bu etkiyi yaratan benin mutlu ruhum. Seni bekleyen değişiklikler mi var, Jasmine?"

Başkalarına karşı duyarlı olmayan kimse işinde başarılı olamaz, diye düşündü Jasmine.

"Sonra anlatırım." Masanın üzerindeki kutuyu fark etti, sormadı.

"Benimle gelmeye söz vermiştin, biliyorum," dedi. "Ama başka bir gün de gidebiliriz..."

Jasmine gülümsedi, omuzlarını silkeleyip yorgunluğunu üzerinden attı. "Sorun yok. Ne zaman gidiyoruz?"

"Hemen." Tasarımcı hediye kutusunu kaldırdı. "Bu sana."

---

[8] Muhteşem (ç.n.)

"Teşekkürler. Çok naziksin." Kurdeleyi çözdü, kapağı kaldırdı. Kutunun içinde, ince bir kağıda sarılmış halde geniş kenarlı bir kovboy şapkası vardı. Bir çiftçinin giyeceği türden bir şapka değildi çünkü rengi maviydi, Montana göklerinin rengi.

Jasmine başını kaldırdı, şaşkınlıktan dilini yutmuş gibi kocaman gözlerle Donatien'e bakıyordu. *Nereden bildin?*

Jasmine donup kalmış gibi durduğundan arkadaşı şapkayı kutusundan çıkardı, başına yerleştirdi. "Oldu mu?," diye mırıldandı. Başını olumsuz anlamda iki yana salladı, şapkayı tekrar yerleştirdi, ön kısmı gözlerinin üstüne doğru biraz indirdi. Gözleri parladı. "*Voilà! C'est parfait!*[9] Jasmine, başka söze gerek yok."

Onu aynaya çevirdi, gözlerindeki bakışı gördü. "Söylemene gerek yok! Biliyorum! *Bayıldın buna!*"

Aktris ve tasarımcı Van Nuys havaalanına geldi, parlak çift beyaz limuzinden indi, jet uçağının merdivenlerinden çıktı, uçağın gövdesinde, siyah zeminde altın harflerle *Donatien* yazıyordu. Uçakta toz mavisi kovboy şapkası gözlerinin üzerine gölge yaparken uyuklayan Jasmine'nin ne düşündüğünü kimse bilmiyordu ama yine de ikisinin yan yana oldukları bir an çekilmiş resimleri ertesi günün *Kim Kiminle Birlikte?* dergisinde yayınlanacaktı.

Helena Belediye Havaalanı'na o gün öğleden sonra indiler, koyu renk bir limuzine binip güneye doğru ilerlediler.

Tasarımcı yol boyu rastlantılar kumaşına hiç bilmediği derinliklerde dikiş üzerine dikiş atarken Jasmine dinledi.

---

[9] İşte! Bu mükemmel! (ç.n.)

"Yeni fularlarım için," diye anlattı Donatien, "Gökkuşağı yününe ihtiyacım var, başkası olmaz; bu yünler sadece ve sadece nerede bulunuyor söylesem inanmazsın! Montana'yı aradım, iş görüşmesi için randevu aldım, o akıllı Gökkuşaklarını son derece zevkli, özel tasarım fularların nadir bulunan renklerdeki yünleri için çok uygun olduğuna ikna etmem gerekiyor."

"Senin için mükemmel bir gün," dedi Jasmine'ye. "Dinlenirsin, mutlaka keyif alacağın bir ortam, hep anlattığın tepelere ve ovalara kısa bir ziyaret bu, çocukluğunun geçtiği yerlere çok yakın hem de."

Arkadaşını başıyla onayladı, gülümsedi. "Sen bir meleksin, Donatien!"

Arkadaşı bilemezdi, o da şu an söylemek istemiyordu. Böyle güzel bir rastlantı onu buraya getirdiyse, Monty'i evde bulamaz mıydı, yolları tekrar çakışacak mıydı?

Kalbinin hızla çarptığını hissetti. Dünyanın kendine has bir işleyişi var, diye düşündü, hem de çok güzel bir işleyiş.

11

Monty Ferret Ladyhawke'yi ters yöne sürmüştü, nehir yatağını, şimdilerde koyun çiftliğinin başarısı sebebiyle adını Gökkuşağı Geçidi olarak değiştiren Northstar'a kadar takip etmişti. Yolun kenarında çocukların boyadığı bir levha vardı, yumuşak renklerle bir kır delisi çizmişlerdi.

Atını yavaşça sürdü, tepeleri izledi, nehrin akıntısını dinledi; kuşları, konuşan kendi kalbini.

İstediğim her şey, diye düşündü, umduğum her şey gerçekleşti. Ben köyde yaşayan bir dağgelinciğiyim, dağlar, açık alanlar, Montana sever beni ve ben de burada yaşıyorum. Atlarımı sevdim, etrafımdaki bütün hayvanları anla-

mak istedim, artık anlıyorum, hem de epey iyi anlıyorum ve herkesle iyi geçiniyorum. Rüyalarmı gerçekleştirmek istedim, küçük İskoçların ve çocukların. Gülümsedi. Onlara yüksek ovalardaki aksiyonu, macerayı ve romantizmi gösterdik! Koyunların mutlu olduğundan şüphem yok, çocuklar da buradan evlerine güçlü, akıllı ve nazik hayvanlar olarak dönüyorlar, kendilerine saygı duymaya başlıyorlar. Ben de böyle olmasını istemiştim ve böyle oldu. Benim de bazı sorularım oldu, diye düşündü, kabul edebileceğim bazı cevaplar buldum.

Şapkasını kaldırdı ve pençesini alnından yukarı doğru geçirip kürkünü düzeltti. Bir ruh bir hayat boyunca çok şey öğrenebilir, ama öyleyken bile...

Ladyhawke burnundan soluyup durdu; önlerindeki boşlukta birden beliren küçük bir dağgelinciğini izlerken gözlerini kırpıştırdı.

Nehrin akıntısının ortasında, hint cevizi rengi pırıl pırıl kürkü, karanfil rengi yüzüyle bir keyif abidesiydi.

"Selam, Monty." Dağgelinciğinin koyu renk gözleri bu manzaraya çakılıp kaldı. "Biraz yardım ister misin?"

Çiftçi başını eğip ona doğru gülümsedi, pençelerine çarpan akıntıyı başıyla işaret etti. "Pençe izi sayılır, değil mi?"

"Sayılır, teşekkürler," dedi. "Yardıma mı ihtiyacın var?"

"Onu özlüyorum Kinnie. Cheyenne'yi özlüyorum."

"Onun..."

"Onun kendi kaderi var biliyorum, benim de kendi kaderim var. İçime soruyorum ve gelen cevaplara bakarsak her şey yolunda, her şey olmasını istediğimiz gibi oluyor. Bu dünyaya ne amaçla geldiysem çoğunu gerçekleştirdim diye düşünüyorum. Belki o da aynı durumdadır, belki de değildir. Ama o zaman neden Little Paw'da doğduk, madem son-

suza kadar ayrı kalacaktık neden o kadar iyi arkadaşlar olduk diye sorunca..." Şapkasıyla gözlerini gizlemeye çalıştı, "İşte bu soruya aldığım yanıt *bir sebebi yok* ve duymak istediğim yanıtın bu olduğundan emin değilim."

"Öyle olmayacak..."

"Henüz yapmadığımız ama yapılması gereken bir şey mi var? Elinde bizimle ilgili bir çeşit kozmik gündem mi var Kinnie, yoksa her şeyi bilip hâlâ mutsuz olmak bu işin bir parçası mı? Onu özlediğime göre henüz tam bir filozof dağ gelinciği olamadım sanırım."

"Olabilir." Küçük hayvan suyun içinde yukarı, küçük dalgalara doğru bir adım attı. "Belki de onu özlüyor olman aranızdaki başka bir kaderin işareti olabilir. Bu dünyaya yapmak üzere geldiğin her şeyi henüz yapmamış olduğuna bir işarettir belki de."

"Sen bana neler olacağını söyleyebilirsin değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Sana uzay-zamanla ilgili bir kuralı söyleyebilirim: *Olacaklar zaten olmuştur.* Sana bir bilinç kuralı söyleyebilirim: *Algıladığın sana kalmıştır.*"

"Ve bana bir aptal olduğumu mu söyleyeceksin, her zaman her yerde etrafım aşkla çevrilmişken üzgün olduğum için?"

Koyu renk gözlerini kırptı. "Hayır. Bunu senin söylemene izin vereceğim."

Monty ona gülümsedi. "Buraya gelip beni bulmanı ve benimle bu şekilde konuşmanı ben mi istedim?"

Kinnie sanki duymamış gibi ufka baktı, Northstar Dağı'na. Sonra geri döndü ve canlı bir şekilde başını salladı. "Sen sevgili bir dağgelinciğisin, Monty. Çok şey öğrendin. Çok seviliyorsun."

Ladyhawke binicisinin başka-dünyadan arkadaşının

durduğu yere bakıp gözlerini kırpıştırdı; nehir, üstü bomboş taşların etrafından gürül gürül akıyordu. Atı başını diğer yana çevirdi. *Dinlemekten zarar gelmez, Monty Ferret.*

Dinliyorum, Lady-H, dedi zihnindeki. Bazen biraz zaman alıyor ama dinliyorum.

At ile binicisi kasabanın güneyine tepeden nehir kenarındaki, iğne iğne çam yapraklarıyla kaplı, binaların ağaçların arasından bir görünüp bir kaybolduğu yoldan indiler.

"Senin için büyük gün!" Quill bir bardak karsuyunu şerefine kaldırdığında kafenin kapısı henüz Monty'in arkasından kapanmamıştı bile. Diğer dağgelincikleri döndü: "Selam, Monty."

"Benim için büyük bir gün değil," dedi, "Bu onların günü. Bu koyunlar çok iyi toynak dansçıları! İzlerken yerinizde duramayacaksınız."

Montana Gökkuşağı Zouave Ritim Grubu ve İskoç Dans Topluluğu son birkaç aydır ne ağır provalar yapıyordu! Boş boş dolaşmaları sıfıra inmişti, Kanyon Gösterisi için seçmelere katılmayı istemeyen koyunlar provalardan büyülenmişti.

Monty sırtı ana caddeye dönük bir şekilde barda oturdu.

"Ne alırsın, Montgomery?" Roxy Ferret Monty'in ne isteyeceğini hiçbir zaman bilemezdi. Kendisini yalnız hissetmediği sürece hep farklı şeyler içerdi.

"Taze çileğe ne dersin?"

"Bir taze çilek hemen geliyor," dedi. Bu akşam Kanyon Gösterisi varken, bu kadar heyecana rağmen, yalnız olamam, diye düşündü ruhunun sahibi.

"Teşekkürler, Rox."

"Biraz mutsuz gibisin sanki evlat," dedi, dörde bölünmüş meyveyi servis ederken.

"A, yoo. Beni mutsuz edecek bir şey yok."

O sırada siyah bir limuzin kafenin önünden geçti, içindekiler gölge gibiydi. Roxy sırıttı. "İşte bir tane daha!"

Monty bakmak için başını çevirene kadar araba kayboldu, arkasından kalkan tozlardan başka görülecek bir şey yoktu.

"Artık haritalarda biz de varız, çocuklar," dedi Roxy. "Son zamanlarda bunlardan kaç tane geldi tahmin edemezsiniz. En az iki düzine. Hepsi senin çiftliğin sayesinde."

"Yünü seviyorlar," dedi Monty. "Onları suçladığımı söyleyemem. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor, değil mi?"

"Pahalı," dedi Quill, "Ama kabul etmeliyim ki müthişler."

"Kabul etmek gerek," dedi Monty, sessizce.

Jasmine Ferret, Donatien'in Gökkuşaklarıyla olan bu toplantıya yalnız girmesini önerdi ama tasarımcı asla kabul etmedi.

"Çok güzeller," dedi. "Böyle güzel yaratıklarla tanışma fırsatı kaç kez eline geçer? Lütfen gel."

Böylece Jasmine de sessizce ona katıldı.

Toplantı Donatien'in umduğu kadar iyi geçmedi. Gökkuşaklarının ilgisi dağınıktı, Kanyon Gösterisi'ne saatler kala koyunlar tasarımcının çıkagelmesinden rahatsız olmuşlardı. Danslarından sıkılır mıydı, haşince eleştirir miydi? Düşündükçe, yünlerinin Donatien Ferret'e satılmasını onaylamamanın daha iyi olacağına karar verdiler. O onayı bugün vermeyeceklerdi.

Tasarımcı hayvanların tereddüdünü, rahatsızlığını hissetti. "Bu fularlar. Ben bu fularları renkleri sıcak ve koruyucu olsun diye tasarladım."

Gökkuşakları birbirine baktı. Bugün olmaz.

Jasmine odanın diğer ucunda oturduğu yerden kalktı. Monty uzun zaman önce ona bir şey söylemişti, "Ne zaman karşına anlamadığın bir hayvan çıkarsa, kendine şu soruyu sor: *Ne düşünüyor?*"

Gökkuşakları ne düşünüyordu şu an?

Eskiden yaptığı gibi düşüncelerine nasıl gireceğini el yordamıyla buldu, şu anda zihin ve ruhun ekranında ağız birliği etmişçesine rahatsızlık duygusu vardı.

Donatien bir tasarımcıydı, evet ama o aynı zamanda da gösteriler yapan bir dağgelinciğiydi, koyunlar kaygılıydı. Ya gösterimizi beğenmezse? O zaman ne olacak? Kim olduğumuzu ve yünlerimizi artık umursamayacak mı, yapacağı çalışmalar olması gerektiği kadar güzel olmayacak mı?

Jasmine, tek kelime etmeden onların düşünce düzeyinde ilerledi, geniş görüşler ve göz alabildiğine verandalardan oluşan bir yerdi burası. Gökkuşakları birbirlerine baktılar. Şimdiye kadar bu düzeyde sadece Monty Ferret ile karşılaşmışlardı. Şimdi de o.

Jasmine zihninde bir öneri sundu. Her fularla birlikte o fulara yününü veren nadir bulunan koyunun hikayesini anlatan bir resim koymaya ne derlerdi? Gökkuşaklarının dans ederken çekilmiş fotoğrafları da koyulabilirdi? Her birinde Montana Gökkuşağı Zouave Ritim Grubu ve İskoç Dans Topluluğu bir kez daha anılsa nasıl olurdu? Acaba bu durumu değiştirir miydi, sadece yün vermekten daha fazlasını yaptıkları, dünyanın en güzel yününü vermekten başka özelliklerinin de olduğu anlatılmış olmaz mıydı?

Böylece düşüncelerin iklimi değişti. Donatien Ferret bizi de sanatçı olarak kabul eder mi?

Jasmine başıyla onayladı. Eğer size saygı duymasaydı buraya gelmezdi.

Peki ya kart, o da renkli mi olacak?

Evet.

Teşekkürler. Ve karar verildi: Tamam.

Gökkuşakları, hassas yaratıklar, biraz önce bir önsezi bulutu içinde odadan tek sıra halinde çıkmaya hazırlarken şimdi yazılı talebe doğru hızla ilerlemiş, küçük toynaklarıyla *Onaylandı* anlamında mührü basmışlardı. Peki ya Donatien gösterinden önceki son provada onlara katılmak ister miydi?

Onur duyardı.

Saygı ve anlayış iş hayatında çok mesafe aldırır.

Jasmine toplantı odasından yalnız başına çıktı, yemek salonun yanındaki çimlerden geçti, ofise yöneldi. Yalnız. Aktris Jasmine Ferret, diye düşündü. Ne kadar tanınırsan o kadar yalnız kalırsın. Yalnız bir hayat sürersin!

Ama Montana nefisti. Dağ havasını içine çekti, ormanları ve nehirleri, geçmişini çekti içine, Little Paw'lı çocuk Cheyenne'yi. Boynunu saran zincirin ucundaki madalyona dokundu, düşüncelerin içinde kaybolmuştu.

"Jasmine Ferret?"

Durdu, tanıdık gelen sese doğru döndü. Yemek salonunun kapısında, başında eğik bir şef şapkasıyla Gerhardt-Grenoble Ferret duruyordu.

"Gren?" Bu mümkün olamazdı.

Gümüş rengi dağgelinciği arkadaşına sarılmak için koştu, bakır tenceresi büyük bir gürültüyle yere düştü. "Gren,

ne oldu sana? Kayboldun! Armond... tek kelime etmedi, söylemeyeceğime söz verdim dedi durdu!"

Arkadaşını bulmak yorgunluğunu unutturmuştu. "Burası Montana!" dedi. "Burası benim evim! Sen ne arıyorsun..." Geriye bir adım atıp, arkadaşına şöyle bir baktı.

"Burası benim de evim, Jasmine. Artık Grenoble yok. Bana Cookie de."

"Cookie!" Güldü. "Ama sen La Mer'de mutluydun!"

Şef ofise doğru baktı, Jasmine'nin pençesini tuttu ve onu mutfağa götürdü. Basit odun sobaları, ahşap tezgahlar, tabaklar, çanaklar, ustaların pençelerinden çıkmış mutfak aletleri. Mutfakla, onların etrafında sessiz bir telaş vardı, Bud ve yardımcıları konsere gelenler için açık büfe yiyeceklerini hazırlıyordu.

"Uzun bir süre mutluydum, beni zorlamasını seviyordum. Ama sen en iyisin, sen bir numarasından sonra ne geliyor? Yıldızdım, röportajlar veriyordum veya seyahat ediyordum, bir otel odasında yalnız başıma. Yalnız yaşanan hayata hayat mı denir? Bir numara olmanın ötesinde de aşılmayı bekleyen zorluklar var."

"Bilmiyordum, Gr... Cookie."

"Biliyorsun aslında, çünkü senin hayatın da böyle."

Yukarı uzanıp kocaman bir salata kasesi indirdi, arkadaşının önündeki tezgaha bir tabak dolusu tereyağlı kıvırcık marul koydu, üzerinde İtalyanca etiketler olan iki büyük şişede duran soğuk baskı sızma zeytinyağı ve balzamik sirkeyi dolaptan çıkardı. Jasmine'nin bunu anlamasını nasıl sağlarım?

"Pençelerini yıka ve iyice kurula," dedi. "Yaprakları küçük parçalara böl, lütfen. Çok küçük parçalara."

Sessizce arkadaşının kendi dünyasının kontrolünü eline

almasını izlerken Jasmine onda daha önce fark etmediği bir huzur gördü.

"Ah sen yok musun, Jasmine Ferret." Güldü. "Bunun nasıl bir hayat olduğunu biliyorsun! Cookie'den sır saklanmaz! Ben ünlü bir aşçıydım, bütün arkadaşlarım da ünlülerdi... *Jasmine Ferret* benim arkadaşım, bende imzalı bir resmi var, La Mer'in duvarına asılı! Ama onun bilmediği bir şey var: Gerhardt-Grenoble yalnız bir adam! Peki bu neden onun umurunda olsun?" Gülümsedi, omuzlarını silkti. "Ona hayat denmez."

Jasmine bir taraftan marulu parçalara bölüyordu. "Seni özledik."

"Ona hayat denmez," diye tekrarladı. Baharat rafından bir havan ve havan tokmağı olarak kullandıkları Northstar Dağı'ndan getirdiği bir kaya parçasını aldı, taşın üstüne bir tutam adaçayı koydu. "Ona hayat denmez ve bunu sen de biliyorsun, Jasmine Ferret." Batıdaki dağlara doğru kolunu uzattı. "*Bu!* İşte hayat bu!"

"Ama sen yine yalnızsın, Cookie! Ha Beverly Hills ha Montana'daki Northstar Dağı ne fark eder?"

Şef bütün bu kelimeler boyunca başını iki yana sallıyordu.

"Yalnız değil misin?" diye sordu Jasmine.

Adaçayını ezdi, iki filiz daha seçip ekledi ve onları da ezdi. "Ben buraya getirildim, Jasmine. Daha ilk gün, ödülüm olan Adrienne ile karşılaştım. Seni onunla tanıştırırım."

"*Adrienne Ferret mi?* MusTelCo'nun Üst Düzey Mali Müdürü? O burada mı? Basit bir hayat yaşamak üzere New York'tan ayrılınca buraya mı gelmiş?"

Cookie başıyla onayladı.

İçlerindeki en yüce doğruyu takip edip gelmiş olmalılar, diye düşündü. "Ben... Ben senin adına mutlu oldum, Cookie."

"Cookie ne zaman senin adına mutlu olacak, Jasmine Ferret?"

"Benim kim olduğumu bilen kimse yok. Jasmine'yi seven birçok dağgelinciği var dünyada, ama ben..." Marul yaprakları bitmemişti, Cookie'ye döndü. "Kim olduğumu bilen yok."

"Cheyenne Ferret biliyor." Başını kaldırıp ona baktı, şaşırmıştı. Daha cevap bile veremeden ve bu adı nereden bildiğini soramadan, şef pençesinden yakaladı. "Gel de sana göstereyim."

Aktrisi dar merdivenlere doğru götürdü, ahşap kapıyı ittirip açtı. Önlerinde koyu renk İspanyol yer karolarından bir koridor açıldı, beyaza boyanmış duvarlar kalın tuğlayla örülmüştü, tepede ağaç kirişler vardı.

"Nereye?"

"Monty yok. Görmen gereken bir şey var."

"Bunlar Monty'in odaları mı? O burada yok mu? Cookie, bu yaptığımız yanlış! Geri dönelim!"

Şef durdu. Hiçbir dağgelinciği diğerini istemediği bir yere götürmezdi.

"Jasmine, dinle!"

Olduğu yerde kalmıştı. Hiçbir dağgelinciği arkadaşı dinle dediğinde itiraz etmezdi.

"Sen buraya davetlisin!"

"Ama Monty..."

"Little Paw'ı terk ettiğin günden beri davetlisin!"

Jasmine bir şok dalgasının bütün vücudunu sarıp geçtiğini hissetti, kuyruğunun ucundan bıyıklarına kadar. "Gren..."

"Ben Gerhardt-Grenoble değilim! Sen de Jasmine değilsin! En

azından buradayken!" Kuyruğu sağa sola hızla hareket ediyordu. "Gel de sana göstereyim."

Cookie pençesini koridordaki bir sonraki kapıya doğru salladı.

Birkaç adım daha attılar.

Oda sessizdi, içeride kimse yoktu. Merakı nezaketine yenik düşen aktris ilerledi, burnunu kapının kenarından uzattı ve odaya girdi.

Önünde geçmişten bir yer duruyordu, taklidi değil Little Paw'daki evlerinde hissettiği sevgi dolu havanın aynısı. Açık bir şömine, iskeleti usta pençelerden çıkmış geniş bir kanepe, arkasında oyularak yazılmış bir yazı: Dağ papatyalarıyla kaplı bir merada iki çocuk. Çam ağacından bir şapka askısı. Tanıdık geldi ama daha önce nerede gördüğünü hatırlayamadı.

Duvarda genç Cheyenne Ferret'in atına binerkenki fotoğrafı, Big Paw ırmağının üst kollarından birinin üzerinde, arkadaki ağaçlarından arasından Gizli Göl belli belirsiz görülüyor. Bu fotoğrafı unuttuğunu sanıyordu.

Odada yavaşa yürüdü, her şeyi içine sindirir gibiydi. Duvardaki bir mandaldan kırmızı kareli bir piknik örtüsü sarkıyordu, bir de yıpranmış sinema biletleri: *Umutsuz Yol...* Masanın üzerinde çerçevesiz bir resim, çekileli çok uzun zaman olmamış: Yaşlı Boffin ve Starlet anne babasına ait ağılın köşesinde birlikteler. Pençesi resme gitti, okşadı. Bir fısıltı: "Benim küçük Starlet'im..."

Cookie'ye dönüp bakmadan sordu. "Biraz kalmamın bir sakıncası var mı sence? Monty için sakıncası olur muydu?"

"Bana söylemişti, Cheyenne," dedi şef kapının eşiğinden. "Bir başkasına da söyledi mi bilmiyorum. Burası senin. İstediğin kadar kal."

Cevap vermedi, gözlerine de bakmadı. Şef kapıyı kapattı.

Jasmine şapkasını çıkarıp o tanıdık ağacın dalına astı. Benim en eski arkadaşım, diye düşündü. Çocuk olduğumuz günler ne kadar uzakta kaldı.

O Montana'da kalmalıydı, ben de gitmeliydim.

Kanepeye kıvrıldı, şömineye uzun uzun baktı. *Elimden geleni yapmadıkça, asla bilemeyeceğim Monty.*

Elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Bedelini ödemiş ve bir fark yaratmıştı. Ve şimdi...

Gözlerini kapadı. Monty yokken burası daha çok evini hatırlatmıştı ona, sadece biraz dinlemeye ihtiyacı vardı.

Montgomery Ferret Kanyon Gösterisi'nin başlama saatinden az önce eve geldi. Gökkuşaklarının ilk gösterilerini, sahne olarak kullanacakları o masa şeklindeki kayanın üst tarafından izleyecekti, kararını vermişti, üç yanı uçurumla kaplı, yankı yapan bir yerdi orası.

Koridorun sonunda Cheyenne'nin odasının kapısının kapalı olduğunu gördü.

Kaşlarını çattı. Kim gelmişti buraya? Kimse kapıyı kapatmazdı. Cookie mi yapmıştı?

Çiftçi kapıya dokundu ve ahşap kapı yana açıldı. Oda boştu, boş gibi görünüyordu.

Monty'in kalbi durdu. Çünkü orada, Sable Kanyonu'ndan getirdiği o çam dalında gökyüzü mavisi bir şapka asılıydı.

12

Bütün kasaba oradaydı, dağgelincikleri kamyonetleri,

arabaları veya atlarıyla gelmişti. Gökkuşaklarının gösterisini izlemek için direksiyon sallamış, otostop çekmiş veya dörtnala koşmuşlardı; Montana, İskoçlarıyla gurur duyuyorlardı.

Uçurumun önündeki geniş kemer konsere gelenlerle dolmuştu, güneş batıda kanyonun tepesine doğru yavaş yavaş batıyordu.

Sahnenin yukarısında, kenarda on İskoç dağgelinciği duruyordu: Hepsi ekoseli şapka ve fular takmış beş gaydacı ve beş davulcu. Gaydacılar marşları ve dansları daha önce en az yüz kere çalmış olmalarına rağmen enstrümanlarının üzerinde parmaklarını gezdiriyorlardı. Aşağıda büyük bir kalabalık toplanmıştı. Gösteriye iki dakika vardı.

Gökkuşakları çıplak kaya sahnenin arkasındaki vadimsi aralıkta saklanmıştı, küçük klon hayvanların hepsi karınlarında aynı kelebeklerin uçuştuğunu hissediyor, ortak zihinlerinde hepsi marş ve dans hareketlerini büyük bir hızla tekrar ediyordu. Sahnenin üst kısmındaki uçuruma bakan dar ve meyilli yolda tuhaf bir görüntü vardı: Dört çiftçi kamyonetlerini park etmiş, ön tekerlekler sabitlenmiş, arka aksları krikoların üstünde yükseltilmiş bir halde, sürücüleri de üstlerinde gösteriyi bekliyorlardı.

Baş gaydacı arkadaşlarına bakıp başını salladı, gaydalarını şişirmek için derin bir nefes aldılar, arı vızıltısı başladı, başlangıçta hafif olan ses birden yükseldi, tepelerde uçan kartal çığlığına benzedi. Aşağıdaki kalabalık sus pus oldu, gaydaların haykırışıyla herkesin kanı dondu ve uzun saniyeler sonra davulların ilk vuruşları duyuldu.

Gaydacıların melodisi çınladı, tempolu bir marş: 'İskoç Koyununun Uçma Rüyası.' Ağır bir girişi vardı, yarattığı gerginlik ve korku havayı daha da ağırlaştırıyordu, dinleyiciler titremeye başlamıştı.

Sonra başka bir ses duyuldu, sahne hâlâ boştu; aynı an-

da hareket eden toynakların vuruş sesleri. Sonunda düzgün kayanın arkasında bir hareketlenme oldu, önce başlarının üstü, sonra beş tanesi, son on, yirmi derken Gökkuşağı Zouave'ler iki taraftan gelip sahneyi doldurdu.

Gaydaların melodisi yavaş yavaş hızlandı, marş hızlandıkça koyunların toynakları da kayanın üzerine daha hızlı vurmaya başladı, koyunların yüzü ifadesiz, renkli yünleri fırçalanmış, renklerine göre dizilmişlerdi. Sonradan bazıları duyduklarının çelik toynak başlıkları olduğunu söyledi; başkaları karşı çıktı, o sesler sadece toynaklardan geliyor ama büyük sahnede yankılanınca tınısı çelik gibi oluyordu.

Harika bir başlangıçtı, izleyiciler neredeyse nefes bile almıyordu. Gaydalar daha da hızlandı, marş hızlandı, toynaklar hep birlikte yeri göğü inletti. Yavaş, hızlı, çift olarak haykırışlarına devam etti gayda, hızlı, çifti, üç katı hızlı, sanki toynak fırtınası Zouave'ler tarafından yürütülen bir motor halini alana kadar, parlak bedenleri eğiliyor, yavaşça dönüyordu; marşın hızından ayakları neredeyse görünmez haldeydi ve sonra tek nefeste, anında

Sessizlik.

Yankılar.

Yankılar.

Artık dayanamayan kalabalıktan kocaman bir alkış koptu, sesi o kadar keskindi ki hâlâ nefes nefese olan dansçıların bir kaçı bu alkış fırtınası karşısında gözlerini kırpıştırdı.

Kimsenin unutamayacağı gece işte böyle başladı. Zouave dansçılarının ardından Gökkuşağı toynak dansçıları geldi, başlangıçta çok bilinmeyen, karmaşık gayda ritimlerinin ardından akapella başladı, toynak sesleri kendi kasırga melodisini yarattı. Bir ara sahnedeki koyunların en az dördü havalanmış, sahnenin dikey duvarlarına doğru depara kalkıp ters yönde yere iniyorlardı. Yine başka bir sahnede aynı

anda canlı birer vida gibi dönen altı koyun sayılabilirdi, o kadar hızlı dönüyorlardı ki renkleri karışmaya başlıyordu.

Güneş ışıkları solarken, gösteri neredeyse yüz kadar koyunun sahnede bir araya geldiği bir doruk noktasıyla tamamlandı, Zouave'ler ve dansçılar, hepsi dimdik, bütün toynaklar parlıyordu ve ses karmaşık ritmine rağmen neredeyse sağır ediciydi.

Ladyhawke'nin üzerinde rahatça oturan Monty Ferret gösteriyi kayalıklardan izlerken kasabalı herhangi bir çocuk kadar keyif alıyordu.

Gösteri bitti, günbatımında sahne boşaldı, kalabalık oradan ayrılmak istemedi, alkışlar durmak bilmedi, çığlıklar daha fazlasını görmek istediklerini söylüyordu.

"Ne dersin, Cheye? Sence bizim ufaklıkların bir geleceği var mı?"

Cheyenne'nin gözlerinde yaşlar vardı, gösterinin heyecanından olmalı, diye düşündü. "Onlar... muhteşemler, olağanüstüler, beş yıldızı hak ediyorlar Monty, hatta on yıldızı. Ben tamamen Hollywood'um ve öyle olmak istemiyorum."

"O zaman belki Montana olursun."

Adamın gözlerine baktı. Monty yüzünü kaçırmadı, birbirlerine baktılar, şaka yapmıyordu.

Tam o sırada karanlıkta, hiç kesilmeyen alkışlar eşliğinde sahne aydınlandı. Gösteriyi yolda kamyonetlerinin üzerinde izleyen dört çiftçi aynı anda farlarını açtılar ve sahne ışıkla doldu. Işıkla beraber gaydalar tekrar başladı. Bir daha!

Monty Cheyenne'ye başını salladı, Ladyhawke'nin yelesine dokundu. Atları kayalıklardan aşağı indi, sahneden ve kalabalıktan uzaklaştı, çiftliğin kuzeyindeki tepelere yöneldiler.

"Tahminime göre biraz sonra ay buradan tüm güzelli-

ğiyle doğacak, neredeyse dolunay, öteden, Northstar Dağı'nın hemen üzerinden."

Eliyle işaret etti. Dağ parladı, arkasından aym ışığı vuruyordu. Cheyenne Ferret güldü.

"Bak sen? *Demek öteden görünecek ay*?"

"Artık benim konuşmamı beğenmiyorsun demek?" dedi Monty, gözleri ışıl ışıldı. "Kullandığım deyimleri beğenmiyor musun?"

Cheyenne atlarıyla yan yana gecenin içine doğru ilerlerken ona döndü. "Deyimlerini seviyorum Monty! Senin konuşmalarını seviyorum. Sadece, o kadar uzun zamandır... ötenin olmadığı bir yerdeydim ki."

Monty cevap vermedi.

"Hollywood trenine binme vaktim geldi mi, Monty? Tek gidiş bileti alıp, arkama bakmamalı mıyım?"

"Benim fikrimi mi soruyorsun?" Şapkasını çıkardı, pençesini alnından yukarı geçirip kürkünü düzeltti. "Senin için neyin en yüce olduğunu düşünüyorsan onu yap, Cheye. O trene binmeye karar verirsen, geriye dönüp bakman benim için sorun olmaz. Sanırım buraya gelene kadar tekrar önüne bakmaya başlarsın."

Cheyenne başıyla onayladı. Birkaç zirve tırmandıktan sonra iniş olmaz, kanatlarımızı açıp üstlerinden uçarız. "Eve geri döndüğümde, ötemi de geri alacak mıyım, Monty?"

"Alacaksın."

Mutlulukla gülümsedi, başka bir şey söylemedi.

Northstar Dağı'nın yamaçlarına doğru sürdüler atlarım ikisi, ay ışığında.

5. Kitap

Stormy ve Strobe

Dağgelinciği ile Kartal

Gökyüzüne âşık genç bir dağgelinciği, bambu çerçeveye kumaş gererek kendisine bir çift kanat yaptı. Kanatları omzuna geçirdi, yüksek bir yerden aşağı atladı ve yere çakıldı.

Sonra tekrar tekrar uçmayı denedi, her düşüşünden sonra daha iyi kanatlar yapıp, onları denemek için hayatını tehlikeye attı. Zamanla yere düşmeden uçmayı öğrendi, havada daireler çizerek yükselmeyi, her uçuşun sonunda yumuşak bir şekilde yere inmeyi öğrendi. Keyifliydi ve bu beceriyi kendisi gibi gökyüzünü seven ve uçmayı arzulayan diğerleriyle paylaştı.

Bir gün bir kartal, dağgelinciği ile öğrencilerinin yanından hızla geçip gitti ve geçerken de alay etti onlarla. "Çömezler! Asla benim kadar hızlı benim kadar yüksekte uçamayacaksınız!"

Bunu duyan öğrencilerin hevesleri kırıldı, çünkü kartal söylediklerinde haklıydı, bir dağgelinciğinin yeri karaydı.

"Kartalın sözleri canınızı sıkmasın," dedi öğretmenleri, "Çünkü gerçek bir uçuşta önemli olan ne kadar yüksekte olduğumuz değil uçarken takındığımız tutum, ne kadar hızlı olduğumuz değil gökyüzünde salınan pençelerimizden aldığımız keyiftir."

Öğrenciler dinlediler, bunu kendi gerçeklikleri olarak benimsediler. Tekrar havalanıp, yaşadıkları maceraları, becerilerini ve keşiflerini sanki daha önce hiç görülmemiş bir hazine gibi sakladılar ve göklerden öğrendikleri bilgeliği daha genç dağgelincikleriyle paylaştılar.

Paylaştığımızda içten gelen bir mutlulukla dolup taşan bir hayat süreriz, paylaşmayanların hiç bilemeyeceği türden bir hayat.

-Antonius Ferret, Fabllar

1

Pompom Ferret pilot koltuğuna oturdu, küçük pençelerinden biri motor kolundaydı, uçuş aygıtlarının bulunduğu panellerle, manivelalar, ölçüm aletleri, düğmelerle çevriliydi etrafı.

Çocuk pudra rengi tüylerle kaplı yüzünü yukarı kaldırdı, şaşkındı. "Ama bunu uçuran nedir, efendim?"

Boğazına düzgünce takılmış altın rengi çizgili fuları, fırçalanmış ve cilalanmış kaptan şapkasıyla Strobe Ferret dünyanın en büyük dağgelinciği şirketi olan MusTelCo'nun baş pilotuydu. Bu soruyu hava gösterileri için FerrJet'in uçuş kabinine gelen genç dağgelinciklerinden defalarca duymuştu.

"Sihir!" dedi. "Orada, pencerenin dışındaki kanadı görüyor musun, ya kanadın ucundaki kıvrımı?"

Küçük surat döndü, ağırbaşlı kara gözler, beyaz ve kraliyet mavisi pürüzsüz metale bakarken başını salladı. Dışarıda her yaştan dağgelinciğinin oluşturduğu nazik bir kalabalık Havacılık Fuarı'nda sıra sıra dizilmiş uçakların arasında dolaşıyor, kanatlarına dokunuyor, ön pencerelerinden içeriye bakıyor, sorular soruyor, uçuş hikâyeleri anlatıyordu. Pompom sihri aradı.

"Bir kanat havada ilerlediğinde, o basit kıvrım havayı yere doğru ittirir. Çok hızlı hareket edersek, çok fazla havayı ittirir. Peki, havayı yere doğru ittirirken kanada ne olur?"

Pompom başını baktığı yerden çevirdi, parlayan gözlerle kaptana baktı, birden her şeyi anlamıştı. "Yukarı çıkar!"

"Sihir bu," dedi, "Ve bir gün bu sihri gerçekleştiren sen olabilirsin." Kaptan küçük kıza bütün dişlerini göstererek gülümsedi. "Farz edelim ki havadayız. Şimdi uçağı tırmandırmak için ne yapmak gerekir göster bana."

Çocuk pençesini hiç de emin olmayan hareketlerle bir kontrol koluna doğru uzattı.

"İşte bu kadar," dedi Strobe. "Kolu geriye doğru çekersen yukarı çıkarız, öne itersen aşağı ineriz. Sola çevirirsen ne olur?" diye sordu.

Uçuş kabininde onların tam arkasında, iki dünyanın arasındaki boyutta, minik altın rengi helikopteriyle bir melek dağgelinciği perisi kontrol düğmelerine doğru süzülüyordu.

Hayalet pilot kendi köpük mavisi kokpitinde durakladı, bu sahne onun içini ısıtmıştı. Sonra Teknik Melek Gnat arkasını dönüp tekrar işine baktı. Ölümlü olduğu zamanlar o kadar eskide kalmıştı ki görünmez olmayı beceremeyen veya duvarlardan, kapılardan geçemeyen bir bedene hapsolmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu.

Ölümlülük kısa süreliğine iyidir, diye düşündü helikopteri *patapata* sesleri çıkararak FerrJet'in kabin basıncı sistemine girerken, ama o bedene "evimdir" dememeli.

Gnat'ın yeryüzündeki tutkusu uçmaktı; öldükten sonra da değişen bir şey olmadı. Uçmak hâlâ tutkusuydu.

Birinci-sınıf bakım, kaşlarını çattı, helikopterinin lambasının altında kalan sistemleri ve bağlantı noktalarım inceledi, vidaları, cıvataları ve güvenlik kablolarını kontrol etti. Bu uçağın bir yerinde bir aksaklık vardı mutlaka. Eğer bakımcılar gözden kaçırmadıysa, öyle olmadığını umuyordu, bir aşınma, sistemde unutulmuş bir alet veya metal yorgunluğu olabilirdi.

Bir zayıf nokta bulacağım, dedi Gnat kendi kendine. Bunu kaptanın iyiliği için istiyordu. Bu aleti kendisi bozmak zorunda kalırsa, Kaptan Strobe Ferret bu akşam için planladığı uçuşu tamamlayamayacaktı.

Dışarıya akış veren valfe uzandı, inceledi, devam etti.

Sonra içgüdüsel olarak arkasına döndü, yakından baktı. Yüzünde ufacık bir gülümseme belirdi, mikrofonunun düğmesine bastı, melek dağgelinciği perileri iletişim frekansında yumuşak bir sesle konuştu.

"Çamkozalağı, kırmızı ışığı buldu," dedi.

"Çamkozalağı, kırmızı ışığı buldu."

2

"Gökyüzünde bir dağgelinciği var!" Tepede böğürtlen toplayan çocuk elini kaldırmış gösteriyordu. "Gördün mü anne? Bir şeye uzanmaya çalışıyor gibi. Burnu şurada. Uzattığı pençelerini gördün mü?"

Çocuğun annesi göğe doğru baktı. "Bu güzel bir dağgelinciği, Tabitha. Haydi nasıl değiştiğini izleyelim..."

İkisi durdu, çimlere oturdu, böğürtlen sepeti aralarında, yüzlerini uzun, ipeksi buluta çevirdiler. Ara sıra sepetten bir böğürtlen alıp, bulutu izlemeye devam ettiler.

Bir süre sonra: "Erimeyecek mi?"

"Eriyecek. Bulutlar rüzgârda sürüklenirken değişirler."

İzlediler. Başka bulutların şekli değişti ama onlarınki değişmedi.

"Bir dağgelinciği şeklini koruyabildiği zaman, bu ne anlama gelir biliyor musun, Tabby?"

"Hayır, anne."

"Derler ki dağgelinciği bulutları kıvrılıp bükülmediklerinde içlerinde melek dağgelinciği perileri var demektir ve buluşmaları sona ermeden bulut da uçup gitmez."

"Vay canına ," dedi çocuk. "Bu sadece bir hikâye değil mi?"

"Olabilir," dedi annesi. "Ama sence de bulutunun şeklinin hiç değişmemesi biraz tuhaf değil mi?"

"Sıraya girin!" diye seslendi Marcus Ferret, odanın ön tarafından. "Biraz daha düzenli olabilir miyiz lütfen?"

Bulutun dışında bir düzine minik, gündoğumu renginde helikopter park etmişti. Toplantı odasının ışıldayan beyazlığında helikopterlerin pilotları yani bir pençe izinden büyük olmayan dağgelincikleri, aralarında konuşup Marcus dışında herkesi dinleyerek sıraya girdiler.

"Biraz daha tertipli olsanız sevinirim!" dedi baş melek dağgelinciği perisi. İç geçirdi. Harikulade pilotlardı, her biri; öyle olmasalar burada olmazlardı. Korkusuz, yenilikçi, becerikli ve her biri gönüllüydü... Kaderlerin buluşması gerektiğinde çağrılacak hayvanlar.

Şu an bu elit kuvvet yeni görevin ne olduğunu öğrenmektense, eski hikâyelere daha fazla ilgi gösteriyordu.

"Parker Ferret Simoune'nin yanından geçip gidecekti, düşüncelere dalmıştı ve yanından öylece geçip gidecekti. Düşünebiliyor musunuz? Koruyucu melekleri çıldırmak üzereydi, en yakınlarındaki melek dağgelinciği perisi bendim ve dediler ki, 'Yardıma ihtiyacımız var, Pavo, hemen!' Ne yaptım biliyor musunuz?"

"Hapşırmasını sağladın," dedi Gawaine. "Hayır. Omzuna bir kelebek kondurdun. Ben olsam öyle yapardım. Parker kelebeği görür, geçip gitmektense şöyle derdi: 'Bunu nasıl yaptın?' Haksız mıyım?"

"Hayır," dedi Pavo. "Hapşırttım."

"Aa. İşe yaradı mı?"

"Tabii ki işe yaradı. Ama kelebek fikrini de sevdim..."

"Sessizlik lütfen, melek dağgelinciği perileri!"

Toplantı odası tamamen sessizliğe kavuşmadı ama gürültü biraz azaldı. Marcus buluttan duvara doğru başını salladı ve birden genç bir dağgelinciğinin gölgesi belirdi, kar rengi kürkünün üzerinde gece rengi çizgiler vardı. Bayanın boynunda bir pilot fuları başında da şapka vardı. Resme bakanlar motorlardan çıkan gök gürültüsünü neredeyse duyabilirdi.

Uzun bir süre perilerin sohbetini umursamadan resme baktı. Çok uzun zaman oldu, diye düşündü; bu dağgelinciği çok uzun mesafeler aşmıştı.

Sonunda odanın tamamen sessizliğe kavuştuğunu fark etti.

"Teşekkür ederim," dedi Marcus. "Adı Janine, ona Stormy diyorlar."

"Çok güzelmiş!"

Marcus bu yorumu doğrulamadan önce düşündü. Daha önce onun güzelliğini düşünmemişti. "Evet, güzel bir dağgelinciğidir." Boğazını temizledi. "Bu bir tatbikat değil sevgili periler, bu Üçüncü Sınıf bir müdahale. Kod adı: Geceyarısı Atıştırması Operasyonu."

Odada mırıldanmalar oldu, pilotlar dizlerinin üzerindeki tablalara bu kelimeleri yazdılar.

"Diğerleri *başarısız mı oldu*?"

"Hepsi."

O an buluttan zemine bir kar tanesi düşse, herkes duyardı. Ama onun yerine dışarıdan minik bir motora ait *patapatapata* sesleri geldi. Ses kesildi ve bir melek dağgelinciği perisi içeri girdi, kendisi de kısa bir süre önce ölümlüydü.

"Özür dilerim, geç kaldım."

"Toplantımıza hoş geldin, Baxter," dedi Marcus.

"Yanlış bulut," diye mırıldandı melek, puslu zeminde oturan diğer pilotlarm arasına otururken.

"Geceyarısı Atıştırması Operasyonu," diye tekrarladı baş peri, Baxter'in de not edebilmesi için. "Adı Stormy."

İlk resmin yanında yeni bir resim belirdi, bir başka havacı, biz öncekinden yaşça daha büyük, kürkü ceviz rengi. O da diğeri gibi bir uçağı kontrol ederken görünüyordu.

"Bu Strobe," dedi Marcus. "Öncelikle sizlere bunların karalı ölümlüler olduklarını söylemeliyim."

Resimlere baktı, sonra döndü ve melek dağgelinciği peri pilotlara baktı. "Strobe ve Stormy'in yüksek idealleri var, elbette; hepimizin var. Ama bu ikisi göreve kendilerini adamak konusunda özel bir ihtimam gösteriyorlar; hatta inatçı olduklarını söyleyebiliriz veya dediğim dedik, ya da sebatlı."

Pilotlar yerlerinde rahatsızlıkla kıpırdandılar. İçlerinde kendi kaderlerinin ince imalarını görmezden gelenlerin sayısı birden fazlaydı.

Melek Dağgelinciği Peri Okulu'ndan daha yeni gelen Baxter etkilenmemişti.

Ne olacaksa olur, diye düşündü. Çok mühim olan bir şey yoktur. Her şey, her zaman bizim için en iyi şekilde gerçekleşir.

"Karşılaşmaları gerekiyor," dedi Marcus.

Yeni katılan arkadaşları pençesini kaldırdı.

"Evet, Baxter."

"Alternatif dünyalar yok mu, efendim? Yani Stormy ve Strobe bu dünyada tanışmazsa, acaba başka bir dünyada...?"

"Elbette alternatif dünyalar var," dedi Marcus. Yeni gelen birinin böyle bir soru sorması normaldi. "Ama içimizde-

ki yüce doğruluk duygusu bu dünyadaki en olası sevgiyi ifade etmek, başkalarının da aynısını yapmasına yardım etmek durumunda. Alternatif dünyalar ilişkilerini nasıl isterlerse öyle ele alabilirler."

Baxter başını salladı, tatmin olmuştu, resimlere geri döndü. Strobe yakışıklı bir hayvandı, tanışmamışlardı. Ama Stormy'de bir şey vardı, çok tanıdık geliyordu. Bir türlü yerine yerleştirememişti. Yüzleri iyi hatırlardı, en azından dünyadayken, öyleyse şimdi de öyle olmalıydı. Bu bakışı bir yerden tanıyordu ama bir türlü nereden olduğunu çıkaramamıştı.

"Koruyucu melekleri yardımımızı istediler," dedi Marcus.

"Strobe ve Stormy Ferret, eğer tanışırlarsa, olacaklar... pek çok hayvanın dünyasını değiştirecekler. Ama bu, tanışabilmek için bizim zaman çizgimizdeki son şansları." Durakladı, ışıklı göstergecine uzandı. "Çizelgeyi görebilir miyim lütfen?"

Buluttan duvarın üstünde bir uçuş çizelgesi belirdi. Marcus elindeki aletin kırmızı ışığını farklı renklerdeki uçuş yollarından kaydırdı.

"Stormy güneye gidiyor olacak, buraya, havayolu Victor İki-Üç'ten aşağı. Air Ferrets pilotu, Seattle'den Salinas'a doğru bir FDC-4 kullanıyor olacak."

Alçak sesli konuşmalar oldu, bu defaki gürültü sözü edilen uçağı tanıyor olmanın memnuniyetinden kaynaklanıyordu. Dört motorlu Ferret DC-4 sevilen bir nakliye uçağıydı. Orada bulunan perilerin bazıları ölümlüyken o sevimli uçağı kullanmıştı, bir kere kullanan unutamazdı onu.

Işık hareket etti. "Strobe Kuzeye, Victor İki-Üç'den yukarı doğru gelecek."

Periler öne doğru eğildi, sahnenin gözlerinin önünde ete

kemiğe bürünmesini izlerken, bu dramda oynayacakları rolü anlamaya başlamışlardı.

"O da MusTelCo'nun baş pilotu. Stilton Ferret'in şirketi, elbette biliyorsunuz. Strobe'ye hayatını teslim edecek kadar güveniyor. Eski arkadaşlar. Stilton nereye giderse uçağı kullanan Strobe oluyor. Yaşayan daha iyi bir havacı yok."

Periler başlarıyla onayladı, hevesli zihinleri daha da ileri gitmiş, önlerindeki zorluğun nasıl aşılacağını düşünmeye başlamıştı. Bu çocuk oyuncağı değildi, Üçüncü Sınıf müdahaleydi.

"Bu gece, Strobe yalnız uçacak, FerrJet'i Medford'dan Los Angeles'teki Havacılık Fuarı'na geri getirecek. Pilot olmaya kararlı birden fazla çocuk Strobe ile fuarda tanışacak."

Bir pençe kalktı.

"Bailey?" dedi baş peri.

"Saygısızlık etmek istemem efendim ama karşılaşmaları imkansız..."

"... çünkü FerrJet yüksekten Stormy'de alçaktan mı uçar?"

"Evet, efendim."

Bu çok açık bir soruydu. "Burada şansımız yaver gitti. Teknik Melek Gnat bir zincirleme olay başlattı."

Dağgelinciği perileri birbirlerine döndüler, bu habere sevinmişlerdi.

"İlk halka," dedi Marcus. "Gnat metal yorgunluğu tespit etti, FerrJet'in kabin basıncı sisteminde zayıf bir sızıntı. Orayı biraz büktü, kalkıştan hemen sonra yay kullanım dışı kalacak. Böylece kabin basıncı çıkış valfini tamamen açmak gerekecek."

"Aferin," diye fısıldadı periler. "İyi iş çıkarmışsın, Gnat..."

"İkinci halkamız da Strobe'nin kendisi. Gösteriye katılan diğer dağgelincikleri o kadar fazla oksijen talebinde bulundular ki, Strobe geride durdu ve kendi depolarını doldurmak yerine diğer pilotlara yerini verdi. Kabin basıncı varken kimin oksijene ihtiyacı olur ki?"

Periler gülümsedi.

"Ama kabin basıncı olmayınca, oksijen de olmayınca," diye devam etti baş peri, "Kaptan Strobe Ferret..."

"... düşük bir irtifada uçması gerekecek," dedi periler hep bir ağızdan.

Marcus başıyla onayladı.

Odanın arka sıralarından bir soru geldi: "Peki ya hava?"

"Ne yazık ki," dedi Marcus, "Hava gayet güzel."

Baxter pençesini kaldırdı. "Afedersiniz..."

Liderleri bekledi.

"Bu Stormy, efendim. Onu hiç görmedim ama yüzünü tanıyorum. İzah etmesi zor ama... anlatabiliyor muyum?"

Şefleri başını salladı. "Stormy bir Columbine."

Pilot boş gözlerle baktı.

"Columbine ailesinden geliyor," dedi Marcus.

"Size gerçek aileleri anlatmadılar mı?"

"Aa, evet efendim, anlattılar."

"Stormy bir Columbine, sanırım... torununuz Willow gibi."

Perinin ağzı kocaman açıldı. Stormy, Willow'un ailesinden miydi? Elbette! Gözlerinde aynı bakış, Baxter'in çocuğu oyuncak ve yapboz yağmuruna tutmasına neden olan o *öğrenmezsem çatlarım* bakışı, ne kadar kısa zaman önceydi. Şimdi büyükbabası için yas tutuyordu; iyi olduğunu söylemek için torununa ulaşamıyordu.

"Planın parçası," diyordu baş peri. "Bunu gerçekleştirebilirsek, Stormy ile Strobe karşılaşırsa, sonra Stormy Willow ile tanışacak, Willow'un öğretmen olduğu zamanlarda. Onlar Columbine'ler, nadir bulunan bir özellik ve aralarındaki yaratıcı bağ..."

"Benim küçük Willow'um *öğretmen* mi olacak?"

"Bilmiyor muydunuz?"

"Ve Stormy onun hayatını mı değiştirecek?"

Marcus omuzlarını silkti. "Elbette. Sadece Willow'un hayatını değil, eğer Stormy Strobe ile tanışırsa, başka binlerce kişinin hayatı da değişecek..."

Baxter sanki toplantının kontrolünü ele geçirmek istermiş gibi ayağa kalktı.

"Peki, eğer problem olan hava durumuysa, bunu değiştirmek için bir şey yapamaz mıyız?"

Marcus kaşlarını çattı. "Yüce ruhlardan büyük fikirler çıkar Baxter. Acaba yerine oturmak ister misin?"

Liderleri çizelgeye geri döndü. "Anlaştık mı? Redding Havaalanı burada, neredeyse uçuş yolunun üstünde, Siskiyou Dağları'nın biraz güneyinde. İkisi de uçuş planlarını iptal edip aynı anda Redding'e doğru yönelirlerse mutlaka karşılaşırlar."

Periler şüphe dolu bir şekilde başlarını salladılar. İki kararlı ölümlü pilot aletli uçuş planlarını iptal edecek ve Redding'e gidecek? Bu hiç de kolay olmayacaktı.

"Kolay olsa koruyucu melekler bizim yardımımıza ihtiyaç duymazdı. Bizler profesyoneliz sevgili periler. Rastlantılar bizim işimiz."

Marcus'un hatırlatması işe yaradı, bütün salon kararlılıkla doldu.

"Gnat, sen havanın hakkından bir şekilde geliyorsun.

Acaba bu akşam Stormy'in doğrudan Salinas'a uçmaya karar vermesini sağlayacak kuvvette bir türbülans yaratabilir misin?"

"Siskiyou üzerinden mi? Shasta girdabının enerjisiyle mi? Bunu nasıl yapmamı isterdiniz efendim, gözlerim mi bağlı olsun, yoksa dört pençem ve kuyruğum mu? Çocuk oyuncağı!"

Gnat bu işin nefis olduğunu düşünüyordu. Perde arkasını seviyordu, kullandığı kod adlarına, havacılıkla ilgili özel becerilerine, ölümlülerin dünyasını etkilemeye bayılıyordu.

Marcus gülümsemedi. "Ona neden bu adı taktıklarını unutma," dedi. "Stormy Ferret bir kere havalanırsa kötü hava şartları onu asla geri döndüremez. Asla. Kaygılanmasını gerektirecek yolcusu yok, sadece kendisi ve taşıdığı yük."

"Siskiyou Dağları fırtına yaratmak için kolay yerler, efendim. Hem de çok kötü fırtınalar."

"Teşekkür ederim, Gnat. Bu görevde Çamkozalağı olarak mı devam edeceksin?"

"Hayır, efendim. Kod adı olarak Kazgagasını talep ediyorum."

Baş melek dağgelinciği perisi olabilmek için sonsuz sabra sahip olmak gerekiyordu. "Teşekkür ederim, Kazgagası." Marcus ışığı çizelgenin güneyine indirdi. "İşte zor kısım geliyor. Sacramento üzerinde de bir fırtınaya ihtiyacımız var. Büyük bir fırtına olmalı. Bu iki dağgelinciği ikisinin ortasında kalmalı ki gidebilecekleri tek yer Redding olsun."

"Redding'de bir tane May'ın Yeri restoranı var," dedi perilerden biri. Marcus başıyla onayladı. Havacı dağgelincikleri için bir havaalanında May'ın Yeri yoksa oraya havaalanı demek çok zordu. "Sacramento fırtınasını yaratacak bir ekibe ihtiyacım var."

Odaya sessizlik hâkim oldu.

"Bu zor olacak," dedi Marcus. "Doğanın yardımı pek yok. Sacramento'da sis yoğun olmaz. Şiddetli fırtına ise hiç görülmez."

Periler önlerindeki zorluğu düşünüyordu.

Baxter ayağa kalktı. "Ben yaparım, efendim."

Baş melek dağgelinciği perisinin yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Teklifin için teşekkürler, Baxter. Buna istekli olmandan dolayı çok mutluyum, bu çok önemli. Ama bu işi yapacak beceriye sahip olman gerekir ve henüz o aşamada değilsin."

Gnat pençesini kaldırdı. "Bir önerim olabilir mi, efendim?"

"Dinliyoruz, Kazgagası."

"Sanırım Sacramento'yu ben halledebilirim efendim. Yapabileceğimi biliyorum. Sierra üzerinden yeterince hızlı bir fırtına çıkarabilirim, dağlar onu engeller ve batıya gitmeye zorlar. Gidebileceği tek yer ise dosdoğru aşağı Victor İki-Üç olur."

Konuşurken kendi kendini de ikna etmişti. "Enerjiyi Tahoe girdabından veya HalfDome'dakinden alabiliriz. Neden Baxter'i benim yerime Siskiyou'ya koymuyorsunuz efendim? Torunu bir Columbine, Stormy'in aklından geçenleri kendisinden bile önce bilecektir. Nimble ve Prestor korkunç bir fırtına çıkarmasına yardımcı olabilirler, bu işi orada yapmaları daha kolay. Baxter onlara, Stormy'in uçağının parçalara ayrılmasına sebep olmadan ne şiddette bir fırtınanın yeterli olacağını söyleyebilir."

Nimble becerilerinin Üçüncü Sınıf bir müdahaleye gönüllü olmak için yeterli olup olmadığından emin değildi ama ortağına baktı. Prestor *sen yapabilirsen ben de yapabilirim* dercesine başını salladı.

"Yaparız," dedi Nimble.

Marcus işaret etmek için kullandığı ışıklı aletini kapattı. "Teşekkürler sevgili periler. Stormy ve Strobe gece yarısından iki saat sonra müdahale alanına girmiş olacaklar. Bu bizim son şansımız, aksi takdirde ikisi asla karşılaşmayacak. Esther, senin enerjiden sorumlu olmanı istiyorum, ekibin bir eksen oluşturabilir." Durakladı, düşünüyordu. "Hayır. Hayır, eksen değil, Esther. Bir üçgen oluşturun. Shasta girdabını ve Tahoe'yi, Yosemite'deki Half Dome'yi kullanacağız."

Odanın diplerine yakın bir yerde, çok dikkat çekici simsiyah bir dağgelinciği ayağa kalktı. "Üç girdabı da mı efendim? Bu çok fazla enerji demek..."

"Buna ihtiyacımız olacak. İki tane büyük fırtınaya ihtiyacımız var. Daha hafifi olursa, Stormy içinden geçip gidiverir. Muhtemelen Strobe de aynı şeyi yapar."

"Evet, efendim."

"Başka soru var mı?" dedi Marcus.

Grup sessizdi ama hepsinin aklında aynı düşünce vardı: Shasta ve Tahoe'nin güçleri, tamam... *ve bir de Yosemite mi*?

"Çok güzel. Melekleri bize güveniyor. Motorları istediğiniz zaman çalıştırın sevgili periler. Haydi, şu işin hakkından gelelim!"

Böğürtlenler yenmişti, neredeyse tamamı, sepet bomboş sayılırdı.

"Dağgelinciği dağılıyor!"

Annesi izledi. "Tabitha, tatlım, haklısın!" Uzun bulut ağır ağır büküldü, önce bir kuğuya dönüştü, eriyordu.

"Şimdi ne oldu, Tab?"

"Bu bir bulut," dedi çocuk, ağzının etrafındaki kar be-

yaz tüyler böğürtlenlerden boyanmıştı. "Bu, melek dağgelinciği perilerinin gittiği anlamına mı geliyor?"

3

Gece, Victor 23, havayolu nakliye şirketlerinin pilotlarına aittir.

Geceyarısı civarında, May'ın Yeri'nden çıkanlar, Seattle-Tacoma Uluslararası Havaalanı'nın yükleme antrepolarına yaklaşır, eski pervaneli uçaklar, yeni iki motorlu turboproplar ve dört motorlu kargo uçaklarının yüksek oktanlarını ve jet yakıtlarını fullerler.

Uçuş kabinlerine tırmanmadan önce pilotlar - insan olanları da dağgelinciği olanlar da -benzer bir şekilde, uçaklarının iniş takımlarını, kanatçıklarını, kuyruk kanadı ve dümenini, kanat flapını, işaret lambalarını ve seyir halinde yanan ışıkları kontrol eder.

Kanatlı makineler mavi ışıklardan oluşan bir labirentte taksi yaptıktan sonra nihayet kalkış izni alır. Portland, Medford, Salt Lake, Paris, Anchorage, Honolulu, San Francisco, Londra ve Hong Kong'a doğru karanlıkta uğuldayarak yükselirler.

Saat tam gece yarısı. Tokyo'ya bağlı geniş gövdeli bir Trans-World ekspres kargo jeti, frenleri serbest bıraktı ve gecenin içinde hızını artırdı; iki yüz tonluk yakıt, çelik ve insan mürettebattan oluşan kütle karanlıkta hızlandı; pist motorlarından çıkan çatırtı ve gök gürültüsü sesleriyle sarsılıyordu.

Şimdi kalkış sırası alüminyumla örtülü dört minyatür radyal motorlu, gövdesinin yanları parlak kırmızı ve sarı

renge boyalı bir dağgelinciği uçağındaydı; kanatları 121 pençe, tekerleklerinin dibinden kuyruk dümenine kadar boyu 20 pençe olan bir FDC-40 taksi yaptı. Toplam ağırlığı, insanlara ait canavarımsı uçağın tek bir tekerleğinden bile hafifti ama hava trafik sisteminde diğer hava araçlarından bir tırnak pençe kadar bile daha önemsiz değildi.

Uçuş kabininde Kaptan Janine Ferret kar beyazı pençesini uzatıp flap kontrol kolunu *kalkış* pozisyona getirdi.

"Air Ferret Üç-Beş," dedi kuledeki operatör, gecenin bu saatindeki vardiyada insan hava trafiği kontrolörleriyle birlikte bir de uzman dağgelinciği çalışıyordu, "Pozisyon al ve emri bekle."

Kaptan uçağın kontrol dümenindeki mikrofon düğmesine bastı.

"Air Ferret Üç-Beş, pozisyonda ve beklemede."

Önünde kalkışa geçen uçağın büyüklüğünden hiç mi hiç etkilenmemiş görünen Janine Ferret kendi evindeydi, bu sistemin bir parçasıydı, çok uzun zamandır hava yolu nakliye uçaklarını kullanıyordu. Parlak siyah gözleri, gece kadar siyah çizgilerle süslü kürkü, uçarken taktığı altın rengi dantelli fuları kazandığı beceriler veya gökyüzünde yaşadıkları hakkında en ufak bir ipucu dahi vermiyordu. Sadece taktığı kulaklıklardan dolayı yıpranmış ve buruşmuş kaptan şapkası bir işaret olabilirdi.

Sağ pençesinin altındaki motor kolunu ileri doğru itti ve SkyFreighter piste doğru taksi yaptı; burun tekerleği hâlâ bir önce kalkan canavar uçağın motorlarının sıcaklığını taşıyan orta çizgiye gelince durdu.

Bu geceki kolay bir uçuş olacak, diye düşündü. Portland'ın bu tarafında sadece biraz yağmur var, sonra hava tahminleri Salinas'a kadar açık bir gökyüzü vaat ettiler. Aksi olsa da sorun olmazdı zaten. Hava durumu kontrolü

onun için sadece bir formaliteden ibaretti, tahminler ne derse desin gece uçuşunu gerçekleştirirdi. Taşıdığı yükün öneminden kaynaklanmıyordu bu, bunu biliyordu, ama yük taşıma fikri ve çalıştığı havayolu şirketinin ilkesi: "Air Ferret'e yüklenen zamanında varır" işte bu önemliydi.

Aracın uçuş kabininin arkasında, yere bağlı güvenlikli paletlerin üzerinde elli konteyner dolusu dağgelinciği yiyeceği ve zilli toplar güneye doğru yola çıkmıştı.

Kule operatörü dürbünlerin gerisinden Stormy'in uçağına dikkatle baktı, bakarken de yüksekteki cam kabinden seslendi. "Air Ferret Üç-Beş, kalkış izniniz verildi, az önce kalkan uçağın türbülansına dikkat."

"Ferret Üç-Beş ilerliyor."

Uçuş kronometresine ve transponder düğmelerine bastı, dört gaz pedalını sıkı sıkı tuttu, pençesini yavaş ve emin hareketlerle ileri iterken frenleri serbest bıraktı. Kendisinden önce kalkan aracın yerle bağlantısını kestiği noktadan önce kalkışını tamamladığı sürece, dev jetin arkasından oluşan hava akımı onun için sorun olmayacaktı.

Egzozlardan mavi duman çıktı, kanatlarda patlarcasına dönen pervaneler, uçağı pistte epey ilerletti, hareket etti, sonra altında bulanıklaşmaya başladı ve aşağıda kaldı. Uçuyordu.

Dağgelinciği sağ tarafa uzandı, tekerlek şeklinde bir kolu *yukarı* konumuna getirdi, iniş takımları toparlanırken çıkardığı çığlık ve homurtuları duydu. Kısa bir süre sonra kontrol panelindeki yukarı konumdaki lamba kırmızı yanmaya başladı.

Pençesini flap toplama koluna uzattığında uçağı bir bulutun içinde kayboldu; ön camına yağmur vurdu, her bir damla düşer düşmez rüzgârda savruldu. Flaplar kalkmadan önce tüm dikkatini aygıtlarına yöneltmişti, jiroskop göklerde

mekanik pencereler gibiydi gözleri; ve böylece güzel hava koşullarında uçmanın rutininde rahatladı.

"Air Ferret Üç-Beş," dedi kule, "Seattle Kalkış, iyi uçuşlar diler."

"Ferret Üç-Beş." Bu nezaketi takdir etse de, Stormy fazladan o üç kelimeye neden gereksinim duyulduğunu merak etmişti. Tabii ki iyi bir uçuş olacaktı, uçağm kumandasında o vardı! Aynı dileği tekrar tekrar iletmek, laf kalabalığından başka bir şey değil, diye düşündü, gerek yok.

Bir frekans seçiciyi döndürdü ve mikrofon düğmesine bastı. "Merhaba, Seattle Kalkış," dedi, sesinde aceleden eser yoktu. "Ferret Üç-Beş bin iki yüz pençeden beş bine doğru çıkıyor."

Otomatik pilotun rota tespit düğmesine dokundu, yatay hızı girdi ve yüksekliği 5'e sabitledi.

Yukarı tırmandıkça yağmur uçağın ön camını dövüyordu, açılı camlara sert ve keskin bir şekilde çarpan su damlacıklarının sesi çakıl taşlarıyla yarışacak şiddetteydi.

Stormy Ferret işine âşıktı ama bunun sebebi işin büyüsü değildi. Şu an bu karanlıkta, havadaydı çünkü Salinas'da onun getireceği yemeği bekleyen uykuya dalmış dağgelincikleri, zilli toplarını bekleyen çocuklar vardı; içlerinden pek azı bu dağgelinciğini ve uçağını bilecek, onu tanıyacaktı.

"Ferret Üç-Beş beş bin seviyesinde," dedi.

"Her an yükselmeye hazırız."

Yalnız başına uçtu, yedi bine çıktı ve sonunda dokuz binde sabitledi, Victor 23 olarak bilinen havayoluna yerleşti ve uzun mesafe hava kargo uçağı pilotlarının rutin işlerine döndü.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yıkıyordu uçağı. Yer-

den çok yüksekte yalnızdı, kibar hareketleri uçağın kırmızı ışığında solup gidiyordu; kontrol panelinin bir orasına bir burasına dokunuyor, radyo frekansını Kalkış Kontrol'den güney tarafındaki Seattle Merkez'e çeviriyordu. Dışarıda hava sıcaklığı donma noktasına düşüvermişti; ön cama düşen damlalar rüzgar onları süpürüp atana kadar minik buz kraterlerine dönüşüyordu.

Ne kadar azız biz, diye düşündü, ne kadar az kargo uçağı pilotu dağgelinciği var. İç geçirdi. Bazen normal bir dağgelinciği olmayı diliyordu; yumuşak hamağına kıvrılır, bütün gece uyurdu.

"Peki, o zaman bizi kim besleyecek?" diye sordu kabinde yüksek sesle. "Dağgelinciklerine kim yiyecek taşıyacak veya hamak veya battaniye ya da çocuklara oyuncak?"

Kolay bir iş değil ama bana güvenip bir görev verdiler. Arkamda bir hazine var, ağzına kadar dolu elli konteyner. Yağmur da yağsa, buz da olsa yerine ulaşması lazım, zamanında.

Seattle arkasındaki karanlıkta kayboldu, Portland önündeki karanlığın içinde saklıydı, uçağı yağmuru yarıp geçiyor, yıldızların gümüş ışıltılarını alan bulut kanyonları arasında gürültüyle yol alıyordu.

Eski, sadık SkyFreighter, başlarda karmaşık sistemlerle dolu bir metal yığınıyken şimdi hurdaya dönmüş arabasından daha aşinaydı ona. Artık kendi pençeleri nerede bitiyor, uçağın kolları nerede başlıyor söyleyemiyordu bile. Rüzgâr sanki kürkünü yalayıp geçiyormuş gibi hissediyordu. Uçağı döndürmek veya tırmandırmak için düşünmeye bile ihtiyacı yoktu, *dön ve tırman* diye düşünüyordu, metal kanatlar ve kuyruk hemen itaat ediyordu sanki.

Gökyüzü mürekkep, yıldızlar cennetten minik ışıklar, motorların ılık nefesi... Bütün bunların güzelliği sanki hep-

sini ilk kez görmüş gibi kalbini alıp götürüyordu. Efsunlu yüksek tepeler, gökyüzü, sadece uçanların bulabileceği gizli saraylar ülkesi.

Karşısında buluttan bir duvar vardı, SkyFreighter hava bulutunun içine tekrar dalmadan önce Stormy yıldızlara son kez baktı. Gece yarısı bulutları, kanatlar ve pervaneler ve motorlar ve araçlar, istikamet ve rota ve irtifa, hepsi havanın saf, vahşi arenasında. Bunu seviyordu.

Janine Ferret çocukluğundan beri göklerde olmak istemişti. Idaho, Steep River'de evlerinden çok da uzak olmayan uzun çimlere sırt üstü yatar, üstünden geçen bulutların altında kendisini kaybeder, kendini onların arasında oynarken hayal ederdi.

Uyku saatinde hamağında uyurken, rüyasında uçtuğunu görürdü; çimenlikli tepelerden aşağı hızla koşar koşar ve pençelerini iki yana açıp rüzgârı altlarına alırdı. Nefis bir duyguydu, ruhu gökyüzünde erir gibiydi; rüyaları ağırlığın ve bedenin olmadığı bir özgürlük hissini tatlı tatlı hatırlatıyordu ona.

Rüyasında gördüğü sihirdi, zaten uyku da bir çeşit sihirdir. Havada süzülmeyi bu kadar isteyen bir ruh, bir lütuf ve meleklerin yardımıyla mutlaka o efsunlu ınaviliğe yükselir ve orada kalırdı.

Anne babası sanatçıydı; Glinda Ferret seramik sanatçısı, Denver ressamdı, o zamanlar kasaba sınırlarının dışında tanınmazlardı. Stormy'in çocukluk evi şövale, tuval, boyalar, çömlek çamuru, cila, annesinin fırınından çıkan kâseler ve vazolarla doluydu.

Janine'nin odasında gökyüzü başlıyordu. Çocuk düzinelerce dağgelinciği uçağı maketi yapmıştı: çift kanatlılar, deniz uçakları, planörler, kargo uçakları, helikopterler, eğitim ve yarış uçakları, hepsi minyatür boyutlarında. Bunlar

iplerle tutturuldukları tavandan sarkıyor, uçmakla ilgili kitaplarının doldurduğu rafların üstünde duruyorlardı.

Anne babası burunlarına boya bulaşmış kafalarını, kil bulaşmış bıyıklarını kapıdan uzatır, tavandan sarkan en yeni makete bakar, gümüş kürklü kızlarına gülümserlerdi. Odasını öğlen göğü mavisine, duvarları ve tavanı yumuşacık bir beyaza boyamasına, hava karardığında parıldayacak yıldızlar kondurmasına yardını etmişlerdi. "Sevgili Janine!" demişlerdi hayretle. "Sen gerçekten de *uçacak* mısın?"

Onlar karada mutlulardı, göklerin çağrısını duymuyorlar ama kızlarının bu çağrıyı dinlemesine şahit oluyorlardı. "Kararını hemen verme," dediler çocuklarına, "Ama en yüce doğrunun ne olduğunu anladığında, ona doğru koş ve sakın arkana bakma!"

Stormy başından beri bu şekilde yaşıyordu. Kalbindeki her neyse, evden ne kadar uzağa giderse gitsin anne ve babası onu bu yolculukta neşeyle destekleyecekti. En küçüğünden, hayatına yön verenlere kadar seçimlerini onurlandıkları için anne babasına defalarca teşekkür etmişti; sonunda dualarının onunla olduğunu söyleyip kendi kaderine doğru özgürce uçmasına izin vermişlerdi.

Nakliye uçuşu ne zaman Coeur d'Alene yakınlarından geçse, Stormy Steep River'deki eve gider maceralarını anlatır, Glinda ve Denver Ferret'in sanat eserleri yavaş yavaş bütün ülkede tanınmaya başladıkça artan hikayelerini dinlerdi.

Bulutun içinde kaybolan Stormy üzerinde *İskele tarafı – Buz lambası* yazan düğmeye bastı. Uçağın gövdesinin sol tarafından beyaz bir ışık huzmesi yayıldı, kanadı ve motorları aydınlattı. Işıkta binlerce pırıltı, yağmur damlası, kar tanesi ve soğuk ateşin izleri görünür oldu. Kanadın ön kısmındaki siyah kauçuk buzlanma önleyici körükte ilk kar taneleri donmaya başlamıştı. Düğmeye tekrar dokundu ve ışık söndü.

Otomatik pilot devredeyken, dağgelinciği uçağın uçuş ve motor aksamlarını mütemadiyen kontrol etti. Kalkıp Salinas'a doğru yola çıkalı neredeyse beş saat olmuştu, hava bulutunun içinde patenle kayar gibi ilerlerken, havaalanına uzanan dağlardaki havanın nasıl olabileceğini biliyordu.

Uçuş çantasına uzandı, küçük bir kutudan dağgelinciği yiyeceklerini çıkardı, dalgın dalgın atıştırdı, kara gözleri kontrol panelini tarıyordu.

Kargo uçağı kullanmanın en zor yanı, diye düşündü, yalnızlık. Uzun mesafe uçuşlarda iki çift laf edecek bir yardımcı pilot olsa fena olmazdı. Ama Air Ferrets yönetimi uçuş güvenliği için bir yardımcı pilotun gerekli olup olmadığını sorduğunda Stormy hayır oyu kullanmıştı.

Evden uzun saatler ayrı kalan bir ticari pilotun eş bulması kolay değildi, Stormy de bulamamıştı henüz. Uçmayı kendisi kadar sevmeyen bir dağgelinciğiyle birlikte sürdürülecek bir hayatı hayal dahi edemiyordu. Havacılık, vaktinin o kadar büyük bir bölümünü alıyordu ki. İzin günlerinde kendi deniz uçağında çocukları uçuruyor, uçmayı öğrendiği zamanlarda olduğu gibi o da başka çocuklara ilham vermeye çalışıyordu. İlk uçuşunu yapan çocukların yüzlerindeki ifadeyi izlemeye bayılıyordu, sanki görünmez bir ışık yüzlerini aydınlatıyordu.

Hiçbir belirti yokken sert bir türbülansa girdi, o kadar sertti ki nefesi kesildi, koltuğunda geriye yattı, arkasındaki kargodaki zilli toplar birbirlerine çarpıp öttü. Panelinde sarı ışık yandı: *Otomatik Pilot Devre Dışı.*

Fark etmemişti ama o an Stormy Ferret'e karanlıkta üç helikopter eşlik ediyordu; melek dağgelinciği perileri Prestor, Nimble ve Baxter. Sonuncusu cesaretinin el verdiği kadar yakın uçuyordu ön cama, bir gün torununun hayatını değiştirecek olan pilotun yüzünü görmeye çalışıyordu.

Stormy'in görmediği pek çok şey vardı. Uçuş yolunun ilerisinde kuzeye yönelmiş bir FerrJet vardı, uçağın kabin basıncı sorunu yüzünden pilot normalden çok daha düşük bir yükseklikte uçmayı tercih etmişti. Stilton Ferret uçakta olsa, sorunun bir an evvel giderilmesi için derhal geri dönerlerdi ama bu gece yalnız uçuyordu.

Kod adı Kazgagası olanla birlikte bir grup melek dağgelinciği perisi de görünmeden her iki pilot için fırtınalar koparmak üzere yerden aldıkları enerjiyi sıkıştırıyorlardı.

"Stormy, selam!" dedi Baxter, kendi zihninden onun zihnine. "Bu gece teslimatı yapman herkes için önemli. İnmen gerekiyor..."

"O-oo..." Otomatik pilotun devre dışı olduğunu gösteren ışığı gördü, otomatik pilotu önce *kapalı* konuma getirip tekrar açtı, *rota izleme* düğmesine bastı. Otomatik pilot uçuş kontrolünü ele geçirip, uçağı süreceğine kontrol dümeni takıldı, sağa çekti ve pilot tekrar devreden çıktı.

Stormy Ferret iç geçirdi ve dümene geçti, uçağı ileri pozisyonda tutup yüksekliği korurken Portland'ın üstünden geçti. Uçuş kabininin pencereleri siyaha boyanmış gibiydi, havada asılı kalan küçücük bölmedeki yalnız pilotun yukarıyla aşağıyı, sağ ile solu ayırt etmesini sağlayacak tek şey, kullandığı aletlerdi ve onlar da soluk kırmızı kokpit ışığının derinliklerine gömülmüş gibiydi.

Otomatik pilot devre kesiciyi çekip baştan ayarladı, uçağın uçuş kontrollerinin baskısı olmadan uçtuğundan emin olmak için ayar düğmesini uygun konuma getirdi ve bir kez daha otomatik pilota geçmeyi denedi. Uçak bir kez daha yana yattı ve sistem kendini kapattı.

Dağgelinciği uçaklarında yedek iletişim ve seyrüsefer radyoları vardır elbette, bir de motor arızası ihtimaline karşı çapraz yakıt beslemesi bulunur. Ama yedek bir otomatik

pilot yoktur ve sistemde bir hata olduğunda iş yükü çok fazla artsa da kaptanın uçağı eski yöntemlerle yani bizzat kendi pençeleriyle kontrol etmesi beklenir.

Koltuğunu öne doğru kaydırdı ve aletleri kontrol etmeye devam etti, sert hava koşulları uçağı sağa attığında, sola doğru dengelemeye çalıştı, hava uçağı aşağı ittiğinde o yukarı kaldırdı; SkyFreighter'in yoldan çıkmaması için önündeki düğmeleri bir o yöne bir bu yöne oynattı.

Yerinde daha genç bir pilot olsa, Güney Portland'a ait hava tahminleri gökyüzünün açık olacağını söylemişken hava neden böyle, diye meraklanabilirdi. Ama Stormy'in daha işin başında öğrendiği bir şey vardı... Pilot hava tahminine göre uçmaz, gökyüzündeki havaya göre uçar, havanın beklendiği gibi çıkmaması, hava koşullarının değişeceğine dair bir uyarı yapılıp yapılmamasının bir önemi yoktur.

Saniyenin binde biri kadar bir süre için planını değiştirip otomatik pilotu tamir etmek üzere hemen inmeyi düşündü. Ama bu fikrin korkunçluğunu hemen fark etti ve öneriyi beyninden sildi. Kargoyu Salinas'a götürmek üzere taşıyordu ve zamanında Salinas'a varacaktı, şafak sökmeden önce. *Dört motorun dördü de alev alırsa veya hepsi devreden çıkarsa inerim ancak. Bunlar olmazsa, uçurmam gereken bir uçak var.*

Penceresinin dışında, Baxter cennette baktı. İşi hiç de kolay olmayacaktı.

Stormy Ferret uçarken otomatik pilot sisteminde neyin bozulmuş olabileceğini düşünüyordu. Belki o sert darbenin etkisiyle bir çekme çubuğu kırılmıştı. O durumda elektronik devreler uçağı tam ters yöne döndürür, hata tespit sistemi de otomatik pilotu devre dışı bırakır. Kokpitten düzeltemeyeceği bir durumdu.

Dışarıdaki hava sıcaklığını gösteren iğnenin yavaşça oynadığını gördü.

Pilot buz lambası düğmesine bir kez daha dokunduğunda kar taneleri kanatların yanından roket hızıyla geçip gitti ama yağmur damlaları metalin üstüne yapışıp anında dondu. SkyFreighter'in havadaki seyir sürati düşmüştü bile, buzun ağırlığı ve oluşturduğu etki yüzünden kanatları aşağı çekiliyordu sanki.

Buzla ilgili hiçbir şey havacıların dostu olamazdı.

Aniden yanan buz lambasının zavallı Baxter'i neredeyse kör ettiğinin, helikopterinin kontrolden çıkıp dönmeye başladığının farkında değildi.

"*Stormy!*" diye bağırdı. "Buz lambasına basmadan önce bir *düşün* lütfen, olur mu?! *Şimdi buz lambasını açma zamanı* diye düşün mesela? Bir küçük uyarı versen n'olur?"

Birkaç saniye içinde tekrar görebilmeye başlamıştı ve Stormy'i affetmişti, çünkü onun orada olduğunu bilmiyordu ki; melek dağgelinciği perisi bir kez daha ölümlü dağgelinciğinin uçağına yaklaştı.

Gecenin karanlığında Air Ferrets uçağının yanı başında duran Baxter, Willow'u düşündü, büyükbabasının ölümüne tuttuğu yası. Onu sevdiğini ve aslında ölmediğini ona anlatmak için nasıl bir hediye gönderebilirdi ona? Hayatın son bulmadığını anlamasına nasıl yardımcı olabilirdi?

Buzlanma önleyici körükleri şişirmeyi gerektirecek kadar buz olmadığına karar verdi. Bu konuda dikkatliydi. Bir uçuşunda buzlanmaya izin vermişti ve körükleri çalıştırdığında sistemin sadece yarısı şişmişti. Kanatların birinde buz vardı, diğerinde ise yoktu. Bu halde Modesto'ya varmış, kargoyu yerine zamanında ulaştırmıştı ama dengesiz bir uçağı kullanma güçlüğü tekrar etmek istemediği bir deneyimdi.

"Seattle Merkez," diye seslendi, "Ferret Üç-Beş yedi bin talep ediyor, uygunsa."

İki bin pençe aşağı inmesi dışarıdaki hava sıcaklığı dört derece artırırdı. Buzlanma sorunu şimdilik çözülmüş, ertelenmiş olurdu.

"Anlaşıldı, Ferret Üç-Beş, iki dakika içinde alçalabilirsiniz."

"İki dakika içinde alçalıyoruz."

Bir keresinde pilotların telsizde neden *biz* diye konuştuğunu merak etmişti, yalnız başlarına da uçsalar bu böyleydi. Ben ve uçak, diye cevaplamıştı kendi sorusunu, ben ve uçak *biz* ediyor.

"Stormy Ferret! Benim, Baxter, bu gece senin melek perin ben olacağım. Önerilerimi dinlemen gerekecek..."

Yardımcı pilot koltuğu boş olmasa ne kadar keyifli olurdu, diye düşündü. Yükü hafifletecek bir pilot daha olsaydı uçakta, yarım saatte bir pençeyle uçuşu ona havale etseydi. Yalnızlık hissi de erir giderdi. Karşılaşmam gereken özel bir dağgelinciği yok mu acaba? Çok fazla şey mi istiyorum?

"Bu konuyu açman ne kadar ilginç," dedi Baxter kendi zihninden onun zihnine. *"Aslında eğer rotanı Redding'e çevirirsen, Strobe adında bir başka pilotla tanışacaksın..."*

Ama yardımcı pilot yok, dedi kendi kendine sert bir biçimde, özel bir dağgelinciği olsa da olmasa da bu kargoyu Salinas'a ulaştırmak için yapılması gerekenleri yalnız başıma yapacağım.

Külahıma anlat! diye düşündü Baxter. Neden dinlemiyor? Halbuki ona, biraz pratik yaparsan dikkati o yönde olan ölümlülerle konuşmak kolaydır demişlerdi. Peki ya pratik yapmadıysam ve karşımda umursamaz bir dağgelinciği varsa ne olacak?

"Ferret Üç-Beş," dedi Merkez, "Yedi bin pençeye alçalma izniniz verildi, pilotun dikkatine."

"Ferret Üç-Beş, dokuz binden yedi bine iniyor."

Stormy arıza yapan otomatik pilotun yükseklik göstergesini 7'ye ayarladı, kontrol kolunu ileri doğru itti ve o şekilde kalmasını sağladı. Kargo uçağı karanlığın içine gömülüyordu; dakikada bin pençe alçaldı, karanlık tarafından yutuldu.

Uçan bir aletin içinde yalnız olmak, başlangıçta korku vericiyken, zamanla derin bir keyfe dönüşüyordu. Neden bunu bu kadar seviyorum acaba, diye düşündü, neden bu kadar büyüleyici? Gökyüzüne havalanıyorum, saatlerce göklerde bir başıma oturuyorum, bazen ne ay ne yıldızlar görünüyor; kayarak bulutların içinden geçiyorum, pist karşıma çıkınca iniyorum. Bütün bunlar benim için neden bu kadar anlamlı?

Kendi tuhaf aşkını ve becerisini sadece uçan dağgelincikleriyle paylaşabiliyordu; bunu da kanatlarının olmasının nasıl bir duygu olduğunu anlattıkları zamanlar değil, göklerde sessizce uçarken yüzlerindeki ifadeden anlayabilirdiniz.

Pilotların sevgilerini kelimelerle nadiren ifade edebildiklerini fark etmişti.

Stormy için uçmak mistik bir şelaleydi; her gün ötesine geçip yeni bir ülke keşfettiği halka halka büyüyen, büyülü bir aynaydı. Bir an için, karada yaşayan ve uçağını uzaktan inceleyen bir yaratıkken, bir dakika sonra kendi ruhunu uçağınınkine bağlıyor ve ikisi de önceden olduğundan farklı bir varlığa dönüşüyordu.

"Stormy Ferret'in dikkatine, Stormy Ferret'in dikkatine!" diye seslendi Baxter.

"Şimdi duyacağınız öneri, koruyucu meleğinizin onayından geçmiştir: Redding Havaalanı'na inmelisiniz. Güzergâhınızı Redding Havaalanı'na doğru değiştirmelisiniz! Tamam."

Başka dağgelinciklerinin kalplerinde başka sevdalar olmasına inanamıyordu ve bunun sebebinin sadece gökyüzüyle doğru ilişki kurmaları olduğuna ikna olmuştu; bunu başarmaya kararlıydı.

Çalışmadığı pek çok günün şafak ve günbatımı vakitlerinde, genç dağgelinciklerini kendi pırıl pırıl deniz uçağının uçuş kabinine alırdı. Motoru nasıl çalıştırdığını, kıyıdan mütevazı evinin yanındaki gölün gümüş mavisi sularına doğru nasıl taksi yapıldığını gösterirdi; kolu ileri itmelerine izin verir, kontrol kolunu çeker ve hafif eğimli bir şekilde gökyüzüne yükseltirdi onları.

"*Beni duyuyorsan burnuna dokun*," dedi Baxter.

Pilot uçmaya devam etti, pençeleri kontrol kolundaydı.

Stormy Ferret, sanki uçmanın güzelliğini kendi içinde tutamıyordu da, sevgisini göstermenin en iyi yolu olarak başkalarına da vermesi gerekiyordu; uçmanın zevkini kendi gözlerinde göremediğinden, başkalarının gözlerinde izlemekten keyif alıyordu.

Uçarken aklından bunlar geçiyordu. Aklının bir tarafı gayet disiplinli bir şekilde uçma işini götürürken, diğer hayalci kısmı dün deniz uçağıyla ilk kez gökyüzüne yükselen Estrella Luisa Ferret'in yaydığı ışıltı ve parıltıları tekrar yaşıyordu.

"Buz lambası zamanı," diye düşündü.

Penceresinin dışındaki minik helikopter, ışık yanmadan bir an kadar önce yana kaydı.

"*Teşekkürler*," dedi Baxter. "*Beni duyduğunu teyit eder misin lütfen? Ben senin melek perinim ve bu gece seninleyim. İnanmayabilirsin ama yardım etmeye geldim...*"

Radyo sinyal vericisine göre pilot ve uçak Medford, Oregon'a yaklaşmıştı, Stormy Ferret kargo uçağının seyrini ve irtifasını değiştirmedi.

Bulutların altında Siskiyou Dağları'nın dorukları göğe uzanıyor, hareket eden bütün yüzeylerde donacak olan nemi havaya bırakıyorlardı. Bu noktada, yüksek zeminde seçilmesi gereken asgari yüksekliğe çıkması gerektiğini biliyordu.

Aşağısı ne kadar ıssız, diye düşündü ve uçağının saatine baktı. Saat ikiyi çeyrek geçiyordu. "Bir uçakla güvenli bir şekilde her istediğini yapabilirsiniz," demişti hocası uzun zaman önce, "Ta ki yere çakılana kadar."

Stormy yere sadece yumuşak bir şekilde inmişti şimdiye kadar, piste önce tekerlekleri dokunmuştu. Başka türlüsünü denemeye hevesli değildi. Başka bir kanal deneyeyim, diye düşündü Baxter. Yardımımı kabul etmeyecek ama belki o bana yardım eder. *"Willow'a hediye olarak ne getirebilirim?"* dedi. *"Onu terk ettiğimi düşünüyor. Öldüğümü sanıyor!"*

Stormy'in zihninde birden eski bir anı canlandı, göklere vurgun bir çocukken babasının ona hediye ettiği uçuş başlığı ile gözlüklerini hatırladı. Babasının ilk uçuşu, kızı brövesini aldıktan sonra onunla birlikte gerçekleşmişti; ancak bir gün, kızını çok sevmesinin dışında bir sebep yokken eve, kullanılmış eşyalar satan bir mağazadan birkaç kuruşa aldığı bir uçuş kaskı ve gözlüğünü getirmişti.

Stormy onları bir hazine gibi saklamıştı! Babasının sevgisi o hediyeye dönüşüp somutlaşmıştı. Kask ve gözlüğü ilk yalnız uçuşunda takmıştı ve onları hâlâ saklıyor, her zamankinden daha fazla kıymet veriyordu.

Seattle Merkez'den gelen çağrı hayalini yarıda kesti. "Ferret Üç-Beş, bir-bir bine yükselmenize izin verildi, Rouge Vadisi'ni on bir bin pençe ile geçebilirsiniz."

"Ferret Üç-Beş," diye yanıtladı, "Yedi binden birbir bine, on bir bine çıkıyoruz."

Bu tuhaf resmi ifade, bir-bir bine inmesine izin verilen

bir pilot anonsu yanlış anlayıp bin pençeye alçalırken karşısında gökyüzü yerine dağın tepesini bulunca ortaya çıkmıştı.

Havadaki her kural birilerinin hatasından doğar.

Şimdi zor kısım başlıyor, diye düşündü, şimdi aldığım parayı hak etme zamanı.

Bütün kolları tırmanış konumuna getirdi. O an dört numaralı motor tutukluk yaptı, tek düze motor sesinin yerini düzensiz titremeler aldı.

Stormy durumu pençelerinin arasındaki kontrol kolunda hissetti, yakıt karışımı kolunu motordaki sarsıntı durana kadar itti.

"Bu hiç iyi değil," dedi.

"Selam, Nimble," diye seslendi Baxter peri iletişim frekansında. "Dördüncü motoru biz mi bozuyoruz? Ben havaya müdahale ettiğimizi sanıyordum, sadece havaya. Motoru bu yükseklikteyken bozmak biraz tehlikeli değil mi?"

Güneydeki uçuş yolunda Nimble ve Prestor iyi bir fırtına çıkarmıştı. Shasta girdabının enerjisi yukarıda, görünmez bir yanardağın püskürmesi gibi patlamıştı. Tahoe girdabının enerjisini de açığa çıkartıp kuzeye yönlendirdiklerinde, ateşle barut yan yana gelmişti; her yer çatal çatal yıldırımlarla dolmuş, ateşten dallar halka halka yayılmış ve bir elektrikli orman yaratmışlardı.

"Elbette motorunu bozmuyoruz, Baxter," diye yanıtladı Nimble gök gürültülerini bastıran sesiyle. "Sen de yapma. Motor gücünün tamamına ihtiyacı olacak!"

Esther, enerjiden sorumlu patron, Yosemite girdabı çözülürken Sierra üzerindeki helikopterinden gayet sakin bir uyarı yolladı. "Bütün melek dağgelinciği perilerinin dikkatine, üç-beş-üç yönüne giden on patlama kuvvetinde gücümüz var, havada sekiz kuvvet olarak sabitlendi. Etki gösterene kadar bütün birimler sahayı terk edin." Sonra ufukta

kaynayan alev kümeleri gibi bulutları görünce: "*İşte geliyor, sevgili periler! Half Dome size doğru yaklaşıyor!*"

Nimble güneyden kendisine doğru yaklaştığını gördü, deniz seviyesinden neredeyse sekiz bin pençe yüksekte devasa bir çığ, mavi bir ateşe düşmüş kümülüs bulutlarını döne döne topluyor, ateş hızıyla uçuş yolunda yuvarlanıyordu. Bu güç, Siskiyou üzerinde kendi hazırladıkları fırtınayla karşılaştı ve...

Döndü ve kuzeye yöneldi. "Haydi gidelim buradan, Prestor!"

Ortağı da aynı fikirdeydi, iki altın rengi makine Stormy'in uçağına doğru tam gaz yola koyuldu; kendi yarattıkları canavarın şok dalgalarında sörf yapıyorlardı.

"Baxter!" diye seslendi Nimble uçarken. "Fırtınayı abartmış olabiliriz. Daha çok yolu var ama korkunç bir hızla ilerliyor..."

Stormy dört numaralı yakıt basıncı göstergesine göz ucuyla baktı. Azıcık duraklamıştı. Yağ basıncı dört rakamının üstündeydi. Aynı zamanda biraz da titriyor muydu, çok hafif bir şekilde? Sağına, uçuş konsolunun üzerinden pencereden dışarı, dört numaralı motora baktı. Kıvılcım da yoktu, ateş de, karanlıktan başka şey görünmüyordu.

Uçak kazaları asla kendiliklerinden olmaz, bunu biliyordu, hepsi bir olaylar zincirinin sonucudur ve her kalkış, her uçuş bu zincirin ilk halkasıdır. Kabul ettiği halkalar şöyleydi:

Kalkmıştı,

yalnız uçuyordu,

aygıtlı uçuyordu,

geceydi,

otomatik pilotu arıza yapmıştı,

buzlanma olduğunu bile bile yükseliyordu,

aşağıdaki zemin kayalıktı,

gittiği yöndeki hava koşulları belirsizdi.

Bir sonraki halka şu olabilir diye düşündü:

Her an arıza verebilecek bir motoru vardı.

Kaza raporunu tamamlamak için hayal gücüne ihtiyaç yoktu: *Pilot arıza yapan motorunun pervanesini ayarlamayı başaramadı. Ağır bir buz yükü altındaki uçak, irtifa kaybedip sonunda dağlık araziye çarptı.*

Pervanenin buzlanma önleyici düğmelerini iki kez kontrol etti: *Açık.* Elektriğin ağır pervane kanatlarını ısıttığını umdu.

Kaza olmadan önce zinciri kırma görevinin pilotta olduğunu herkes bilir, diye düşündü. Ama profesyonel biri kargoyu şafak vaktine kadar güneye götürmenin de onun işi olduğunu biliyordu.

Stormy kaşlarını çattı, kontrol kolunu hafif baskı uygulayarak geri çekti ve SkyFreighter tırmanmaya başladı. Bu ayak en zor olanıydı. Dağlık alandan çıkmamız biraz zaman alacak.

Tırmanış planladığından bir dakika daha uzun sürmüştü ve burnunu düzeltene kadar kanatların üstü kararlı bir şekilde buzlanmaya başlamıştı. Seyir hızı ciddi derecede düşüktü. Lambaya baktığında ne göreceğini zaten biliyordu: Buz metal yüzeyin kıvrımını bir battaniye gibi örtmüştü, melek kanatları gibi göz kamaştırıcı kanat, gecenin karanlığında parlak bir ışık yayıyordu.

Dört numaralı motor boğuldu, tekrar düzeldi.

Stormy'in kokpitte işi başından aşkındı, korkmaya vakit yoktu.

Bütün motorların karbüratör sıcaklığını artırdı ve dört

numarayı en sıcak konuma getirdi. Motor tekrar tıkanıp sonra normale döndü.

"Stormy," diye seslendi. *"Beni duymaya çalış. İki dakika sonra... Şey, üzgünüz ama iki dakika sonra burada şartlar epey zorlaşacak. Hepimiz Redding Havaalanı'na ulaşmanı umuyoruz..."*

Botları şişirme zamanı, diye düşündü ve kanatlardaki buz önleyici sistemi şişirecek düğmeye bastı. Bir anda uçağın kanatlarından buza benzeyen cam tabakalar patladı, karanlıkta koyu gümüş rengi bıçaklar gibi peşinden döne döne sürüklendiler.

Rainbow Köprüsü'nü geçmiş olmasa, kenarları jilet kadar keskin şeyler Baxter'in helikopterini bir anda kesip biçerdi. Ama köprüden geçmişti, refleks olarak yana kaçtı, patlamayı kıl payı atlatmış mıydı yoksa parlayan kamalar helikopterin ve kendi bedeninin içinden zarar vermeden geçip gitmiş miydi, emin değildi.

Her şey yolunda, diye düşündü, her şey planlandığı gibi gidiyor. Bir dakika kaldı.

"Haydi, Stormy," dedi kargo pilotu yüksek sesle, "Sakinleş. Her şey yolunda, bu sadece bir uçuş. Tıpkı diğerleri gibi."

Stormy farklı bir hissiyatla izliyor olsaydı, randevuyu görürdü: Uçağı hantalca ilerlerken, iki melek dağgelinciği perisi, Sicilya büyüklüğünde yoldan çıkmış bir yük trenine benzeyen kendi yarattıkları fırtınalarından arkalarına bakmadan kaçıyordu.

Nimble ve Prestor uçağa katılmak için döndüler ve birkaç yüz pençe önünde uçtular. Kaosla SkyFreighter'den birkaç saniye önce karşılaşabilirlerdi.

Baxter kokpite odaklanmış, camdan Stormy Ferret'i gözlüyordu.

Benim Willow'umun kaderini paylaşacak o, diye düşündü.

Stormy uçuş aygıtlarına bakarken, o onun kara gözlerine baktı, düşüncelerini hissetti ve düşünceleri arasındaki bağlantılar yavaş yavaş açılmaya başladı.

"Ona dayanmasını söyle," dedi Nimble bir solukta. "Bu işi başarmalıyız. Bize doğru gelen öyle bir şey ki, az sonra fikrini değiştirecek..."

"Bu onun kaderi," dedi Pestor, özür diler gibi. "Strobe ile karşılaşması gerekiyor!"

Baxter elinden geldiğince yumuşak bir şekilde kokpitin yakınına uçtu, düşüncelerini Stormy'e akıttı: Her şey yoluna girecek. Ama inmelisin, Redding'e inmelisin!

Nimble'nin sesi: "İşte başlıyor!"

"*Stormy!*" diye bağırdı Baxter kokpitteki ölümlüye. "*İnmen gerek!*"

Havada gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu bu. Stormy SkyFreighter'ini parçalara ayrılmış ve her bir parçası döne döne yukarıdan tepesine düşüyormuş gibi görünen, bir yandan da kendisini Niagara Şelalesi'nin düşüş hızında aşağı çeken, bakır rengi ucu çatallı yıldırımlar ve mızraklarla dolu bir göğün içine sürdü; kanatları bir kez daha ve defalarca sarsıldı, sanki metal gövdede delikler açılıyordu.

Bir pilot kokpitin içinde gök gürültüsünün sesi neredeyse hiç duymaz; şimdi duyuyordu, hem de defalarca. Fırtına uçağını öyle şiddetli sallıyordu ki sarsıntıdan dolayı konsol hep bulanık görünüyordu.

Stormy o an dingin ve sevgi dolu ruhuyla dışarı baksa, pencereden o şiddetli fırtınada yukarı çıkan, pilot kontrol etmeye çalışırken bir an için kaybolup sonra aşağıda beliren minik helikopteri görürdü.

Ama penceresinin yanı başında periler bulmayı beklemediğinden, dönüp bakmadı. Kontrol kolunu sıkıca kavradı, önünde gerçekliğinden şüphe duyduğu ufka göre düz uçuş pozisyonunu korumaya çalıştı. Ön cam çoktan donmuştu; temizlemek için bir şey yapmadı, bir yarısı buzun sarsıntıdan kırılmasını bekliyor, diğer yarısı ise bu fırtınada camın kendisinin bile kırılabileceğini düşünüyordu.

Kontrol kolundaki mikrofon düğmesine bastı, o şekilde tutmak için epey çaba gösterdi. Sesi boya karıştırmak için kullanılan karıştırıcının içinden geliyormuşçasına çalkantılıydı:

"Seattle Merkez, Ferret Üç-Beş. Biraz buzlandık ve seyir koşulları güçleşiyor. Daha alçak irtifa için tavsiye bekliyoruz, mümkün olan en kısa sürede."

Baxter tekrar camının önünde belirdi, hareketler yaptı, işaret etti.

"*Aşağı!*" Sonra hızla uzaklaştı.

Çok aşağılarda, radar ekranına bakan kontrolcü bir dağgelinciği çağrısına cevap verdi. "Ferret Üç-Beş, burası Seattle Merkez. En iyi önerimiz bir-sıfır bin, on bin pençe, faydası olursa."

"Olur."

"Onu uyarmasını söyle!" dedi Baxter. "Nimble, kontrolöre onu uyarmasını söyle!"

"Ferret Üç-Beş," dedi Seattle Merkez, "Pilotun dikkatine bir-sıfır bin, on bin pençeye alçalma izniniz verildi."

On bin pençe hâlâ donma seviyesinin üstündeydi, fırtınayla birlikte buzlanma çok hızlı seyrediyordu. Buz kırıcıların her bir döngüsünde sanki SkyFreighter dev bir vitrin camından geçiyormuş gibiydi, kırılan parçalar etrafa yayılıyor, parıldayarak düşüyorlardı.

On bin pençe şaka gibiydi. Stormy bu fırtınanın içinde ne irtifasını koruyabiliyor ne de matkapla deliniyormuş gibi sarsılan konsolu takip edebiliyordu.

"Üzgünüz radarlarımız bu hava koşullarında pek iyi değiller Air Ferret," dedi Merkez, "Ama Victor İki-Üç yönünden size doğru korkunç bir şey geliyor gibi görünüyor."

Stormy yanıt vermedi. Kaptan Janine Ferret uçağını seyir halinde tutmak için savaş veriyordu, kanadından sürekli buzlar püskürüyordu; Baxter pilotun fikrini değiştirmek için uçağın dibinden ayrılmıyor, Nimble ve Prestor da kendi küçük helikopterlerinde SkyFreighter'in kanat uçlarının gerisinde dayanmaya çalışıyorlardı.

Zilli toplar çılgın bir melodi tutturmuştu, kargo uçağı on bin pençe yükseklikteki kar tepeleri üzerinden kontrolden çıkmış bir kızak gibi ilerliyordu.

Uçağın korunmasız yüzeylerinde - burun konisi, pervane yuvaları, radyo antenleri, asansör ve kuyruk dümeni uçları - gitgide artan bir buzlanma vardı.

Fırtına yavaş yavaş üst pençeyi kontrolü altına aldı. Stormy irtifayı korumak için verdiği savaştan vazgeçti, uçağı düz tutmaya gayret göstermeye başladı, boranın kendisini bulduğu yerde çekiç gibi ezmesine izin veriyordu.

Dişlerini sıktı, bir saniye için bedeni dümdüzken bir sonrakinde emniyet kemerini kuvvetle itiyordu; içinde bu gece için bu kadarı yeter diyen yarısını duymazdan geliyordu. Bu kadarı yeter demek bir şeyi değiştirmiyordu. Vazgeçemezdi. Uçağı birinin uçurması gerekiyordu.

Gökteki depremden sarsılırken kendi deniz uçağını düşündü, evindeki hangarında güvendeydi; birkaç gün sonra yine çocuklara ilk uçuş deneyimlerini yaşatıyor olacaktı o uçakta. Bir kez daha kanatlarındaki buzu temizlerken oluşan sarsıntıya rağmen bu düşünce onu gülümsetti.

Stormy Merkez'i aramadan önce uzunca bir dakika boyunca düşündü. Türbülans ve buzlanma uyarılarını hafife almak onun alışkanlığıydı ama bir başka pilotun bu rotada uyarılmadan uçmasına izin veremezdi. Dağgelinciği SkyFreighter'inden daha küçük bir uçak bu havada lime lime olurdu. Aramaya karar verdiğinde pençesi mikrofon düğmesinden kaydı. Hayır! Kontrol kolunu iki pençesiyle sıkı sıkı tuttu, bu sarsıntıyı üstten gelerek takip edecek olanı bekledi. Yukarıdan gelen akım da vurdu, uçağı tekrar düz konuma geçerken başını aşağı vurdu.

"Seattle..."

Üç saniye boyunca etrafındaki gökyüzü bembeyaz aydınlandı, yıldırım bir çizgi şeklinde değil, tabaka halindeydi, kör ediciydi. Uçağını hisleriyle uçururken görüşün yeniden gelmesini bekledi.

Dağgelinciği kaptan, motorların ve fırtınanın homurtuları arasında, arkasında kargo bölümünde bir çarpma sesi duydu; konteynerlerin arasındaki bir yük paleti sabitlendiği yerden kurtulmuştu. Hiç iyi değildi bu. Bu havada bir de konteyner teklerse, gövdeye çarpardı ve bu da her şeyin sonu olurdu.

Dağlar uçağın altından kaya kütleleri gibi ağır ve yavaşça kayıyordu. Büyük bir güçlükle pençesi seçme konsoluna doğru uzandı, Stormy Oakland Merkez radyo frekansına geçti, umutsuzca daha ılık ve koşulların daha yumuşak olduğu bir irtifa bekliyordu. Radyo antenlerinde buzlanma önleyiciler yoktu. Merkez'den gelen bir çağrıyla bunu hatırladı.

"Ferret Üç-Beş, burası Oakland Merkez. Yeni bir SigMet[10] Alfa Bir koordinatla..."

---

[10] SigMet-SIGnificant METeorological conditions: Ağır meteorolojik koşullar. (ç.n.)

Uyarıyı zihninde tamamlamıştı, bu ani sessizliğin Merkez radyo arızası değil buz tutmuş antenin uçaktan kopup ayrılmasından olduğunu tahmin ediyordu. Radyosu ölmüştü, dışarıdaki karla karışık yağmurun sesine senkron oluşturacak statik bir cızırtı bile duyulmuyordu.

Kendisine bu ciddi hava olayı hakkında uyarı yapılmasına gerek yoktu çünkü hava zaten durumu gayet incelikli bir şekilde ortaya koyuyordu, kaçma umudu yoktu. Bu zor koşullardan tek kaçış yolu dümdüz ileri gitmekti.

SkyFreighter helezonlar oluşturan havayı, denizdeki tayfundan geçen bir şilep gibi yararak ilerliyordu; alçalıyor, bir anda boşluğa düşüyor ve karanlıkta yuvarlanıyordu. Pilot iki numaralı radyoya geçti, bunun anteninin buza ne kadar dayanacağından emin değildi.

"Merhaba, Merkez, Ferret Üç-Beş."

"Ferret Üç-Beş, SigMet uyarısını doğrulayın."

"Biz zaten o SigMet'in içindeyiz!" dedi, birden kızarak. "Birinci radyo antenimizi kaybettik; eğer ikinciyi de kaybedersek, daha önce belirlendiği gibi Salinas'a doğru gideceğimizi bildiririz."

Bu standart bir prosedürdü ama kayıtta yer almasını istemişti. Çantasında pille çalışan bir yedek radyosu vardı ve ona bu gece ihtiyacı olabileceğini düşünüyordu.

"Anlaşıldı Üç-Beş. Salinas'da hafif rüzgar var, beş yüz pençe ölçülüyor, bulutlu, hafif yağmur, sis..."

Başını salladı. Elbette, diye düşündü. Merkez, Salinas'daki hava durumunun tahminlerden daha kötü olduğunu anlatmaya çalışıyordu, belki böylece daha kolay inilecek bir yere doğru yönelebilirdi.

"*Evet!*" diye çığlık attı Baxter. "*Rotanı değiştir haydi! Bu şekilde devam etmen kaza raporunda hiç de hoş durmayacak...*"

Bu gece benim zihnim bile oyunlar oynuyor. Kontrol dümenine sıkıca sarıldı. Herkes vazgeçmemi istiyor. Acımasız bir gülümseme. Mümkün değil.

Vazgeçmemeyi tercih etti, zincirine bir halka daha eklediğinin farkmdaydı: *Pilot, uçağı fırtınadan zarar gördükten sonra tedbiren inme fırsatını reddetti.*

Kargo uçağı, Stormy'in şimdiye kadar bildiği bütün fırtınalardan daha karanlık ve daha çetin hava koşullarında kaydı ve sarsıldı, harita ve panosu uçuş konsoluna düşmüş, tekrar yerlerine koyulmuştu. Seyrine ezberden devam ediyordu ama bildiği kadarıyla Siskiyou üzerinde bu gece kendisinden başka kimse yoktu, kimse burada olacak kadar aklını kaybetmemişti.

Öyle değil, diye düşündü, omuz kemerini mümkün olduğunca sıktı. Bir sonraki şiddetli patlama için kontrol kolunu sımsıkı tuttu. Çılgın değil. Kararlıydı.

"Nimble! Prestor!" diye seslendi Baxter, sesi fırtınayı delip geçti. "Kafasına koydu, fırtınanın içinden geçecek! *Daha sert! Daha çok türbülans!*"

Prestor yanıtladı, "Elimizden geleni yaptık, Baxter! Daha kötüsünü yapamayız!"

Dakikalar aylar kadar uzundu. SkyFreighter kocaman köşeli tekerlekler üzerinde yokuş aşağı giden bir kamyon gibi uçuyordu. Sert darbeden dolayı Stormy'in çenesi acımıştı; bu defa bulanıklaşmayıp doğrudan görünmez olan irtifa göstergesinin en son durumunu hayal meyal hatırlıyordu.

Bu arada, yapay ufuk göstergesi döndü jiro sınırının üstüne çıktı, sanki çığlık çığlığa SkyFreighter'in tepetaklak bir vaziyette dönmekte olduğunu söylüyordu. "Hayır, tepetaklak değilsin," dedi pilot. Sıfırlama düğmesine bastı, aygıt normale döndü.

Kargo bölmesinde ikinci palet arıza verdi, onu üçüncüsü izledi.

Ama pilot görevine tam kilitlenmişti. Kontrol dümenini bile kaybetse, gerekirse motorları kendisi yönlendirerek uçağı uçurmaya devam ederdi.

Kontrolörün yerdeki sakin radar odasından sakin sesi duyuldu: "Ferret Üç-Beş, Shasta Kesişim Noktası'na yaklaşıyorsunuz, dokuz bine alçalmanıza izin verildi. Hava durumunu bildirin lütfen."

"Oakland Merkez, Ferret Üç-Beş," diye yanıtladı, nefesi kesilmiş gibiydi.

"Yoğun bir karla karışık yağmur ve buzlanma var. Ve aşırı türbülans..."

Shasta Kesişme Noktası'na ulaşabilmek için hâlâ güney yönünde uzun dakikalar geçirmesi gerekecekti, aşağıdaki sert granit sabırla bekliyordu.

Bütün bu çabalarının arasında dört motorun göstergelerini izledi, titreyen kadranları net bir şekilde görebilmek için gözlerini kırpıştırdı. Yağ basıncı düşük, bunda sorun yoktu. Asgari basıncın üstündeydi ama sadece bir iğnenin genişliği kadar. Yağ basmcında küçücük bir azalma pilota hoşuna gitmeyecek bir şeyler olacağını fısıldar. Bu fısıltı kayboldu. Stormy, bu kadar çok şey ters giderken motor arızası olacağına inanmayı reddetti.

Neredeyse Shasta Kesişim Noktası'na geldik, dedi kendi kendine, ama bu doğru değildi.

Bir kez daha buzlanma önleyicinin düğmesini pençesiyle yakaladı ve düğmeye bastı; buzlar tabakalar halinde uçacağına buzlanma önleyici devreleri bozuldu.

Kahretsin, diye düşündü, dışarıdaki çığa karşı duran kontrol kolunu tutmaya devam ederken. Böyle olmaması gerekiyordu.

Devre kırıcıyı sıfırlamak uzun zaman aldı, SkyFreighter sarsılıp, yuvarlanırken pençesi bir türlü doğru düğmelere ulaşamıyordu. Sonra buzlanma önleyiciye bastı, kanatlardan yayılan buzlara hoş geldiniz der gibi kısaca başını salladı. Ama birkaç saniye sonra buzlanma önleyici tekrar arıza yaptı. Bunu da zincirine ekle: *Buzlanma önleyici aygıt arıza yaptı.*

"Neredeyse Shasta'dayız," dedi yüksek sesle.

Buzlar yüzeyi kaplamaya başlarken uçağı yavaşladı. Dört numaralı motor arıza yapmaya hazırdı, bunu biliyordu, otomatik pilot gitmişti, ana radyo anteni gitmişti, yedek radyo da devre dışı kalmak üzereydi, buzlanmaya karşı koruyucu sistem de tükenmişti. Felakete adım adım ilerliyordu.

Bir dakika için dört numaralı pedalı bir çeyrek kadar geri çekti.

"Oakland Merkez," diye seslendi. "Ferret Üç-Beş Shasta Kesişim Noktasında, on binden dokuz bine alçalıyor."

Merkezden yanıt gelmedi. Saniyeler geçiyor ama tek kelime duymuyordu.

"Oakland, burası Ferret Üç-Beş, radyo kontrol."

Ses yok.

İki numaralı anten de arıza yapmıştı. Omuzlarını silkti. Fark etmez. Ben dokuz bine alçalıyorum.

İrtifa kaybetmek kolaydı, donmuş uçağın uçmaya pek gönlü yoktu.

Tırmanmalıydım, diye düşündü. Buzu gördüğüm anda ilk olarak çıkabildiğim kadar yukarı tırmanmalıydım. Dışarıdaki hava eksi yirmi olana kadar çıksaydım, buzun üstünde uçabilirdim.

Gözlerini kırpıştırdı. İşe yaramazdı. O durumda buzlanma daha da beter olurdu ve alçalmam gerekirdi.

Stormy Ferret uçağın içindeki homurtulu sessizlikte bunları düşünerek alçaldı.

Camının dışında, Baxter her şeyin elinden kayışını izledi. Pilot belki de MDP Görev Gücü'nün yaratabileceği en kötü fırtınanın içinden geçmişti, neredeyse düze çıkmak üzereydi.

"Stormy!" diye bağırdı melek dağgelinciği perisi. Sonra umutsuzca: *"Janine! Willow'un hatırı için! Hemen inişe geç!"*

Stormy bu açık ve tuhaf sesi zihninde duydu. Sonra kelimeleri kovmak istercesine başını salladı.

Alçalırken birden cehennem kesildi, köşeli tekerlekli kamyonu yokuş aşağı yuvarlanmayı bitirip buzun üstünde kaymaya başladı. Donmuş ön camda hayalet mavisi bir ışık parladı.

Hafif, yumuşak. Statik-elektrik yüklü parmaklar kargo uçağının derisine dokunuyordu sanki.

Karlı yüzü ışıkla birlikte kobalt rengini aldı, yarım pençe kalınlığında buzla kaplı ön camda bu ışık esrarengiz bir parıltı olarak yansıyordu. Yerinde başka bir hayvan olsa gözyaşlarına boğulur, bu sükûneti gördüğüne şükrederdi. Stormy mutlu bir şekilde iç geçirdi. Konsolu görebilmem ne harika! diye düşündü.

Aygıt lambalarının çoğu kırılmıştı, uçuş kabinin zemininde kırık cam parçaları vardı. Tepesindeki lambanın ışığında uçmuştu.

Dışarıdaki hava sıcaklığı iki santigrat dereceye çıkmıştı.

Salinas'a kadar bir daha buza tırmanması gerekmeyecekti. Yine de kanatlardaki buzlanma önleyici sistemin düğmesine bastı. Devre kesicinin çıkardığı sesten başka bir şey olmadı. Sistem kaybedilmişti.

Arkasındaki zemine, sarsıntıdan fırlayıp giden uçuş

çantasına uzandı. Fermuarlı bir gözden, ilk model uçağının kristal kaplı pervanesinin hemen altından pençeyle tutulan radyosunu çıkardı, antenini bağladı, kulaklığının altındaki minik konuşma düğmesine bastı.

"Merhaba, Oakland Merkez, Ferret Üç-Beş'i duyabiliyor musunuz?"

"Ferret Üç-Beş, Oakland Merkez, çok iyi duyuyoruz. Devam edin."

Rahatladı, gergin pençelerini bir an için serbest bıraktı. "Oakland, Ferret Üç-Beş dokuz bin seviyesinde ve sekiz bin için izin istiyor."

Sanki hiç sorun yokmuş gibi - ki aslında Oakland Merkez'in sakin radar odalarında bir sorun da yoktu - ses, yardım etmekten mutlu, dost canlısı bir biçimde cevap verdi. "Ferret Üç-Beş, pilot kontrolünde sekiz bine alçalmanıza izin verildi. Red Bluff altimetre iki-dokuz-beş-iki."

Kaptan doğruladı, uçağını daha ılık havaya doğru alçalttı. Sekiz bin pençede ilk buz tabakası kanatlardan ayrıldı, erimeye başladı. Sonra ön camdaki buz kırıldı ve yok oldu, önce küçük bir parça sonra bütün cam temizlendi ve yağmur yeniden camları ıslatmaya başladı. Buz lambasının ışığında görebildiği kadarıyla kar bitmişti, karanlıkta sadece yağmur damlaları vardı. Küçük helikopterleri fark etmedi.

"Başaramadık," dedi Baxter. "Onu durduramadık. Devam ediyor!"

"Hepsinde başarılı olamayız," dedi Prestor. "Daha önce de olmuştu. Bazen o kadar inatçı oluyorlar ki yapabileceğimiz hiçbir şey olmuyor, koruyucu melekleri de bir şey yapamıyor. Ne bir rehber arıyorlar kendilerine ne de içlerindeki yüksek doğruluk duygusunu dinliyorlar. Stormy kaderinin kargoyu yerine ulaştırmak olduğuna karar verdi. Strobe ile tanışmayı ve dolayısıyla dünyayı değiştirmeyi seçmedi."

"Biz sadece öneride bulunuruz," dedi Nimble. "Ölümlü olan o. Kararı o verir."

"Ama benim Willow'um..."

"Torununa bir şey olmayacak," dedi Prestor yumuşak bir şekilde, sanki Baxter'in bilmediği bir şey biliyor gibiydi.

Stormy dört numaralı motoru düşük hızda tuttu. Eğer çalışabiliyorsa, yola onunla devam etmeyi tercih ederdi, çünkü belki de Salinas'a aletli yaklaşması mümkün olmayabilirdi.

Radyoda yeni bir ses duyuldu:

"Oakland Merkez, MusTel İki-Sıfır. Redding'e dik açıdayız, yedi bin pençeden bir-iki bin, on iki bine izin istiyoruz Medford yönündeyiz. Ve güney yönünde ağır hava koşullarında Sacramento'ya seyretmekte olan uçak hakkında bilgi verebilir misiniz?"

Stormy gözlerini kırpıştırdı, inanamıyordu. Medford yönünde mi? Bu pilot SkyFreighter'imi neredeyse parçalarına ayıracak olan gökyüzünden mi geçecekti?

Melek dağgelinciği perileri anonsu duydu.

"Bu o!" dedi Baxter. "Strobe bu!"

Stormy, Merkez'in MusTel 20'ye Air Ferrets Sky Freighter'in o bölgede ciddi türbülans ve yoğun buzlanma bildirdiğini açıklamasını bekledi.

Anons gelmedi. Bekledi. Merkez'deki vardiya mı değişmişti, yeni kontrolör anonsundan haberdar değil miydi?

Mikrofon düğmesine bastı. "Oakland Merkez, Air Ferret Üç-Beş'ten MusTel İki-Sıfır'a mesaj var, eğer benim vericimi görebiliyorsa."

"MusTel İki-Sıfır, Air Ferret Üç-Beş'i görebiliyor musunuz?" dedi Merkez'deki kontrolör. "Size bir mesajı var."

Ses geri geldi ama sanki pilotun pençesi mikrofon düğmesinden çekilmiş gibi boğuktu. "Sizi tam olarak duyuyorum, Air... Air Ferret. Devam edin."

Stormy kısa kesti: "MusTel, Air Ferret Victor İki-Üç güney yönüne bir SkyFreighter'dir. Eğer Victor İki-Üç güzergahında gitmek niyetindeyseniz, rotada çok şiddetli bir fırtına olduğunu belirtmek isterim. Bir-bir binde yoğun buzlanma yaşadık, türbülanstan kargonun bir kısmı kırıldı, irtifayı korumayı başaramadım."

"Anlaşıldı, Air Ferret. Güney yönünde Victor İki-Üç'te sorun var..."

Sonra sessizlik. MusTel de mi antenini kaybetmişti?

Sonra aynı ses farklı bir vericiden devam etti. Ana radyosuna bir şey olmuştu. "Oakland Merkez, MusTel İki-Sıfır Redding'e dönüş için vektörleri istiyor. Redding'e doğru rota değiştireceğiz."

"Anlaşıldı, MusTel. Medford olan varış rotanızı iptal ettiğinizi doğrulayın."

"Doğru. Varış noktası Medford'u iptal ediyoruz, rotamızı Redding'e çeviriyoruz. Victor İki-Üç'ü bir süre için fırtınaya bırakacağız."

"Anlaşıldı. MusTel İki-Sıfır, bir-yedi- beş yönünde sağa dönün, Redding Yer Saptayıcıya/DME[11] ile ters yay çizerek Bir-Altı yönüne yaklaşacaksınız, yedi bin pençe irtifada kalın, pistten hemen önce alçalmaya hazır olun."

MusTel pilotu açıklamayı tekrar etti, kendi uçağını az önce parçalara ayıran fırtınanın kenarından dönen biri için, dikkat çekecek kadar soğukkanlı bir ses diye düşündü Stormy.

---

[11] Distance Measuring Equipment : Mesafe Ölçer Ekipman

Sonra tekrar aradı. "Merkez, burası MusTel İki-Sıfır. Air Ferret'e Victor İki-Üç güney yönünde hava koşullarının kötü olduğunu bildirebilirsiniz. Geldiğimiz yönde bir miktar dolu vardı. Buranın Sacramento olduğunu biliyorum ama radarımın her yerinde darbeler var, oldukça zor bir uçuştu."

Üç melek dağgelinciği perisi aynı anda pilota bağırdı,"*Rotanı değiştir, Stormy Ferret! HEMEN DEĞİŞTİR!*"

Stormy iç geçirdi, en yüce doğrusunun son derece zayıf sesini dinledi. Bu şartlar altında bir soğuk cepheyle savaşarak içinden geçmek asil bir davranıştı diye düşündü. Birinden sağ çıkıp hemen diğerine dalmak kaza raporunda hiç iyi durmazdı.

Birden kendini bitkin hissetti.

"Selam, Oakland," dedi. Daha önce ağzından hiç çıkmamış sözcüklerle konuştu: "Air Ferret Üç-Beş, rotamızı değiştiriyoruz. Salinas olan istikametimizi değiştiriyoruz, Redding Havaalanı'na ters yaydan Bir-Altı yönünde doğrudan gidiş izni talep ediyoruz, orada duracağız."

"Anlaşıldı, Üç-Beş, Salinas'ı iptal ettik. Redding Havaalanı'na doğrudan gidiş izniniz verildi, Redding Yer Saptayıcıya/DME ile ters yay çizerek Bir-Altı yönünde yanaşacaksınız, sekiz bin pençe irtifayı koruyun, pistten hemen önce alçalmaya hazır olun."

"Üç-Beş," dedi Stormy, "Mevcut pozisyondan doğrudan Redding'e ve ters yayla Bir-Altı'dan yanaşacağım, sekizi koruyorum."

Periler keyiften çıldırmış gibiydi, helikopterleriyle gökyüzünde daireler çiziyor, SkyFreighter'in etrafında dönüyorlardı, arkalarında ışıltılar saçan peri tozu bırakıyorlar, pervaneleri son anda ıskalıyorlardı.

"Görev tamamlandı," dedi Nimble. "*Görev tamamlandı!*"

Benzer bir şekilde Gnat'ın umutsuzluğu zafere dönüş-

müştü. Strobe'ye çok yakın uçan Kazgagası da başarısız olmuş, Baxter'in Stormy'i ikna edememesi gibi o da pilotu rotasını değiştirmeye zorlayamamıştı.

Peri şükran ve doğruluk hissiyle bir nefes aldı. Bu zihinlerin fikrini değiştirebilen tek şey, diğer ölümlülerin verdikleri önerilerdi.

Stormy SkyFreighter'i Redding Omnirange'ye çevirdi, düzlüğü buldu, LOC/DME BC RWY 16, bu hava koşullarında aygıtlı iniş için izlenecek prosedürdü, kontrol koluna taktı, çabucak baktı, yüksek sesle okudu.

"Itmor kesişme noktasına kadar sıfır-dört-dört derece radyal seyret, sonra altı bin pençede üç-beş-yedi derecede Red Bulf'a radyal şekilde Garsa kesişme noktasına kadar devam et, sonra yer belirleyiciyi algılamak için Redding ışığına doğru bir yay çizerek alçal, sonra dört bin iki yüz pençede Milar'ı geç, iki binde Entar'ı geç, dokuz-iki-sıfır pençede kaçırılan yaklaşma noktasına doğru alçal ve inişe geç."

Başını salladı, hatırlıyordu. Daha önce yapmıştı bu uçuşu; dünyanın en kolay iniş şekli değildi belki ama en zoru da değildi.

Strobe Ferret'in önünde miller vardı; uçuş konsolunun arkasından jet motorların fısıltısını duyuyor bir yandan da aynı şemayı çalışıyordu. Bir dokunuşuyla global konumlandırma sistemi izleyeceği rotayı gösterdi, başlıkları ve irtifaları önündeki panoya parlak renklerle yansıttı. Konsoldaki ışıklı kareye dokundu ve otomatik pilot FerrJet'i yanaşma konumuna kendisi getirmek üzere döndürdü.

Kısa bir süre sonra Garsa noktasından kayarak geçti, Merkez onu anında yakaladı: "MusTel İki-Sıfır, Redding Kule yer belirleyici alıcısıyla irtibat kurdunuz. İyi sabahlar."

Strobe merak ediyordu, ne zaman bir kontrolör onunla konuşsa niye o iki kelimeyi fazladan söylüyordu? Herkes

kendi sabahından sorumludur, neden günümüz kötü geçsin ki? Ama o aynı kelimelere ayrılan saniyeler, birbirine eklenip epey bir yekûn ediyordu. Güneşin doğuşunu beklemek çok uzun sürüyor olmalı, diye bir sonuca vardı. Kontrolör yalnız olmalı.

FerrJet yaklaşma yayını yapmak üzere alçalırken, Strobe gece yarısı ve altın rengi çizgili fuları boynunda, yaklaşmanın son adımına giren otomatik pilotu izliyordu. Kendisini bekleyen hafta sonunu düşündü, çift kanatlı uçağına binmeye hevesli dört çocuk vardı. Elbette önce uçağı yıkamaları ve bütün parçalarının isimlerini öğrenmeleri gerekecekti.

Dünya dönmeye devam ederken, bir göz açıp kapamalık sürede, MusTel 20 bulutların içinden çıktı, pistin duble ışıkları dosdoğru önündeydi.

Strobe pençesinin bir dokunuşuyla otomatik pilotu devre dışı bıraktı, inerken jet uçağının burnunu son derece hafif bir şekilde yukarı kaldırdı, ana tekerleklerin yağmurdan ıslanmış pistte cıvıldamasına izin verdi, bir kaç saniye sonra burun tekerleğini yavaşça değdirdi, basınç kolunu ters yönde çekti.

"MusTel İki-Sıfır, bir sonraki kavşaktan sağa dön," dedi kuledeki kontrolör dağgelinciği. "Havaalanındaki varış noktanızı bildirin."

"Geçici park. Sadece bir saat kalacağım."

"Anlaşıldı, İki-Sıfır. Geçici park alanına taksi yapın, bu frekansta kalın."

"İki-Sıfır, anlaşıldı," dedi Strobe. "May'ın Yeri açık mı?"

"Yirmi dört saat, kaptan."

Park rampasında durdu, MusTelCo'nun baş pilotu FerrJet'in kollarını *kapalı* konuma getirdi, sessizliğe fısıldayan motorlarının müziğini dinledi.

Uçağını kapatmayı tamamladığında, ön camı ve gövdeyi döven yağmurun sesi duyuldu, uçak kayıt defterindeki kutucukları dolduruyordu.

Sonra, başındaki kulaklık takımını ve gece mavisi üzerine altın rengi çizgili fularını çıkardı, kalktı ve başına yıpranmış kırmızı kadife bir şapka taktı, dışarıdaki yağmurdan korunmak için kulak kısımlarını indirdi.

Çıkıştaki *kapı-açık* düğmesine bastı, pilot merdivenlerden aşağı indi, pençeleri yere değer değmez döndü ve *kapı-kapalı* düğmesini kaldırdı.

May'ın Yeri'ne doğru yürürken omzunun üstünde havada duran altın rengi helikopteri fark etmedi. Restorana girerken Gnat'ın MDP frekansından yumuşak bir sesle yaptığı çağrıyı da duymadı: "*Kazgagası kafeste, Kazgagası kafeste...*"

O an Air Ferrets SkyFreighter'in burnu bulutları yararak göründü, aynı sabırlı pist ışıkları önünde uzanıyordu.

Stormy üç yeşil ışığı iki kez kontrol etti, iniş aygıtı devrede ve kilitlenmişti. Ne uçuştu, diye düşündü. Doğru karar. Bella bu saatte hangarda çalışıyor olacak, anteni değiştirip dört numaralı motora göz atabilir. Kargoyu sağlamlaştırır, ben de May'm Yeri'nde yemeğimi yer ve Salinas'a doğru yola çıkarım. Gecikeceğim ama hâlâ şafaktan önce orada olacağım.

Bir saniye sonra SkyFreighter'in lastikleri parıldayan piste doğru ıslık çalmaya başladı, buharlar yükseldi ve yere değdiği anda sular püskürdü.

Stormy burun tekerini yavaşça indirdi, flap kolunu yukarı kaldırdı ve uçak yavaşlarken frenlere hafifçe dokundu. Onunla birlikte üç melek dağgelinciği perisi de havada taksi yaptılar.

"Air Ferret Üç-Beş, bir sonraki kavşaktan sağa dön,"

dedi kuleden gelen ses. "Geçici park alanına taksi yapabilirsiniz, bu frekansta kalın." Bir duraksama, sonra: "Sen misin Stormy?"

Pilot gülümsedi, bu saatte kurallara sıkı sıkıya uymasına gerek olmadığını düşündü. Mikrofon düğmesine dokundu. "Selam, Bart. Mümkünse Air Ferrets hangarına taksi yapmak istiyorum. Bu gece hava biraz sert miydi? "

"Air Ferrets hangarına gitmenize izin verildi, Stormy," dedi. "Biraz sert mi? Ah, evet! Koruyucular olmasa camlarımızı kaybedecektik!"

4

Üç melek dağgelinciği perisi SkyFreighter'in kanat uçlarında pırpır uçuyor, Stormy Bella'yı bulup uçağındaki sorunları anlatırken havada dinleniyorlardı.

Ne kadar zordu, diye düşündü Baxter. İşin aslı, güneye uçmasını engellemek için bizim yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu, hayatının aşkı olacak adam yaptı ne yaptıysa. Ölümlüler kendi güzel kaderlerine neden bu kadar dirençliler? Neden fısıldamak yerine sesimi yükseltmem gerekti? Neden bir türlü *dinleyemedi*?

Bir yanıt beklemiyordu, perilikte o kadar yeniydi ki bu seviyede hayatın ne kadar farklı olduğunu unutmuştu. Burada sorulan her soru yanıtlanırdı.

"Bizler ölümlülere sadece öneri sunabiliriz," diyordu zihninin içindeki sesler, daha derin bir bilgelik kuyusundan alıyorlardı sanki bu bilgiyi. "Bazen görünürde olan dikkatlerini dağıtıyor. Bazen içlerindeki sesi dinleseler başlarına gelebilecek güzellikleri unutuyorlar."

Benim de dikkatim dağılırdı, diye düşündü Baxter. Bize verilen görevi bilerek yanlış anlamak o kadar kolay ki.

"Hepiniz birlikte çalışıyorsunuz," diye devam etti ses, "Güçleriniz birleşse de onları seçim yapmaya zorlayamazsınız. Ama bu gece onun dikkatini çekmeyi başardın ve Gnat da Strobe'nin dikkatini çekti. Kararlarını kendileri verdiler."

Baxter'in helikopteri havada sarsıldı. Bunu nasıl biliyorum? Sen misin? Koruyucu meleğim hâlâ benimle mi, ben de bir melek olsam da?

"Seninle, hep de öyle olacak." Baxter dinledi, duydukları içini keyifle doldurmuştu. "En kuvvetli ruhlar en alçakgönüllü yerleri kabul eder. Sen bir melek dağgelinciği perisisin, sen ve uçan arkadaşların. Sizler daha çoksunuz, sonsuz kadar çoksunuz. Kendi doğrunu izlemeye devam et Bax, ne olursa olsun ve bunun ne kadar harika olduğunu izle, hayatın gözlerinin önüne serilecek!"

"Hiç gitmeyecek misin?"

"İstersen sesimi kapatabilirsin. Ama ne zaman istersen dinlemekte özgürsün. Ama içimizdeki yüce benlikle olan bağlantımız asla koparılamaz."

İlk kez Baxter sormadan anlamıştı.

Senin bile! diye düşündü, senin bile kendi koruyucu meleğin var!

Sesin gülümsediğini hissetti. "Benim bile."

Ya senin koruyucu meleğin?

"Onun da rehberleri var. Hepimizin var. Hepimiz rehberiz, birbirimizin rehberi, binlerce farklı düzeyde. Yönlendirilirken, kendi sevdiklerimize yön veririz."

Ama...

"Bax. Dinle." Uzun bir dakika boyunca sessizlik oldu, peri duymak için sabırsızlanıyordu. "*Ben senin için neysem, sen de Willow için aynısın.*"

Baxter nefesini tuttu, anlamıştı. *Ben Willow'un koruyucu*

meleğiyim! Kendi koruyucu meleğini hayalinde canlandırdı, muzaffer bir yaratık, gözleri sevgiden, kürkü eğrilmiş saf ışıktan, helikopterde yanında oturuyordu.

Sen... güzelsin!

"Sen de öyle, sevgili Baxter! Unuttun mu? Bizler büyüdükçe güzelleşmeyiz. Hep güzel olduğumuzu fark ederiz."

Gözünü kırptı ve tekrar baktı, melek gitmişti.

"Gittim," dedi içindeki ses.

5

Bedeninin geri kalanıyla aynı renkteki yüzündeki kömür karası gözleri, keten çarşaflar kadar beyaz kürküyle Bella Ferret yeni bir radyo antenini pençesine aldı, tekerlekli sehpasını SkyFreighter'e yaklaştırdı.

"Söyle, kaptan," diye seslendi kargo bölmesinde bağlandığı yerden çıkmış konteyneri sabitlemeye çalışan kaptana, "Kulağına üflediğinde bir albino dağgelinciği ne der?"

Stormy durdu ve kargo kapısından başını uzattı, arkadaşına gülümsedi. "Bilmiyorum, Bella. Kulağına üfleyince bir albino dağgelinciği ne der?"

"*Yeniden doldurduğun için teşekkür ederim!*"

Stormy kahkaha attı. "Ah, Bella! Bu saçma albino esprilerinin sonu gelmez mi hiç?"

"Sanmam, kaptan."

Bella anteni değiştirmeye çalışıyordu, Stormy merdivenden aşağı indi, şapkasına ve fularına sarılıp yağmurda May'ın Yeri'ne doğru yola çıktı, peşinden üç küçük helikopter onu takip ediyordu.

Hangar ile restoran arasında şıkır şıkır bir FerrJet park etmişti, apron ışıklarında kraliyet mavisi ve beyaz gövdesi

parlıyor, dikey sabitleyici üzerinde altın harflerle *MusTelCo* yazısı okunuyordu. Kanat uçları ve kuyruğundaki boya, sanki kumdan bir yüzeye sürtünmüş gibi soyulmuştu. İçerisinde bir makine teknisyeni vardı, burnu ve bıyıkları kabinin arka tarafında kayboldu.

Bunun tekrar boyanması epey maliyetli olacak, diye düşündü ve gülümsedi. Stilton Ferret ne müthiş bir hayat yaşıyor olmalı!

Bu akşam dünyanın en zengin dağgelinciği olmasa da çok mutluydu. Uçağının içinde hava koşulları ve uyulması gereken çizelgelerle boğuşurken, iş ve ayrıcalıklar dünyasının rüzgarına kapılan çaresiz bir kodamandan çok daha mutluydu.

Acaba uçağın pilotu nerede, diye düşündü, tavsiyesine uyup yoluna devam etmeyen pilot neredeydi acaba? O da kendisinin tavsiyesiyle yola devam etmemeye karar vermişti.

"Burada değil," diye fısıldadı Baxter; Stormy'i hızlandırmak istiyordu. Sonra rahatladı. Ben sadece öneri sunabilirim."

İnip limuzinine binmiş, sonra da süit odasına geçmiştir, diye düşündü.

Uçuşu henüz bitmediğinden yorgunluğunu kendi kendine bile itiraf etmeden, May'ın Yeri'ne giden üç basamağı çıktı, kürkünün üstü pırlanta boncuklar gibi parlayan yağmur damlalarıyla dolmuştu.

Restoran boştu, şampanya rengi kabarık kürküyle May en son masada oturmuş pespaye görünümlü, paçavraya benzeyen bir şapka takmış bir dağgelinciği ile sohbet ediyordu.

Restoran sahibi kapıdaki zilin çalmasıyla başını kaldırıp baktı.

"Aman Tanrım!" diye çığlık attı. "Yoksa bu Bayan Stormy Ferret'in ta kendisi mi?!"

Stormy'in arkasından kapıdan içeri giren ve masada Gant'ın yanına inmek için birer birer helezonlar çizerek alçalan, paylaşılan boyuttaki üç altın rengi pervaneli aracı fark etmedi.

Stormy onu görünce gülümsedi, eski dostunu kucakladı. "May! Daha şafak bile sökmemişken burada ne işin var? Her havaalanında güzel restoranların var ama yine de uyuyacak kadar zengin değil misin?"

Yuvarlak hatlı dağgelinciği güldü. "Bu gece Redding'e geleceğini biliyordum yavrucum, o yüzden bir an evvel gelip kahvaltılarınızı hazırlamak istedim!"

"Aman, May. Gökyüzünde Bay Stilton Ferret buraya inersem uçağın boyalarını kurtarabileceğimi söyleyene kadar ben bile burada olacağımı bilmiyordum. Böyle bir fırtınayı aklın alıyor mu senin, *Sacramento* semalarında vahşi bir fırtına? İlk defa hava koşulları sebebiyle indim. İlk defa!"

Stormy masadaki hayvana başıyla selam verdi. Önünde bir fincan sıcak çikolata, içinde kızarmış ekmek ve turşu olan bir tabak vardı. O da başıyla selama karşılık verdi.

Pejmürde olanın dağgelinciği değil, şapkası olduğunu fark etti. Yırtık pırtık kulaklıkları eğreti bir şekilde birbirine tutturulmuş şapka sırılsıklamdı. Dağgelinciği ise üzerinde gümüş dokunuşlar olan koyu renk kürküyle çok çekici görünüyordu. Gülümsedi. "Güzel şapka," dedi.

"Tanrım," dedi May. "Stormy, sen bu dağgelinciğini tanımıyor musun? Stormy, bu Strobe; Strobe, Stormy ile tanış. İkinizin tanışmamış olmasına inanamıyorum!" Ellerini önlüğüne sildi. "Sana ne getireyim yavrucum? Her zamankinden mi?"

Demek adı Strobe'ymiş. "Teşekkürler, May," dedi. "Fazla kalamayacağım, sonra hava dağılır dağılmaz tekrar yola çıkacağım."

Mekanın sahibi aceleyle uzaklaştı, gizliden gülümsüyordu, siparişiyle biraz vaktini almaya kararlıydı. Afedersiniz ama bu ikisinin hiç tanışmamış olduklarını kim düşünebilirdi?

Diğer dağgelinciği ayağa kalktı. "Bana katılmak ister miydiniz Bayan Stormy?"

"Asıl adım Janine. Yağmurda içeri girmek gibi bir alışkanlığım olmadığından bana Stormy derler. Bana şapkanızdan bahsedin."

"Zevkle." Pırlantaya benzeyen yağmur damlalarından mı, diye düşündü Strobe, yoksa gecenin içinden dramatik bir şekilde içeri girişinden mi... Sırrı ne? Güven mi? Bilgelik mi? Bir dinginliği var. Sonra tanımlamaya çalışmaktan vazgeçti ve karşısında şimdiye kadar gördüğü en güzel yaratığın durduğunu saygıyla kabul etti.

Toparlandı, gözlerini ayırmadan bakıp rahatsız etmek istemiyordu. Baskı altında hızlı düşünmek doğasında vardı. Masanın yanındaki müzik kutusuna baktı, peçetenin üzerine bir şeyler karaladı, arka yüzünü çevirdi. Makineye bir bozukluk attı. "Sen seç," dedi.

"Öyle mi? Teşekkür ederim, efendim." En sevdiği şarkıyı bulmak için sıralanmış kartları çevirmesi gerekmiyordu. *F* ve *7* düğmelerine bastı. "Bu şarkıyı severim."

Müzik başlamadan bir saniye önce, Strobe peçeteyi çevirdi, üzerinde *F-7* yazıyordu.

Stormy başını kaldırdı, nefesini tuttu.

Bu mucize karşısında dağgelinciğinin ağzı açık kalmıştı, kendi hayret verici gücüne inanamıyordu. "Nasıl yani? Zsa-Zsa ve Show Ferrets mi!" dedi. "*If I Could Fly...*" Sonra gülümsedi, sonra aniden utangaçlaşıp sırrını açıkladı. "Başka ne seçebilirdin ki?"

Stormy, büyülenmiş, ne diyeceğini bilemiyordu. Çok güzel bir baladdı, Chloe Ferret'in alçak sesinin insanı içine çeken tınısı, Zsa-Zsa ve Misty'in arka planda yankılanan notaları. "'*Saç yerine geçen kürk,*'" diye mırıldandı, "*Omuzlarımda büyüyen kanatlar...*" O da seviyor olmalı.

Strobe Dağgelinciği Kurtarma Servisi'nde çalışan arkadaşı Boa'nın Chloe'yi tanıdığını, çok yakından tanıdığını söylemeyi düşündü. Sonra Stormy'e insanların stüdyolarda kaydettikleri müziklerin yüzde 80'inde dağgelinciklerinin arka planda çalmalarını istediklerini duyup duymadığını sorabilirdi. Ama yeni tanıştığı ışıltılı yaratığın karşısında sessiz kaldı, onun gözlerini izledi.

"O şapkayı epeydir takıyorsun sanırım," dedi bir anda.

"Ah!" Bu kelimeler onu hazırlıksız yakalamıştı. Şapkasını çıkardı, sanki ilk kez eline alıyormuş gibi inceledi, yanındaki koltuğa koydu. "Aslında bu benim ikinci şapkam. İlkini emekliye ayırmam gerekti. Takmaktan yorulmuştum."

Kaşlarını kaldırdı, ilgisini çekmişti. Sadece pilotlar saatlerden konuşurdu.

"Uçuyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Biraz. Sanırım sen de uçuyorsun."

"SkyFreighters. Air Ferrets şirketi adına."

"O nakliyeci tazı sensin demek!" dedi, hayatında çok az örneğine rastlanır bir şekilde düşünmeden konuşmuştu. Bu bir deyimdir, dedi kendi kendine rahatsız olmuştu, kelimeyi gerçek anlamında kullanmadığını biliyor olmalı. "Maceracılara iş var. Zamanında bende de vardı o cesaret. Uzun zaman önce."

Tavrı hoşuna gitmişti. "Nerede uçtun?"

"Çoğunlukla Doğu Sahili. Rochester-Albany-New Haven. Allentown-Pittsburgh-Chicago..."

"... Cleveland-Erie-Rochester?" diye sordu.

"Aynen öyle."

Dünyada hava koşullarının en kötü olduğu yerlerden biri. "Şapkam sizindir, Bay Strobe."

"Ah, teşekkür ederim. İhtiyacım vardı."

Birlikte güldüler.

Helikopterlerinden çıkmış, onları masanın üzerinden izleyen dört melek dağgelinciği perisi mutlulukla birbirlerini dürttüler.

May Stormy'in siparişini getirdi, sıcak dağgelinciği yemeği ve dağlardan karsuyu. "Buyur tatlım. Afiyet olsun."

Su bardağı masanın üzerinde Baxter'in helikopterine tehlikeli derecede yakınına bırakılmıştı, o da aracını yoldan çekip masanın kenarına doğru itti. Diğer periler izleyip, gülümsedi. Eski alışkanlıklar zor unutuluyordu.

Stormy başını kaldırıp arkadaşına baktı. "Teşekkürler, May."

"Sağlıklısın sanırım," dedi Strobe.

"Keşke ben de aynı şeyi senin için söyleyebilsem. Kızarmış ekmek ve turşu pek de besleyici sayılmaz, değil mi?"

Tabağını ona doğru itti. "Bir ısırık ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Zilli topların arkasında Salinas'a gitmeyi bekleyen otuz kasa dağgelinciği yemeğim var." Gülümsedi. "Taşıdıklarıma inancım var."

Melek dağgelinciği perileri birbirlerine baktılar. "Geceyarısı Atıştırması Operasyonu, görev tamamlanmıştır," dedi Gnat. "Birbirlerini sevecekler." Esneyip gerindi. "Tebrikler, Nimble. Harika işti, Prestor. Sen de çok iyiydin, Baxter, ilk görevinde. Çok iyiydin."

"Ya armutlar?" diye sordu Strobe. Onu tekrar görmesinin bir yolu olmalıydı.

"Armutlar?"

"Hiç Sultana armudu yedin mi?" Uçmaya bu kadar hazır, yolunun yarısında olmasa, onunla sonsuza kadar konuşabilirdi.

"Hayır, sanırım yemedim. Sultana armudu nedir?"

"Bir arkadaşımın Medford yakınlarında meyve bahçeleri var. Sultana armutları... şey, tarif edemiyorum. Tatları... sert, tatlı ve sulu bulutlar gibiler."

Strobe'ye baktı, şaşırmış, seçtiği kelimeleri sevmişti. Fırtınanın ortasında burada tekrar uçmaya hazır bir şekilde duraklamamış olsa, onu yakından tanımak ne kadar hoş olurdu. "Ve?" diye sordu.

"Ve besleyiciler elbette! Stormy, derler ki bir Sultana'da bir düzine portakaldan daha fazla vitamin varmış!"

"Kulağa hoş geliyor," dedi. "Bir gün tadına bakmak isterdim. Sert, tatlı, sulu bulut..."

"İşte," dedi Gnat. "Çok hoş. Kazgagası üsse geri dönüyor." Nimble ve Prestor de onayladılar. Üçü helikopterlerinin kontrol konsolunun arkasına geçti, pervaneler dönmeye başladı.

"Ben biraz daha kalacağım," dedi Baxter. "Stormy'in biraz yardıma ihtiyacı olabilir."

Prestor gülümsedi.

"Bu gece reddedebileceğinden fazla yardım aldı. O güneye uçuyor, Strobe kuzeye uçuyor Baxter, ama ikisi de eve dönüş yolunda birbirlerinin içinde kaybolacaklar. Stormy istekli bir dinleyici olmayacak gibi."

"Fark etmez," dedi en yeni peri. "Ben yine de onunla uçacağım."

Stormy yağmur damlacıklarıyla yıkanmış pencereden karanlığa baktı. Beklenmedik hava Redding'e kadar gelmiş-

ti, yakında uçuş yolundan çıkmış olacaktı. Birkaç dakikası vardı.

"Şimdi ne uçuruyorsun, Strobe?"

Omuzlarını silkti. "Planör. Ve bir de küçük bir çift kanatlı uçağım var."

Birden çok daha çekici gelmeye başlamıştı. Planör? Eğlenmek için uçuyor! Gözlerini kocaman açtı, onu yakından izledi. "Ya? Ne tür bir çift kanatlı uçak?"

Üç melek dağgelinciği perisi kalktı. Baxter helikopterinin önünde masada kaldı, Stormy'i izliyor, sohbeti dinliyordu.

"Bir Ag-Kit," dedi Strobe.

"Sen bir tarım uçağı pilotusun değil mi? Tohumlar, ekinler, telefon tellerinin altından uçuş?"

"Hayır. Nakliye vinci gibi. O bahsettiğin işten payıma düşeni aldım, aşağıda güneyde; yine cesaretim tükenene kadar yaptım o işi." Sıcak çikolatasından bir yudum aldı.

"Eski bir Ag-Kit bulup, onu iki koltuklu bir uçağa dönüştürdüm. Fırsat buldukça gençleri uçuruyorum. İlk uçuşları oluyor. O küçük suratlardaki ifadeyi tahmin bile edemezsin... kokpitin arkasında onları izlediğinin farkında bile olmuyorlar. Birden cennete düşmüş gibi bakıyorlar etraflarına." Çok fazla konuştuğunu düşündü, fincan ve tabağının yerlerini değiştirdi. "Bundan keyif alıyorum."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi Stormy. "İki kanatlı bir Ag-Kit uçağındaki tohum saçıcıyı kaldırdın, yerine bir ön kokpit yerleştirdin ve bu uçakla çocukları gezdiriyorsun. Bu da seni mutlu ediyor öyle mi?"

"Denemeden kulp bulmayın han'fendi." Çocukları uçakta gezdirmekten nasıl zevk almazdı ki? "Bazılarının hayatını değiştirebiliyorsun! İçlerinden bazıları, devam ediyorlar, uçmayı öğreniyorlar..."

Pençesinin onunkine doğru uzattı, dokunmadı. "Strobe, aynı şeyi ben de bir deniz uçağıyla yapıyorum. Bir süre bot gibi ilerliyoruz, suyun üstünde taksi yapıyoruz, sonra çocukların kolu itmesine izin veriyorum ve gökyüzüne çıkıyoruz! Çok heyecan verici, buna bayılıyorlar."

Boğazını temizledi. "Şey, aslında biliyor musun..." Olabilir mi? Uçuyor çünkü uçmayı seviyor, uçmayı çocuklarla paylaşıyor ve bir de bu kadar... inanılmaz... güzel olması mümkün mü?

"Seninle tanıştığıma sevindim, Strobe."

Söyleyiş şekli Strobe'ye gizli bir kapı açtı, zihnindeki bütün olası yanıtları süpürdü.

Stormy ses tonunu değiştirdi ama o iç kapıyı açık bıraktı. "Peki, seni bu saatte Redding'e ne getirdi? Ag-Kit'ini karanlıkta kullanmıyorsun herhalde?"

"Hayır," dedi, kendine gelerek. Stormy'in pençesi neredeyse kendisininkine değecekti.

"Bu gece başka bir uçakla uçuyorum."

"Öyle mi?"

Pencereden dışarısını gösterdi.

FerrJet apron lambalarının altında ışık saçıyordu. Görünürdeki tek uçak oydu.

"Aman Tanrım," dedi. Sessizlik oldu. "MusTel İki-Sıfır sensin."

Stormy yerin dibine geçmek istedi. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Uçuyorsun değil mi, diye sormuştu. O bir kurumsal jet pilotuydu, muhtemelen onun havada geçirdiği saatlerin toplamından daha uzun süreyi kayıt defteri doldurmakla geçirmişti.

Strobe başıyla onayladı. "Havayla ilgili uyarın için teşekkürler, Stormy."

"Uçuyorsun, değil mi?" dedi. "Çok özür dilerim, Strobe..."

"Özür dilenecek bir şey yok. Bu şapka Stilton Ferret'in pilotlarına tavsiye ettiği şapka değil."

"Ama FerrJet... o havada uçtun! O fırtınada nakliye uçakları gibi alçakta ne işin vardı?"

Omuzlarını silkti. "Tuhaf şey. Alçaktan uçmam gerekti. Los Angeles'den Medford'a giderken, kalkıştan hemen sonra kabin basıncı bozuldu. Çıkış vanası açık kalıp sıkışmış, eminim tamiri kolaydır. Ama oksijen tankı ve basınç da olmadan tabii ki..."

"Yukarı çıkamadın."

Ona baktı, olanlardan şaşkına dönmüştü. Tanışmayabilirdik.

Strobe ona bakıp gülümsedi. "Garip değil mi? O çıkış vanası açık kalmasa ve Sacramento fırtınası Batı Pittsburg'dan daha sıcak olmasa, bana turşu ısmarlamıyor olacaktın!"

Stormy karsuyunu kaldırıp, kadeh kaldırdı. "O senin fırtınan olmasa ve de Siskiyou üzerinde beni bir iki kez sarsmamış olsa, bana kahvaltı ısmarlıyor olmayacaktın. Ne güzel tesadüf. Dağgelinciği yemeği, hem de parasını ben ödemiyorum!"

Bir iki sarsıntı mı, diye düşündü Baxter. *Bir iki sarsıntı?*

Strobe sesini yükseltmedi. "May?" dedi. "Sende bizim için bir Sultana armudu yoktur değil mi?"

Mutfak kapısının gerisinden cevap verirken, burnu ve bıyıkları birden kapıda belirdi. "Lüks restoran olduğumda menüye koyacağım, kaptan. May'ın Yeri midesi kazınan pilotlar için, sizin iyiliğiniz için her havaalanında bir tane var; süsü püsü olmayan besleyici havaalanı yemeği."

"Sen de biraz süsü hak etmiyor musun, May? Bir kutu Sultana ayarlayabilsem?"

"Bugün benim misafirimsin evlat, misafirininki de benden."

"Teşekkürler, May," dedi.

"Teşekkür ederim, May," dedi Stormy ve sonra yumuşacık, "Teşekkür ederim, Strobe."

Strobe güçlükle konuşuyordu. "Benim için bir zevk," diyebildi bir süre sonra.

"Peki... Sen nasıl başladın uçmaya Stormy?" Bilmesi gerekiyordu.

Onu izledi, en hafif cevabı bulmaya çalışıyordu - "Karada güvende değildim," - bu olmazdı.

"Çocukluk hayallerim vardı," dedi. "Geniş, çimenlikli bir tepeye çıkar, mümkün olan en hızlı şekilde aşağı doğru koşar, pençelerimi rüzgara bırakır, uçardım. Harikaydı, Strobe, aşağıdaki çayırlara, çiçeklere yukarıdan bakmak."

Strobe gözlerini kapadı. "Uçmayı öğrendiğinde hayal kırıklığına uğradın, değil mi? Uçağa ihtiyacın olmamasını diledin çünkü kokpit fazla... mekanik bir yerdi..."

"Evet! Bin saatlik uçuş süresini tamamlayana kadar böyleydi, çok mekanikti, sonra..." Doğru kelimeyi uzanıp raftan almak ister gibiydi. Ona nasıl anlatabilirim?

"Sonra eriyip kayboluyor."

Başını kaldırıp Strobe'ye baktı. "Eriyip gidiyor."

"Ve havada uçan sen oluyorsun."

"Aynı hayali sen de kurdun değil mi? Çocukken."

Başıyla onayladı. Daha önce kimseye bu konudan bahsetmemişti. "O zamandan beri de o yeri arıyorum. Yokuştan aşağı koşacağım ve..."

Stormy başını çevirdi, pencereden dışarı baktı. "... ve uçacaksın..."

Sonra sessizlik oldu, sanki çok eski dostlarmış gibi derin ve rahat bir sessizlik. En sonunda Stormy söze girdi. "İyi ki tanıştık, Strobe."

Başını salladı.

Dışarıda yağmur durdu.

Stormy nefesini tuttu. Zaman gelmişti!

"Çıksam iyi olacak." Fularına ve şapkasına uzandı. "Bir uçuş planı yapıp yola koyulmalıyım. Salinas'da hava nasıl olur bilirsin. Gün doğana kadar sislidir."

"Sağlıklı dağgelinciği yemeği," dedi Strobe.

Gülümsedi, kalkıyordu. "Sana da iyi gelir."

"Ağır hava şartlarında zilli toplar. Sanki Noel Baba yola çıkmış gibi gelir kulağa?"

Masada oturan Strobe'ye baktı, hoşuna gitmişti. "Peki, bunu nereden biliyorsun?"

"Allentown'dan Pittsburgh'a."

Kahkaha attı, yeni arkadaşını kucaklamak istedi, sıkıca sarılıp, şimdiye kadar tanıştığı ilk erkeğin o olduğunu söylemek istedi... Bütün bunların yerine pençesini uzattı. "Sizinle tanışmak bir keyifti Kaptan Strobe. Umarım tekrar karşılaşırız."

"Daha iyi bir havada." Ayağa kalktı, pençesini kendisinin içine aldı, dağgelinciği adetlerinin gerektirdiğinden biraz daha uzun süre tuttu.

İkisi bir kez daha May'a teşekkür edip, hoş çakal dediler, restorandan birlikte çıktılar; Baxter'in helikopteri kapanmadan bir saniye önce kapıdan dışarı çıkmıştı. Yukarıda bulutlar dağılmış, yıldız parıltıları yeryüzüne sızmaya başlamıştı.

Arkalarından May'ın sesi duyuldu: "Kaptan Strobe! Şapkanız!"

Geri döndü, şapkasını alıp başına taktı, kulaklıkları yerlerine indirmek zahmetine girmedi. Sessizce yürüyüp, FerrJet'in yanında durdular. "Bir dakikan var mı?" diye sordu Strobe. "Uçuş bölümüne bir göz atmak ister misin?"

"Başka bir zaman görmeyi çok isterim. Ama şimdi acele etmem gerekiyor."

"Hoşça kal, Stormy."

Air Ferrets hangarına doğru yöneldi, Strobe'ye döndü, geri geri yürürken güldü. "Kaptan Strobe, şapkanız! Unutulacak gibi değil!"

Kürklü kulaklık kısımlarını aşağı indirdi, bunun bir faydasının olmayacağını biliyordu. "O zaman unutma, Janine! İyi uçuşlar..."

Pençesini salladı, hangara doğru gözden kayboldu. Artık görünmez olduktan sonra bile uzun bir süre arkasından baktı Strobe.

Çocukları uçuruyor. Kendi deniz uçağında.

Soğuk karanlıkta durdu.

Ben az önce kiminle tanıştım?

6

Anten değiştirilmiş, dört numaralı motorun bujileri de yenilenmişti.

"Yer kontrolü tamam," dedi Bella pilota, "Ama izninizle kaptan, manyetolara bakmak isterim. Daha kötü bir şey olabilir, biliyorsunuz. Pompa yuvası olabilir..."

"Artık kalkmalıyım Bella. Sorun olmayacağından eminim."

"Neyse, sizi serin tutacak üç büyük fanınız daha var," diye yanıtladı teknisyen neşeyle. "A, Stormy. Yeri gelmişken... Bir albino dağgelinciği ile tavan pervanesi arasındaki fark nedir?"

Kalkışta, havada daha yüz pençe bile yükselmemişken, dört numaralı motor bir kez patladı, bir pırıltı yağmuru geceye yayıldı.

Stormy sağına hızlıca baktı, SkyFreighter hava tarafından yutulmadan, sıcaklıkları ve basıncı kısaca kontrol etti.

Redding'de verdiği molada enerjisini toplamıştı, o yüzden teknisyenle aynı fikirdeydi. Motorlardan birini kapatması gerekirse, onu uçuracak üç motoru daha vardı. Ve Salinas çok uzakta sayılmazdı.

Tavan pervanesi saat yönünde döner. Gülümsedi, o kadar kalptendi ki başını çevirip baksa kanat ucunda uçan Baxter'i dahi görebilirdi.

Şafaktan önce neredeyse Salinas'a varmıştı, bir porsuk kadar yorgundu, topladığı enerji tükenmiş, fırtınadan pençe kontrollü uçuşla geçmek onu bitirmişti.

"Air Ferret Üç-Beş, burası Monterey Yaklaşma Kontrolü, radar irtibatımız dâhilindesiniz. Salinas bir-sıfır-yedi derece radyal vektörleri için iki-altı-sıfır yönünde uçun. Bilgiyi aldığınızı doğrulayın."

Kaydedilmiş hava koşulları hâlâ kulaklıklarında yankılanıyordu. "Salinas Havaalanı Bilgisi dağgelinciği uçağı için Bravo: Sakin rüzgar, iki yüz metreden sonra bulanık görüş, altimetre iki-dokuz-sıfır-beş. Pist Üç-Bir görüş mesafesi bin sekiz yüz pençe."

Bu ilginç olmalı, diye düşündü Baxter, tam o an pilotu

uçuş kabininin camında görecek kadar yakında uçuyordu. Hiç asgari görüşte iniş görmemiştim.

"Anlaşıldı Bravo," dedi Stormy. "Sekiz binden beş bine alçalıyoruz."

"Ferret Üç-Beş, Salinas Aletli İniş Sistemi Pist Üç-Bir'den yaklaşma izniniz verildi, beş bin pençeyi koruyun, uçuş yönü Salinas bir-sıfır-yedi derece radyal olsun, yer belirleyiciyi algılamak için burnu bir-dokuz-yedi dereceye ayarlayın, belirleyiciye vardığınızda Salinas'la irtibat kurun."

Stormy Monterey yaklaşma noktasının az sonra tekrar arayacağı üzerine bahse girdiğinden şüphelenmişti, sözüm ona yaklaşma noktasını kaçıracak alternatif bir havaalanına doğru rota değiştirecekti.

Böyle bir şey olmayacaktı. Zihninde şöyle bir sahne canlandı: Masum bir çocuk bu sabah doğru düzgün dağgelinciği yiyecekleri yerine kızarmış ekmek ve turşuya uzanıyor. Salinas'ta görüş mesafesi çıplak gözle asgari düzeyde bile olsa, yemin etti, *inecekti*. Sonra gülümsedi. Kızarmış ekmek ve turşu.

Tam o sırada dört numaralı motor tekrar öksürük gibi bir ses çıkardı, sonra bir tane daha. Sonra da patladı.

Pilot döndüğünde şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı, kıvılcımlar alevlere dönüşmüş motor kapağından dışarı taşıyordu; kanadın hemen üstünde, SkyFreighter'in yakıt tankından bir pençe uzaktaki bölmede dev gibi bir meşale yanıyordu. Dört numaralı yangın söndürme kolunun tepesindeki lamba, kırmızı-beyaz yanıp sönmeye başladı, kabinde alarm zilinin boğuk sesi duyuldu.

Stormy ne tek bir kelime etti ne de yüz ifadesi değişti, dört numaralı motorun yakıt seçicisine uzanıp *kapalı* konuma getirdi, pervane kolunu ayarladı, yangın söndürme ko-

lunu çekti, karışım göstergesini *durdur* konumun aldı, manyetoyu *kapalı* duruma getirdi.

Yangın tüpünden çıkan kırmızı pudralardan oluşan yoğun bulutun altında alevler yok oldu, patlama sesleri artık daha alçak bir şekilde, sıradan seyir seslerinin duyulduğu kabine gelmeye devam etti, dört numaralı pervane yavaşladı ve sonunda durdu; kenarlarından esen rüzgarda, sağ taraftaki buz lambasının ışığında güçlü ve hareketsiz duruyordu. Dört numaralı motor kapağından siyah petrol sızdı ve rüzgarda dağıldı.

Seyir hızı azaldı ve pilot uçağını gökyüzünde tutabilmek için kalan diğer motorların gücünü artırdı.

Stormy başını salladı. Neredeyse geldik, diye düşünüyordu, az kaldı.

Titrediğini görmezden geldi. Havadayken harekete geçmek gerekiyorsa korkuya zaman yoktu, bunu iyi öğrenmişti, eylem tamamlandığında da korkuya yer yoktu.

Dışarıda, Baxter'in helikopteri arızalanan motora doğru ileri atıldı. İçindeki bağlantı biyelleri kırılmıştı, kaç tane olduğunu göremiyordu, pistonları silindirlerin tepesinden neredeyse motor kapağına kadar itiyorlardı.

Can sıkıntısıyla döndü. Bu neden oluyordu? Böyle bir arıza talebinde bulunmamıştı. Stormy kaderiyle tanışmıştı, Redding'e gelmiş ve eğer gelmese birbirlerini kaçıracak olan Strobe ile tanışmıştı. Gün doğmadan bir sınava daha ihtiyacı yoktu.

Stormy SkyFreighter'i verilen yeni doğrultuda döndürdü, uçağı son yaklaşma noktasını bulurken, sağ tarafa doğru yavaşça ilerledi. Sonra tek bir amaç hariç aklındaki her şeyi unutacak şekilde zihnini temizledi: Bu gece mükemmel bir iniş gerçekleştirmeliydi.

Kısa bir süre sonra iniş yolu iğnesinin seyir göstergesin-

deki tepe noktasından yavaşça aşağı indiğini gördü, dikkatli bir şekilde orta hattı yakaladı.

Biraz sonra konsoldaki mavi ışık yandı: Salinas dış işaretçisi. Yaklaşma zamanlayıcısının *başlat* düğmesine dokundu, yaklaşma plakasındaki sayıyla kendi irtifasını kontrol etti, flap kolunu üçte bir oranda aşağı konuma getirdi, iniş takımı kolunu indirdi.

Hiçbir şey olmadı, koldan bomboş bir tıkırtı geldi. Elbette, diye düşündü. Uçağın hidrolik pompasına dört numaralı motor güç veriyordu. Motor yoksa hidrolik basınç da yoktu. Tekerler açılana kadar yedek sistemle kendisinin pompalaması gerekecekti.

İlk seferinde iyi yaklaşsam iyi olur, dedi kendi kendine. Acil durum sistemiyle açılan iniş takımı daha sonra geri toplanamıyordu.

İniş takımı hidrolik seçicisini *beklemede* konumuna getirdi, acil durum hidrolik kolunu uzattı ve sağ pençesiyle hızlı hızlı pompaladı; sol pençesiyle uçuşu sürdürüyor, iniş için irtifayı düşürüyordu.

Yetmiş kez pompaladıktan sonra üst kilitler açıldı ve iniş takımı ortaya çıktı. Süratle ilerlerken hava aşağıda gümbürtüye benzer sesler çıkardı, iniş takımının açılan kapısında küçük anaforlar oluştu, tekerlekler ağır ağır iniyor, birbiri ardına yerlerine yerleşiyorlardı.

"Salinas Kule," dedi nefes nefese, "Ferret Üç-Beş Aletli İniş Sistemi işaretçisinin sınırları içinde."

Sağında üç tane yeşil ışık parladı. İniş takımı tamamen açıldı ve kilitlendi, diye düşündü. Yüksek sesle söyleyemeyecek kadar yorgundu.

Kaptan acil durum ilan etmesi gerektiğini biliyordu. Öyle yaparsa kontrol kulesi hemen itfaiye uçakları gönderir, Air Ferrets uçağını hemen özel muameleye tabi tutardı.

Özel muameleye ihtiyacım yok benim, diye bildirdi, kendi başımın çaresine bakabilirim.

Kuleye uçağın zor durumda olduğunu bildirmemesi bir hataydı. Eğer yaklaşamazsa ve şu an düşerse, karanlıkta yalnız başına olacaktı.

Kargo kısmı tamamen dolu, üç motorla uçan, flapları aşağı konumdaki SkyFreighter artık yükselemezdi.

Yaklaşmayı kaçıramazdı. Stormy'in uçuşu zincirin son halkasına bağlıydı.

"Air Ferret Üç-Beş, burası Salinas Kule, iniş izniniz verildi. Pisti görüş mesafesi dokuz yüz pençenin altında."

Dokuz yüz pençe bir dağgelinciği uçağı için asgari yasal görüş mesafesiydi.

Stormy anlaşıldığını bildirmek için mikrofon düğmesine bastı, üç motorun gücünü dakikada beş yüz pençe alçalacak şekilde ayarladı. İniş yolu altında uzanıyordu, beklediğinden daha hızlıydı. Altındaki sislerle kaplı araziyi düşündü, yaklaşma alanının iki yanından kalabalık dağlar uzanıyordu.

O yolda kal Stormy, o orta hatta kal!

Kolları geri çekti, bir motoru arızalıyken gereğinden fazla ilerlemişti ve SkyFreighter iniş yolunu bulacak şekilde yığıldı. Onu orada tutmak için motorlara yüklendi.

Baxter çaresizdi, güvenebileceği tek güç kendisiydi.

"Sen profesyonel bir pilotsun, Stormy. Bunu daha önce binlerce defa yaptın. Bu yaklaşmayı gerçekleştirebilirsin. Senin için çocuk oyuncağı."

"Asgarinin beş yüz pençe üstünde," dedi uçuş konsolu-na yüksek sesle, nedenini bilmiyordu ama kendini daha iyi hissediyordu. "Tekerlekler açıldı ve kilitlendi."

Hayatı kendi pençelerindeydi, kendi becerisine bağlıydı

her şey, mükemmel bir son yaklaşma yapmalıydı. Kariyerinde ilk kez pisti görse de görmese de inmesi gerekiyordu.

İniş lambaları, beyaz bir çarşaf gibi ışık saçıyordu, dışarıda bıçakla kesilebilecek kadar yoğun bir sis vardı, asgari seviyenin yüz pençe üzerinde.

Elli pençe.

"Aferin, Stormy," dedi Baxter. "Çok iyi gidiyorsun. Bu hayatı sen seçtin, bunun için çalıştın. Sen harika bir pilotsun."

Aferin Stormy, dedi kendi kendine, Aletli İniş Sistemi göstergelerini neredeyse tam ortada tutuyordu, uçuş konsolunda mükemmele yakın bir çarpı işareti oluşturuyorlardı. İniş pistinin hemen üzerinde, orta hatta... Düzgünce bir nefes aldı, tekerlekte iniş pisti göstergesini tam ortaya getirecek hafif bir baskı hissetti.

Kalbi çırpınıyor olsa da, ruhu uçağınınkiyle eşti, ikisi sakince yavaşladılar, toprağa uzandılar. Salinas Havaalanı sis altındaydı, meteorolojik tavan sıfır, görüş mesafesi sıfır. Bir şekilde bulutların arasında bir tünel açması gerekiyordu, Stormy'in karayı görmesini sağlamalıydı. Görmeli!

Ölümlülerin dünyası bir hayal dünyasıdır, bunu öğrenmişti ve düşünceyle değiştirilebilir. Pisti tertemiz hayal etti, ay ışığı parıldıyordu, sis birden yok olmuştu.

Stormy göz ucuyla altimetreye baktı. Konsolunda beyaz bir lamba dit-dit-dit-dit diyerek yanmaya başladı: Orta göstergesi, asgari yasal irtifa, karadan 279 pençe yukarıda. Pist görünmüyorsa, diyordu kurallar, dolaşıp tekrar denemeli veya başka bir havaalanına yönelmelisiniz.

Bir an için gözlerini konsoldan ayırdı, camdan dışarı baktı. Yoğun sis. Pist görünmüyor.

Aferin Stormy, diye düşündü, yavaşça uç, o kadar yavaş ol ki...

Orta hatta, iniş pistinin biraz üzerindeydi... Pedalları yavaşça bıraktı, tekerleklerin yavaşça yere yaklaştığını gözlerinin önünde canlandırdı.

O an, yüz pençe irtifada, pusun içinde ani bir ışık parladı, yeşil eşik lambalarının ışığı, pist kapkaranlıktı ve devasa beyaz rakamları gördü, *31*, karanlıkta kaybolup gittiler.

"Ay ışığı, ay ışığı," diye mırıldandı Baxter. "Sis yok. Açık, tertemiz bir gökyüzü..." Hiçbir şey olmadı.

Dağgelinciği koltuğunda dimdik otururken üç pedalı yavaşça geri bıraktı, camdan dışarı bakıyor, uçağın burnu yükselirken tek bir pist çizgisinin parlamasını bekliyordu, tekerlekler kaplama olduğunu umduğu şeyin sadece birkaç pençe üzerindeydi.

İyi ki acil durum bildirmemişim, diye düşündü, siste bir itfaiye aracına çarpabilirdim. Camı karla kaplanmış da olabilirdi; gözleri tekrar uçuş konsoluna döndü.

"Düz-düz-düz!" diye tersledi. "O pusulayı dümdüz tut kaptan, dümdüz, ne olursa olsun! Düz, düz!"

Kauçuğun kaplamaya değmesiyle bir cıvıltı duyuldu, araç pusların arasındaydı, pist görünmüyordu. Burun tekerleği yere değer değmez, pilot iki ve üç numaralı pervaneleri harekete geçirdi, hizasını ne sağa ne sola bir derece bile oynatmadan SkyFreighter'in fren pedallarına asıldı.

Stormy acıyla gerilmişti, uçağı pistin üzerinde, karanlıkta onu bekleyen her neyse ona doğru büyük bir hızla ilerlerken bir çarpışma bekliyordu.

Çarpmadı. Uzunca bir soluk alıp verme süresinde uçak Salinas pistinde durdu, nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Kokpitinden, pencere kapağı açık halde, motorlar rölantide, karayı göremiyordu.

Helikopteri Stormy'in camından birkaç pençe uzakta

olan Baxter'in gözleri neredeyse kapalıydı, konsantre olmuştu. "Gökyüzü açık, önümüzde bir tünel gibi açılıyor sis..."

Oldu. Yerden kuyruk dümenine kadar yükseklikteki alanda sis yok oldu. Stormy iniş ışıklarının altında parıldayan ıslak pisti gördü, yüz pençe kadar ötesinde bir taksi yolu vardı. Gövdeye yakın motorların pedallarına ittirdi ve SkyFreighter hareket etmeye başladı.

"Ferret Üç-Beş pisti boşaltıyor," diye anons etti, "AirFerrets terminaline taksi yapıyoruz."

Kule kontrolörü sisten, inişini görmemişti. Asgari düzeyin altındaki görüş mesafesinde indiğini kimse söylemese, her şey kitabına uygun olacak ve unutulacaktı.

"Ferret Üç-Beş, terminale taksi yaparken bu frekansta kalın. Fren yaparken meteorolojik tavanı fark ettiniz mi?"

"Üç-Beş, üzgünüm hayır," dedi. "Nasılsınız bu sabah?"

"Bir saniye öncesine kadar yoğun sis altındaydık. Kalm bir perde gibiydi. Pist daha iyi durumda olmalı."

Baxter zaferle havada süzüldü, uçağın etrafında daireler çizdi. Sisi temizlemişti!

Ne var ki bir saniye sonra sanki birileri onu yukarıda tutan ipleri kesmiş gibi sis perdesi tekrar indi. Karanlığın içinde, pilot en yakınındaki, taksi işaretçisinin gizli, mavi parıltısını görmekte zorlandı.

Karada güvendeyim, diye düşünerek gevşedi dağgelinciği pilot, sonra hemen toparlandı.

"Dur bakalım, Stormy," dedi yüksek sesle. "Güvenli bir şekilde terminale park edene kadar bu uçuş bitmiş sayılmaz. Çok az kaldı ve bu kısım kolay..."

Sisli gecenin içindeki bir yalnız mavi ışıktan diğerine taksi yaptı, görünmeyen yolda sadece tecrübelerine güvenerek ilerlemek, kendi kendisine söylediği güven verici sözler

kadar kolay değildi, ancak en azından ne taşıdığı kargo ne de kendisi havada denge sağlamaya çalışıyordu artık.

Nihayet, karanlıkta el yordamıyla ilerlerken sis inceldi, Air Ferrets terminalinin girişini belli belirsiz görüp tanıdı.

Yer mürettebatı onu gördü, iki ışıklı çubuğu sallayıp, bir bulutun içinden gelen SkyFreighter'i yükleme alanına doğru yönlendirdiler.

Selam, Travis, diye düşündü. Dürüst ve çalışkan genç hayvan ona kendi uçuş derslerini anlatmış, bir gün kendisinin de kargo pilotu olacağına söz vermişti.

Sonunda pençelerindeki çubukları başının üzerinden çarpı şeklinde birleştirdi, X 'Dur' anlamına geliyordu. Sonra Stormy'in gelişiyle duyduğu mutlulukla, güzel bir selam verdi.

Pilot gülümsedi, frenleri bıraktı, selamma şapkasının kenarına dokunarak karşılık verdi.

İniş sonrası kontrol listesini tamamladı, kalan üç motorunun kollarını *rölanti-durdur* konumuna getirdi, verdikleri güç için onlara teşekkür etti, şafağa az kala havaalanında önce alçalıp sonra yok olan gök gürültüsü gibi seslerini dinledi. Yan camdan kabine serin hava doldu.

"Zamanında!" diye seslendi yukarı doğru Travis.

"Neredeyse," diye cevap verdi, kelime sessizlikte sert ve tuhaf gelmişti kulağına.

Radyoları ve ana düğmeyi kapatınca, yer mürettebatının uçağın yanına bir merdiven yanaştırdıklarını duydu; ana giriş kapısı yukarı doğru açıldı.

"Koruyucu meleklerim, bu gece hepinize teşekkür ederim," dedi yüksek sesle. "Size ihtiyacım vardı."

Mahvolmuş motorun etrafında uçan Baxter bu yorumu yakalayamadı.

Artık Stormy çizelge ve yaklaşma plakalarını uçuş çantasına geri koymuş, uçak bakım kaydına uzanmıştı.

Otomatik pilot devreye sokulduğunda sağa çekti ve devre kesici sistemde arızaya sebep oldu, temiz, okunaklı harflerle. *Buzlanma önleyici sisteme, sürekli kullanım sonucu aşırı yüklenildi, sonra devre kırıcı, motora güç verildiğinde sistemde arızaya sebep oldu. Çok sayıda şimşek isabet etti. Türbülansta pek çok aletin lambaları kırıldı. Dört numaralı motordan ciddi sarsıntılar ve motor kapağından alevler geldi. Yangın söndürme devreye sokuldu, motor uçuş esnasında kapatıldı. İniş takımı acil durum sistemi ile açıldı.*

Bunları hiç üzülmeden yazdı. Air Ferrets'in Sky Freighter uçaklarını kullanan dağgelinciklerinin çoğu sorunsuz uçardı. Elbette, arada sırada her pilot kendi sınavından geçerdi.

Giriş kapısından ilk geçen yükleme ustası Max Ferret oldu. Uçağın arkasına doğru döndü, boşaltmayı yapacak personel için yan kargo kapılarını açtı, sonra uçuş kabinindeki ana konsolun arkasına doğru gelip, pilota uzun uzun baktı.

"Dört numaralı motorda bir sorun mu oldu?"

Stormy başıyla onayladı. "Selam, Max. Biraz." Forkliftten çıkan iniltiye benzer sesleri dinledi, dağgelinciği yemeği taşıyan ilk konteyneri yerinden almış indiriyordu. "Oraya yeni bir silindir gerekebilir."

"Olabilir," dedi Max. "Birden fazla da gerekebilir. Sanırım tekerleri pompalayarak sen indirmek zorunda kaldın?"

Tekrar başını salladı.

"Hava biraz alçaktı," dedi. "Vaktinde gelebilmene şaşırdık."

Üçüncü kez başını salladı. "Çocuk oyuncağı," diye ek-

leyip gülümsedi. "Ama çok fazla oyuncak dağgelinciklerine iyi gelmez."

Kayıt defterine yazdıklarını bitirince, başını kaldırıp baktı. "Konteynerlerin üçü yerinden çıktı Max. Yerlerine bağlamak için elimden geleni yaptım. Kargo sağlam mı?"

Stormy'in omzuna dokundu, esprili bir tonda konuştu. "Salinas'daki dağgelinciklerinin hepsi bu hafta da sağlıklı beslenecek."

"Kızarmış ekmek ve turşu yemeyecekler mi?" dedi, arkadaşına yorgun bir gülümsemeyle bakarken.

Max camdan dört numaralı motorun olduğu yöne baktı, yangından ve sızan yağdan siyahlaşmıştı. "İyi iş çıkardın, kaptan. İyi uçuştu."

Omuzlarını silkti. "Seattle kargosu?"

"Portland-Seattle-Coeur d'Alene. Yarın gece yarısı."

"Uçuş yolu Victor İki-Üç," dedi. "Ben uçururum."

Omuzlarındaki kemeri çözdü, koltuğundan kalktı, güvenle gerindi, sonra uçuş çantasını yerden aldı ve giriş kapısı merdivenlerine doğru ilerledi, şafak sisi uçağın içine doğru kıvrılarak giriyordu.

Merdivenlerin dibinde, tamamen yıpranmış şapkasına rağmen kusursuz görünen bir dağgelinciği sabırla bekliyordu. Pençesinde üzerinde kurdele olan kırmızı bir kutu vardı.

"Selam, Stormy."

"Strobe!"

"İyi uçtun mu?"

Merdivenlerden hızla ona doğru indi, yorgunluk hissi yok olmuştu.

"Strobe! Sen nasıl?"

Bir şey söylemedi.

Stormy etrafına baktı, Air Ferrets terminali yakınına park etmiş FerrJet'i siste güçlükle gördü.

"Ah. Benden önce gelmişsin. İnişin nasıldı?"

"Kolay," dedi. "Meteorolojik tavan yüz pençeydi ben inerken."

"Güzel."

Strobe ona bakıyordu. "Sen inerken daha düşüktü."

"Biraz daha." Başını kaldırıp ona baktı, gümüş kürkü ve koyu renk gözleriyle geçmiş ve gelecek maceraların resmi gibiydi.

"Dinlemek isterim," dedi, kırmızı kutuyu uzatırken.

Paketi kokladı. "Bu sert, tatlı, sulu bir bulut olabilir mi?"

"Açıp öğrenelim."

Birlikte terminale doğru yürüdüler.

"Deniz uçağınla *çocukları* mı gezdirdiğini söylemiştin?" diye sordu. "O küçük pençeler kontrol düğmelerine mi dokunuyor? Neden yapıyorsun böyle bir şeyi?"

İkisi terminale doğru görüş mesafesinden çıktılar, birbirlerinde kayboldular, helikopteriyle söken şafağa doğru ilerleyen Baxter'i yalnız bıraktılar.

Kask ve gözlüğü anlattı Stormy ona. Willow'a spritüel hediyelerden başkasını gönderemezdi, ama bir şekilde, bilmesini sağlamanın bir yolu olmalıydı.

Dağgelinciği perisi helikopteriyle ileri atıldı, hızlanıp yükseldi, gökyüzünün derinliklerinde evini özlemiş bir melek gibiydi.

7

Bulut havada açılmış dev bir mağara gibiydi, içeriden

ışıklandırılmıştı, her biri kendi numaralı yerine sıra sıra park etmiş melek dağgelinciği helikopterlerinin bakım alanıydı.

Baxter 35 numaraya indi; dışarıya, teknisyenlerin hava delicileri, perçin tabancaları ve boru anahtarlarından çıkan seslere doğru bir adım attı.

Buraların eskileri bunların hiçbirinin aslında gerekmediğini bilirdi, helikopterlerin bakımı sadece düşünceyle sağlanabilirdi, periler isterlerse bir araç olmadan uçabilirlerdi; ancak hem pilotlar hem de teknisyenler uçan aletlerle uğraşmayı ölümlüyken o kadar çok seviyorlardı ki kimse bu geleneği sorgulamıyordu.

"Hoş geldin," dedi Geoffrey, helikopter teknisyeninin burnunda motor yağı lekesi vardı. "Planlanandan çok daha uzun uçtun."

"Özür dilerim."

"Gerek yok. Burada o kadar uzun zamandır endişelenmeden yaşadık, ki korkarım endişelenmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuşuz." Dikkatle pilota baktı.

"Yorgun musun?"

Baxter güldü. "Yalnızca yorgun olmak istersem, yorgun olurum."

Esnedi, yorgun olduğu kadar, sözlerinin doğrulunu pekiştirmek içindi bu esneme.

Teknisyen pervane yuvasına tırmandı, mutlulukla uçuş sonrası incelemesini yaptı. "Buradan bir güvenlik kablosu eksilmiş," dedi. "Pervanenin aşırı hız yapmasına izin vermedin, değil mi?"

"Emin değilim. Zor bir uçuştu. Epey hareketliydi."

"Pervaneleri aşırı hızda çalıştırmışsın."

Geoffrey bunu o kadar sakin bir şekilde belirtmişti ki Baxter sordu, "Zararımız nedir?"

"Zararı yok. Burada istemezsek aletlere zarar verilemez. Ama pervaneyi değiştireceğim."

"Eğer zarar görmediyse..."

Teknisyen incelemesine ara verdi, bıyıkları pervane dikmesine yanlamasına gelecek şekilde dururken, melek dağgelinciği perisine baktı.

"Uçmayı seviyor musun?"

"Elbette seviyorum. Uçmaya aşığım!"

"Dünyadan mezun olduğumuzda sevdiğimiz şeyler bizi bırakmaz," dedi Geoffrey. Helikopterden aşağı indi, alet çantasından bir çift diyagonal pense, bir boru anahtarı ve bir İngiliz anahtarı aldı. "Sen helikopter uçurmayı seviyorsun, bizde onların üzerinde çalışmayı."

Geoffrey altın rengi pervane kanatlarını dikkatli bir şekilde yerinden çıkarır, güvenlik kablosunu bağlı olduğu yerden çıkartıp, cıvataları söküp dikkatlice yere koyarken biraz daha sohbet ettiler. "İyi bir transmisyonu var," dedi ve sonra kendi kendine konuşur gibi, "İçindeki kavrama, sıvı haldeki dağgelinciği metalinden..."

Biraz sonra Baxter hangardan çıktı, Willow ve Daphne'yi düşünerek melek dağgelinciği perileri üssünün pazaryerine doğru ilerledi.

Ölünce Baxter'in eşiyle olan ilişkisi son bulmamıştı. Zamanla, pek çok dağgelinciği çifti gibi onlar da ölümün bir duvar değil bir kapı eşiği olduğunu öğrenmişlerdi. Biri ölümlü, diğeri yeryüzünden mezun olmuşken, ikisi de görüntüler üstü bir düzeye yükselip birbirlerinden gelen mesajlara hayal güçlerini açmışlar, hayal ettiklerinin doğru olduğuna inanmışlardı.

Başlangıçta Daphne, Baxter'in sesini kendi zihninde uydurduğunu sanmıştı. Pratik yapa yapa ve hayalini kuramayacağı bilgiler sayesinde şüphelerini bir kenara bırakmıştı.

O zaman yas tutmayı bırakan Daphne, Baxter'in melek dağgelinciği perisi olmayı seçmesinden neredeyse onun kadar heyecanlanmıştı. Gökyüzünde Stormy ve Strobe ile ilgili görevini zaten biliyor, merakla sonucu duymayı bekliyordu.

Rahat bir şekilde oturmuşken, gözlerini kapatınca, telaşsız kürkünün altındaki kalbini Baxter'inkiyle birleştirebileceğini fark etmişti. Zamanla bu iş daha da kolaylaştı.

Ona en büyük torunları Budgeron'un şu an Manhattan'da başarılı bir garson olduğunu, hikayeler yazmaya başladığını anlatmıştı. Bunun karşılığında Baxter'in en küçük torunları olan Willow'un günün birinde öğretmen olacağını haber vermesi karşısında sevinci ve şaşkınlığı birlikte yaşamıştı. Ne var ki küçük Willow, büyükbabasının ölümüne büyük annesi kadar kayıtsız kalamamıştı. İkisi ayrılmaz ikili gibiydiler, güneşi gördüklerinde Baxter evlerinin arkasındaki tarlada jirokopteriyle havalanırken torunu hep kucağında olurdu.

Ölüm bir duvar değildi, bunu anlamıştı Baxter ama keder duvar gibiydi. Ara sıra rüyalarına girmek dışında, kalbi kırılmış küçük dağgelinciğine tek bir mesaj bile gönderememişti. Unutulan rüyalar. Torununun o parlak ruhunun dokunuşunu nasıl da özlemişti!

Pazaryerinin koridorlarında yürüdü, Willow'un bir hazine gibi kıymet vereceği oyuncaklar aradı. Küçük bir kutu spritüel anlayış üzerinde oyalandı, bunun daha büyüklere uygun bir hediye olacağına kanaat getirdi, şimdilik olmazdı.

Bir tezgâh dolusu renkli şişe dikkatini çekti: Psişik güç artırıcı. İhtiyaç duyduğu psişik gücün tamamına sahip zaten, diye düşündü. Anlama kutusu olmadan fazlaca psişik güç şişesi, bir nimetten çok bela gibidir. Tam ayrılmak üzereyken tam önündeki tezgâhta, basit bir kavanoz gördü, içinde ise bir mucize gizliydi: Var olanı görebilme yeteneği.

Bir heyecan dalgası gelip geçti. Mükemmel! Aceleyle satın aldı, düşüncelerinden imal ettiği karargâhına, nehrin yanında yükselen bir tepenin üzerindeki sazdan yapılma eve hızla gitti.

Baxter gökyüzünü seviyordu ama küçük evini de seviyordu. Tepeden aşağı yüksek çimlerle kaplı yokuşla birleşen meralar ve nehir onda uçuyormuş hissi yaratıyordu zaten.

Kendini hamağma bıraktı, gözlerini kapadı, zihninde gözlerinin önüne Daphne'nin bir fotoğrafını getirdi. Enfes. Etrafı cennet gibiydi ve bir de eşiyle birlikteydi!

"Sen olduğunu biliyordum," dedi hayalinde. "Ben aramak üzereydim."

Bir süre her iki dünyadaki işlerden söz ettiler. Fırtınalarda yaşadığı macerayı en ince ayrıntısına varıncaya kadar anlattı Baxter, Geoffrey'in verdiği dersi, sevginin bir hayattan diğerine geçerken nasıl baki kaldığından bahsetti. Eşi de çocuklarından ve torunlarından bahsetti, büyükbabasının üzüntüsünü taşıyan Willow'a özellikle dikkat ettiğini anlattı.

"Ona küçük bir hediye buldum," dedi Baxter, Daphne'ye kavanozdan ve kremden bahsetti, Willow'un zaten var olanı görmesine nasıl yardımcı olabileceğini konuştular, bu belki onu biraz neşelendirirdi. Sevgiyle paketlenen spritüel hediyenin Daphne'ye kolay ulaşacağını biliyorlardı. "Ama senden Willow'a nasıl geçecek?" diye sordu.

Sessizlik oldu, ikisi de bulut kadar hafif, birbirlerinin kalbine dokundular.

"Bir krem mi?"

"Bir çeşit krem. Hava kadar yumuşak ve hafif."

Bir dakikalık düşünme süresinden sonra: "Tabii ya, Bax, çok kolay! Onu sana ait bir eşyaya sürer iyice yediririm sonra da Willow'a verir onunla oynamasını sağlarım!"

"Benim bir eşyama mı?"

"Eski şapkalarından birine mesela, buna bayılır, onlardan çok var..."

Birden bir şimşek çakmıştı sanki zihninde. "Şapka olmaz, Daph. Kaskım ve gözlüğüm! Garaj kapısındaki askıdalar. Eski yumuşak uçuş kaskımı ve gözlüğümü ver ona!"

"Üzerlerinde uçak yağı var. Hatırlıyor musun jirokopterin yağını değiştirirken Willow 'Büyükbaba neden yağ değiştirmek için kask ve gözlük taktın?' diye sormuştu"

Güldü. "Daha iyi ya! O günü hatırlamak özgür kalmasına yardımcı olur. Gözlüklerden gerçek olanı görecek. Keder yerine mutluluk, üzüntü yerine neşe. Hatta belki büyükbabasını ve onun helikopterini, orada tam gözlerinin önünde görüverecek. Yanındayken bana bakıp beni görmemesinden yoruldum Daph, hatta bazen burnunun ucundayken bile aynı şeyi yapıyor!"

Böylece gizemli kavanoz Baxter'den eşine, bir yaşam formunun sınırından diğerine geçti; ikisi pençe yardımıyla eski kask ve gözlüğe iyice sürülmesine ve daha sonra bunların en küçük torunlarına sunulmasına ilişkin bir plan yapmıştı.

Zaten var olanı görme yetisi.

8

Gökyüzü, altında büküldü. Stormy üstü açık kokpitli Ag-Kit'in ön koltuğunda arkasına döndü, Strobe'nin kendininkileri izleyen gözlerini gördü.

Yumuşak kumaştan kaskları ve gözlükleri vardı, ipekli fularları rüzgârda çırpınıyordu. Küçük çift kanatlı uçağı bir kez daha baş aşağı çevirdi, güldü ve kontrol çubuğunu bıraktı, dâhili telsizin düğmesine bastı.

"Al sana, Strobe!"

Bu ona yaptığı bir şaka, bir sınavdı. Uçağın sahibi uçağı düzeltip aynı seviyeye mi getirecekti, yoksa kontrol çubuğunu geri çekip yarım S ile aşağı inip devam mı edecekti? İlkinde neredeyse hiç irtifa kaybı yoktu, ikincisinde çok vardı.

"Ah, çok teşekkürler Stormy!" baş aşağı duran uçağın kontrolünü ona vermesiyle şaşkınlığı bir saniyeden kısa sürdü, basıncı Stormy'den aldığı haliyle korudu, alet dönerken ters pervaneyi ekledi, yavaşça düzelip aynı hizada uçuşa devam etmelerini sağladı.

Sonra Strobe burnu akşam güneşine doğru kaldırdı. Uçuş hızı neredeyse sıfıra düşünce, kontrolü bıraktı, Stormy'i kendi silahıyla vurmuştu. "Emrine amade, güzellik!"

"Ne kötü bir dağgelinciğisin!" Güldü, çubuğu pençelerinin arasma aldı, yavaşça ileri itti, tam güç verdi. Uçak sanki ağırlığı yokmuş gibi döndü, burnu yavaşça tam yukarıdan tam aşağıya yöneldi.

Stormy gazı çekti, güç istediği noktaya gelince burnu tekrar kaldırdı ve Kit'i bir kez daha döndürdü. "Çift kanatlım sevdim, kaptan!"

Stormy'in evinin yakınındaki güneş ve gökyüzü rengi gölün üzerinde, deniz uçağını uçurarak bir öğleden sonra geçirdiklerinden, şimdi de Strobe'nin çift kanatlısıyla bir öğleden sonra uçuyorlardı.

"Gitmem gerek, Stormy," dedi indikten sonra, Ag-Kit'in motorunun metali hangarda tıkırtılar çıkararak soğurken.

"Yolculuk nereye?" dedi, duygularını kendisine saklayarak.

"Florida. F-Üç-Yedi'yi oraya götürmem gerekiyor, Stilton'u Orlando'dan Melbourne'ye oradan da St. Petersburg'a götüreceğim."

"Orlando-Melbourne-St. Petersburg arasında uçmak için o kadar büyük bir uçağa mı ihtiyacı var? Strobe, bunu helikopterle de yapabilir. Limuziniyle de gidebilir!"

Pilot dişlerini göstererek gülümsedi. "Üzgünüm," dedi. "Stilton Orlando'dan Melbourne, Avusturya'ya uçuyor, sonra da St. Petersburg, Rusya'ya. Limuzin pek uygun olmaz."

Stormy yanlış anlamaya güldü. "O zaman senden af diliyorum!"

Artık iki iyi arkadaştılar, Stormy ve Strobe. Ayrı kaldıklarında birbirlerini özlüyorlardı.

9

Büyükbabası öldüğünden beri, Willow kurt başlığını takıyordu, sanki o çirkin şey onu dışarıdaki umursamaz dünyadan koruyacaktı. Karmakarışık, gri pazenden bir kurt başlığıydı, göz yerine siyah düğmeleri vardı, ağzı şaşkınlıktan açık kalmış gibiydi. Ve içinde küçük Willow vardı, tahtadan yapılma dişlerin arkasından dışarıdaki dünyayı üzüntü içinde izliyordu.

Cumartesi günü Daphne ziyarete geldiğinde, Willow'un yüzü aydınlandı, gözlerinde nadir bir ışık parladı.

"Büyük anne!" diye seslendi babası kapıyı açtığında. Kucağa alınmak üzere pençelerini kaldırdı.

Daphne oğlu Raja'ya dokunarak selam verdi, boynunun kenarına hafifçe dokundu. Tutması için bir kutu verdi eline, kutu helikopter desenli bir kâğıtla paketlenmişti.

"İşte benim Söğüt ağacım[12]!"

Torununu kucaklayıp halıdan kaldırdı, havada bir daire

[12] Willow, İngilizce söğüt anlamındadır. (ç.n.)

çizerek döndürdü, burunları ve bıyıkları neredeyse birbirine değiyordu. Baxter de her ziyaretinde onu öyle döndürürdü ve küçük kız neşeyle cıvıldardı.

Dönüşler bittiğinde, Willow büyükannesinin omzuna tünedi.

"Büyükbaba nerede?"

"O seninle."

"Büyükbaba?" Çocuk aradı, kurt başlığı sağa sola döndü. Büyükbabasını bulamadı ve gözlerindeki parıltı söndü.

Nasıl bir bağ bu ikisinin arasındaki, diye düşündü Daphne. Eşinin varlığını ve olacaklardan dolayı duyduğu heyecanı hissetti.

"Willow," dedi. "Büyükbaba sana bir hediye gönderdi."

Kurt birden Daphne'ye döndü, Raja ve mutfaktaki eşi Skye de döndüler.

"Raj..." dedi Daphne.

Willow'un babası gri kurdeleli paketi getirdi, halıda oturan kızının önüne koydu. Kızın gözleri ikisine birden baktı ve annesine. Sonra dönüp uzaklara baktı. Büyükbaba belki de saklanıyordu.

Bir an için durdu, sanki büyükbabasının tuz ve karabiber karışımı rengi yüzünü görür gibi olmuştu, ona göz kırpmıştı: Haydi, Willow, paketi aç! Tekrar hediyeye baktı.

Paketi pençelerinin arasında tutarken kurdeleyi çözdü, paket kağıdını dikkatle açtı ve kapağı kaldırdı. İçindeki ince kağıdı kenara koyunca dondu kaldı, Daphne'ye baktı. Sonra, Willow büyük bir özenle kutunun içine uzandı ve zengin ve eski bir kumaştan yapılma, yağ lekeli Baxter'in uçuş kaskını ve saplarından sarkan gözlükleri kaldırdı.

"Büyükbaba..." O kadar sessizce fısıldamıştı ki kimse duymadı. Kurt başlığını çıkarıp yere bıraktı.

Yardım almayı reddederek, kaskı başına ve kulaklarına geçirdi, gözlükleri, Baxter'in bir zamanlar jirokopteri meraya indirirken yaptığı gibi, aynı gösterişli açıyla alnına yerleştirdi.

"Teşekkürler, büyükanne!"

Sonra Willow uzanıp gözlükleri indirdi.

Ağzı açık kaldı. "Oo..."

Bir anda yüzü gülümsemeyle kaplandı. "*Pat-pat!*" dedi. "Büyükbaba! *Pat-pat-pat!*"

Oturduğu yerden sıçrayarak kalktı, pençelerini kanat gibi iki yana açtı, bir yumağın peşinden koşan bir kedi kadar mutlu, odayı turladı. Bir o yana eğildi, bir diğer yana; çocukluktan çıkıp bir bebek helikopter olmuş gibi bütün dünyayı turladı.

Skye, Raja ve annelerinin yanına geldi, gördüklerine inanamıyorlardı. Willow o kadar uzun zamandır içine kapanmış, üzüntüden eriyip bitmişti ki. Birden bu hale gelmişti.

Willow için bu bir mucize değildi. Büyükbaba onu bırakamazdı, onu asla terk edemeyecek kadar çok seviyordu, böyle olduğunu biliyordu. İçinden yeterince çağırırsa, geri gelecekti.

Gözlükleri gözüne indirdiğinde, işte oradaydı. Komik suratlı, neşeli, yüzü ve kürkü hiç değişmemiş sevgili büyükbabası, parıldayan altın rengi helikopterinde oturuyor, pervaneleri *patpatpat* diye sesler çıkarıyordu.

"Willow!" diye seslendi, içerideki koltuğu işaret ediyordu. "*Gel, uç, Willow!*"

Koştu, kapıdan atlayıp çıktı, kollarım boynuna doladı. "*Büyükbaba!* Geri döndün!"

"Deli çocuk," dedi. "Hiç gitmemiştim ki! Yanındaydım, şimdi de seninleyim!"

"Görememiştim..."

Büyükbabası oyun yapar gibi kaşlarını çattı. "Ah, demek göremedin. Peki kalbin ne dedi?"

"Büyükbaba beni seviyor! Asla terk etmez!"

"Kalbin bilir, Willow, *kalbin bilir!*"

Sonra yerden yükseldiler, parlak rotorlar ileri atılıyor, *pat-pat-pat*, kanepenin üzerinden ilerlerken uzaklar yaklaşıyor, kitap rafları bulanıklaşıyor, bütün dağgelinciklerinin bir arada olduğu, Willow'un büyükbabasının dizine oturduğu aile fotoğrafmm yanından geçiyordu. Baxter doğrudan parlak helikoptere tırmandı, geri geri uçtu, yanlardan giderken yolun ortasında durdu, gözlerinde sebepsiz yaşlar bulunan anne ve babayı, büyükanneyi izledi.

"Öğrenecek çok şey var, Söğüt ağacım!"

"Elbette büyükbaba. Öğretmeye geldim."

Baxter dönüp ona baktı, helikopter neredeyse bir yer lambasına çarpıyordu.

"*Biliyor* musun?"

Çocuğunu izleyen Skye, Daphne'ye uzandı, sanki hiç bırakmayacakmış gibi kucakladı.

Raja bu manzarayı izledi. "Anne, nasıl oldu..?"

"Baban bunu denemekten zarar gelmeyeceğini düşündü. Melek mağazasında bulmuş."

Willow'un tekrar hayata dönüşünü izlerken, kimse bunu garipsemedi.

Çocuk çılgın uçuşlarını yavaşlattı, sonunda durdu, gözlüklerin gerisinden boşluğa uzun uzun baktı. Sonra yavaşça döndü, ta ki kendisini izleyen yetişkinlerle göz göze gelene kadar. Sanki büyüklerinin üstünde altın ve gümüşten ışıklar görmüştü, sanki anlamıştı, sanki en mükemmel basitliğe ulaşmıştı.

Gözlükleri kaldırdı, aynı pençe hareketiyle. "Teşekkür ederim," dedi. "Teşekkürler, baba ve anne, teşekkürler, büyükanne. Teşekkürler, büyükbaba."

Bir şey değil, diye ağızlarını oynattılar sessizce.

Willow başını salladı. "Ben bir öğretmenim," dedi, ince sesiyle. "Ben bir öğretmen olabilir miyim anne?"

Odada sessizlik oldu.

"Elbette öğretmen olabilirsin, Willow'um," dedi Skye. "Seçildiysen, yeterince istersen ve öğrenirsen..."

"Ben bir öğretmenim."

Küçük kız kendi odasına gitti, gözlükleri gözlerinin üstüne iliştirilmişti. O kurt başlığını yerde bıraktı ve bir daha asla giymedi.

10

Manhattan'ın yükseklerindeki ofisinde, MusTelCo binasının tepesinde dünyanın en zengin dağgelinciği, sandalyesinde kıpırdadı, şehre bakmak için yarım tur döndü.

"Şimdiye kadar hiçbir şey istememiştin," dedi, arkadaşının göremeyeceği bir gülümseme vardı yüzünde. "Birbirimizi tanıdığımız günden beri, hiçbir şey istememiştin Strobe."

Pilot karşısında oturmuş aynı manzaraya bakıyordu. Sandalyenin arkalığından Stilton'un kulaklarının uçlarını görüyordu, başını çevirdi. "Doğru değil. Her zaman istiyorum. En iyi uçakları, en iyi pilotları en iyi teknisyenleri istiyorum..."

"Bunlar istek sayılmaz, bu senin işin. Senin hayatın ve benimki, bir MusTelCo uçağına adım atan her dağgelinciğinin hayatı senin pençelerinde. En iyisini bekliyorum."

Stilton yeniden döndü, yumuşak bir şekilde sandalyesini çevirip pilota baktı.

Strobe bakışlarını kaldırdı. "Şimdi istiyorum. Dünyanın pilotlara ihtiyacı var çünkü uçmaya ihtiyaç var. Çocukların perspektife ihtiyacı var ve uçunca o perspektifi kazanıyorlar. Kendi başlarına nasıl kumanda edeceklerini öğrenmeyi hak ediyorlar! Çift kanatlılar uzun vadeli bir yatırım, Stilton."

"*Küçüklere, küçük uçaklar.*" Yönetim ve icra kurulu başkanı dolma kalemini kaldırdı, antetli bir not kağıdına bir çizgi çekti. "Sen, bütün ülkedeki çocukların gelip eski tarım uçaklarını yenileyebilecekleri ve uçmayı öğrenebilecekleri merkezler kurulmasını öneriyorsun. Diğer şirketleri bu merkezleri desteklemeye teşvik ediyorsun. Ve bu da bizim için amorti olacak, peki nasıl?"

Strobe gülümsedi. Bu soruyu o kadar çok kez duymuştu ki.

"İkinci çizgi, Stilton, amorti ettiren o: *Küçükler için Küçük Uçaklar-MusTelCo Uçuş Merkezi*. MusTelCo, gökyüzünü seven bütün bu çocuklara, hepimizin geleceğine yatırım yapıyor. MusTelCo uçmanın romantizmini o çocuklara götürüyor... MusTelCo eşittir romantizm, Stilton! MusTelCo eşittir Macera!"

"Ve bu seni mutlu mu edecek?"

"Hayır. Ben zaten mutluyum." Strobe gece mavisi üzerine altın çizgili fularına dokundu. "Soruyorum çünkü bu benim yüce hakkım ve geleceğin ruhuyuz deyip bunu gösteremezsek bu bizim için değilse bile şirket için korkunç bir şey olur!"

O koyu renk gözler... Dünyanın her yerindeki dağgelinciklerine tanıdık gelen yüz; Stilton arkadaşını izledi. "Stormy bu plan hakkında ne düşünüyor?"

Baş pilot patronuna dişlerine göstererek gülümsedi. "Bu

onun fikri. Sorsan asla kabul etmez. 'Fikrin kime ait olduğu önemli değil; onu kimin gerçekleştireceği önemli!'"

Başkan dolma kalemini yavaşça yerine koydu. Çok uzun zamandır arkadaştılar. Kolej yıllarından beri, Strobe okulu bırakıp gökyüzündeki hayatına başladığından beri. Bütün bu zaman boyunca ikisi de evlenmemişti, Strobe bir orada bir burada olmasını gerektiren uçuş çizelgeleri yüzünden, Stilton ise MusTelCo adlı camdan dağın tepesinde yalnız olduğu için.

Artık Strobe kendisine bir eş buldu, diye düşündü. Sonunda. Gözlerini kapadı, bir kez daha arkadaşına şükran duydu. Aynı şeyi yapabilmeyi ne kadar çok isterdim. Onu görmeye, hayal etmeye çalışıyorum ama her şey puslar içinde.

"O zaman oldu bil," dedi CEO. "Önce yüz adet Ag-Kit'le başlayalım. Şirketin Macera ve Romantizm haline gelişini bana sen göstereceksin ve biz de dışarıda ne kadar eski alet varsa satın alacağız, sizin çocukları eğitmeniz için onları yeniden yaratacağız. Fularları unutma, Strobe, onlar da programın bir parçası."

Strobe burnunun kenarına dokunmak için pençesini kaldırdı. "Önerim..."

"Katılıyorum. MusTelCo amblemi olmasın. Saf ipek. Bembeyaz. Uçmayı öğrenen her çocuğa bir tane. Onu sonsuza kadar saklayacaklar, logoya gerek yok."

İşte böyle başladı. Gökyüzünde kopan bir fırtınanın cilvesiyle bir araya gelen Stormy ve Strobe sayesinde becerikli Stilton macera ve romantizmi kazandı.

Çok geçmeden parlak renklere boyanmış çift kanatlıların sesleri tekrar göklerde yankılanmaya başladı, çocuklar evlerine gökyüzünün mavi ülkesinden bıyıkları buz tutmuş,

fularları havada uçuşarak dönüyorlardı. Cesareti ve cüreti ve kendilerine güvenmeyi, bulutların arasında ilerlemeyi olduğu kadar zorlukları aşmayı ve hayatta karşılarına çıkacak sınavları geçmeyi öğrendiler. İçlerindeki en yüce doğruyla karşılaşmaya, bulduklarını paylaşmaya, kendilerini sunulan hediyeyi başkalarına vermeye kararlı bir şekilde mezun oldular.

Gökyüzünü seven o iki dağgelinciğinin sevgisiyle dünya değişti. Sevgilerinin gücü, melek dağgelinciklerinin elinde yoğruldu ve ölümlülerin tesadüf zennettiği mutluluk anlarına dönüştü.

Stormy, Strobe'yi bulmakla kalmadı elbette, zamanla küçük Willow'u da buldu, o da kendisi gibi bir Columbine'ydi ve öğretmendi.

Onların nasıl tanıştığı ve dünyanın nasıl değiştiği ise başka bir kitapta anlatılacak bir hikâye.

MARTI VE **HİPNOZCU**'NUN YAZARINDAN TÜRKÇEDE DAHA ÖNCE YAYINLANMAMIŞ BİR BAŞYAPIT

RICHARD BACH
MERAKLILAR

OZ KRALLIĞI'NI çocukken gezdim, on dört kitabın hepsini okudum. Karakterlere ve maceraların geçtiği efsunlu ülkelere âşık oldum.
"Gerçek mi anne? Oz gerçek mi?"
Bütün anneler gibi yanıtlardı, bazen o tek cümle bir ömür sürerdi: "Yazarın zihninde gerçekti, şimdi de senin zihninde gerçek."
O zamanlar zihnimdekileri nasıl soracağımı bilemediğimden, sonraki yarım yüzyılı sorularımı netleştirmeye çalışarak geçirdim:
Eğer Oz zihnimdeyse, ona zarar verebilirler mi?
Dünya da mı zihnimizde?
Ya kendimizle ilgili gördüklerimiz, sadece düşüncelerimizin bir yansımasıysa?
Düşüncemizi değiştirmeye karar verdiğimizde dışarıya ne yansır?
İçinde kötülük, savaş ve suç barındırmayan yeni bir kültür filizlenirse diye düşündüm bulunduğum yerden ayrılırken, ne olur?
Yıkmak için boşa harcadığımız bunca enerjiyle neler yapılırdı?
En karanlık yanlışları değil de en yüce doğruları seçtiğimiz bir dünyada yaşamak nasıl bir his olurdu, sürekli birbirimizi aşağı çekmek yerine yüceltmeye çalışsaydık?
Böyle bir uygarlık nasıl başlar, nereye gider?
Böylece **Meraklılar** doğdu, tek bir kişinin bir hareketiyle yön değiştiren lanetli bir uygarlığın hikâyesi.

—Richard Bach

22,00 TL

APRIL

9 789756 006764